

РЕЙМЪНД ФИЙСТ, ДЖАНИ ВУРЦ ДЪЩЕРЯ НА ИМПЕРИЯТА

Част 1 от „Сага за Империята“

Превод от английски: Красимир Вълков, 2011

chitanka.info

*На Харолд Мейсън с огромно уважение, привързаност
и признателност.*

БЛАГОДАРНОСТИ

За нещата, които се появяват в тази книга, сме задължени на много хора. Искаме да им благодарим публично за желаната или случайна помощ.

На Групата от Петък вечер, чиято любов към игрите даде на РФ множество идеи, използвани в два свята, и на мнозината автори на тези игри, особено Мидкемия Прес.

На Кюнг и Джон Конинг, които показаха къщата си в Корея на ДжВ и това добави неописуем колорит на книгата.

На Вирджиния Кид, която улесни ДжВ да каже „да“, и за дългогодишните мъдри съвети и дружба.

На нашите редактори, Ейдриън Закхайм, който започна с нас, и на Джим Мозер, който беше на финала.

На Ричард Фрийс, защото бе загрижен дори повече от необходимото.

На Илейн Чуб, че се погрижи да изглеждаме добре.

На Даниъл П. Маникс IV за това, че е пример за писател, и за това, че ни даде страхотно място за работа (като не броим патиците).

И на Барбара А. Фийст, затова че търпи един от нас.

Реймънд Е. Фийст
Джани Вурц Фрейзър

ПА, юни, 1986

1.

ГОСПОДАРКА

Жрецът удари гонга.

Звукът отекна в богато украсените с резба куполи на храма. Самотната нота постепенно заглъхна и остана в спомените като призрачен шум.

Мара коленичи и студените камъни на пода започнаха да изпиват топлината на тялото ѝ. Потръпна, но не от студ, и погледна крадешком наляво. Там бе коленичила друга послушница в същата поза и повтаряше движенията ѝ — повдигаше от главата си белия воал на Ордена на Лашима, Богинята на Вътрешната светлина. В тази неудобна поза — лененият воал висеше от главата ѝ като палатка — Мара нетърпеливо чакаше момента, в който щеше да може да го смъкне и завърже. Току-що го бе повдигнала, а вече сякаш тежеше като камък!

Гонгът отекна отново. Мара си спомни за божественото присъствие и се скастри за непочтителните си мисли. Точно сега не беше време да се разсейва. Помоли се наум за прошката на богинята. Опънати нерви — умора и вълнение, примесени с нетърпение Помоли Господарката да я напътства към вътрешния мир, към който се стремеше така усилено.

Гонгът отекна отново. Третият удар от общо двацет и два. Двацет за боговете, един за Небесната светлина и един за несъвършените деца, които щяха да постъпят на служба при Богинята на Мъдростта на Върховните небеса. На седемнайсет години Мара се готвеше да се отрече от земния свят, също като момичето до нея, което след още деветнайсет удара на гонга щеше да ѝ бъде сестра, въпреки че се познаваха само от две седмици.

Мара отново погледна бъдещата си сестра. Ура беше раздразнително момиче от богато, но безкланово семейство от провинция Лаш, докато самата тя бе от древния и могъщ род Акома. Изпращането на Ура в храма беше публична демонстрация на

благочестивост от страна на чичо ѝ, самоопределил се като глава на рода, за да ги приемат в който и да било клан. От своя страна, Мара почти се бе скарала с баща си заради желанието си да постъпи в храма. Когато се запознаха с Ура, отначало тя не повярва, а после направо се изуми, че дъщерята на могъщ лорд иска да влезе зад стените на манастира. Произходът на Мара гарантираше кланова позиция, могъщи съюзници и голям избор от богати ухажори, което щеше да ѝ осигури брак със син на друга влиятелна фамилия. Докато саможертвата на Ура, както се изразяваше тя, бе извършена, за да могат бъдещите поколения да получат това, от което Мара се отказваше доброволно. Мара за стотен път се зачуди дали Ура ще е добра сестра в Ордена. И за стотен път се усъмни и в собственото си решение.

Гонгът прозвуча отново, дълбоко и басово. Мара за момент затвори очи и се помоли за напътствия и утеха. Защо продължаваше да се колебае? След още осемнайсет удара щеше да загуби семейство, приятели и всичко познато. Целият ѝ минал живот щеше да бъде загърбен. От детските игри до притесненията относно ролята на фамилията в Играта на Съвета, несекващата политическа борба, която определяше хода на цуранския живот. Ура щеше да ѝ стане сестра, без значение от произхода, защото в ордена никой не се интересуваше коя си и от какъв род си. Важна беше само службата на богинята — чрез целомъдрие и послушание.

Гонгът отекна отново. Пети удар. Мара погледна към олтара на подиума. Пред извитите арки, около статуята на Лашима, разбудена специално за посвещението, бяха коленичили шестима жреци и жрици. От тесните прозорци по високия купол проникваха лъчите на зората и се пресягаха като проблясващи пръсти в полумрака на храма. Докосването на изгрева сякаш галеше богинята и смекчаваше пламъчетата на церемониалните свещи около нея. Мара се замисли колко приятелски изглежда божеството. Господарката на мъдростта се усмихваше с каменните си устни, сякаш всички под закрилата ѝ щяха да бъдат защитени и обичани и да намерят вътрешен мир. Мара се молеше това да е вярно. Единственият жрец, който не беше на колене, удари отново гонга. Металът отрази слънчевата светлина — величествен златен проблясък на фона на тъмната завеса, която закриваше входа към вътрешния храм. След миг смайващото проблясване се стопи и гонгът отекна отново.

Оставаха още петнайсет удара. Мара прехапа устна. Сигурно милостивата богиня щеше да прости моментните ѝ колебания. Мислите ѝ бяха като проблясващи светлинни от разбит кристал. Стрелкаха се насам-натам и не се задържаха на едно място. „Не съм от най-подходящите за Сестринството — призна Мара, загледана в статуята. — Моля те за търпение, Господарке на Вътрешната светлина.“ Отново погледна другото момиче, Ура стоеше неподвижно, затворила очи. Мара се опита да имитира поне външното ѝ поведение, въпреки че не можеше да намери вътрешно спокойствие.

Гонгът прозвуча отново.

Мара потърси скрития център на същността си и се помъчи да успокои съзнанието си. За няколко мига имаше успех. След това звукът от гонга я върна в реалността. Мара помръдна лекичко, за да облекчи изтръпналите си ръце. Пребори се с подтика да въздъхне. Вътрешното спокойствие, на което я бяха обучавали сестрите по време на послушничеството, ѝ убягваше за пореден път, въпреки че бе изкарала шест месеца в манастира, преди да решат, че е достойна за изпитанието във Върховния храм в Свещения град.

Гонгът прозвуча отново, като напористия рог, който призоваваше воините на Акома да се строят. Колко смели изглеждаха със зелените инкрустирани брони и особено офицерите с техните шарени пера, в деня, когато потеглиха с армията на Военачалника. Мара се притесняваше за войната на варварския свят, в която участваха баща ѝ и брат ѝ. Твърде голяма част от семейните сили беше ангажирана там. Кланът беше разпилян в лоялността си към Върховния съвет и тъй като нямаше доминиращо семейство, политиката се стоварваше върху плещите на Акома. Фамилиите от клана Хадама бяха свързани само по име и предателството на някои далечни братовчеди, които търсеха приятелство с Минванаби, беше съвсем възможно. Ако Мара имаше глас в съвета на баща си, щеше да настоя за отделяне от Военната партия и може би за съюз с партията на Синьото колело, която уж се интересуваше само от търговия, но тайно подкопаваше властта на Военачалника.

Намръщи се. Умът ѝ отново се беше отплеснал към светските тревоги. Извини се на богинята и отхвърли мислите за света, който изоставяше.

При следващия удар на гонга вдигна поглед. Каменните черти на богинята изглеждаха леко мъмрещи. Добродетелта започва от индивида. Помощта идва само при тези, които наистина търсят просветление. Мара наведе очи.

Гонгът отекна и отново започна да заглъхва, но се появи някакъв нов шум, напълно нехарактерен за това място. По каменния под на преддверието изскърцаха сандали, чу се тракане на оръжия и брони. Иззад завесата долетя острият шепот на жрец:

— Спри, войнико! Не може да влезеш във вътрешния храм! Забранено е!

Мара се напрегна. През тялото ѝ премина студена тръпка. Видя как жреците на подиума се надигат тревожно и се обръщат да посрещнат натрапника.

Върховният отец тръгна към завесата, извил тревожно вежди. Мара стисна очи. Ако можеше да изключи толкова лесно външния свят, никой нямаше да я намери. Звукът от стъпки замря и се чу гласът на Върховния отец.

— Как смееш да нахълтваш тук, войнико? Нарушаваш свещен ритуал.

— Търсим Господарката на Акома! — каза много добре познат глас.

„Господарката на Акома“. Думите пронизаха душата ѝ като студено острие в корема. Думи, които променяха живота ѝ завинаги. Умът ѝ пищеше и се бунтуваше, но тя си наложи да запази спокойствие. Нямаше да посрами предците си, като прояви публично мъка. Надигна се бавно и каза спокойно:

— Тук съм, Кейоке.

Свещенослужителите се обърнаха към Върховния отец, а той се обърна към Мара. Бродираните символи по официалната му роба проблясваха. Той кимна на една жрица и тя застана до него. Жрецът погледна Мара в очите и разчете скритата в тях болка.

— Дъще, очевидно нашата Господарка на Мъдростта е предначертала друг път за теб. Върви с нейната любов и милост, Господарке на Акома. — И ѝ се поклони.

Мара отвърна на поклона и подаде воала си на жрицата. След това се обърна към приносителя на вестите, които променяха живота ѝ, без да обръща внимание на завистливата въздишка на Ура.

Кейоке, командирът на армията на Акома, стоеше до завесата и гледаше напрегнато господарката си. Беше ветеран, целият в белези, с изправени рамене въпреки четирийсетгодишната служба. Беше готов да застане до нея, да я подкрепи, ако напрежението се окаже твърде голямо.

Горкият верен Кейоке. Със сигурност не му беше лесно да донесе тази вест. Мара обаче нямаше да го разочарова, нямаше да посрами семейството. Въпреки скръбта си тя запази достойнството, полагащо се на господарка на велик дом.

Кейоке се поклони, когато пристъпи към него. Зад рамото му стоеше високият сдържан Папевайо, лицето му, както винаги, беше неразгадаема маска. Той беше най-могъщият воин на Акома, другар и телохранител на Кейоке. Поклони ѝ се и дръпна завесата, та Мара да мине.

Тя повече усети, отколкото чу как двамата застанаха от двете ѝ страни, Папевайо една стъпка по-назад. Тръгнаха мълчешком през градината, която разделяше вътрешния и външния храм. Минаха покрай гигантските варовикови колони, които поддържаха тавана и продължиха по дългия коридор с величествени фрески, изобразяващи делата на богинята Лашима. Мара отчаяно опита да превъзмогне помитащата болка, като си спомняше историята на всяка картина. Как богинята надхитрява Червения бог Туракаму и спасява невинно дете. Как усмирява гнева на император Инчонлонганбула и спасява град Мигран от унищожение. Как учи първия книжник на азбуката. Затвори очи, когато минаха покрай любимата ѝ фреска, изобразяваща Лашима като старица, която помирява един стар селянин и жена му. Помъчи се да загърби тези образи, защото те принадлежаха на живот, който ѝ беше отказан.

Стигнаха до външните порти и за момент Мара спря на горното стъпало на изтърканите мраморни стълби. На двора имаше половин рота стражи в зелените брони на Акома. Някои бяха ранени, с почервенели от кръв превръзки, но всички се изпънаха и я поздравиха с юмрук над сърцето. Мара преглътна уплашено. Щом дори ранени бяха пратени да я ескортират, значи сражението е било изключително кърваво. Колко ли смели воители бяха загинали? От това, че Акома проявяваше такава слабост, бузите ѝ пламнаха от гняв. Тя заслиза по стълбите, благодарна, че храмовата роба скрива треперещите ѝ колене.

Долу я чакаше носилка. Робите — дванайсетима — изчакаха мълчаливо Господарката на Акома да се настани. Кейоке и Папевайо застанаха от двете страни на носилката. След това по заповед на командира робите вдигнаха прътите на носилката на потните си рамене. Мара седеше мълчаливо зад леките завеси.

Носилката се люшна — робите тръгнаха към реката, запробиваха си път през тълпата в Свещения град. Движеха се покрай бавни впрягове с шесткраки нийдра и на свой ред бяха задминавани от тичащи пратеници и носачи, които бързаха със своя товар, защото клиентите плащаха допълнително за бърза доставка.

Шумът и глъчката стреснаха Мара. В спокойната обстановка на храма шокът от появата на Кейоке не беше толкова силен.

Сега трябваше да се бори да не намокри със сълзи възглавниците на носилката, докато осъзнаването я обземаше напълно. Не искаше да говори, сякаш тишината можеше да скрие истината. Но беше цуранка. И Акома. Страхът нямаше да промени миналото, нито да забави бъдещето. Пое си дъх. След това отметна завеската, погледна Кейоке и каза очевидно:

— И двамата са мъртви.

Кейоке кимна отсечено.

— Да, баща ти и брат ти бяха изпратени в безсмислен щурм срещу варварска крепост. Беше си убийство. — Лицето му беше безизразно, но в гласа му звучеше горчивина.

Носилката се разклати, докато робите заобикаляха каруца с плодове джомач. Завиха по улицата към реката и Мара погледна стиснатите си ръце. С усилие на волята успя да ги отпусне. След дълго мълчание проговори отново:

— Кажете ми какво стана, Кейоке.

— Когато снеговете на варварския свят се стопиха, ни изкараха навън, за да отблъснем възможно нападение. — Бронята изскърца, когато ветеранът размърда рамене, спомнил си умората и загубата, но гласът му остана спокоен. — Войниците от варварските градове Зюн и Ламът се бяха появили по-рано от очакваното. Изпратихме вестоносци до лагера на Военачалника в планините, които наричат Сиви кули. В негово отсъствие заместникът му даде заповед на баща ти да щурмува вражеската позиция. Ние...

Мара го прекъсна:

— Заместникът е от Минванаби, нали?

На лицето на Кейоке за част от мига се изписа одобрение, защото въпреки тъгата бе запазила разсъдъка си.

— Да. Племенникът на лорд Джингу от Минванаби. Тасайо, единственият син на починалия му брат. — Мара присви очи, докато го слушаше. — Превъзхождаха ни сериозно. Баща ти го знаеше, както и всички останали, но запази честта си. Изпълни заповедта без въпроси. Нападнахме. Заместникът обеща, че ще подкрепи десния ни фланг, но бойците му така и не дойдоха. Вместо да се присъединят към нас, войниците на Минванаби останаха на място, сякаш очакваха контраатака. Такава е била заповедта на Тасайо.

— Точно когато ни помитаха, от долината се появи подкрепа — продължи той. — Части на Омечкел и Чимирико. Те не знаеха за предателството и се биха храбро, за да ни измъкнат изпод копитата на варварските коне. В този момент се включиха и силите на Минванаби, сякаш за да отблъснат контраатаката. За всеки, който не бе присъствал отначало, нещата изглеждаха като тъжно недоразумение. Но Акома знае, че Минванаби ни предаде.

Мара присви очи и стисна устни. Изражението на Кейоке за момент издаде притеснението му, че момичето може да посрами паметта на баща си, като заплаче преди повеленото от традицията време. Вместо това тя заговори тихо, със сдържан гняв:

— Значи лордът на Минванаби се е възползвал от удобния момент и е уредил смъртта на баща ми въпреки че сме съюзници във Военната партия?

— Точно така, господарке. Джингу от Минванаби вероятно е наредил на Тасайо да промени инструкциите на Военачалника. Джингу действа дръзко. Тасайо щеше да си навлече гнева на Военачалника, ако войската ни беше загубила тази позиция. Но Алмечо се нуждае от подкрепата на Минванаби и въпреки че е ядосан, си мълчи. Нищо не е загубено. За външния наблюдател това е просто равностойно стълкновение, без победител.

— Но в Играта на Съвета Минванаби триумфира над Акома. — За пръв път в живота си Мара долови в гласа на Кейоке нещо като емоция. Думите му прозвучаха почти горчиво. Ние с Папевайо оцеляхме по заповед на баща ти. Нареди ни да останем с малък отряд и да те защитаваме, ако се случи най-лошото. — Върна си обичайния

отривист тон и продължи: — Господарят Сезу знаеше, че вероятно двамата с брат ти няма да оцелеят.

Мара се отпусна на възглавниците. Стомахът ѝ се бе свил на топка; Главата я болеше, гърдите я стягаха. Тя си пое бавно дъх и погледна на другата страна, към Папевайо, който вървеше с характерното си празно изражение.

— А какво ще кажеш ти, храбри Папе? — попита го. — Как да отвърнем на това престъпление срещу дома ни?

Папевайо почеса замислено белега на брадичката си с левия си палец, както правеше, когато беше изнервен.

— Както заповядаш, господарке.

Първия ударен водач на Акома изглеждаше спокоен, но Мара усещаше, че предпочита да държи копие и изваден меч. За един кратък яростен миг обмисли мигновеното отмъщение. Ако заповядаше, Папевайо щеше да нападне лорда на Минванаби в собствените му покои, сред собствената му армия. Потисна този глупав импулс, въпреки че за война тази смърт щеше да е изпълнена с чест. Нито Папевайо, нито някой от малцината облечени в зелено воини можеше да се добере на по-малко от половин ден път до лорда на Минванаби. Освен това вярност като на Папевайо трябваше да се пази, а не да се пилее.

Сега, далече от жреците, Кейоке я гледаше изпитателно. Тя засече погледа му и не отклони очи. Знаеше, че се е свъсила и е пребледняла, но бе понесла достойно ужасните новини. Кейоке отново се обърна напред, очакваше следващите думи на господарката си.

Вниманието на мъж, пък дори толкова стар семеен служител, накара Мара да се замисли за себе си, без да е твърде критична или ласкава. Беше прилично изглеждаща млада жена.

Не красива, особено когато се намръщеше разтревожено. Но усмивката ѝ беше зашеметяваща, или поне така ѝ бе казало едно момче навремето. Освен това притежаваше ярко изразена жизненост. Беше стройна и грациозна и тялото ѝ бе привлякло погледа на много синове от съседните домове. Сега един от тях щеше да е необходим съюзник, който да заздравя позициите на заплашените от унищожение Акома. Мара притвори кафявите си очи и се замисли за огромната отговорност, с която бе натоварена. С притеснение осъзна, че всички женски оръжия — красота, интуиция, чар, блясък — трябва да бъдат

впрегнати в каузата, заедно с природната интелигентност, дарена ѝ от боговете. Потисна страха, че даровете може да са недостатъчни за тази задача, и преди да се усети, пред очите ѝ изплуваха лицата на баща ѝ и брат ѝ. Мъката отново започна да се надига, но тя успя да я изтика навътре. Трябваше да запази тъгата за по-късно.

— Кейоке, трябва да поговорим, но не тук. — Сред гъмжилото на улицата можеше да има врагове, шпиони, убийци, информатори. Мара затвори очи пред ужасите на въображението и реалния свят. — Ще говорим, когато ще ни чуват само верни на Акома уши.

Кейоке изръмжа одобрително и Мара благодари наум на боговете, че са го пощадили. Ветеранът беше като скала и тя имаше нужда от него.

Отпусна се изтощено на възглавниците. Трябваше да пребори мъката. Най-могъщият враг на баща ѝ, лорд Джингу Минванаби, почти бе успял да осъществи съкровената си мечта да унищожи Акома. Кръвната вражда между двете фамилии съществуваше от поколения и въпреки че нито една от страните не бе постигнала победа, от време на време някоя от тях трябваше да се бори за оцеляването си. В момента Акома бяха отслабени, а Минванаби бяха в силна позиция и дори съперничеха на Военачалника. Джингу имаше множество васали, след които и лорд Кехотара, равен по могъщество на баща ѝ. А докато продължаваше да се издига, Минванаби щеше да трупа все повече съюзници.

Мара затвори очи и се отпусна на възглавниците. Ситуацията беше болезнено ясна. Единственото, което стоеше между лорд Джингу и целта му, беше тя. Младо момиче, което бе на десет удара от гонг от това да стане сестра на Лашима. В устата ѝ имаше вкус на пепел. За да оцелее достатъчно дълго и да възвърне семейната чест, тя трябваше да обмисли всички възможности, да планира внимателно и да се впусне в Играта на Съвета. Трябваше някак си да спечели благоразположението на един от лордовете на Петте велики фамилии в империята Цурануани.

Примигна и отпъди съня. Беше започнала да задрямва, докато носилката си пробиваше път по улиците на Кентосани, Свещения град. Съзнанието ѝ търсеше облекчение от стреса. Носилката се поклащаше леко, докато се спускаше към доковете.

Погледна през завесите. Бе твърде уморена, за да се зарадва на човешкото гъмжило на пристана. При първото ѝ посещение в Свещения град беше смаяна от шарената тълпа. Тук имаше хора от всички краища на империята. Самата гледка на корабите от градове нагоре и надолу по река Гагаджин я бе изпълнила с радост. Те се поклащаха на пристана, окичени с флагове като пъстри птици, десетки лодки и баржи се въртяха около тях. Всичко — гледките, звуците и миризмите — се различаваше от бащините ѝ имения. Вече нейните. Тази мисъл я напрегна и тя почти не обърна внимание на мръсните полуголи роби, които се потяха под слънцето, докато товареха и разтоварваха корабите. Не се изчерви като първия път, когато бе минала оттук, придружавана от сестрите на Лашима. Не че мъжката голота я притесняваше: от дете бе играла край войнишките казарми и бе виждала как мъжете се къпят. Освен това с брат ѝ и разни приятели често плуваха в езерото над поляната на нийдрите. Но гледката на голи мъже, след като се бе отрекла от плътския свят, бе някак различна. Нарезданията на сестрите да извъръща поглед само я караха да надзърта още повече. Него ден трябваше да се сдържа, за да не зяпа здравите мускулести тела.

Но сега телата не я впечатляваха, нито виковете на просяците, които благославяха всеки, който им даваше милостиня. Не обърна внимание и на моряците, които ходеха с поклащаща се походка, характерна за хората, които живееха на кораби. Те презираха сухоземните жители и в гласовете им звучеше присмехулство. Всичко ѝ изглеждаше по-безцветно, по-безжизнено и не толкова пленително, сякаш вече нищо не можеше да я впечатли. Сега всяка огряна фасада хвърляше сянка. А в сенките дебнеха врагове.

Слезе от носилката. Въпреки бялата послушническа роба на Лашима се движеше с достойнството на Господарка на Акома. Вървеше и гледаше право напред към баржата, която щеше да я откара надолу по реката към Сулан-Ку. Папевайо разчистваше пътя — избутваше хамалите настрани. Наоколо имаше и други войници, разноцветни телохранители, които придружаваха господарите си. Кейоке ги наблюдаваше внимателно, докато вървеше зад Мара.

Мара искаше да седне някъде на сянка и на спокойствие, за да се отдаде на тъгата си. Но щом стъпи на палубата, капитанът притича да я посрещне. Късата му червено-лилава роба беше стряскащо ярка след

убитите цветове на дрехите на жреците в храма. Нефритените му гривни изтракаха, когато се поклони и предложи на почитаемата си гостенка най-добрите покои на скромния си кораб — възглавници под централния навес, оградени с тънки завеси. Мара прие предложението благосклонно — в противен случай щеше да обиди човека незаслужено. След това замълча, с което уведоми собственика, че присъствието му не е необходимо, и той спусна завеските, давайки ѝ най-сетне малко уединение. Кейоке и Папевайо стояха срещу нея, останалите телохранители бяха заобиколили навеса и гледаха с обичайното мрачно напрежение.

Мара насочи поглед към водата и попита:

— Кейоке, къде е татковата... моята баржа? И прислужниците ми?

— Баржата на Акома е на пристан в Сулан-Ку, господарке — отвърна старият воин. — Реших, че е по-малко вероятно да бъдем нападнати през нощта от Минванаби и съюзниците им, ако ползваме обществен транспорт. Възможността да оставят свидетели може да обезкуражи враговете да ни нападнат, маскирани като бандити. Освен това се притеснявах, че ако ни сполетят неприятности, прислужниците може да са ни в тежест. — Докато говореше, очите му оглеждаха доковете. — Този съд се събира нощем с други, така че няма да сме сами.

Мара кимна и за един дълъг момент затвори очи.

— Добре. — Желаше уединение, което не можеше да получи на обществената баржа, но притесненията на Кейоке бяха съвсем разумни.

Лорд Джингу можеше да жертва цяла рота, за да докопа последната наследница на Акома, и щеше лесно да се справи с телохранителите ѝ. Но щеше да го направи само ако е сигурен в успеха и възможността за отричане пред останалите лордове от Съвета. Всеки, който играеше Играта, щеше да знае кой го е извършил, но формалностите трябваше да се спазят. Един избягал пътник, един разпознат войник на Минванаби, една дума, дочута от гребец в реката, можеше да значи край за Джингу. Ако подобно коварство се разкриеше публично, щеше да му донесе голям позор и да сигнализира на някой от „верните“ васали, че е започнал да губи контрол. След това щеше да му се наложи да се пази от приятелите не по-малко, отколкото от

враговете. Такава бе същността на Играта на Съвета. Изборът на Кейоке за обществен транспорт можеше да се окаже по-сигурен от сто допълнителни стражи.

Чу се гласът на собственика, който нареждаше на робите да освободят въжетата. Последва издумкване и баржата се раздвижи, понесена от течението. Мара се отпусна, решила, че вече е приемливо да си почине. Робите гребяха, потъмнелите им тела се движеха в синхрон, координирани от простичка песен.

— Дръжте я в средата! — изпя кормчията.

— Недей се блъска в брега — отвърнаха гребците.

Пеенето премина в ритъм и кормчията започна да добавя строфи.

*Познавам грозна жена!
Недей се блъска в брега!
Езикът ѝ реже кат нож!
Недей се блъска в брега!
Напих се вечер една!
Недей се блъска в брега!
И взех я за своя жена!*

Глуповатата песен отпусна Мара и тя се унесе. Баща ѝ бе възразявал дълго и разгорещено срещу идеята ѝ да изрече клетвите. Сега, когато не можеше да му се извини, Мара горчиво съжаляваше за това колко близо се бе озовала до неподчинението. Баща ѝ бе отстъпил само защото любовта към единствената му дъщеря бе по-голяма от желанието за изгоден политически брак. Раздялата им беше тежка. В битка лорд Сезу от Акома беше като харулт — най-страховития, едър хищник, но не можеше да откаже на дъщеря си, колкото и необмислени да бяха желанията ѝ. Въпреки че се разбираше по-добре с брат ѝ, той изпълняваше всичките ѝ прищевки и само старата дойка Накоя бе успяла да удържи юздите на възпитанието ѝ.

Мара затвори очи. Баржата предоставяше относителна сигурност и сега можеше да се скрие в убежището на съня. Онези извън закрития павилион щяха да решат, че просто бяга от скуката на продължителното речно пътуване. Но почивката бягаше, изместена от спомени за брата, когото обичаше повече от всичко на света. Ланокота

с искрящите тъмни очи, винаги готов да се усмихне на малката си сестричка. Лано, който бягаше по-бързо от воините на баща ѝ и бе спечелил три пъти поред летните игри в Сулан-Ку. Все още ненадминато постижение. Лано винаги намираще време за сестра си и дори я бе научил как да се бори, с което си навлече гнева на Накоя, че я занимава с толкова несвойствени за момиче неща. Лано винаги имаше готова глупава шега, обикновено мръсна, с която да я разсмее и да я накара да се изчерви. Мара знаеше, че ако не беше избрала манастира, щеше да измерва и съпоставя с брат си всеки ухажор. Лано, чийто смях нямаше да отеква повече на вечеря. Дори обичайно строгият им баща се усмихваше понякога, защото не можеше да устои на заразителния хумор на сина си. Мара уважаваше баща си и му се възхищаваше, но любовта ѝ бе насочена към брат ѝ и сега мъката буквално се стовари върху нея.

Потисна емоциите си. Тук не му беше мястото. Още не биваше да тъжи. Тя се насочи към по-практичното и се обърна към Кейоке.

— Успяхте ли да спасите телата на баща ми и брат ми?

— Не, господарке — отвърна горчиво ветеранът.

Мара прехапа устна. Нямаше да има пепел, която да разпилее в свещената градинка. Вместо това трябваше да избере по една от любимите им вещи, която да зарови до свещеното натам и камъка, който съдържаше душата на фамилията Акома, за да може духовете им да намерят път към дома и покой при предците им, докато Колелото на живота не се завърти наново. Мара затвори очи, наполовина от умора, наполовина за да не заплаче. Спомените я заливаха и тя неуспешно се опитваше да задреме. След няколко часа започна да свиква с клатенето на баржата и припева на кормчията и гребците. Тялото и духът ѝ се унесоха в ритъма и тя се отпусна. Жегата и спокойствието на реката я подмамиха в прегръдките на съня.

Баржата стигна в Сулан-Ку под топазената светлина на зората. От реката се надигаше мъгла, магазините и сергиите на пристанището се приготвиха за отваряне. Кейоке побърза да разтовари носилката, преди улиците да се изпълнят с хора. Скоро по тях щяха да плъзнат каруци и носачи, търговци и просяци.

Мара се качи уморено в носилката. Все още бе облечена в намачканата от шестдневна употреба роба на сестринството на Лашима. Облегна се на възглавниците с избродиран семеен герб, изобразяващ птицата шатра, и осъзна колко много се бои от завръщането вкъщи. Не можеше да си представи обширната къща без смеха на Лано или разпилените свитъци в кабинета — баща ѝ вечно четеше какви ли не доклади. Усмихна се, като си спомни неприязънта на баща си към търговията, въпреки че беше доста добър в нея. Той предпочиташе военното дело, игрите и политиката, но казваше, че всичко иска пари и че търговията не бива да се пренебрегва.

Позволи си почти доловима въздишка, когато носилката потегли. Искаше ѝ се завесите да осигуряват по-голямо уединение, защото усещаше погледите на подранилите селяни и работници. Беше уморена от постоянното спазване на благоприличие, но издържа пътуването по бързо пълнещите се улици. Бе в мрачно настроение и не обръщаше внимание на както винаги интересните гледки.

Над нея започнаха да се отварят капаци на галерии, където търговците излагаха стоката си. Когато свършваха с пазаренето, те издърпваха парите и спускаха стоката с кошница. Лицензираните проститутки още спяха, така че всяка пета-шеста галерия оставаше затворена.

Мара се усмихна, като си спомни първата си среща с дамите от Тръстиковия живот. Проститутките се показваха от галериите с провокативно разтворени роби и си вееха с ветрила. Всички бяха красиви, с гримирани лица и царствени прически. Ефирните им роби бяха изкусно изтъкани и великолепно бродирани. Шестгодишната Мара се бе възхитила на глас. Беше обявила на всеослушание, че като порасне, ще стане като дамите в галериите. Това бе единственият път в живота ѝ, когато баща ѝ си бе глътнал езика. Лано я закачаше за този момент, докато не тръгна към манастира. Сега веселите му шеги нямаше да я дразнят повече.

Усети, че ще се разплаче, пропъди спомена и потърси успокоение извън носилката, където продавачите предлагаха стоки от колички, просяците досаждаха на минувачите с тъжни истории, а търговците предлагаха красиви коприни. Всичко това обаче не можеше да защити ума ѝ от болката.

Пазарът остана назад и скоро излязоха от града. Зад стените на Сулан-Ку се простираха обработваеми земи, чак до синкавите планини на хоризонта. Веригата Киамака не беше толкова назъбена и висока като Високата стена на север, но долините ѝ бяха достатъчно диви и предоставяха убежище на бандити и разбойници.

Пътят към имението минаваше през блато, което упорито отказваше всякакви опити за пресушаване. Носачите започнаха да се оплакват от насекоми, но Кейоке Ги спря с едно изръмжаване.

След това пътят продължи през горичка нгаги. Ниските им клони предоставяха синкаво-зеленикав сенчест навес. Теренът стана по-хълмист, минаваха по ярко боядисани мостове над многобройните потоци, охраняващи блатото. Минаха през молитвена порта, ярко боядисана арка, издигната от някой богаташ за благодарност към боговете. При преминаването през такава порта всеки пътник изричаше наум благодарствена молитва и получаваше благословия. Мара си помисли, че през следващите дни ще ѝ е нужна всяка милост от боговете, ако иска Акома да оцелее.

Ескортът отби от главния път и се насочи към крайната си цел. Птиците шатра обикаляха из полето и ядяха насекоми и червеи, приведени като стари хора. Смяташе се, че тези глупаво изглеждащи същества носят късмет, защото спомагаха за по-добра реколта. По тази причина Акома ги бяха избрали за свой символ. Мара обаче не се зарадва на познатите птици с кокилести крака и вечно мърдащи остри уши, а изпита неспокойство, защото гледката им показваше, че е стигнала у дома.

Носачите ускориха крачка. Колко ѝ се искаше да забавят темпо или направо да обърнат и да я отнесат някъде другаде. Но пристигането ѝ бе забелязано от работниците, които събираха дърва в гората между нивите и поляната пред главната къща. Някои подвикваха и махаха, докато вървяха приведени под тежкия си товар, закрепен с каиш през челото. В поздравите им имаше топлина и въпреки че причината за завръщането ѝ бе тъжна, те не заслужаваха пренебрежение от новата си господарка.

Мара се надигна и започна да се усмихва и да кима. Наоколо се простираха нейните земи, земите, които смяташе, че няма да види никога вече. Плетовете, изораните ниви и спретнатите къщички, в

които живееха работниците, бяха непроменени. Все пак бе отсъствала по-малко от година.

Носилката подмина ливадите за нийдра. Въздухът беше изпълнен с мучене и с подвикването на пастирите, които размахваха пръчки, за да вкарат добитъка в кошарите, където го преглеждаха за паразити. Слънцето караше кожата на животните да изглежда светлокафява; Някои вдигнаха тъпи муцуни, когато младите бичета имитираха заплаха, след което подтичваха на тромавите си шест крака, за да се скрият зад майките. Сякаш се чудеха кога ще се върне Лано, за да продължи с откачените си номера с раздразнителните разплодни бикове.

С приближаването към дома болката от загубата се увеличаваше. Мара успя да докара храбро изражение, когато носачите завиха по оградената с дървета алея, водеща към самото имение.

Голямата централна сграда бе построена от дърво и хартиени прегради, които се дърпаха, за да пропуснат лекия ветреца в дневната жегга. Мара затаи дъх. Между цветята акаси нямаше кучета с изплезени езици и махащи опашки, да чакат Господарят на Акома да се завърне. В негово отсъствие винаги ги държаха затворени. Но домът, въпреки че изглеждаше пуст и тъжен без любимите хора, даваше уединение. Скоро Мара щеше да може да се усамоти в свещената градинка и да се отдаде на мъката, която бе съдържала цели седем изтощителни дни.

Носилката и ескортът подминаха казармите и войниците от домашния гарнизон се строиха покрай алеята. Бронята им бе излъскана, оръжията и екипировката безупречно поддържани, но освен Кейоке и Папевайо се виждаше само още един офицер с шлем с пера. Мара усети хладно пробождаване в сърцето и се обърна към ветерана.

— Защо има толкова малко войници, командире? Къде са другите?

Кейоке продължи да гледа напред, без да обръща внимание на праха, полепващ по бронята му, и потта, стичаща се под шлема.

— Тези, които успяха, се върнаха, господарке — отвърна той вдървено.

Мара притвори очи, неспособна да прикрие шока. Простият отговор на Кейоке означаваше, че почти две хиляди войници са умрели с баща ѝ и брат ѝ. Повечето бяха ветерани с дългогодишна служба и ги

помнеше още от люлката. Мнозина бяха тръгнали по пътя на бащите и дядовците си в служба на Акома.

Вцепенена и безмълвна, Мара започна да брои строените войници и ги прибави към ескорта си. Бяха само трийсет и седем, нищожна частица от стария гарнизон на баща ѝ. От две хиляди и петстотинте мъже в зеленото на Акома петстотин пазеха различните владения в отдалечените градове и провинции. Други триста бяха загубени във войната на варварския свят преди последната кампания. Тук, в сърцето на имението, където преди имаше две хиляди, бяха останали по-малко от петдесет. Мара тъжно поклати глава. Много жени оплакваха загубите отвъд разлома. Сърцето ѝ се изпълни с отчаяние, защото осъзна, че гарнизонът ѝ е твърде малък, за да отблъсне каквато и да било атака. Дори на някоя по-смела планинска банда. Но Мара знаеше защо Кейоке е изложил имението на риск и е взел двайсет и четирима от трийсет и седемте оцелели за ескорт. Шпионите на Минванаби не биваше да открият колко слаба в действителност е Акома. Безнадеждността я обви като задушавача завивка.

— Защо не ми каза по-рано, Кейоке?

Отвърна ѝ тишина. Мара разбираше. Верният стар командир се бе страхувал, че всичко поднесено накуп ще я пречупи.

А това не можеше да се позволи. Твърде много войници бяха загинали и не можеше просто да се отдаде на отчаянието. В противен случай тяхната саможертва в името на честта на Акома щеше да е напразна. Мара се гмурваше с главата надолу в Играта на Съвета и щеше да ѝ е нужен целият ѝ интелект, за да избегне капаните, които очакваха неопитните ѝ крака. Предателството срещу дома ѝ нямаше да свърши, докато не успееше да победи лорда на Минванаби и неговите слуги.

Робите спряха на двора. Мара си пое рязко дъх. Вдигна глава, слезе от носилката и пристъпи през арката, очертаваща периметъра на къщата. Изчака Кейоке да освободи носилката и да даде заповеди на ескорта и след като войниците отдадоха, чест, се обърна и посрещна поклона на хадонрата, управителя на имението. Мъжът беше нов на поста, намръщеното му лице ѝ бе непознато. До него стоеше дребната Накоя, дойката ѝ, която я бе отгледала. Зад тях се бяха подредили останалите слуги.

Промяната отново се стовари върху момичето. За първи път не можеше да потъне в успокояващите обятия на старицата. Като Господарка на Акома, трябваше да кимне формално и да продължи, а Накоя и хадонрата да я последват по дървените стъпала към сенчестата къща. Трябваше да се стегне и да се престори, че не вижда тъгата си, отразена в очите на Накоя. Понечи да прехапе устна, но се спря. Този ѝ нервен навик винаги беше предизвиквал мръщенето на дойката в миналото. Пое дъх и пристъпи в дома на баща си. Липсващото ехо на стъпките му по дървения под я изпълни със самота.

— Господарке?

Мара спря, свитите ѝ ръце бяха скрити в гънките на бялата роба.

— Какво има?

Хадонрата заговори отново:

— Добре дошла, господарке. Аз съм Джикан, господарке.

— Какво стана със Сотаму? — попита тихо Мара.

Джикан сведе поглед.

— Почина от мъка, господарке. Последва господаря в смъртта.

Мара успя да кимне сдържано и продължи навътре. Не беше изненадана, че старият хадонра е спрял да яде и да пие след смъртта на лорд Сезу. Сотаму беше възрастен и вероятно бе починал само след няколко дни. Зачуди се кой ли е назначил Джикан на негово място. Обърна се да тръгне по коридора, който заобикаляше централната градина, но Накоя се обади:

— Господарке, покоите ти са от другата страна.

Мара едва успя да кимне отново. Вещите ѝ вече бяха пренесени в покоите на баща ѝ, най-обширните в имението.

Тръгна вдървено през квадратната градина, която се намираше в центъра на всяка благородническа къща. Резбованият парапет, който ограждаше дървените проходи между цветята и фонтана, ѝ изглеждаше едновременно познат и странен след каменната архитектура на Храмовете.

Стигна входа към стаите на баща си. Параванът беше изрисуван с бойна сцена между Акома и отдавна забравен победен враг. Джикан плъзна вратата настрани.

Мара за момент спря. Тръпката от нейните вещи в покоите на баща ѝ почти помете самоконтрола ѝ. Сякаш самата стая я бе предала по някакъв начин. Стръскането доведе със себе си спомена: за

последен път бе влязла в тази стая в нощта, когато се скара с баща си. Въпреки че обикновено беше спокойна и послушна, онази вечер гневът ѝ бе равностоен на неговия.

Продължи вдървено напред. Пристъпи на леко повдигнатия под, отпусна се на възглавниците и освободи прислужниците, които очакваха желанията ѝ. Кейоке, Накоя и Джикан влязоха след нея и се поклониха официално. Папевайо остана пред вратата да охранява входа към градината.

— Искам да си почина — каза прегракнало Мара. — Пътуването беше уморително. Оставете ме. — Прислужничките се оттеглиха, но тримата ѝ най-верни служители се поколебаха. — Какво има?

— Има много работа — отвърна Накоя. — Работа, която не може да чака, Мара-ани.

Употребата на умалително име беше учтивост, но се превърна в символ на всичко, което бе загубила. Тя прехапа устни, а хадонрата продължи:

— Господарке, много неща са запуснати... след смъртта на баща ти. Трябва да се вземат спешни решения.

Кейоке кимна.

— Господарке, образованието ти е недостатъчно за управление на велик дом. Трябва да научиш нещата, които знаеше Ланокота.

Мара беше нещастна от спомена за гнева, с който се бе разделила с баща си, а сега се ядоса от напомнянето, че брат ѝ вече не е наследник.

— Не сега. Не още — каза тя почти умолително.

— Дете, не бива да проваляш фамилното име — отвърна Накоя. — Ти...

Гласът на Мара потрепери от емоциите, които удържаше от твърде дълго време.

— Казах — не още! Не съм приключила с траура! Ще ви изслушам, след като посетя свещената градина. — Последното изречение беше със затихващ гняв, сякаш малката искра бе всичко, което бе успяла да събере. — Моля ви — добави тя тихо.

Джикан отстъпи назад, готов да се оттегли, и приглади смутено ливреята си. Кейоке и Накоя обаче не помръднаха.

— Господарке, послушай ни — започна командирът. — Нашите врагове ще ударят скоро. Лордовете на Минванаби и Анасати смятат

дома Акома за победен. Може би още не са узнали, че не си изрекла клетвите в храма, но няма как да сме сигурни. Шпионите вече може да са ги известили за завръщането ти. В такъв случай враговете сигурно планират да довършат фамилията завинаги. Не може да загърбиш отговорностите. Трябва да свършим много работа за съвсем кратко време, ако искаме Акома да оцелее. Името и честта на фамилията сега са в твои ръце.

Мара кривна брадичка, както правеше още от дете, и прошепна:

— Оставете ме на мира.

Накоя пристъпи към подиума.

— Дете, послушай Кейоке. Враговете са станали по-дръзки от загубата ни и нямаш време за самосъжаление. Обучението, което получи, за да станеш съпруга на лорд, не е достатъчно, за да управляваш дома.

Мара повиши глас, кръвта забуча в ушите ѝ.

— Не съм искала да ставам Господарка! — Сълзите напиреха, но тя реши да използва гнева, за да не се пречупи. — Допреди седмица щях да ставам сестра на Лашима, единственото нещо, което исках! Ако честта на Акома разчита на мен за отмъщение срещу Минванаби и ако имам нужда от съвет и обучение, ще трябва да почакаат да посетя Свещената градина и да почета загиналите!

Кейоке погледна Накоя и тя кимна. Младата Господарка на Акома беше пред срив, но опитната дойка бе готова за това.

— Всичко в градината е готово. Позволих си да избира церемониалния меч на баща ти, за прибиране на духа, както и мъжката роба на Ланокота.

Кейоке кимна към меча и робата, които лежаха на бродирана възглавница.

Да види меча, който баща ѝ носеше на церемонии, и робата, която брат ѝ бе получил на церемонията по встъпването си в мъжество, бе твърде много за изтощеното тъгуващо момиче.

— Оставете ме! — извика тя с напирещи сълзи.

Тримата се поколебаха, въпреки че изпълнението на заповед можеше да доведе до наказание, включително смърт. Хадонрата първи се обърна и излезе от покоите на господарката си. Кейоке го последва. Накоя също тръгна, но се обърна и повтори:

— Дете, всичко в градината е готово. — След тези думи излезе и затвори плъзгащата се врата.

Останала най-накрая сама, Мара позволи на сълзите да се стекат по бузите ѝ. Все пак удържа риданието, докато се надигаше и вземаше възглавницата с меча и робата.

Траурната церемония беше лична и в градината се допускаха само членове на семейството. Все пак при по-нормални обстоятелства процесия от слуги щеше да придружава оцелелите членове на фамилията поне до плетовите на входа. Мара тръгна сама. Носеше възглавницата внимателно, омачканата ѝ бяла роба се влачеше по земята.

Щеше да намери пътя дори да беше сляпа и глуха. Краката ѝ познаваха пътеката до последното камъче, забито в корените на дървото до церемониалния двор. Гъстият плет скриваше градинката от поглед. Тук можеха да влизат само членове на Акома, градинарят и жрец на Чочокан, в случай на нужда от освещаване. Срещу портата също имаше плет, така че никой отвън да не може да наднича.

Мара влезе и тръгна към центъра. Сред подрязаните разцъфтели плодни дръвчета течеше малък поток и се вливаше в священото езерце. Леко набръчканата вода отразяваше синьо-зеленото небе над надвисналите клони. В земята до брега бе побит голям камък, огладен от вековете дотолкова, че и издълбаната птица шатра вече бе едва различима. Това беше семейното натами, свещеният камък, който носеше духа на Акома. Ако някой ден се наложеше фамилията да напусне това място, камъкът щеше да бъде отнесен и всички щяха да дадат живота си, за да го защитят. Защото ако натамито попаднеше в чужди ръце, родът щеше да изчезне. Мара погледна към другия край на плета. Там имаше три натамита, извоювани от предците ѝ и обърнати, така че символите им никога вече да не виждат слънчева светлина. Дедите ѝ бяха унищожили три фамилии в Играта на Съвета. Сега нейната собствена беше под заплахата да се присъедини към тях.

До натамито беше изкопана дупка, влажната пръст бе натрупана отстрани. Мара сложи възглавницата с меча на баща си и робата на брат си в нея, след това започна да я запълва с ръце.

Щом свърши, я обзе внезапното желание да се разсмее. Усети странно замайване и се притесни. Въпреки че точно тук бе подходящото място, съдържаната болка и сълзи не искаха да излязат.

Пое си дъх и потисна смеха. Пред очите ѝ пробягаха картини и тя усети гореща вълна през гърдите, гърлото и бузите си. Въпреки странните ѝ чувства церемонията трябваше да продължи.

До езерцето имаше малка стъкленница, димящ мангал, кинжал и чиста бяла роба. Мара вдигна стъкленницата и махна запушалката. Изсипа ароматното масло във водата и капките мигновено отразиха светлината по повърхността.

— Почивай, татко — тихо каза тя. — Почивай, братко. Приберете се в нашата земя и почивайте с предците.

Остави стъкленницата и рязко разпра робата си. Въпреки жегата по малките ѝ гърди пробяга тръпка, когато ветрецьт погали влажната кожа. Тя дръпна пак и разпра робата още повече, както повеляваха традициите. Едновременно с това изпищя неуверено, не повече от изхленчване. Обичаите изискваха да покаже мъката от загубата пред предците си.

Отново дръпна робата и я отпра от лявото рамо до кръста. Следващият ѝ вик съдържаеше повече гняв от загубата, отколкото мъка. Посегна с лявата ръка и отпра робата от дясното рамо. Този път писъкът ѝ беше с цяло гърло — болката се надигна някъде от дъното на корема ѝ.

Традициите, чийто произход се губеше във времето, най-сетне задействаха реакция. Мъката, която бе сдържала, се надигна от слабините ѝ, мина през корема, през гърдите и излезе от устата като писък. Над градината се разнесе вик като на ранено животно — вик на гняв, отвращение, скръб и болка.

Заслепена от сълзите, Мара бръкна в мангала, без да обръща внимание на парещите въглени, загреба пепел и я размаза по гърдите и корема си. Това символизираше, че сърцето ѝ е станало на пепел. Тялото ѝ се разтресе от ридание, докато умът се освобождаваше от ужаса от убийството на баща ѝ, брат ѝ и стотици верни воители. Лявата ѝ ръка загреба шепа от пръстта до натамито и тя я размаза по косата си и се удари по главата с юмрук. Беше едно със земята на Акома и щеше да се върне в нея, както и духовете на загиналите.

Удари се с юмрук по бедрото и занарежда траурните думи, почти неразличими от хлипането. Залюля се напред-назад и изпищя отчаяно.

След това хвана металния кинжал, безценна семейна реликва, която от векове се ползваше само за тези церемонии. Извади острието

от калъфа и поряза лявата си ръка. Острата болка беше като контрапункт на неприятното стягане в гърдите ѝ.

Протегна ръка над езерцето и остави няколко капки кръв да се смесят с водата, както повеляваше традицията. Отново, дръпна робата си, доразпра я и остана само по набедрена превръзка. Захвърли парцалите с приглушен вик. Дръпна косата си, за да заглуши мъката с болка, и изрече древните думи, с които призоваваше предците да засвидетелстват загубата ѝ. След това легна върху заринатата дупка и положи глава на семейното натами.

Мъката ѝ потече като водата от езерцето, отнасяйки кръвта и сълзите към реката и оттам — в далечното море. Траурът щеше да облекчи болката ѝ. Церемонията щеше да я пречисти, но сега беше моментът, когато сълзите не носеха срам. Мара се гмурна в мъката, която се изливаше от дъното на душата ѝ вълна след вълна.

Долови някакъв звук, шумолене на листа, сякаш нещо мърдаше в клоните над нея, но погълната от мъка, не му обърна внимание.

Тъмна фигура скочи до нея и здрави пръсти я сграбчиха за косата и дръпнаха главата ѝ назад.

Обзета от ужас, Мара се задърпа. Успя да види, че я държи облечен в черно мъж. Силен удар в лицето я замая. Мъжът пусна косата ѝ и праметна през гърлото ѝ здрав шнур. Мара го сграбчи инстинктивно. Пръстите ѝ се оплетоха в примката, която щеше да я убие за секунди. Мъжът дръпна по-силно, но дланта ѝ попречи на възела в средата да премаже трахеята ѝ.

Въпреки това Мара почти не можеше да диша. Опитът ѝ да извика за помощ беше заглушен. Опитва да се претърколи, но нападателят задържа здраво гаротата и ѝ попречи. Боен ритник, научен от брат ѝ, ѝ донесе полусмях, полуизръмжаване. Въпреки уменията си Мара не беше равностойна на убиеца.

Шнурът се затегна, вряза се болезнено в дланта и в гърлото ѝ. Мара се бореше за въздух, но дробовете ѝ вече горяха. Усети, че мъжът я повдига, и се замая като риба на въдица. Единствено ръката ѝ в примката предпазваше врата ѝ от счупване. Ушите ѝ запищяха от нахлупата в главата кръв. Тя замахна безпомощно с другата си ръка. Пръстите ѝ се заплетоха в плат. Дръпна се, но бе твърде слаба, за да помръдне мъжа. Чуваше тежкото му като прибой дишане, докато я

вдигаше от земята. След това, победен от липсата на въздух, духът ѝ потъна в мрака.

2. ОЦЕНКА

Усети на лицето си нещо мокро.

Докато сетивата ѝ се връщаха, осъзна, че Папевайо е прихванал главата ѝ с ръка и мокри лицето ѝ с влажен парцал. Отвори уста да заговори, но гърлото ѝ беше стегнато. Закашля се и преглътна, примигна и опита да подреди мислите си. Вратът и гърлото я боляха ужасно, а небето над нея изглеждаше невероятно красиво. Синьо-зелените му дълбини сякаш чезнеха в безкрая. Помръдна дясната си ръка и болката в дланта върна спомена.

— Убиецът? — попита едва чуто.

Папевайо кимна към проснатия до блещукащото езерце труп.

— Мъртъв е.

Мара превъзмогна болката и се обърна да погледне. Убиецът лежеше на една страна, пръстите на окървавената му ръка докосваха водата. Беше дребен, тънък като тръстика, почти нежен, облечен в проста черна роба и панталони до прасците. Качулката му беше паднала и откриваше гладко, почти момчешко лице със синя татуировка на лявата буза, шест концентрични кръга, изобразяващи стилизирано цвете хамой. Двете му ръце бяха оцветени в червено до китките. Мара потръпна при мисълта за насилието, моето ѝ бяха причинили тези ръце.

Папевайо ѝ помогна да стане, захвърли парцала от разкъсаната дреха и ѝ подаде робата, която беше предназначена за края на церемонията. Мара се загърна, без да обръща внимание на петната, които разранените ѝ ръце оставяха по деликатно бродираната материя. Кимна и Папевайо я изведе от градината.

Познатата пътека вече не ѝ носеше успокоение. Жестоката захапка на шнура я принуждаваше да признае, че враговете ѝ могат да я достигнат дори в средата на именията на Акома. Сигурността от детството си бе отишла завинаги. Тъмните плетове, ограждащи градината, изглеждаха като убежище за убийци, от сянката под

широките дървета уло лъхаше студ. Мара разтри натъртената си и окървавена дясна длан и потисна паниката си. Въпреки че беше ужасена като птица тиза от сянката на златен килуинг, пристъпи през церемониалната врата с частица от достойнството, очаквано от Господарката на велик дом.

Накоя и Кейоке я очакваха заедно с главния градинар и двама помощници. Единственият, който проговори, бе Кейоке.

— Какво?

— Както предполагаше — отвърна Папевайо мрачно. — Убиец. Гилдията на хамоите.

Накоя протегна ръце и прегърна Мара, жест, който успокояваше болките и страха ѝ още от дете, но за първи път момичето не усети утеха.

— Хамои ли, Кейоке? — попита тя с още хриптящ от задушаването глас.

— Червените ръце от Братството на цветята, господарке. Наемни убийци без клан. Фанатици, които вярват, че да убиеш или да умреш, е единствената молитва, която бог Туракаму приема. Когато приемат поръчка, се заклеват да убият жертвата или да умрат. — Спря за миг, а градинарят направи инстинктивен жест за защита от зли сили. Хората се бояха от Червения бог. Кейоке продължи цинично: — Разбира се, братството предлага уникалните си способности на могъщите само ако платят солидна цена. — Намръщи се и добави: — А хамоите нямат претенции към душите, които ще отправят молитва към Туракаму.

— Защо не съм чувала това досега?

— Те не са част от нормалната вяра в Туракаму, господарке. Не е от нещата, за които бащите разказват на децата си, които не са наследници. — Гласът на Накоя беше леко обвиняващ.

Вече беше твърде късно за обвинения обаче.

— Започвам да разбирам защо казахте, че има неотложни неща за обсъждане — каза Мара. Очакваше, че ще я отведат вътре, и се обърна към покоите си, но старата жена я спря. Мара я изгледа с недоумение.

А в следващия миг Папевайо коленичи пред нея, извади меча си и ѝ го подаде с дръжката напред. Сянката на церемониалната порта скриваше лицето му.

— Господарке, моля за позволение да си отнема живота.

Тя го гледаше с неразбиране.

— Какво молиш?!

— Оскверних свещената градина на Акома, господарке.

Деянието на Папевайо не ѝ беше направило впечатление, изместено от опита за убийство. Беше влязъл в градината, за да я спаси, с пълното съзнание, че такова нарушение ще му донесе смъртно наказание.

Мара не знаеше какво да отвърне. Кейоке се опита деликатно да ѝ обясни действията на Папе.

— Ти нареди аз, Накоя и Джикан да не те придружаваме в градината, господарке. Не спомена Папевайо. Той се скрил до церемониалната арка и като чул борба, изпратил градинаря да ни викне и влязъл.

Командирът на войските на Акома демонстрира рядък изблик на чувства към другаря си — устата му се изви леко, сякаш засвидетелстваше задоволство от победа след трудна битка. След миг намекът за усмивка изчезна.

— Знаехме, че подобен опит за убийство е само въпрос на време. Жалко, че убиецът избра това място. Папе знаеше каква цена ще плати, ако влезе.

Кейоке беше съвсем ясен. С влизането си в градината Папевайо бе обидил предците на Мара и заслужаваше смъртна присъда. Но ако не бе влязъл, щеше да се случи нещо много по-лошо. Ако последната от Акома бе загинала, всички негови близки и познати щяха да останат без дом, в положението на робите и престъпниците. Всеки воин щеше да постъпи по същия начин. Животът на Папевайо беше жертван за честта на Акома. Кейоке казваше на Мара, че Папе е заслужил воинска смърт, като е избрал да защити господарката си и всички, който обича, пред собствения си живот. Но мисълта снажният воин да загине само заради наивността ѝ беше непоносима.

— Не — каза инстинктивно Мара.

Папевайо реши, че му е отказано позволенията да умре без срам, и наведе глава. Черната коса се спусна над очите му, когато той вдигна меча и без да трепне го заби в земята пред краката на Господарката. Градинарят кимна на двамата си помощници с видимо съжаление. Те извадиха въже и се приближиха от двете страни на Папевайо. Единият

започна да завързва ръцете му, а другият ловко праметна въжето през един дебел клон.

За момент Мара се вцепени, след което внезапно осъзна. Подготвяха Папевайо за най-долната смърт, обесване, екзекуция за престъпници и роби. Тръсна глава и викна:

— Спрете!

Всички замръзнаха. Слугите спряха с вдигнати ръце и погледнаха първо главния градинар, след това Кейоке и Накоя и чак накрая господарката си. Задачата очевидно не им беше приятна, но думите на господарката ги объркваха съвсем.

— Дете, такъв е законът — намеси се Накоя.

Мара затвори очи. Обзе я неистово желание да се разкрещи. Стресът, траурът, нападението ѝ сега прибързаната екзекуция на Папевайо — заради нейната безотговорност, — всичко това заплашваше да я помете. Тя отвърна твърдо, като внимаваше да не избухне в сълзи.

— Не... Не съм решила. — Погледна безизразните им лица и добави: — Ще почакате, докато реша. Папе, вземи си меч.

Нареждането ѝ противоречеше на традициите, но Папевайо мълчаливо се подчини. Мара се обърна към градинаря, който я гледаше встрещено.

— Изнесете трупа на убиеца. — Испита внезапно желание да удари нещо и продължи: — Съблечете го гол и го обесете до пътя, като предупреждение за всякакви шпиони. След това почистете натамито и изпразнете езерцето, защото са осквернени. Когато приключите, повикайте жрец на Чочокан да освети наново градината.

Всички я гледаха неспокойно, но Мара им обърна гръб. Накоя се размърда първа и придружи младата господарка в сенчестата къща, като цъкаше с език. Папевайо и Кейоке останаха тревожно замислени, а градинарят побърза да се подчини на заповедите.

Двамата слуги се спогледаха и започнаха да навиват въжетата. Явно злощастieto на Акома не свършваше с бащата и сина. Управлението на Мара можеше да се окаже кратко, защото враговете ѝ нямаше да бездействат, докато тя изучи сложните интриги на Играта на Съвета. Но пък тези неща бяха в ръцете на боговете и смирените винаги се носеха по течението, докато могъщите се издигаха и падаха. Съдбата не беше жестока или несправедлива. Просто си беше съдба.

Щом Господарката на Акома влезе в покоите си, Накоя пое командването. Слугите веднага подготвиха ароматна баня, докато Мара си почиваше на възглавниците и несъзнателно опипваше бродираните птици шатра, символ на дома ѝ. Тези, които не я познаваха, можеше да решат, че е изпаднала в унес в резултат на травмата и тъгата, но Накоя забеляза съсредоточените тъмни очи на момичето и не се заблуди. Напрегнати, ядосани и решителни. Мара мислеше за политическите аспекти на опита за убийство. Изтърпя грижите на слугите без обичайното мрънкане, мълча и докато я къпеха и превързваха раните ѝ. Натъртената и порязана ръка беше наложена с компрес от билки. Накоя се въртеше наоколо, докато две възрастни жени масажираха Мара, както бяха правили и с лорд Сезу. Пръстите им бяха изненадващо силни и схванатите мускули постепенно започнаха да се отпускат. След като си облече чисти дрехи, Мара все още се чувстваше уморена, но поне бяха успокоили нервното ѝ изтощение.

Накоя ѝ поднесе пареща порцеланова купа чоча. Мара се настани пред малката каменна масичка, отпи от горчивата напитка и се намръщи, понеже течността дразнеше разраненото ѝ гърло. В градината беше твърде стресната, за да изпита нещо друго, освен паника и страх. Сега беше твърде изцедена, за да реагира по какъвто и да било начин.

Следобедната светлина проникваше през хартиените стени точно както през детството ѝ. В далечината се чуваха подвикванията на пастирите на нийдра, а някъде наблизо Джикан гълчеше непохватен слуга. Мара затвори очи и почти си представи нежното скърцане на перото, докато баща ѝ пишеше инструкции до далечните си служители. Но коварството на Минванаби беше сложило край на тези спомени. Мара се обърна неохотно към продължаващата да се навърта наоколо Накоя.

Старата дойка седна от другата страна на масичката. Движенията ѝ бяха бавни, лицето — измъчено. Украшенията, които поддържаха плитките ѝ, бяха леко изкривени, сякаш с годините ѝ ставаше все по-трудно да се пресяга и да намества иглите. Накоя беше само слугиня, но разполагаше с големи познания в Играта на Съвета. Беше служила години наред на съпругата на лорд Сезу и след смъртта ѝ при раждането на Мара бе отгледала детето ѝ. Старата дойка беше като

майка за Мара. Момичето осъзна, че старицата очаква някакъв отговор, и каза:

— Допуснах сериозни грешки, Накоя.

Дойката кимна учтиво.

— Да, дете. Ако ни беше дала време за подготовка, градинарят щеше да провери градината, преди да влезеш. Можеше да открие убиеца или да загине и изчезването му да предупреди Кейоке, който да обкръжи градината с войници. Това щеше да принуди убиеца да излезе или да умре от глад. Ако пък беше побягнал от градинаря, войниците можеше да го заловят: — Тонът ѝ стана по-суров. — Враговете ти очакваха да сгрешиш и ти сгреши.

Мара прие порицанието мълчаливо; очите ѝ бяха взрени в парата, която се вдигаше от чашата. После каза:

— Но този, който изпрати убиеца, сгреши не по-малко от мен.

— Вярно. — Накоя се намръщи и опита да фокусира поглед върху господарката си. — Решил е да нанесе на Акома тройна обида, като те убие в свещената градина, и не почтено, с острие, а със срамно задушаване, като престъпничка или робиня!

— Или като жена... — каза Мара.

— Ти си Господарката! — възкликна Накоя и лакираните ѝ гривни изтракаха, когато удари коляното си с юмрук. — В момента, в който застана начело на дома, ти получи всички мъжки права и привилегии. Имаш същата власт като баща си. И затова, ако бе умряла удушена от убиеца, щеше да донесеш срам на фамилията, все едно баща ти и брат ти са убити по този начин.

Мара прехапа устна, кимна и се осмели да отпие от чочата.

— А каква е третата обида?

— Хамойското псе със сигурност е смятало да открадне натамито на Акома и така да сложи край на фамилното име. Без клан и чест твоите войници щяха да станат сиви воини, изгнаници, които живеят в пустошта. Всички слуги щяха да бъдат поробени. — Накоя завърши с горчивина: — Лорд Минванаби е безочлив.

Мара остави чашата в центъра на масичката.

— Смяташ, че това е работа на Джингу?

— Той е опиянен от властта си. В момента над него във Висшия съвет е само Военачалникът. Ако съдбата премахне Алмечо от златно-белия трон, със сигурност ще го наследи Минванаби. Единственият

друг враг на баща ти, който би постъпил така, е лорд Анасати. Но той е твърде умен, за да опита толкова срамно и зле изпълнено покушение. Ако той бе пратил убиец, щеше да му нареди да те убие простичко, но на всяка цена. Отровна стреличка в гърба или бързо промушване между ребрата, което да донесе сигурна смърт.

Накоя кимна, сякаш да увери сама себе си.

— Да, лорд Минванаби може да е най-могъщ във Висшия съвет, но е като бесен харулт, който събаря дървета, за да прегази газен. — Вдигна два пръста, за да покаже колко мъничко е въпросното животинче. — Той наследи позицията от могъщия си баща и има солидни съюзници. Може да е коварен, но не е интелигентен.

— Лорд Анасати пък е едновременно коварен и интелигентен, от него трябва да се страхуваме. — Накоя махна с ръка. — Хлъзгав е като блатен корен. Прокрадва се, дебне и удря без предупреждение. Този опит за убийство беше толкова очевиден, че все едно Минванаби е дал писмена заповед, подпечатана с личния му герб. — Присви очи. — Това, че е научил толкова бързо, че си се върнала, говори добре за шпионите му. Надявахме се да не разбере, че управляваш, поне няколко дни. Щом е успял да изпрати хамоя толкова бързо, значи е разбрал, че не си положила клетвите, веднага щом си напуснала храма. — Поклати разкаяно глава. — Трябваше да го очакваме.

Мара се замисли над думите ѝ. Чочата бавно изстиваше на масата. За разлика от преди, Мара добре осъзнаваше новите си отговорности и разбираше, че не може просто да прескача неприятните теми. Въпреки че бузите ѝ бяха още детски гладки и бродираната роба ѝ бе твърде голяма, тя се стегна с решителността на владетел.

— Лорд Минванаби може да ме мисли за газен, но на тревопасното животинче му поникнаха кучешки зъби. Извикай Кейоке и Папевайо.

Накоя кимна на малкото момче до вратата — бе избрано заради бързината си — и то веднага хукна да предаде заповедта.

Воините се появиха почти мигновено, защото очакваха да бъдат призовани. Кейоке носеше парадния си шлем и перата, показващи ранга му, забърсаха горния праг, когато влезе. Папевайо го последва, гологлав, почти толкова висок и без шлем. Движеше се със същата сила и пъргавина, които му бяха позволили да се справи с убиеца. Лицето и поведението му не издаваха никаква загриженост за

нерешената му съдба. Гордото държане и още по-безизразните му черти направиха задачата на Мара съвсем непосилна.

Докато воините коленичеха пред масичката, тя не показва притесненията си. Зелените пера на шлема на Кейоке се люшнаха толкова наблизко, че можеше да ги докосне. Потисна тръпката и им махна да седнат. Прислужницата им предложи чоча, но само Кейоке прие. Папевайо само поклати глава, сякаш нямаше доверие на гласа си.

— Сгрехих — започна Мара. — Ще опитам да избягвам такива грешки занаят. — Спря рязко, намръщи се и направи нервния жест, който сестрите на Лашима напразно се бяха опитвали да изкоренят. — Не. Трябва да се справя по-добре. В храма научих, че нетърпението може да попречи на преценката ми. Кейоке, трябва да измислим сигнал с ръка, в случай че животът ми е застрашен по начин, който не осъзнавам. Така ще се избегнат случки като днешната.

Кейоке кимна. Белязаното му лице беше безизразно, но очите му говореха за одобрение. Той се замисли за миг, после прокара кокалчето на показалеца си по стария белег на брадичката си.

— Господарке, ще разпознаеш ли този жест като предупреждение в претърпено публично място?

Мара почти се усмихна. Кейоке беше избрал стар нервен тик на Папевайо. Единственият външен знак, когато бе под напрежение. Самият Кейоке никога не трепваше пред опасност или стрес. Мара беше сигурна, че дори в битка не губи контрол. Ако почешеше белега пред нея, щеше да забележи и вероятно да вземе мерки.

— Добре. Това ще е, Кейоке.

Погледна другия воин и в помещението се възцари тежка тишина.

— Храбри Папе, ако не бях сгрехила, сега щях да съм мъртва и всичките ми поданици да са без господар. — Искаше й се да проточи вземането на присъдата, затова добави: — Ако бях казала никой да не ме следва в градината... — Думите й останаха незавършени. Всички знаеха, че заповедта й щеше да бъде изпълнена безпрекословно. Дългът щеше да повели на Папевайо да остане в къщата и да остави господарката си на милостта на съдбата.

— А сега един от най-смелите ми служители ще трябва да плати с живота си заради честта на дома.

— Такъв е законът — отбеляза Кейоке, без да показва тъга или гняв. Явно беше облекчен, че Мара има силата да изпълни дълга си. Перата на шлема не трепваха над неподвижните му черти.

Мара въздъхна.

— Предполагам, че няма друг начин.

— Няма, дете — отвърна Накоя. — Трябва да определиш начина и времето за смъртта на Папе. Може да му позволиш да се пониже с меча си и да умре с воинска чест, от острие. Той заслужава поне това, господарке.

Тъмните очи на Мара проблеснаха с гняв, защото трябваше да похаби толкова добър служител. Тя сбърчи вежди замислено, помълча и внезапно отсече:

— Не!

Кеойке като че ли понечи да каже нещо, но само кимна, а Папевайо потърка челюстта си с пръст — обичайният знак, че е притеснен. Мара потръпна и продължи бързо:

— Ето присъдата ми: верни Папе, сигурно е, че ще умреш. Но аз ще реша мястото и обстоятелствата на тази смърт, когато преценя. Дотогава ще ми служиш, както винаги. Можеш да носиш на челото си черната лента на осъдените, за да знаят всички, че имаш смъртна присъда.

Папевайо кимна отсечено.

— Както заповядаш, господарке.

— И ако съдбата реши смъртта ми да е преди твоята, можеш да се понижеш с меча си — добави Мара. — Или да отмъстиш на убийците ми. Както прецениш. — Беше сигурна кое ще предпочете Папе. Засега обаче, докато не определеше времето и начина на екзекуцията, той щеше да ѝ служи.

Погледна тримата си най-верни служители, притеснена, че може да оспорят нетрадиционното ѝ решение. Но дългът и честта изискваха абсолютно подчинение и никой не вдигна очи да срещне погледа ѝ.

— Вървете и изпълнявайте задълженията си — завърши тя. Надяваше се, че е действала с чест.

Кейоке и Папевайо се надигнаха веднага. Поклониха се вдървено, обърнаха се и излязоха. Старата и трудноподвижна Накоя изпълни ритуала по-малко грациозно. На сбръчканото ѝ лице се четеше одобрение.

— Добра работа, дъще на Сезу — прошепна тя. — Спаси честта на Папе и запази най-верния си слуга. Ще носи срамната черна превръзка, сякаш е почетен знак. — И старата дейка побърза да излезе, сякаш засрамена от дръзките си думи.

Слугинята, която се въртеше около прага, трябваше да повтори два пъти, за да привлече вниманието на Мара:

— Господарката желае ли нещо?

Изтормозената от емоции и напрежение Господарка на Акома вдигна глава. Очакващият поглед на слугинята я подсети, че следобедът е преминал. Над хартиените стени се спускаха сенки и изобразените ловни сцени изглеждаха някак тъжно. Мара се замечта за простотата на детството и реши да прескочи официалната вечеря. И утре можеше да се примири с факта, че трябва да заема мястото на баща си начело на масата. Обърна се към слугинята и нареди:

— Отвори, за да влиза вечерния ветрец, и ме остави.

Слугинята бързо отвори широките външни паравани, които гледаха на запад. Оранжевото слънце се бе снижило и целуваше лилавия ръб на хоризонта. Светлината на залеза къпеше блатата, където се бяха събрали ятата шатра. След няколко минути те хвъркнаха и небето се изпълни с грациозни птици, сияещи в розово, червено и индиговосиньо. Никой не знаеше причината за този техен ежедневен ритуал, но гледката беше величествена. Мара я наблюдаваше още от дете, но всеки път ѝ спираше дъхът.

Прекара следващия час в наблюдаване на кръжащите, спускащи и издигащи се хиляди птици. Светлината постепенно изчезваше. Щом слънцето се скри, птиците пак кацнаха в блатата, плътно една до друга, за да се пазят от нощните хищници.

Когато се стъмни съвсем, слугите дойдоха да запалят лампите и донесоха топъл билков чай. Изтощението най-сетне беше надвило Мара и те я откриха заспала на възглавниците, унесена от познатите викове на пастирите, които прибираха добитъка. В далечината се чуваше тъжната песен на кухненската робиня, която приготвяше хляб тиза за закуска, и леките подвиквания на стражите на Кейоке, които патрулираха наоколо, за да защитят новата Господарка на Акома.

Свикналата с дисциплината в храма Мара се събуди рано. Примига, объркана от обстановката, но богатата завивка ѝ напомни: лежеше в покоите на баща си, защото вече бе Управляваща лейди на

Акома, Обърна се настрани, отпочинала, макар и натъртена от нападението на убиеца на Минванаби. Немирни кичури паднаха пред очите ѝ и тя ги отметна нетърпеливо.

Източните стени бяха огрети от зората. Подсвирването на пастир, подкарващ нийдра към пасището, се промъкваше покрай птичите крясъци.

Прислужниците не бяха усетили, че се е събудила. Доволна от уединението, тя стана, мина боса през стаята и плъзна стената настрани. Хладният въздух погали кожата под разтворената ѝ роба. Мара вдъхна росата, миризмата на влажна земя и цветята акаси. От блатата се вдигаше мъгла и размиваше силуетите на дърветата, плетовете и самотния пастир, подкарал бавните нийдри.

Войникът на пост пред вратата се сепна, когато осъзна, че рошавото, облечено в бяла нощница момиче, е неговата господарка. Поклони ѝ се вдървено. Мара му кимна небрежно и той бързо се обърна.

Момичето огледа ширналото се имение, тихо без глъчката и активността на деня. Скоро всички щяха да се захванат със задачите си и Мара имаше само няколко минути да се наслади на гледката на това, което трябваше да защити. Сви вежди, осъзнала колко много трябва да научи за това как се управляват владения. В момента дори не знаеше пълния обхват на наследството. Знаеше, че разполага с владения и в други провинции, но нямаше представа къде се намират и каква е стойността им. Баща ѝ не се интересуваше от подробности относно селското, стопанство и животновъдството и въпреки че мъдро се грижеше за благополучието на хората си, предпочиташе да обсъжда с нея по-приятни и леки теми.

Прислужницата се обади тихо отвън и Мара ѝ каза да влезе.

— Ще се облека и ще закуся. След това искам да се видя с новия хадонра, Джикан, в кабинета.

Слугинята се поклони и забърза към дрешника, докато Мара разтърсваше сплетената си коса. В храма нямаше прислуга и тя автоматично посегна към гребена.

— Господарке, не си ли доволна от мен? — Младата прислужница явно беше притеснена.

Мара се намръщи заради неволната си грешка.

— Справяш се със задълженията си съвсем добре. — Подаде ѝ гребена и застана мирно, докато момичето се грижеше за косата ѝ. Призна на себе си, че решението ѝ да се види с Джикан е продиктувано едновременно от желанието ѝ да избегне Накоя и да научи повече за семейните владения. Рано сутрин старата дойка беше раздразнителна. И бездруго щеше да ѝ надуе главата с приказки за отговорностите на Управляваща лейди.

Мара въздъхна и слугинята спря, уплашена, че я е оскубала. След като Мара не каза нищо, момичето продължи колебливо работата си, сякаш се боеше от неодобрението ѝ, Мара се замисли за въпросите към Джикан и за това, че рано или късно ще трябва да се подложи на гълченето на Накоя. Въздъхна отново, сякаш щеше да бъде наказана за някоя детска глупост, и слугинята пак се стресна и спря да я реше.

Мара седеше, подпряла лакът на купчина възглавници, и преглеждаше съсредоточено, прехапала устна, поредния свитък. Дребният мършав и нервен като птица тиза хадонра стоеше над рамото ѝ и сочеше с пръст.

— Тук са посочени печалбите, господарке. Както виждаш, те са доста солидни.

— Виждам, Джикан. — Накоя надникна през вратата и Мара отпусна свитъка на коленете си. — Заета съм, Накоя. Ще те приема после. Може би към обед.

Старицата поклати глава. Иглите в косата ѝ бяха разкривени, както обикновено.

— С твое позволение, господарке, вече е един следобед.

Мара изненадано вдигна поглед. Разбираше нежеланието на баща си да се занимава с далечните владения. Задачата беше по-сложна, отколкото очакваше. Но за разлика от него, тя откриваше, че финансовите въпроси са доста интересни. Усмихна се тъжно на нетърпеливата Накоя.

— Загубих представа за времето. Но с Джикан почти свършихме. Изчакай, ако желаеш.

Накоя поклати глава отрицателно.

— Имам много работа, господарке. Изпрати момчето, когато приключите. Но не се бавете. Има решения, за които утре ще е късно.

Дойката се оттегли. Мара я чу как говори с Кейоке, който стоеше на пост в коридора, и пак насочи вниманието си към Джикан и урока по търговия. Посегна за нов свитък. Успя да направи коментар за баланса, без да има нужда от помощта на хадонрата.

— Може да нямаме войници, Джикан, но сме доста заможни, даже дори богати.

— Да, господарке. Сотаму остави изрядни сметки от годините, през които е служил на баща ти. Аз само следвам примера му. Реколтите от тиза бяха много добри последните три години, а болестта в равнинните провинции вдигна цените на всички зърнени култури, тиза, рийж, маза, дори милат. Само мързеливите управители карат тизата в Сулан-Ку, за да я продават там. Със съвсем малко усилия човек може да се свърже със зърнения консорциум и да продава в Равнинния град. — Дребният мъж въздъхна притеснено. — Господарке, не искам да обиждам класата ви, но познавам много лордове, които пренебрегват търговията. Въпреки това отказват на хадонрите и служителите да действат независимо. Затова ние търгувахме с големите домове и избягахме градските търговци, където е възможно. Това ни донесе много добри печалби.

Хадонрата спря и разпери ръце. След това, окуражен от мълчанието на Мара, продължи:

— А животновъдите... са загадка. Пак не искам да обиждам, но северните лордове са много тесногледни в подбора на разплодни бикове. — Поотпусна се и сви объркано рамене. — Предпочитат бикове, които са свирепи, трудно управляеми, но имат много мускули, рият земята с крак и имат голям... — наведе засрамено очи, — голямо мъжко достойнство, пред едрите, от които ще изкараш хубаво месо, или кротките, които теглят много товар. Така че животни, които по-умен човек би кастрирал и заклал, се продават съвсем добре, а най-хубавите остават тук и хората се чудят как стадата ни са толкова качествени. Питат как месото на Акома може да е толкова вкусно, щом пазят само слабите бикове? Не разбирам подобно мислене.

Мара се усмихна, отпусна се може би за пръв път, откакто бе напуснала храма.

— Тези благородници търсят животни, които отразяват собственото им его. Аз нямам такива нужди. И тъй като не искам да ме сравняват с добитъка, може да продаваш бикове и крави, без да се

съобразяваш доколко чертите им съвпадат с моите. — Джикан се опули за миг, преди да осъзнае, че тя се шегува, а после се засмя заедно с нея. — Добре си се справил.

Той я засипа с благодарности, сякаш беше свалила огромен товар от плещите му. Очевидно се наслаждаваше на отговорната си позиция и се притесняваше, че новата господарка може да го смени. Беше двойно зарадван да установи, че не само ще продължи като хадонра, но и че Мара цени усилията му.

Мара беше наследила управническия нюх на баща си, макар тепърва да започваше, и разбираше, че разполага с компетентен, даже талантлив управител.

— Твоите постижения в търговията носят чест на Акома не по-малко от храбростта на войниците — каза тя. — Сега ме остави и се върни към задълженията си.

Хадонрата се поклони толкова ниско, че челото му докосна пода. Жест, който не се изискваше от човек в неговата позиция.

— Къпя се в светлината на похвалите ти, господарке.

Надигна се и излезе, а една слугиня се появи, за да събере разпилените по пода свитъци. Накоя влезе, разминавайки се с хадонрата. Следваха я още слуги с подноси с храна и напитки. Мара въздъхна. Ако можеше да превърне престараващата се домашна прислуга във войници...

Накоя се поклони и приседна, преди момичето да понечи да я отпрати, и заговори през дрънченето на подносите и суетенето на сервиращите слуги:

— Нима господарката ще работи цяла сутрин, без да хапне? — Старите тъмни очи се свиха критично. — Отслабнала си, откакто замина за манастира. Някои мъже ще те намерят за кльошава.

Мара все още премисляше разговора с Джикан и отвърна разсеяно:

— Постарах се да науча възможно повече за собствеността и владенията. Справила си се добре с избора на Джикан, Накоя. Спомням си Сотаму с привързаност, но този мъж е майстор на търговията.

Лицето на Накоя омекна.

— Позволих си това, господарке, защото беше важно да се действа решително и бързо.

— Добра работа. — Мара огледа поднесената храна. Миризмата на пресен хляб от тиза събуди апетита ѝ. Тя посегна, намръщи се и добави: — Не съм кльоцава. Храната в манастира не беше чак толкова скромна. — Отхапа, задъвка замислено, след това вдигна поглед към непоклатимата дойка. — Какво трябва да се свърши?

Накоя сви устни. Сигурен знак, че ще подхване трудна тема.

— Трябва да действаме бързо, за да подсилим дома, господарке. Без кръвни роднини се превръщаш в примамлива мишена за мнозина. Дори тези, които нямат вражда с Акома, могат да погледнат към земите и богатствата ти със завист и амбиция. Дребните лордове не се осмеляваха да се опълчат срещу баща ти, но срещу младо момиче, дете без никакъв опит? Зад всяка завеса има ръка.

— А във всяка ръка има нож — завърши цитата Мара и остави хляба на масата. — Разбирам, Накоя. Смятам, че трябва да съберем войска.

Накоя поклати глава толкова енергично, че събраната ѝ коса насмалко да се разпилее.

— Това е трудно и опасно начинание в тези времена.

— Защо? — От раздражение Мара забрави за храната. — Току-що прегледах приходите с Джикан. Акома има достатъчно богатство, за да поддържа две хиляди и петстотин войници. Имаме средства да платим и тренировъчната такса.

Но Накоя не говореше за това, че всеки нов господар трябва да плати на стария за обучението на бойците.

— Твърде много загинаха, Мара-ани — напомни нежно тя. — Останаха твърде малко семейни връзки. — Според цуранската традиция само роднина на вече служещ войник можеше да се присъедини към домашен гарнизон. Понеже първите синове поемаха същата лоялност като бащата, подобни новобранци се подбираха обикновено от следващите. Точно затова Накоя добави: — Баща ти проведе сериозна наборна кампания преди нашествието във варварския свят и повечето способни мъже бяха взети. Сега ще намериш само неопитни младежи. Лорд Минванаби ще се задейства, преди да имаме време да ги обучим.

— И аз се замислих за това. — Мара посегна под писалищната масичка до себе си и извади резбовано сандъче. — Повиках представител на Гилдията на носачите. Ще му кажа да го предаде

лично на лорд Минванаби, без друго съобщение. — И подаде кутията на Накоя.

Накоя повдигна изкусно изработения капак и сбърчи вежди. Вътре имаше червена гарота, оцапана с кръвта на Мара, и перо от шатра. Дойката затвори кутията, сякаш в нея имаше ален даст, най-отровното влечуго.

— Ще обявиш открита кръвна вражда с дома Минванаби.

— Само ще призная враждата, която съществува от векове! — Убийството на баща ѝ и брат ѝ бе твърде прясно, за да се успокои. — Заявявам на Джингу, че следващото поколение Акома е готово да му се противопостави. — Засрами се от този изблик на емоция и се загледа в подноса с храна. — Майко на сърцето ми, знам, че съм неопитна в Играта на Съвета, но си спомням много вечери, в които баща ми разговаряше с Лано. Баща ми учеше сина си на всеки ход и причината да го предприеме, но дъщеря му също слушаше.

Накоя остави кутията и кимна. Мара вдигна поглед, развълнувана, но сдържана.

— Нашият враг Минванаби ще реши, че това е нещо повече от очевидното. Ще потърси начини да го спре и това ще ни даде време да планираме. В момента можем само да се надяваме да спечелим време.

Накоя помълча, после отвърна:

— Дъще на сърцето ми, куражът ти е похвален. Този жест може да ти даде ден, седмица, дори малко повече, но накрая лорд Минванаби ще се опита да унищожи Акома. — Старата дойка се наведе напред и продължи твърдо: — Трябва да потърсиш съюзници и това ти оставя само един път. Трябва да се омъжиш. И то бързо.

Мара се изправи толкова рязко, че коленете ѝ се удариха в писалището.

— Не!

Настъпи напрегната тишина, подскочилият от масичката пергамент падна в супата.

Накоя въобще не обърна внимание на гнева на господарката си.

— Нямах друг избор, дете. Като Управляваща лейди, трябва да потърсиш консорт сред по-малките синове на някои домове в империята. Брак със син на Шинцаваи, Тукарег или Чочапан ще ти осигури съюз с дом, който може да ни защити. — Замълча за миг,

после продължи: — Доколкото е възможно. Но пък с времето нещата може да се променят.

Мара се изчерви.

— Не съм виждала никое от момчетата, за които говориш. Няма да са омъжа за непознат!

— Говориш гневно и сърцето ти взема връх над разума. Ако не беше влязла в храма, съпругът ти щеше да бъде избран и одобрен от баща ти или брат ти. Като Господарка на Акома трябва да направиш същото за благо на дома. Оставям те да размислиш над това.

Дойката сви старите си пръсти около кутията, която трябваше да бъде предадена от Гилдията на носачите на лорд Минванаби, поклони се вдървено и излезе.

Мара остана сама, ядосана, загледана безизразно в намокрения пергамент, който бавно потъваше в супата. Мисълта за женитба предизвикваше неназовани страхове, покълнали в мъката. Въпреки топлината на деня потръпна и щракна с пръсти на слугите да отнесат храната. Искеше да остане сама и да помисли над думите на старата дейка.

Реши да послуша препоръките на Кейоке и следобед остана в къщата. Предпочиташе да продължи проверката на владенията на Акома с носилка, но войниците ѝ бяха твърде малко. Събирането на ескорт, осигуряващ безопасността ѝ на открито, щеше да остави недостатъчно хора за редовните патрули. Беше твърде съвестна, за да мързелува, така че се зарови в документите, за да придобие по-добра представа за семейната собственост.

Сенките се удължиха и жегата на следобеда започна да се уталожва.

Докато четеше, лейди Акома започна да разбира един простичък, но важен факт за цуранския живот. Нещо, което баща ѝ повтаряше често, но което тя започна да разбира чак сега.

Честта и традициите бяха само две от стените на големия дом. Богатството и могъществото бяха другите две. И точно последните две пазеха покрива от срутване. Мара стисна свитъка. Ако някак успееше да удържи враговете, които искаха смъртта ѝ, докато събере достатъчно сила, за да влезе в Играта на Съвета... Реши да зарече тази мисъл. Опазването от Минванаби и Анасати беше належащият

проблем. Отмъщението беше безполезна мечта, ако не можеше да осигури оцеляването на фамилията.

Беше потънала в мисли и не чу тихия глас на Накоя.

— Господарке? — повтори дойката.

Момичето вдигна поглед стреснато и покани дойката да влезе. Старата жена се поклони и коленичи пред нея.

— Господарке, мислих над нашия разговор следобед и моля за търпение, докато чуеш съвета ми.

Мара присви очи. Нямаше желание да подновява дискусиите за брак, но неотшумялата болка от опита за покушение ѝ напомни да прояви благоразумие. Остави свитъка настрана и кимна на Накоя да продължи.

— Статусът ти на Управляваща лейди на Акома няма да се промени с брака. Съпругът ти ще ти е дясната ръка, но няма да има глас във взимането на решения, освен ако не му позволиш. Той...

Мара вдигна ръка.

— Това го знам.

Старата дойка като че ли се поуспокои. Но я тревожеше и друго.

— При предишния ни разговор забравих, че за една девица на Лашима грижите на външния свят ще са избледнели от съзнанието. Отношенията между момчета и момичета, срещите с благороднически синове, игрите на целуване и докосване... Беше далече от тези неща за повече от година. Мисълта за мъже... — Накоя спря, притеснена от все по-напрегнатото изражение на Мара, но след миг продължи: — Прости ми, аз съм стара жена. Беше девствена... и още си, доколкото разбирам.

Мара се изчерви. В храма я бяха учили да загърби всичко плътско. Притесненията на Накоя, че може да е разтревожена от тези въпроси, бяха напразни, защото за Мара борбата да забрави беше трудна. Често се улавяше, че мисли за момчета, които познаваше от детството си.

Потърка нервно превръзката на дясната си ръка.

— Майко на сърцето ми, да, девствена съм. Но разбирам отношенията между мъжа и жената. — Направи кръгче с палеца и показалеца на лявата си ръка и тикна вътре десния си показалец. Работниците и войниците използваха този знак за съвкупление.

Жестът не беше мръсен, защото секът присъстваше свободно в цуранския живот, но не подхождаше на лейди от велик дом.

Накоя беше твърде мъдра, за да се поддаде на подобна провокация.

— Господарке, знам, че си играехте с брат ти сред пастири и войници. Виждала си какво правят биковете и кравите. И не само. — Като се имаше предвид сгъчканият живот на цураните, двамата с брат й сигурно се бяха натъквали неведнъж на роби, заети с тази дейност.

Мара сви рамене, сякаш това не беше важно.

— Дете, ти разбираш отношенията на мъжа и жената тук. — Дойката вдигна пръст към главата си. След това го опря до сърцето си. — Но не разбираш това — посочи слабините си — и това. Може да съм стара, но помня.

— Мара-ани, Управляващата лейди е воин — продължи Накоя. — Трябва да овладееш тялото си. Да победиш болката. — Гласът й се оживи. — Понякога страстта носи повече болка от всяка рана на меч. — Приглушената светлина на залеза през паравана замазваше грубите й черти. — Докато не опознаеш тялото си и не овладееш нуждите му, ще си уязвима. Твоите сили и слабости са силите и слабостите на дома Акома. Красив мъж, който шепне нежно в ухото ти и разпалва огън в слабините, може да те унищожи по-лесно и от хамой.

Мара се изчерви още повече.

— Какво предлагаш?

— Управляващата лейди трябва да е непоколебима. След смъртта на майка ти лорд Сезу взе мерки, за да е сигурен, че плътските желания няма да го накарат да действа глупаво. Похотта към дъщерята на погрешно избран дом можеше да унищожи Акома също толкова сигурно, колкото и изгубена битка. Докато ти беше в храма, той водеше тук жени от Тръстиковия живот...

— Накоя, той водеше такива жени и като бях по-малка. Помня. — Мара пое дъх и по острия мирис на акаси разбра, че робите се грижат за градината отвън.

Очевидно ароматният полъх нямаше ефект върху Накоя.

— Лорд Сезу не го правеше само за себе си, Мара-ани. Идваха и при Ланокота, за да може да се изучи и да не пада в капана на амбициозни дъщери и техните заговорнически бащи.

Идеята за брат ѝ и такива жени я обиди дълбоко, но присъствието на робите отвън я принуди да се държи прилично.

— Пак питам: какво предлагаш?

— Ще повикам мъж от Тръстиковия живот, опитен в...

— Не! — отсече Мара. — Не искам и да чуя за това!

Накоя не ѝ обърна внимание.

— В доставянето на удоволствие. Той ще те научи...

— Казах не, Накоя!

— ... на всичко необходимо, така че нежните докосвания и сладките думи в мрака да не те омаят.

Мара беше на ръба да избухне.

— Заповядвам ти да млъкнеш!

Накоя стисна устни. Гледаха се напрегнато и цяла минута никоя от двете не помръдна. Накрая старата дойка се поклони, така че челото ѝ докосна възглавницата, на която бе коленичила — знак на робско покорство.

— Посрамах се. Обидих господарката си.

— Махни се! Остави ме!

Старицата се надигна. Шумоленето на дрехата и вдървеният поклон демонстрираха неодобрение. Мара отпъди и слугинята, която се появи да пита дали има нужда от нещо. Остана сама сред красивите калиграфски свитъци, които таяха жестоки и смъртоносни интриги, и се замисли за объркването си от думите на Накоя. Не можеше да назове страха, който се бе надигнал в нея.

Обгърна раменете си с ръце и тихо заплаха. Лишена от братската обич, заобиколена от заговори и невидими врагове, Господарката на Акома наведе глава и сълзите ѝ закапаха по превързаната ѝ ръка.

Чу се звън на камбана — сигналът за вечеря на робите. Работниците, които се грижеха за цветята в градината, оставиха инструментите си и се отдалечиха, а зад хартиената стена господарката им разбута свитъците, избърса подутите си от сълзи очи и повика слугите да отворят паравана на кабинета, за да влезе свеж въздух.

Беше уморена, но се стегна. Прехапа замислено устна и се опря на полираната рамка на паравана. Трябваше да има и друго решение, освен сватбата. Но какво?

Тежкото златно слънце се спускаше на запад. Над далечните ниви тегнеше жегата и в небето нямаше птици. Събраните листа от акаси

потрепваха на белокаменната пътека и ухаеха в приспивната тишина. Мара се прозя. Беше изтощена от мъка и притеснения.

Внезапно чу викове и се стресна. Към казармата тичаха хора. Момичето знаеше, че подобни безредици носят лоши вести, и се обърна към вратата, която тъкмо се отваряше.

На прага застана една слугиня, а зад нея потен пращен войник, задъхан от дългото бягане с доспехи.

— Господарке...

Мара усети как стомахът ѝ се свива. Започваше се. Успя обаче да запази спокойствие и каза твърдо:

— Говори.

Войникът се тупна с юмрук над сърцето в поздрав.

— Господарке, командирът изпраща вест, че бандити са нападнали стадата ни.

— Пригответе ми носилката. Бързо!

— Веднага, господарке. — Слугинята се обърна и затича.

Мара нареди на войника:

— Събери ескорт.

Той отдаде чест и също тръгна. Мара съблече леката къса роба, която цуранските благородници предпочитаха в дома си, пусна я в ръцете на дотичалата млада слугиня, докато друга ѝ поднесе пътната роба, по-дълга и без деколте. Мара уви врата си с лек шал, за да не се виждат синините от шнура на удушвача, и излезе.

Носачите чакаха мълчаливо, само по препаски заради жегата. До тях четирима войници трескаво закопчаваха шлемовете и проверяваха оръжията си. Вестоносецът подаде почтително ръка на Мара и я изчака да се настани на подплатената седалка. Носилката се люшна и робите почти затичаха към пасищата: разбираха нуждата да се бърза.

Стигнаха много по-бързо, отколкото предполагаше Мара — много преди да стигнат границите на имението. Това беше лошо: бандитите не биха се осмелили да нападнат самото имение, ако патрулите бяха достатъчно силни.

— Какво е станало? — попита раздразнено Мара.

Кейоке се отдели от двамата войници, с които проучваше следите по земята. Грубоватите му черти не показаха с нищо да е забелязал подпухналото ѝ от плач лице. Шлемът с перата висеше на колана му.

Ветеранът махна към няколко роби по препаски, които поправяха една счупена ограда, и докладва:

— Разбойници, господарке. Десет или дузина. Убили са пастирчето, счупили са оградата и са отмъкнали няколко нийдри.

— Колко? — Мара му махна да ѝ помогне да слезе от носилката.

След месеците в кънтящите каменни стени на манастира тревата под краката ѝ носеше странно чувство. Както и неочакваната миризма на разровена пръст и лозите кала, които се виеха по оградата. Мара не позволи на тези усещания да я разсеят и поздрави Джикан с намръщване, копиращо това на баща ѝ, когато нещо в имението се объркаше.

Хадонрата не бе имал голям контакт с бившия лорд на Акома, но този поглед беше легендарен. Мъжът се поклони, пръстите му стискаха нервно инвентарния списък.

— Господарке, загубила си три или четири крави. Ще знам със сигурност, щом съберем пръснатите.

Мара повиши глас над мученето на разтревожените животни и подвижванията на пастирите. Дългите пръчки свистяха, камшиците плющяха, докато прибираха добитъка към по-сигурни пасища.

— Пръснати ли?

Вместо Джикан отговори Кейоке, като тонът му беше по-подходящ за бойно поле на варварския свят, отколкото за отъпкана ливада.

— Животните на това пасище са били предназначени за разплод. Миризмата на кръв ги е стреснала и се са разбягали, което е предупредило пастирите. — И погледна разтревожено към далечната гора.

— Какво има, Кейоке? — попита Мара. — Едва ли е загубата на няколко крави и един убит роб, нали?

— Не, господарке. — Старият воин поклати глава, без да откъсва очи от гората. — Съжалявам за собствеността, но кравите и момчето са по-малкият проблем. — Хвърли поглед към надзирателя, който викаше на робите да забият нов кол за оградата. — Всички сме нащрек, откакто хамойското псе опита да отнеме живота ти. Това не са обикновени крадци. Ударили са и са се изтеглили през деня, което говори за планиране и добро познаване на патрулите ни.

Страхът натежа в стомаха ѝ като буца лед.

— Шпиони? — попита тя с пресилено спокойствие. Лорд Анасати можеше да е организиран нападение от фалшиви „бандити“, за да прецени силите на Акома.

Кейоке докосна меча си.

— Не мисля, господарке. — Беше разчел мислите й. — Минванаби няма да е толкова нежен, а Анасати няма сили толкова на юг, за да организира такава атака толкова бързо. Не, това е работа на войници без господар.

— Сиви воители? — Мара се намръщи още повече, като помисли за грубите, лишени от клан мъже, които живееха в планините. В сегашното състояние на Акома подобна банда с добър командир можеше да се окаже не по-малко опасна от всеки заговор на враговете.

Кейоке изтупа праха от бедрата си и отново погледна хълмовете, над които се спускаше здрач.

— С твое позволение ще пратя съгледвачи. Ако това нападение е дело на сиви воители, те просто са искали да си напълнят коремите. Ще има огньовете и пушек. Ако няма, значи вестта за слабостта ни е стигнала бързо до вражеските уши.

Не спомена контраатака. Сдържаното му поведение, противоположно на държанието на Накоя, потвърди подозренията на Мара, че открито стълкновение може да доведе до бедствие. Войниците на Акома бяха толкова малко, че дори не можеха да накажат крадците на добитък. „Колко ниско е паднал домът“, помисли Мара, но кимна в знак на съгласие и одобрение. Кейоке веднага започна да дава команди на войниците си. Носачите се приготвиха за потегляне, нетърпеливи да се върнат към изстиващата вечеря, но господарката не смяташе да тръгва. Накоя щеше да я мъмри, че се върти, където не й е мястото, но нуждата от още бойци изглеждаше част от корена на този проблем. Мара все още не искаше да приеме женитбата за единствено решение и махна на Кейоке да се приближи.

Той застана пред нея и се поклони, лицето му бе в сянката на падащия здрач.

— Свечерява се, господарке. Ако искаш да говорим, нека първо се приберем. Безопасността ти може да е застрашена в тъмното.

Мара кимна, позволи на ветерана да я настани в носилката и подхвана проблема.

— Започна ли да набираш нови войници?

Кейоке заповяда на носачите да потеглят и тръгна до носилката.

— Господарке, двама от хората ми се свързаха с братовчеди в други градове и помолиха за млади синове, които да постъпят на служба. След седмица-две ще накарам да го направят още двама. Ако действаме в по-голям мащаб, всяка казарма от Амболина до Дистрати ще узнае, че Акома е слаба.

— Дали да не закупим договори?

— Наемници? Охрана на кервани? — Кейоке забърза, за да не изостава от носачите. — Невъзможно. Няма да са надеждни. Мъже без кръвна клетва към натамито на Акома ще са безполезни. Няма да дължат чест. Срещу бащините ти врагове трябва да се подчиняват безпрекословно и да са готови да умрат, ако се наложи. Ако ми покажеш някой, който ще умре за пари, ще го взема веднага. Не, господарке, домовете ползват наемници само за най-проста работа, като охрана на складове или патрулиране срещу крадци. И то само за да освободят воините си за по-почетна задача.

— Но все пак ще ни трябва наемници — каза Мара. — Поне за да държим сивите воини далеч от нийдрите.

Кейоке откопча шлема си и погали перата в падащия мрак.

— В по-добри времена, да. Но не сега. Половината, които наемем, вероятно ще са шпиони. Не искам да оказвам чест на хора без господар, но трябва да попълним силата си бавно.

— И ще умрем. — Мара стисна зъби горчиво, усещаше, че предложената от Накоя женитба става все по-вероятна.

Кейоке спря носачите, притеснен от настроението ѝ, и я погледна в очите.

— Господарке?

— Колко остава, докато лорд Минванаби научи колко дълбоки щети е нанесло коварството му? — Лицето ѝ беше блед овал между белите завеси. — Рано или късно някой от шпионите ще научи, че домът ни е слаб и разполагаме само с шепа воини, които поддържат илюзия за стабилност. Далечните ни владения също са беззащитни. Пазят ги старци и необучени момчета с парадни доспехи. Живеем като газени, затаили сме дъх и се надяваме, че харултът няма да ни стъпче! Но тази надежда е измамна. Скоро ще ни разкрият. След това враговете ще ни ударят с брутална сила.

Кейоке си сложи шлема и пръстите му бавно започнаха да затягат каишката.

— Войниците ще умрат, за да те защитят, господарке.

— Това казвам, Кейоке. — Веднъж започнала, Мара не можеше да удържи тежката безнадеждност, която я бе обзела. — Всички ще умрат. Ти, Папе, дори Накоя. След това враговете, които убиха баща ми и брат ми, ще ми отсекаат главата и ще я отнесат заедно с натамито, на лорд Минванаби... И Акома ще изчезне.

Старият воин наведе мълчаливо глава. Не можеше да отрече думите на господарката си, нито да предложи някаква утеха. Нареди на носачите да тръгнат към къщата, към светлината, красотата и изкуството, които бяха в основата на наследството на Акома.

Когато робите стъпиха на застланата с чакъл пътека, Мара се засрами от избухването си и спусна завеските, за да се скрие от поглед.

Кейоке усещаше, че тя може би плаче, и гледаше право напред. След смъртта на лорд Сезу и сина му оцеляването с чест изглеждаше непостижима задача. Но заради господарката, чийто живот пазеше, не искаше да се поддаде на вярванията на останалите войници. Че боговете са хвърлили прокоба над Дома и че силата на Акома е безвъзвратно отминала.

Мара заговори с неочаквано решителен тон и го откъсна от мислите му.

— Кейоке, какво ще стане, ако умра, а ти оцелееш?

Той махна към хълмовете, където се бяха оттеглили бандитите с плячката.

— Ако нямам позволение ти да си отнема живота, ще стана като тях, господарке. Скитник без господар и без цел, сив воин, без цвета на някой дом.

Мара отмести малко завеските и го погледна.

— Значи разбойниците са такива?

— Някои. Други са обикновени престъпници, крадци, обирджии, убийци. Но мнозина са воители, надживели господарите си.

На входа ги чакаше Накоя с малка група слуги. Мара заговори по-бързо:

— А те дали са честни, Кейоке?

Командирът я изгледа без следа от порицание.

— Войник без дом не може да има чест. Преди да загинат господарите им? Предполагам, че са били добри хора. Но да надживееш стопанина си е знак за наказание от боговете.

Носилката влезе в двора и носачите я спуснаха на земята. Мара отметна завесите и прие помощта на Кейоке.

— Командире, ела в покоите ми тази вечер, след като съгледвачите се върнат. Искам да обсъдим един план, докато останалите спят.

— Както заповядаш, господарке. — Кейоке се поклони и притисна юмрук до сърцето си в официален поздрав. Мара си помисли, че вижда намек за одобрение на коравото му лице.

Разговорът с Кейоке се проточи. Звездите проблясваха като лед. Луната светеше меднозлатисто в зенита си.

— Господарке, планът ти е опасно дързък — каза накрая Кейоке. — Но както човек не очаква нападение от газен, може и да проработи.

— Трябва да проработи! — Мара изправи рамене. — Иначе гордостта ни ще се срине. Искането на сигурност срещу брак не носи чест, а награждава тези, които заговорничат срещу нас. Нашият дом няма да е вече сериозен участник в Играта и духовете на предците ми ще се разбунтуват. Смятам, че баща ми би казал, че безопасността не е най-добрият път.

Кейоке си сложи шлема и го закопча внимателно, сякаш се подготвяше за битка.

— Както наредиш. Но не ти завиждам как ще обясниш всичко на Накоя. — Поклони се, стана и тръгна към паравана към двора.

Открехна го и излезе. Луната осветяваше лехите с цветя. На нейния фон раменете на командира изглеждаха по-изпънати, а стойката му по-малко напрегната. Мара беше облекчена, че Кейоке приветства воинско разрешение на проблемите на Акома. Беше се съгласил с рискования ѝ план, вместо да настоя за обвързването с брак към милостта на по-силен дом. Беше едновременно уплашена и ободрена.

— Ще се омъжа при мои условия, или никога — прошепна Мара. След това легна.

Сънят не идваше. Спомените за Лано се преплитаха със спомени за нафуканите синове на великите домове, от които трябваше да избере ухажор.

Очертаваше се гореща сутрин. От юг духаше сух вятър и влагата на дъждовния сезон бе останала само по сенчестите места. Пастирите караха стадата нийдра сред облаци от прах. Мара закуси във вътрешната градина под приятната сянка на дърветата. Бълбукането на водата във фонтана я успокояваше. Носеше шафраненожълта роба с висока яка и изглеждаше по-млада от седемнайсетте си години. Очите ѝ блестяха ярко, а на лицето ѝ нямаше и следа от сънливост. Но гласът, с който повика Накоя, беше изпълнен с твърд авторитет.

Старата дойка беше кисела, както обикновено сутрин. Призивът на Мара бе дошъл, когато се обличаше, и косата ѝ беше набързо вързана назад, а устните ѝ бяха раздразнено свити. Тя кимна рязко и попита:

— Какво ще желае господарката?

Лейди Акома ѝ махна да седне. Накоя отказа. Коленете я боляха, а беше твърде рано да спори с опърничавото момиче, чиито действия можеха да съсипят честта на предците.

Мара ѝ се усмихна сладко.

— Накоя, премислих съвета ти и виждам мъдрост в женитбата, за да попреча на вражеските заговори. Подготви ми списък с подходящите кандидати, защото ще имам нужда от помощ при избора. Свободна си. Ще говорим пак, когато си готова.

Накоя примигна, изненадана от тази промяна. След това присви очи. Тази примиреност със сигурност беше подготовка за нещо друго, но цуранската етика забраняваше на слугата да пита директно. Старата дойка се поклони, крайно подозрителна, но безсилна.

— Както повелиш, господарке. Нека мъдростта на Лашима те води.

И излезе, като мърмореше под нос. Мара отпи от чочата с маниерите на благородна дама, изчака малко и извика вестоносеца си.

— Доведи Кейоке, Папевайо и Джикан.

Двамата воители дойдоха още преди да допие чашата си. Кейоке носеше великолепно лъснатата си броня. Папевайо също беше с бойно

снаряжение, черната лента на осъдените бе завързана изрядно като колана на меча му. Изражението му изобщо не се беше променило. Мара си помисли, че в живота ѝ има много малко неща, по-стабилни от Папевайо.

Кимна на слугинята с чочата и този път Папе прие димящата чаша.

Кейоке отпи от питието си, без да сваля шлема, сигурен знак, че обмисля стратегията.

— Всичко е готово, господарке. Папе се погрижи за оръжията и броните, а водач Тасидо надзирава упражненията. Докато не се стигне до истински сблъсък, воините ти ще изглеждат убедително.

— Добре. — Мара беше твърде нервна, за да довърши чочата; избърса потните си длани в скута си. — Сега ни трябва Джикан, за да приготви примамката.

Хадонрата се появи след момент. Поклони се, потен и задъхан, сякаш беше тичал. Дрехите му бяха прашни и все още носеше списъка с животните от пасището.

— Извинявам се за външния си вид, господарке. По твоя заповед пастирите и робите...

— Знам, Джикан — прекъсна го Мара. — Честта ти е неопетнена и предаността ти е възхитителна. Имаме ли реколта и стока за търговски керван?

Изненадан от похвалата и рязката смяна на темата, хадонрата отпусна рамене.

— Имаме шест каруци с долнокачествена тиза, която пазехме за угояване на добитъка, но незаплодените ще се оправят и без нея. Преди два дни отбихме последните сукалчета. Имаме малко кожи, които може да се продадат на сарачите. — Личеше му, че е объркан. — Керванът ще е много малък. Нито зърното, нито кожите ще донесат добри печалби. — Поклони се уважително. — По-добре е да изчакаме, докато дойде производственият сезон.

— Не — каза Мара. — Искам да подготвиш керван.

— Добре, господарке. — Пръстите на хадонрата преbledняха около списъка. — Ще пратя вест на агентите ни в Сулан-Ку...

— Не, Джикан. — Мара рязко стана и тръгна към фонтана. Топна ръка, извади я и капките заблестяха по пръстите ѝ като бижута. — Искам керванът да отиде до Холан-Ку.

Джикан погледна стреснато Кейоке, не видя неодобрение по суровото лице на командира и заговори нервно, почти умопително:

— Господарке, ще се подчиня, но смятам, че стоките трябва да бъдат изпратени в Сулан-Ку и надолу по реката към Джамар с кораб.

— Не. — Мара сви юмрук и капките се разтекоха по мраморната плоча. — Искам каруците да пътуват по земя.

Джикан отново погледна Кейоке, но командирът и телохранителят стояха и гледаха право напред, неподвижни като изсъхнали на слънцето дървета уло. Хадонрата се пребори с притеснението и отново се примили:

— Господарке, планинският път е опасен. В горите е пълно с разбойници, а ние нямаме достатъчно войници, за да ги отблъснем. Охраната на такъв керван ще остави имението без защита. Съветвам те да не го правиш.

Мара се усмихна като палаво момиченце.

— Керванът няма да намали защитата ни. Папевайо ще поведе група лично подбрани мъже. Дузина от най-добрите ни войници трябва да са достатъчни, за да отблъснат разбойниците. Те нападнаха стадата ни и вече нямат нужда от храна, а каруци с толкова малко охрана със сигурност няма да носят нищо ценно.

Джикан се поклони, тясното му лице бе замръзнало.

— Тогава по-добре да не пращаме никаква охрана. — Мъчеше се да прикрие недоверието си, но не смееше да накърни честта на господарката, като ѝ се опълчи.

— Не. — Мара оправи гънките на робата си. — Трябва ми почетна стража.

На лицето на Джикан за миг се изписа ужас. Явно господарката бе загубила напълно ума си, щом се канеше да тръгне на такова рисковано пътуване.

— Върви, Джикан — каза Мара. — Изпълни нарежданията ми.

Хадонрата хвърли кос поглед към Кейоке, сякаш беше сигурен, че исканията ѝ ще предизвикат протест. Но старият командир само сви рамене, сякаш казваше, че няма какво да се направи.

Джикан се поколеба, но честта не му позволяваше да противоречи. След остър поглед от страна на Мара се поклони и тръгна с увиснали рамене. Вчера лейди Акома бе похвалила преценката му, а днес сякаш Лашима ѝ бе дала инстинктите на нийдра.

Слугите запазиха абсолютно мълчание. На лицето на Кейоке под перата на шлема не помръдваше с мускул. Само Папевайо срещна погледа на господарката си и ъгълчетата на устата му леко се извиха, сякаш щеше да се усмихне.

3.

НОВОВЪВЕДЕНИЯ

Прахолякът се завихряше.

Силният вятър въобще не намаляваше жегата, а от дразнещия прах нийдрите кихаха. Дървените колела на трите каруци, съставляващи кервана на Мара, скърцаха по настлания път.

Изкачваха се бавно по хълмовете, оставяйки назад равнините... и границите на владенията на Акома. Лакираните в зелено спици отразяваха светлината и сякаш мигаха при въртенето си, а после преставаха рязко, когато камъните забавяха хода им. Коларите подвикваха окуражително на нийдрите, които се инатяха, понеже пасищата и оборите оставаха назад. Робите носеха носилката внимателно по грубия терен, за да не друсат господарката си. Обикновено търпеливата Мара час по час ги канеше да бързат — искаше да прекосят хълмовете, преди да се стъмни.

Дърветата покрай пътя предлагаха удобно укритие — преплетените им клони и гъстият храсталак хвърляха дълбока сянка, в която можеха да се спотайват войници. А и каруците бяха сериозен недостатък. Не можеше да се чуе нищо от мученето на нийдрите и постоянното скърцане на колелата, а прахолякът пречеше и на най-зоркото око. Дори най-коравите ветерани изглеждаха изнервени.

Слънцето бавно се изкачваше към зенита. Долината зад тях беше замъглена от мараня. Дългоопашати кетсо се разбягваха, когато колелата на каруците изтрополяваха покрай камъните, на които се печаха. Водещият впряг и носилката стигнаха превала и Кейоке даде сигнал за спиране. Носачите свалиха носилката под сянката на едно дърво и отправиха мълчалива благодарна молитва. Коларите и бойците останаха на пост под бдителния поглед на Папевайо.

Отпред се виждаше стръмна клисура, прорязваща източните склонове на планините Киамака. Пътят се извиваше стръмно надолу, към дъното ѝ, където течеше поток.

Кейоке се поклони на Мара и посочи едно място в дъното на клисурата, където не растяха дървета и земята бе утъпкана.

— Господарке, съгледвачите ни намериха там топла пепел и остатъци от заклана нийдра. Има следи от лагер, но крадците са продължили. Несъмнено се местят постоянно.

Мара заслони очите си с длан и огледа клисурата. Носеше пищна роба с избродирани на ръкавите птици и шарен колан. На врата си имаше копринен шал, а китките ѝ бяха отрупани с нефритени гривни, полирани от нехуманоидните чо-джа почти до прозрачност. Дрехите ѝ бяха прекалено натруфени, но очите ѝ бяха напрегнато сериозни.

— Мислиш ли, че ще ни нападнат?

— Не знам. — Кейоке отново огледа клисурата, сякаш силата на волята му можеше да разкрие дебнещите бандити. — Но трябва да се подготвим за всеки ход на съдбата. Трябва да действваме, сякаш сме под постоянно наблюдение.

— Тогава да продължаваме — отвърна Мара. — Водоносецът да разнесе вода, та войниците и носачите да се освежат. Така при потока ще спрем уж за да се разхладим и ще изглеждаме по-уязвими, отколкото сме в действителност.

Кейоке отдаде чест.

— Както заповядаш, господарке. Аз ще изчакам нашите хора. Папевайо поема командването на кервана. — В очите му се появи изненадваща загриженост и той добави нежно: — Пази се, господарке. Опасността за живота ти е съвсем реална. Рискът е голям.

Мара не трепна.

— Не е по-голям, отколкото би поел баща ми. Аз съм негова дъщеря.

Командирът ѝ отвърна с една от редките си кратки усмивки и се отдалечи. Заповедите на Мара бяха изпълнени без мотане. Водоносецът мина покрай хората и раздаде от манерките на гърба си със скорост, придобита през дългогодишните военни кампании. След това Кейоке даде знак и Папевайо заповяда на кервана да потегля. Коларите завикаха, колелата заскърцаха и отново се вдигна прахоляк. Каруците прехвърлиха билото и започнаха опасното спускане. Само много набито око щеше да забележи, че охраната е намалела с един войник.

Мара изглеждаше спокойна и достолепна, но изрисуваното ветрило трепереше в нервните ѝ пръсти. Стряскаше се всеки път, щом носилката се люшнеше по-силно. Затвори очи и се замоли мълчаливо за благословията на Лашима.

Пътят надолу беше коварен и хората и животните трябваше да пристъпват бавно и внимателно. Под краката им се търкаляха камъчета. Мара бе затаила дъх. Стараеше се да не поглежда назад и да не дава друг знак, че керванът ѝ не е тръгнал на нормално пътешествие.

Кейоке и войниците на Акома, които идваха след тях, не можеха да слязат по пътя, защото щяха да ги забележат. Трябваше да заобиколят през горите. Докато не стигнеше до позицията, керванът беше беззащитен като кокошка пред приближаващия със сатър готвач.

Гората в дъното на клисурата бе още по-гъста. По влажната почва растяха папрати, по стеблата на дърветата се виеха лози. Носачите задишаха по-леко, благодарни на горската прохлада. След капризните ветрове на хребета на Мара ѝ се струваше, че въздухът е някак застоял. А може би напрежението правеше обстановката потискаща? Щракането, с което отвори ветрилото си, накара най-близките войници да се обърнат рязко.

Тук дори скалите бяха покрити с дебел мъх и стъпките изобщо не се чуваха, а скърцането на каруците беше приглушено.

Очите на Папевайо непрекъснато оглеждаха сенките от двете страни на пътя. Ръката му бе на увитата с кожени ивици дръжка на меч. Мара го гледаше и мислеше за баща си, който бе умрял, знаейки, че съюзниците му са го предали. Зачуди се какво ли е станало с меча му, произведение на изкуството с резбована дръжка и ножница със скъпоценни камъни. Оръжието имаше гравирана птица шатра, а острието бе изработено по метода джесами, от триста парчета кожа от нийдра, изтънени като хартия и ламинирани изключително прецизно, защото и най-малкото въздушно мехурче би направило оръжието безполезно. Острието беше твърдо като метал и остро като легендарните стоманени мечове на древните. Може би сега го носеше някой варварски лорд, като трофей. Може би щеше да е честен човек, ако варварите имаха такова нещо като чест. Мара прогони тези ужасни мисли. Задушаваше се от сенките и потискащата тишина. Стисна ръце толкова силно, че насмалко да счупи деликатното дървено ветрило.

— Господарке, с твое позволение, искам да дам възможност на мъжете да отдъхнат и да напълнят манерките — каза Папевайо.

Мара се сепна, кимна и отметна потната коса от слепоочията си. Керванът беше стигнал до потока без инциденти. Колелата спряха да скърцат. Воините заеха защитна позиция, някои от робите и коларите се приближиха към тях и им предложиха сухари от тиза и сушени плодове. Други започнаха да се грижат за нийдрите. Носачите на Мара с облекчение спуснаха носилката и търпеливо зачакаха своя ред да се освежат в потока.

Папевайо дойде и коленичи пред господарката си.

— Лейди ще желае ли да слезе от носилката и да се разтъпче?

Мара протегна ръка и бродираният ръкав се свлече почти до земята. Скритият вътре кинжал се тръкна в китката ѝ. Не беше свикнала с непознатата му тежест. Въпреки неодобрението на Накоя, се беше борила с Ланокота като дете, но оръжията никога не я бяха привличали. Кейоке беше настоял да вземе кинжала, въпреки че набързо скъсените кожени колани определено бяха за по-голяма ръка, а дръжката стоеше неловко в дланта ѝ.

Земята до потока беше осеяна със следи от хора и животни, засъхнали след края на дъждовния сезон. Папевайо се наведе да гребне вода, а господарката му зачопли пръстта със сандала си; чудеше се колко ли от следите са от откраднат от Акома добитък. Беше чула от някакъв търговец, че на север бележат копитата на животните, за да улеснят проследяването им, ако ги откраднат. Но доскоро Акома разполагаше с достатъчно много войници, за да не прибегва до подобни мерки.

Папевайо вдигна капещия черпак.

— Господарке?

Мара се откъсна от мислите си, отпи и намокри с пръсти бузите и врата си. Минаваше обяд и светлината превръщаше войниците във фигури от блясък и сянка. Гората изглеждаше неподвижна, сякаш всичко живо спеше в следобедната жега. Мара потръпна. Ако бандитите дебнеха в засада, вече би трябвало да са ги атакували. Неприятната алтернатива я накара да погледне разтревожено бойния водач.

— Папе, ами ако сивите воители са заобиколили и са нападнали имението, докато пътувахме насам?

Воинът остави черпака на един камък. Каишките на бронята му изскърцаха, когато вдигна рамене и посочи с длани нагоре, за да покаже, че плановете зависят от капризите на съдбата.

— Ако бандитите нападнат имението, загубваме цялата си чест, защото най-добрите ти воители са тук. — Огледа гората, ръката му полегна небрежно на дръжката на меча. — Но не мисля, че ще стане така. Мъжете са в готовност. Започва да се разхлажда, но в гората не се чуват насекоми. — Внезапно отнякъде изписка птица. — А щом се обади каркас, значи се задава опасност.

От гората се чува викове. Две силни ръце дръпнаха Мара към носилката. Гривните ѝ се заплетоха в завеските, когато протегна ръка, за да запази равновесие. Тя се притисна във възглавниците, отметна завесата и видя как Папевайо изважда блестящия си меч. Кракът му закачи глинения черпак и го събори на камъните. Парчетата се посипаха по глезените на Мара. Воините ѝ също извадиха оръжията си и се приготвиха да отблъснат атакуващите разбойници.

Между сгъстяващата се редица защитници Мара успя да зърне мъжете, които тичаха с размахани оръжия към каруците. Бяха мръсни, кльощави и парцаливи, но напредваха организирано, докато се опитваха да пробият линията на защитниците, а и многократно превъзхождаха войниците ѝ. Мара знаеше, че баща ѝ и брат ѝ са воювали и в по-лоши ситуации на варварския свят, и се принуди да не трепне от трясъка на сблъскващи се мечове. Гласът на Папевайо се чуваше над шума на битката. По негов сигнал ветераните на Акома отстъпиха с почти механична дисциплина.

Атаката се разколеба. Отстъплението не носеше чест и обичайната цуранска тактика бе да се напада, а не да се заема защитна позиция. В следващия миг обаче изоставените каруци привлякоха вниманието на грабителите. Заобиколената от зелените брони на телохранителите Мара чу висок крясък. Нападателят спряха. Каруците бяха изоставени без сражение и около тях стояха само невъоръжените колари и водоносецът. Явно воините се бяха отдръпнали, за да защитят нещо по-ценно.

Бандитите се приближиха бавно и предпазливо. Мара видя между телата на защитниците си и боядисаните каруци как петкратно по-голямата вражеска сила ги заобикаля в полукръг.

Ромоленето на водата вече не се чуваше, заглушено от скърцането на доспехи и нервното дишане на напрегнати мъже. Папевайо бе заел позиция до носилката, като издялана статуя с вдигнат меч. За един безкраен момент сякаш всяко движение спря. След това някакъв мъж зад вражеските редици даде заповед и двама бандити махнаха покривалото на едната каруца. Мара усети как по гръбнака ѝ се стича пот, когато започнаха да смъкват стоката на Акома от нея. Сега идваше най-трудният момент, защото за известно време хората ѝ трябваше да удържат строя, без да се поддават на обиди и провокации. Войниците щяха да действат само ако бандитите застрашаваха Мара.

Разбойниците осъзнаха, че няма да има контраатака, развикаха се радостно и започнаха да разтоварват чувалите с тиза. Други се приближиха към стражите, любопитни какво толкова ценно охраняват. Мара забеляза мръсните им ръце, парцаливите им дрехи и некачествените им оръжия. Но начинът, по който ги стискаха, говореше за тренировки, умение и отчаяна нужда. Тези мъже бяха достатъчно отчаяни, за да убият или да умрат за каруца долнокачествена тиза.

Радостта им бе прекъсната от заповеднически вик.

— Спрете! — Бандитите замръзнаха. Някои още притискаха чувалите до гърдите си.

— Да видим какво друго ни е донесла съдбата. — Строен брадат мъж, очевидно главатарят на бандата, мина покрай хората си и тръгна към телохранителите на Мара. Спря с вдигнат меч и наперено изражение, което накара Папевайо да се напрегне.

— Спокойно, Папе — прошепна Мара, повече за да успокои себе си, отколкото да удържи Ударния водач.

— Какво е това? — възкликна бандитът и размаха подигравателно меча си. — Защо мъже с мечове, брони и чест от велик дом не се бият? — В гласа му обаче се прокрадваше безпокойство. Никой цурански воин не би се поколебал да атакува и да умре, защото смъртта в битка беше най-висшата чест. Следващата стъпка го доближи до носилката, той се наведе да погледне вътре и извика: — Жена!

Мара стисна ръце в скута си. Вдигна глава и видя, че главатарят се усмихва доволно. После се обърна към хората си, сякаш дузината воини, които стояха между него и плячката, не бяха пречка.

— Чудесен ден, мъже. Керван, заложенца и нито една капка кръв за Червения бог!

Бандитите оставиха чувалите с тиза и се скупчиха, насочили оръжията си към войниците на Акома. Главатарят се обърна към Мара и подвикна:

— Надявам се, че баща ти или съпругът ти те обича и е богат. Или поне да е богат. Защото си наша пленница.

Мара отметна завесата на носилката, хвана ръката на Папевайо и се надигна.

— Може би си вадиш прибързани заключения, разбойнико.

Спокойствието ѝ като че ли стресна бандита и той отстъпи, изненадан от самообладанието ѝ. Но въоръжените мъже зад него не изгубиха кураж, а и още техни другари излязоха от гората.

Мара погледна стройния мъж в очите и попита твърдо:

— Как се казваш?

— Люджан, лейди. — Все пак оказа почит към благородничката. — И тъй като ще съм твой домакин за известно време, може ли да се осведомя за името ти?

Няколко бандити се засмяха, ескортът на Мара настръхна, но самата тя остана спокойна.

— Аз съм Мара, господарка на Акома.

На лицето на Люджан се изписаха смесени чувства: изненада, присмех, тревога — и накрая решение.

— Значи нямате баща или съпруг, лейди Акома. Ще трябва сама да преговаряте за откупа. — Докато говореше, очите му обхождаха гората зад Мара и Папевайо, защото уверената ѝ поза и малкият ѝ ескорт подсказваха за някаква нередност. Управляващите на Великите домове не се излагаха на риск без причина.

Държането му явно разтревожи и хората му, които бяха около сто и петдесет, и те изнервено се заоглеждаха за опасност, други бяха на ръба да налетят върху Папевайо и охраната без заповед.

Мара се усмихна, сякаш ситуацията не бе на път да се превърне в смъртоносна, и разклати гривните си.

— Командирът ми ме предупреди, че може да имам проблеми с негодници като вас. — Гласът ѝ стана капризен. — Презирам го, когато е прав. Сега няма отърване от мрънкането му!

Някои от бандитите се разсмяха.

Папевайо се отпусна: знаеше, че господарката му се опитва да свали напрежението и да предотврати неминуемия наглед конфликт. Мара погледна към главатаря, като се опитваше да прецени настроението му. Той вдигна обидно меча си към нея и каза със смях:

— Радвам се, че не си послушала съветника си. В бъдеще ще е добре да приемаш напътствията му... Ако имаш такава възможност.

При тази заплаха войниците на Акома се напрегнаха. Мара докосна гърба на Папевайо да го успокои и отвърна наивно:

— Че защо да нямам такава възможност?

Люджан свали меча си с показно фалшиво съжаление.

— Защото, лейди, ако преговорите се провалят, няма да видиш командира си отново. — Очите му продължаваха да търсят скрита опасност. Всичко в това нападение изглеждаше нередно.

— Как така! — Мара тупна с крак, без да обръща внимание на породеното от държането на бандита напрежение сред ескорта ѝ.

— Не знам на колко оценяваш свободата си, но знам колко ще ти взема на робските пазари в Мигран. — Люджан отстъпи половин крачка назад и вдигна меча си, защото при тази обида войниците на Акома едва се сдържаха да не атакуват. Бандитите вдигнаха оръжията си и се приготвиха за бой.

Люджан се оглеждаше гневно. Двете страни бяха на път да се сблъскат. Но нападение не последва. В очите на разбойника проблесна разбиране.

— Замислила си нещо, нали, красива господарке? — Думите му бяха полувъпрос, полутвърдение.

Мара неочаквано я досмеша от дебелоочието му. Наглостта и провокативните коментари очевидно целяха да я изпитат. Осъзна, че е била много близо до това да подцени този Люджан. Такъв мъж не биваше да бъде загубен! Тя опита да спечели време и сви рамене като разглезено дете.

Люджан пристъпи дръзко напред, пресегна се през стражите и опипа шала на врата ѝ с мръсната си ръка.

И в същия миг усети внезапен натиск върху китката си. Погледна и видя, че мечът на Папевайо е на косъм да му отсече ръката. Разбойникът изви глава и погледна Ударния водач в очите.

— Има си граници — каза Папевайо.

Люджан бавно разтвори пръстите си и пусна шала. Усмихна се нервно и отстъпи от охраната на Мара. Стана още по-подозрителен и враждебен, защото при нормални обстоятелства докосването на благородничка щеше да му струва живота.

— Тук има някаква измама, лейди. Каква е тази игра? — Стисна меча си и хората му пристъпиха напред, очаквайки заповед за атака.

Осъзна, че Мара и войниците ѝ поглеждат често към хребета, и изпсува.

— Управляваща лейди не би пътувала с толкова малко войници! Какъв съм глупак!

Пристъпи напред и хората му понечиха да нападнат, но Мара изкрещя:

— Кейоке!

Във въздуха изсвистя стрела и се заби в земята между краката на главатаря. Той спря, сякаш беше вързан на каишка. Залитна, после направи тромава крачка назад. От височината се чу глас:

— Още една крачка към господарката ми и си мъртъв! — Люджан се обърна и видя Кейоке с изваден меч. Командирът кимна мрачно и един стрелец изстреля сигнална стрела. Тя се извиси със свистене, заглушаващо командите към помощниците му. — Ансами! Месай!

От гората отвърнаха други викове. Разбойниците се обърнаха и видяха отблясъци от лъскави брони между дърветата и перата на офицерски шлем начело. Главатарят не знаеше пред каква сила е изправен и се извъртя да изкрещи команда за нападение.

Вторият вик на Кейоке го спря:

— Дакоя! Хюнзай! Напред! Готови за стрелба!

Сякаш отникъде изникнаха силуетите на стотина шлема и извити рогови лъкове. Вдигна се шум, сякаш няколкостотин войници приближаваха през гората, за да обградят поляната.

Главатарят махна и хората му спряха. Люджан усещаше неизгодната позиция и започна да се оглежда за измъкване. Виждаше само един старши офицер, но пък той бе извикал имената на четирима Ударни водачи. Люджан присви очи и прецени разположението на хората си. Ситуацията беше почти невъзможна.

Мара заряза детинската наивност и отсече:

— Люджан, заповядай на хората си да свалят оръжията.

— Да не съм луд? — Той беше обграден и притиснат, но се усмихна непокорно. — Лейди, поздравявам те за плана да се отървете от неприятните съседи, но трябва да ти припомня, че личната ти сигурност още е под въпрос. Ние може да сме в капан, но ти ще умреш с нас. — Дори при тези неблагоприятни обстоятелства се опитваше да извърти нещата в своя полза. — Може би можем да постигнем споразумение — допълни бързо. В гласа му се долавяше отчаян блъф, но нямаше и следа от страх. — Да речем, ако ни оставите да се изтеглим невредими...

Мара наклони глава.

— Вие ни подценихте. — Сложи ръка на рамото на Папевайо, за да го отмести, и нефритените ѝ гривни изтракаха. Пристъпи между телохранителите си и застана срещу главатаря.

— Аз, Управляващата лейди на Акома, се изложих на риск, за да мога да разговарям с теб.

Люджан погледна към бойците в гората. По челото му изби пот и той я избърса с мръсния си ръкав.

— Слушам, лейди.

Мара го гледаше право в очите. Стражите ѝ стояха зад нея като статуи.

— Първо свалете оръжията.

Люджан се засмя горчиво.

— Може да не съм талантлив командир, но не съм идиот. Ако трябва, ще се срещна днес с Червения бог, но няма да се предам заедно с хората си, за да ни обесите заради малко зърно и добитък.

— Вие откраднахте от Акома и убихте едно момче, но не си направих толкова труд само за да ви обеса, Люджан.

Думите ѝ звучаха искрено, но разбойниците се колебаеха. Оръжията им трепереха, а очите им се местеха между основната сила на склона и малката група, охраняваща момичето. Напрежението нарастваше.

— Лейди, ако искаш да кажеш нещо, говори бързо, защото скоро ще се стигне до жертви и ние двамата ще сме първите.

Без заповеди и без да се съобразява с ранга, Папевайо мина пред Мара и застана пред главатаря на разбойниците.

— Ето какво гарантирам: предайте се и чуйте моето предложение — каза Мара. — Ако пожелаете да си тръгнете, след като

ме изслушате, може да го направите безпрепятствено. Ако не нападате повече земите на Акома, няма да ви закачам. Давам ви думата си.

Люджан погледна хората си; съзнаваше, че стрелците следят всяко негово движение. Разбойниците бяха недохранени и болнаво кльоцави. Повечето носеха само по едно оръжие, лошо изработен меч или нож. Малцина имаха хубави дрехи, а още по-малко доспехи. Нямахше да окажат голяма съпротива срещу отлично подготвените бойци на Мара. Главатарят заоглежда лицата и очите на хората, с които бе преживял наистина трудни времена. Повечето кимнаха, че ще последват примера му.

Люджан се обърна към Мара и въздъхна.

— Лейди, аз нямам дом, но малкото ми останала лична чест е в твои ръце.

Подаде меча си на Папевайо с дръжката напред, после, обезоръжен и напълно разчитащ на милостта на Мара, се обърна и махна на хората си.

Слънцето печеше над зелените доспехи на Акома и парцаливите рамене на разбойниците. Само птиците и ромоленето на потока нарушаваха тишината. Мъжете оглеждаха момичето с пищната роба и бижутата. Накрая един бандит пристъпи напред и пусна ножа си; последва го друг с дълъг белег на крака, след това трети и накрая цялата банда започна да се разоръжава. Остриетата падаха от отпуснатите пръсти в краката на воините на Акома. Скоро нито един разбойник не носеше оръжие.

Щом телохранителите ѝ прибраха мечовете и ножовете, Мара пристъпи напред. Бандитите се разделиха, за да я пропуснат, притеснени от меча на Папевайо, който я следваше — Ударният водач имаше такова изражение, че дори най-храбрите не се осмеляваха да го предизвикат.

Папевайо помогна на Мара да се качи на една от каруците и лейди Акома погледна отгоре парцаливата банда и попита:

— Люджан, това ли са всичките ти хора?

Фактът, че все още не бе казала на стрелците си да свалят лъковете, накара главатаря да ѝ отговори искрено.

— Повечето са тук. Петдесетина се грижат за лагера ни в гората. Още десетима наблюдават пътищата.

Мара запресмята.

— Значи командваш около дванайсет дузини. Колко от тях са били войници? Нека отговорят сами.

Към шейсетина от скупчените около каруците мъже вдигнаха ръце. Мара се усмихна окуражително и продължи:

— От кои домове?

Мъжете завикаха, горди с бившата си принадлежност:

— Сайдано!

— Алмач!

— Раймара!

Познати домове, повечето унищожени при издигането на Алмечо за Военачалник, преди Ичиндар да се възкачи на трона. Шумът намаля и Люджан добави:

— Аз бях Ударен водач на Котай, лейди.

Мара седна, намръщеното ѝ изражение премина в тъга.

— Ами останалите?

Един едър, очевидно отслабнал от недохранване мъж пристъпи напред и се поклони.

— Господарке, аз бях фермер в именията на Котай, западно от Мигран. Когато господарят умря, побягнах и последвах този мъж. — И посочи Люджан. — Той се грижи добре за хората си, въпреки че животът ни беше мизерен и труден.

Мара махна към останалите разбойници и попита:

— Престъпници?

Люджан отговори вместо тях.

— Мъже без господари, лейди. Някои свободни фермери, загубили земите си заради данъци. Някои виновни за неподчинение. Мнозина са сиви воини. Но в нашия лагер не допускаме убийци, крадци и хора без принципи. — Той махна към горите. — Разбира се, наоколо има убийци. Вашите патрули намаляха през последните месеци, а пущинакът предлага добри убежища. Но в моята банда има само почтени разбойници. — Засмя се горчиво на собствената си шега. — Ако изобщо има такова нещо като почтени разбойници. — Намръщи се и изгледа Мара въпросително. — Сега, лейди, кажи защо те интересува съдбата на нещастници като нас?

Мара се усмихна, махна на Кейоке и той нареди на войниците си да се покажат. И щом излязоха от храстите, се видя, че не са бойци, а момчета, старци и роби, облечени в части от доспехи и зелени дрехи.

Това, което изглеждаше като армия, всъщност беше отряд наполовина по-малък от бандата разбойници — събрани закуп работници и деца от именията на Акома.

Разбойниците се развикаха негодуващо, а Люджан поклати глава с изненада и възхищение.

— Господарке, какво значи това?

— Възможност, Люджан... За всички ни.

Слънцето хвърляше дълги сенки. Нийдрите пасяха до потока и отпъждаха насекомите с опашките си. Мара стоеше на каруцата и гледаше парцаливите бандити, които омиаха месото, плодовете и хляба от тиза, раздадени от хората ѝ.

Въпреки че храната бе по-добра, отколкото разбойниците бяха виждали от месеци, Мара забелязваше очевидното им притеснение. Пленяването в битка означаваше робство. Такива бяха неоспоримите закони на живота. Фактът, че честта на Акома им бе гарантирала статус на свободни, и щедрият обяд, ги бяха изпълнили с колебливо доверие. Но странната млада Управляваща лейди още не бе казала какво иска от тях и бандитите оставаха подозрителни.

Мара ги огледа и реши, че не се различават много от работниците, войниците и робите в нейните имения. Но определено им липсваше едно качество. Дори да стояха пред нея в благороднически роби, пак щеше да знае, че са изгнаници. Видя, че привършват с обяда, и прецени, че е време да направи предложението си.

Погледна Папевайо и Кейоке, които стояха до каруцата, пое дъх и повиши глас.

— Аз съм Мара от Акома. Вие откраднахте от мен и сега сте ми задължени. Искам да изслушате думите ми, за да се освободите от това задължение с чест.

Люджан, който седеше в предната редица, остави чашата си с вино и отговори:

— Много мило, че лейди Акома се грижи за честта на бандитите. Всички в моя отряд сме съгласни с това.

Мара го погледна да види дали не ѝ се подиграва. Вместо това видя в очите му интерес, любопитство и лек хумор. Май почваше да харесва този мъж.

— Разбрах, че сте извън закона по различни причини. Всички обаче смятате, че сте били отхвърлени от съдбата. — Човекът с дългия

белег на крака извика в знак на съгласие, мнозина други закимаха. Мара продължи, доволна, че е привлякла вниманието им: — За някои от вас злощастиято идва, защото сте надживели господарите си.

— И затова сме обезчестени! — подвикна един мъж с окъсани маншети.

— Нямаме чест! — извика друг като ехо.

Мара вдигна ръка да запазят тишина.

— Честта е в изпълнението на дълга. Ако човек пази далечна собственост и господарят му умре, без той да има възможност да го защити, това оставя ли го без чест? Ако воин е ранен в битка и лежи в безсъзнание, докато господарят му загива, негова ли е вината, че е оцелял? — Свали ръка — гривните ѝ издрънчаха — и в гласа ѝ прозвучаха заповедни нотки. — Всички, които са били слуги, фермери и работници, да вдигнат ръка.

Десетина веднага вдигнаха ръце. Другите се размърдаха нервно, чакаха да чуят какво ще е предложението.

— Трябват ми работници. — Мара обхвана пленниците с широк жест и се усмихна. — Ще ви позволя да служите при моя хадонра.

Редът изчезна. Всички бандити заговориха едновременно, от мърморене до викове, защото това предложение беше безпрецедентно. Кейоке размаха меча си за тишина, но един по-дързък фермер скочи на крака.

— Когато лорд Минванаби уби господаря ми, аз побягнах. Според закона трябва да съм роб на победилия лорд.

Гласът на Мара се извиси над виковете.

— Няма такъв закон! — Настана тишина и всички очи се обърнаха към нея. Тя се изправи ядосана, красива в богатите си дрехи, пред мъжете, които живееха от месеци и години в лишение, и заговори с твърда решимост: — Според традицията работниците са военна плячка. Завоевателят решава кой ще е по-ценен като свободен и кой като роб. Минванаби са мои врагове, така че ако вие сте плячка, аз решавам какви сте. И ви казвам: свободни сте.

Тишината стана потискаща като мараня върху нагрятата от обедното слънце скала. Мъжете се размърдаха неспокойно, притеснени от нарушаването на реда, който диктуваше всеки аспект на цуранския живот. Такава промяна застрашаваше самите устои на непроменяната от векове цивилизация.

Мара разбираше объркването им. Погледна селяните, които изглеждаха почти обнадеждени, и сивите воители, които още бяха скептични, и реши да използва пример от учението на Лашима.

— Традицията, според която живеем, е като река, извираща от планините и спускаща се към морето. Никой не може да я накара да тече на обратно. Това би нарушило природните закони. Мнозина от вас са преследвани от злочастие, като Акома. Аз ви моля да помогнете да променим курса на традицията, както понякога бурите променят коритото на реката.

Спря и сведе очи към ръцете си. Моментът беше критичен, защото дори един разбойник да се възпротивеше, щеше да загуби контрол.

Тишината беше почти непоносима. След това, без да каже нищо, Папевайо свали шлема си, та всички да видят черната лента на обречените на челото му.

Щом видя, че осъден на смърт стои на почетно място в свитата на Велика лейди, Люджан възкликна изненадано. Мара се усмихна, горда от верността на Папе и от жеста, с който показваше, че срамът може да не е това, което диктуват традициите, и сложи ръка на рамото му.

— Този мъж ми служи с гордост. Няма ли сред вас хора, които да направят същото? — Обърна се към фермера, който бе избягал от Минванаби. — Ако лордът, убил господаря ти, иска още работници, нека да заповяда. — Кимна към Кейоке и останалите воители. — Минванаби ще трябва да се бие, за да ви вземе. А в моите имена ти ще си свободен.

— Вие предлагате вашата чест? — възкликна фермерът.

— Имате честта ми — отвърна Мара, а Кейоке се поклони, за да потвърди, че думите ѝ са верни.

Фермерът коленичи и кръстоса китки в традиционен жест на покорство.

— Господарке, аз съм ваш. Вашата чест е и моя. — С тези думи човекът заявяваше, че е готов да умре също като воилите, които защитаваха името на Акома.

Мара кимна официално, а Папевайо мина през бандитите и застана пред фермера. Усука въже около китките му, според древния ритуал, а след това го махна, за да покаже, че не е роб, а свободен

човек. Още десетина мъже се скупчиха около него развълнувани и коленичиха, нетърпеливи да приемат предложението на Мара с надеждата за нов живот.

Кейоке нареди на няколко от воините си да заведат новозаклетите работници до имението и да ги оставят под командването на Джикан.

Останалите разбойници заслушаха с отчаяна надежда, когато Мара заговори отново.

— Какви са престъпленията на тези извън закона?

— Обидих жрец — извика един дребен мъж с болнав вид.

— Скрих зърно от бирниците, защото децата ми бяха гладни — каза друг.

Списъкът с дребни провинения продължаваше, но Люджан не бе излъгал, че в отряда му няма крадци и убийци.

— Ако искате напуснете, или останете на служба като свободни мъже — каза Мара. — Предлагам ви амнистия в границите на моите земи, като Управляваща лейди. — Имперската амнистия не влизаше в правомощията на благородниците, но магистратите едва ли щяха да се интересуват от съдбата на нисшите безименни работници, особено ако не се разчуеше.

Помилваните се зарадваха на хитростта на господарката и побързаха да се закълнат на Папевайо. Като работници на Акома можеше да са заплашени от враговете на фамилията, но това все пак беше за предпочитане пред досегашния им окаян живот.

Следобедните сенки се удължиха. Златистата светлина се процеждаше през рехавите клони на дърветата. Мара огледа оределите редици на бандата и спря погледа си върху Люджан.

— Слушайте внимателно, воини без господари. — Изчака радостните гласове на новозаклетите работници да заглъхнат по пътя. Изправи се — крехка до мускулестия Папевайо — и огледа останалите разбойници. — Предлагам нещо, което никой воин в историята на империята не е получавал: второ начало. Кой иска да дойде с мен в имението и да изкове наново честта си... като коленичи пред свещената градина и се закълне в натамито на Акома?

Над поляната се спусна тишина, сякаш никой не се осмеляваше дори да диша. След това настана истинска лудница. Мъжете крещяха въпроси, други викаха, решили, че знаят отговорите. Заразмахваха се

мръсни ръце, някои от мъжете изтъкваха различни аспекти на законите, а най-развълнуваните тръгнаха към каруцата на Мара.

Папевайо спря устрема им с изваден меч, а Кейоке изкрещя заповедно.

Настъпи тишина — бандитите млъкнаха и се обърнаха към водача си. Какво щеше да реши той?

Люджан се поклони на момичето, което искаше да преобърне познатия му живот надолу с главата.

— Лейди, думите ти са... смайващи... и немислимо щедри. Но ние нямаме господари, които да ни освободят от предишната служба. — В очите му проблесна нещо като непокорство.

Мара го забеляза и се помъчи да разбере на какво се дължи то. Мъжът беше дори красив под цялата мръсотия, но сякаш се чувстваше заплашен — и внезапно Мара осъзна защо. Тези хора просто нямаха цел и живееха без надежда, ден за ден. Ако успееше да ги накара отново да хванат съдбата в собствените си ръце и да се закълнат на Акома, щеше да получи неимоверно ценни воители. Но първо трябваше да ги накара да повярват отново.

— Вие вече не сте на служба — каза тя тихо, почти нежно.

— Но ние сме се клели... — Гласът му премина почти в шепот. — Никой не е предлагал подобно нещо. Ние... Кой би могъл да знае кое е честно? — Люджан сякаш молеше Мара да отсъди кое е правилно, а останалите разбойници разчитаха на него.

Мара внезапно се почувства като неопитната седемнайсетгодишна послушница на Лашима и се обърна към Кейоке за помощ. И старият воин не я подведе. Гласът му остана спокоен, въпреки че изпитваше не по-малка неловкост от Люджан от това изкривяване на традициите.

— Воинът трябва да умре в служба на господаря, иначе губи честта си. Но, както посочи господарката, ако съдбата не е съгласна, човек не може да спори с боговете. Ако те не искат да служите на Акома, гневът им ще се стовари върху дома. Господарката поема този риск от свое и ваше име. Всички ще умрем, със или без намесата на небесата. Но по-дръзките от вас ще се противопоставят на съдбата... — той замълча многозначително — и ще умрат като воители.

Люджан не изглеждаше убеден. Дразненето на боговете можеше да доведе до пълно унищожение. Мизерното съществуване като

разбойник поне даваше малък шанс да се реваншира, че не е умрял с господаря си, и да изкачи душата си малко по-нагоре при следващото завъртане на Колелото на живота.

Бандитите споделяха колебанията на главатаря и всеки спореше вътрешно в себе си. Папевайо почеса белега си и заговори замислено:

— Аз съм Папевайо, Първи ударен водач на Акома. Роден съм, за да служа на този дом, но баща ми и дядо ми имаха братовчеди на служба при Шинцавай, Ведевайо, Анасати... — Млъкна и след като никой не се обади, добави още няколко дома.

Люджан стоеше неподвижно, с притворени очи, но един от бандитите зад него извика:

— Баща ми служеше на Ведевайо. Живях там, преди да постъпя на служба при лорд Серак. Казваше се Алмаки.

Папевайо кимна.

— Този ли Алмаки, който е братовчед на баща ми Папендайо?

Мъжът поклати глава.

— Не, но познавах и него. Наричаха го Алмаки Малкия, а баща ми беше Големия. Но имам и други братовчеди на баща ми, които служеха там.

Папевайо го дръпна настрана и двамата заговориха тихо.

След оживена дискусия бандитът се усмихна широко, а Ударният водач се поклони учтиво на Мара.

— Господарке, това е Торам. Вуйчо му е братовчед на мъж, който се оженил за сестрата на жената на племенника на баща ми. Той ми е братовчед и е достоен да служи на Акома.

Мара скри усмивката си с ръкав. Папе и очевидно хитрият Торам бяха използвали един простичък факт от цуранската култура. По традиция вторите и третите синове бяха свободни да постъпят на служба при други домове. Папевайо третираше сивия воин като младеж и заобикаляше напълно въпроса на Люджан за честта. Мара възвърна сериозния си вид и каза:

— Папе, приеми братовчед си на служба, ако желае.

Папевайо хвана рамото на Торам в братски жест.

— Братовчедо, призован си да служиш на Акома.

Мъжът вдигна брадичката си с новопридобита гордост и потвърди:

— Приемам!

Думите му задействаха останалите бандити, които се струпаха около стражите на Акома и започнаха да търсят общи роднини. Мара отново потисна усмивката си. Воините, както и благородниците, знаеха произхода си поне няколко поколения назад, както и многобройните чичовци, лели и братовчеди, дори само по име. Когато двама цурани се срещнеха за пръв път, започваше дълго осведомяване за здравето на роднините, докато не установяха кой стои по-високо в социалната стълбица. Нямаше почти никакъв проблем след сериозно разпитване хората да намерят обща връзка, която да им позволи да постъпят на служба.

Мара прие ръката на Папевайо и слезе от каруцата. Разбойниците се бяха стълпили на групи около стражите и подвикваха весело въпроси и отговори, докато уточняваха семейните връзки. Люджан поклати учудено глава и погледна Мара. В очите му се четеше одобрение и дори възхита.

— Лейди, хитростта, с която ни плени, беше майсторска... и дори само заради това щях да съм горд да ти служа. Това... — Той махна към развълнуваните мъже. — Това е направо невероятно. — Насмалко да се поддаде на емоциите, така че извърна глава за момент и преглътна тежко. След това я погледна: на лицето му бе надяната типичната маска на спокойствие, но очите му искряха.

— Не знам дали е правилно, но ще служа с радост и ще направя честта на Акома моя. Животът ми е твой, лейди. И дори да е къс, е добре, че отново ще нося цветове. — Очите му бяха вперени в нейните и следващите му думи я впечатлиха с искреността си. — Надявам се обаче да живея още дълги години, господарке, за да мога да ти служа. Защото мисля, че играеш Играта на Съвета. — За момент загуби самоконтрол, очите му се навлажниха, а на лицето му се изписа усмивка. — И мисля, че империята няма да е същата след теб.

Мара не каза нищо, а Люджан се поклонил и тръгна към войниците на Акома, за да намери общи роднини, колкото и да са далечни. След това, с разрешението на Кейоке, изпрати вестonosци, които да повикат останалите му хора.

Отначало новодошлите гледаха с недоверие, но скептицизмът им бързо се стопи и също като другарите си и те започнаха да изреждат имена на роднини, за да възвърнат честта си, като постъпят на служба.

Следобедът премина и дърветата започнаха да хвърлят дълги сенки. Жегата намаля. Мара, доволна от деня, загледа как ято птици гагуин се спуска, за да се храни с раздвижилите се насекоми, и осъзна колко е уморена и гладна.

Кейоке, сякаш прочел мислите ѝ, каза:

— Лейди, трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем до именията, преди да падне мрак.

Мара кимна. Копнееше за меките възглавници в носилката, а не за грубите чували със зърно. Повиши глас, така че да я чуят всички.

— Командире, да тръгваме. Новите войници на Акома искат баня, топла храна и подслон в бараките, та нощната влага да не мокри завивките им.

Не успя да прикрие сълзите си при радостния вик, който последва. Мъжете, които доскоро бяха готови да се бият срещу нея, сега нямаха търпение да я защитят. Момичето отправи мълчалива благодарност към Лашима. Първата победа беше лесна, но всеки евентуален успех срещу силата на Минванаби и коварството на Анасати щеше да е изключително труден.

Отпусната на възглавниците в носилката, Мара си позволи да въздъхне облекчено. Страхът и колебанията, които бе потискала по време на преговорите с разбойниците, изплуваха зад уединението на завеските. Досега не беше признавала колко е уплашена. През тялото ѝ премина неочаквана тръпка. Знаеше, че сълзите ще съсипят скъпата коприна на робата, и затова подсмръкна и сдържа плача си. Лано се подиграваше на емоционалните ѝ изблици в детството и я дразнеше, че не е цуранка — макар че не се очакваше жените да са толкова сдържани, колкото мъжете.

Спомни си смеха му и факта, че баща ѝ никога не бе демонстрирал каквато и да е несигурност, и затвори очи в опит да се успокои. Сякаш чуваше в главата си гласа на сестрата на Лашима, която я обучаваше в храма. Опознай натурата си, приеми всички аспекти и ще успееш да я овладееш. Отричането на себе си е отричане на всичко.

Подсмръкна отново. Вече и носът ѝ протече. Тя издърпа ръкавите си до лактите и мълчаливо призна истината. Беше ужасена, особено когато мислеше, че бандитите може да са нападнали имението, докато тя ги търси из хълмовете.

Отново се сгълча: това не беше държането на една Управляваща лейди! Внезапно разбра къде се коренят чувствата ѝ. Въобще не знаеше как трябва да се държи като Управляваща лейди. Липсваше ѝ каквото и да било обучение за управление. Беше храмова послушница, хвърлена в най-смъртоносното състезание в империята.

Спомни си един от ранните уроци на баща си. Колебанията могат само да навредят на човек да действа решително. В Играта на Съвета да се поколебаеш значеше да умреш.

Погледна през завесите към новопридобитите си служители, за да избегне мисленето за тези слабости. Въпреки мърлявите дрехи, изпитите лица и уплашените очи тези мъже бяха войници. Но Мара видя и нещо, което не бе забелязала досега: тези престъпници, дори дръзкият Люджан, бяха уплашени, също като нея. Това ѝ се стори странно, докато не осмисли засадата от тяхна гледна точка. Въпреки че бяха много по-малко от разбойниците, воините на Акома бяха корави ветерани с пълна екипировка. А повечето от сивите воители не бяха виждали сваятна храна от години. Освен това бяха въоръжени с грубо изработени или откраднати некачествени мечове и ножове. Само неколцина имаха нещо като щитове и никой не носеше броня. Да, мнозина от тези отчаяни мъже бяха очаквали някои от окаяните им братя да загинат този ден. И всеки се бе чудил дали ще попадне в тази бройка.

Мъжете маршируваха, без да подозират, че ги наблюдава. Лицата им издаваха множество емоции, сред които надежда и страх от разочарование, Мара се отпусна на възглавниците и загледа пъстрата тапицерия на носилката. Как така бе започнала внезапно да вижда тези неща на хорските лица? Нима страхът ѝ бе отключил някакво скрито възприятие? Внезапно присъствието на брат ѝ изпълни съзнанието ѝ, сякаш Ланокота стоеше до нея. Ако затвореше очи, можеше да чуе тихия му шепот: „Порастваш, сестричке“.

Вече не можеше да сдържа сълзите си. Сега хлипането не идваше от мъка, а от оживление, подобно на радостта, когато Лано бе спечелил за последно летните игри в Сулан-Ку. Него ден Мара и баща ѝ се радваха като селяни на трибуните. Не се притесняваха за социален статус и благоприличие. Само че сега емоцията беше десетократно по-силна.

Беше спечелила. Радваше се на първата си победа в Играта на Съвета и преживяването замъгляваше разсъдъка ѝ и я караше да желае нещо по-голямо. За пръв път в живота си разбираше защо великите лордове се борят и дори умират за възможността да спечелят чест.

Усмихна се през сълзи и позволи на поклащането на носилката да я успокои. Никой от противниците ѝ в невидимата игра на цуранската политика нямаше да разбере за този ход. Поне не директно и за известно време. Въпреки че коварството на Минванаби беше намалило гарнизона ѝ до петдесет човека, тя вече командваше повече от двеста. Из цялата империя имаше разпръснати сиви воители, така че можеше да изпрати хората си да вербуват още. Ако изпращането на кутията с перото и въжето ѝ спечелеше още седмица от лорд Минванаби, можеше да разполага с петстотин войници, които да отблъснат следващия му ход. Изпълни я радост. Усещаше вкуса на победата! От спомените ѝ се надигнаха два гласа. Единият беше на обучаващата сестра: „Дете, не се поддавай на изкушенията на властта и триумфа, защото те са временни“. Но Лано я съветваше да оцени постиженията си. „Радвай се на победата, докато можеш, Мара-ани. Радвай се, докато можеш“.

Отпусна се уморено и опита да успокои съзнанието си. Усмихна се в уединението на носилката си, докато робите я отнасяха към къщи в настъпващата вечер. Знаеше, че ситуацията ѝ е почти безнадеждна, но щеше да приеме съвета на Лано. Трябваше да се наслади на живота, докато имаше възможност.

Колелата на каруците скърцаха, нийдрите пръхтяха, прахолякът от маршируващите мъже оцветяваше въздуха в златисто. Залезът преминаваше в сумрак, докато странният керван от дрипави войници приближаваше към именията на Акома.

В осветения от факли главен двор цареше хаос. Пристигането на безстопанствените работници бе създавало доста работа за Джикан и хората му, защото трябваше да се намерят места за настаняване и вечеря. А когато дойде и керванът с парцаливите недохранени воители на Люджан, хадонрата вдигна ръце към небето и се примоли боговете да сложат край на този невъзможен ден. Беше гладен и знаеше, че жена му ще го гълчи, защото е изпуснал приспиването на децата, но нареди готвачите да приготвят нов казан с тиза и да нарежат студено месо и плодове. След това, наваксвайки с енергичност не особено

впечатляващото си телосложение, започна да записва имената на хората, за да разбере кой има нужда от дрехи и кой от сандали. Кейоке започна да разпределя новодошлите по отряди, а Джикан и помощниците му организираха група роби, която да разчисти пустите казарми и да застеле леглата. Люджан прие ролята на офицер, без да чака официално назначение, и помагаше, когато трябва и със заплахи, за уреждането на нещата.

Сред хаоса от мъже и каруци се появи Накоя, иглите в косата ѝ се бяха разкривили от бързане. Погледна за миг парцаливата група, след което продължи направо към носилката на Мара. Проби си решително път през тълпата и стигна до нея точно когато Папевайо помагаше на господарката да слезе. Мара беше схваната от пътуването и замаяна от фактите, но забеляза мълчаливия момент, в който Бойният водач я предаде в ръцете на Накоя. Невидимата граница между владенията на телохранителя и дойката бе на прага на главната сграда.

Накоя я придружи до покоите ѝ, една крачка зад рамото ѝ, както беше прието. Щом влязоха, махна на прислужниците да се оттеглят и затвори плътно параваните. Изражението ѝ в трепкащите сенки беше неразгадаемо.

Мара започна да сваля гривните и бижутата, използвани като маскировка за военната ѝ хитрост, а дойката заговори с корави нотки в гласа:

— Какво е това внезапно завръщане? И какви са всичките тези дрипльовци?

Мара пусна една брошка и нефритената огърлица в ковчежето. След напрежението, опасността и последвалата опияняваща еуфория заповедническият тон на дойката я накара да стисне зъби. Запази обаче самообладание и свали пръстените си един по един, докато излагаше в подробности плана за попълване на гарнизона на Акома.

Последното бижу падна на купчината, а Накоя повиши глас:

— Осмелила си се да заложиш бъдещето на Акома на толкова лошо замислен план? Момиче, знаеш ли какво си рискувала? — Мара се обърна и видя, че лицето на дойката е почервенияло, а юмруците ѝ са свити. — Ако дори един от тези бандити беше замахнал, мъжете ти щяха да умрат, докато те защитават! И за какво? За да останат само десетина в тази празна обител, когато дойде Минванаби? Кой щеше да защити натамито? Не Кеойке и Папевайо. Те щяха да са мъртви! —

Старицата се разтресе в почти истеричен гняв. — Можеше да те изнасилват всичките! Можеше да те убият!

Извиси глас, неспособна да удържи гнева си.

— Вместо тази... безразсъдна авантюра... трябваше да помислиш за подходящ брак. — Сграбчи ръцете на Мара и я разтърси, сякаш още беше дете. — Ако продължаваш с твърдоглавите си глупости, ще откриеш, че единственият кандидат е син на търговец на тор, който се опитва да купи име за семейството си, докато главорези и крадци на добитък охраняват имението ти!

— Спри! — Мара избута старицата настрана, стресната от твърдостта на собствения си глас. Заповедта ѝ преряза тирадата на Накоя като коса и старицата млъкна. След миг понечи да каже още нещо, но Мара я прекъсна. — Казах, спри, Накоя. — Тонът ѝ беше нисък и смъртоносно заплашителен, едва прикриващ гнева.

Мара погледна старата дойка, пристъпи напред и се приближи плътно до нея.

— Аз съм лейди Акома. — В думите ѝ имаше частица от предишната твърдост, но гласът ѝ полека омекваше. Тя се взря в лицето на жената, която я бе отгледала, и заговори искрено: — Майко на сърцето ми, теб обичам най-много от всички, които ми служат. — Очите ѝ се присвиха и огънят се върна в думите ѝ. — Но никога не забравяй и за миг, че ми служиш. Ако ме докоснеш така или ми говориш пак по такъв начин... ще наредя да те набият като кухненска робиня. Разбра ли?

Накоя потрепери и бавно наведе старата си глава. Смъкна се бавно на колене, кичури от разрошената ѝ прическа се спуснаха по врата ѝ.

— Моля господарката за прошка.

Мара се наведе и сложи ръце на раменете ѝ.

— Най-стара и най-скъпа приятелко, съдбата промени ролите ни. Само допреди дни аз бях послушничка в храм, а ти моя майка и учителка. Сега трябва да ти заповядвам, както правеше баща ми. Ти ще ми служиш най-добре, като споделяш огромната си мъдрост. Но само аз ще избирам по кой път да тръгна.

Прегърна треперещата старица и добави:

— А ако се колебаеш, спомни си, че бандитите не ме плениха. Папе и Кейоке не умряха. Значи съм направила добър избор. Планът

ми успя и възвърнахме малко от изгубеното.

Накоя помълча, след което прошепна:

— Права си.

Мара пусна старицата и плесна два пъти с ръце. Слугините побързаха да се погрижат за господарката си, докато дойката се надигаше от пода.

— Господарке, позволяваш ли да се оттегля? — попита старата дойка, разтреперана от порицанието.

Мара вдигна брадичка, докато една от слугините развързваше яката на робата ѝ.

— Да, но се върни, след като се изкъпя. Имаме много за обсъждане. Мислих много за съвета ти. Дойде време да решим за женитбата.

Тъмните очи на Накоя се разшириха. Тези думи я изненадаха абсолютно особено с оглед на предишното избухване на Мара.

— Както пожелаеш, господарке.

Тя се поклони и излезе, като остави слугините да си вършат работата. В полутъмния коридор с облекчение изпъна гръб. Мара най-сетне бе приела ролята си на Управляваща лейди. И въпреки че резките думи я бяха уж依или лошо, показването на отговорност, която бе спечелила част за предците, ѝ носеше дълбоко удовлетворение. Старата дойка кимна доволно. Благоприличието не беше от добродетелите на Мара, но поне момичето бе наследило куража и дързостта на баща си.

След един час лейди Акома се надигна от ваната. Две слугини загърнаха мокрото ѝ тяло с кърпи, а трета избута параваните, които отделяха дървеното корито от спалнята. Като при всички цурански домове, броят и големината на стаите зависеше от подредбата на множеството паравани. Чрез плъзването на един например можеше да се стигне от спалнята в кабинета, без да се напуска централното помещение.

Все още бе горещо и Мара избра най-леката роба, която стигаше до средата на бедрата, беше полупрозрачна и нямаше бродерии. Денят я беше изморил и желаше нещо простичко и отпускащо. По-късно, когато захладнееше, щеше да облече по-тежка роба. Пред Накоя и слугините можеше да си позволи тази непристойна, но удобна дреха.

По нейно нареждане една слугиня отвори малка секция към вътрешната градина, която бе винаги достъпна за съзерцание и размишляване. В централния двор можеше да се въртят дузина слуги, но хитротото разположение на храстите и бонзай осигуряваше зелен параван и скриваше присъствието им.

Накоя се появи и Мара ѝ махна да седне срещу нея. След това зачака.

— Господарке, донесох списък с подходящи съюзи — започна Накоя.

Мара продължи да гледа навън, единственото ѝ движение беше леко накланяне на главата, за да може слугинята да сретне дългата ѝ мокра коса. Накоя реши, че това ѝ позволява да продължи, и разви свитъка със сбръчканите си ръце.

— Господарке, ако искаме да оцелеем след заговорите на Минванаби и Анасати, трябва да подберем съюза си внимателно. Мисля, че имаме три възможности. Може да се съюзим със стара и славна фамилия, чието влияние е взело да запада. Може да изберем съпруг от нова могъща и богата фамилия, която търси чест, традиция и политически съюз. А може и да потърсим фамилия, която ще се съюзи с теб, защото името ти ще допринесе за техните амбиции във Великата игра.

Накоя млъкна, за да ѝ даде възможност да реагира. Младата жена продължи да наблюдава градината, челото ѝ бе съвсем леко намръщено. Слугинята свърши с ресането, прибра косата ѝ в спретнат кок, поклони се и излезе.

Накоя чакаше. Видя, че Мара не помръдва, прочисти гърлото си и продължи с неприкрито нетърпение:

— Изключих фамилиите, които са могъщи, но им липсва традиция. Най-добре ще е да се омъжиш за син на дом, който има могъщи съюзници. Това означава, че може да се сблъскаш със съюзници на Минванаби и особено на Анасати, което оставя съвсем малко възможности. — Вдигна поглед отново, но лейди Акома сякаш слушаше само песента на насекомите, които се бяха разбудили след залеза.

Слугите започнаха да палят лампи и Накоя видя, че намръщването на лицето на Мара се е задълбочило. Старата дойка вдигна пергамента настойчиво.

— От тези, които биха били заинтересовани, най-добър избор изглежда...

Мара заговори внезапно.

— Някоя, ако Минванаби са най-могъщата фамилия в империята, то коя е най-политически свързаната?

Някоя остави списъка в скута си.

— Анасати, без съмнение. Ако ги нямаше Анасати, списъкът щеше да е пет пъти по-голям. Лорд Анасати е изковал съюзи с половината могъщи лордове на империята.

Мара кимна, загледана в нещо, което виждаше само тя.

— Реших.

Някоя се наведе напред, внезапно притеснена. Мара дори не бе погледнала списъка, който дойката бе продиктувала на писаря. Момичето се обърна и се втренчи в очите ѝ.

— Ще се омъжа за син на лорд Анасати.

4. ГАМБИТ

Гонгът удари.

Ехото отекна в голямата зала на Анасати. По стените висяха древни бойни флагове и миришеше на старо лакирано дърво и поколения интриги. Сводестият таван бе потънал в толкова дълбоки сенки, че свещите не можеха да ги прогонят. Събраните слуги и придворни стояха като статуи и не издаваха и звук.

На издигнатия подиум седеше лорд Анасати, облечен в официалната си роба. По челото му, под тежката церемониална шапка, беше избила пот. По кокалестото му лице обаче не се виждаха следи от неудобство, въпреки че тежката дреха беше направо задушаваша в обедната жега. Гърдите му бяха стегнати с алени и жълти пояси, които ограничаваха дишането му, панделките им стърчаха над раменете и от двете страни на гърба му като крила. Слугите трябваше да ги наместват при всяко мръдване. В едната си ръка държеше дълъг извит скиптър, чиито корени се губеха в древността, знак за превъзходството му като Управляващ лорд. На коленете му лежеше древният стоманен меч на Анасати — реликва, отстъпваща по ценност само на семейното натами. Предаваше се в рода от баща на син и датираше от времената на златния мост, когато народът им бе пристигнал на Келеуан. Беше тежък и го убиваше, но това бе една от многобройните неприятности, които трябваше да изтърпи в очакване на онова досадно момиче Акома. Беше горещо като в пещ, защото според традицията залата трябваше да е затворена до официалното пристигане на годеницата.

Текума, лорд на Анасати, наклони леко глава и Първият съветник Чумака побърза да се наведе към него.

— Още колко? — прошепна лордът нетърпеливо.

— Съвсем скоро, господарю. — Преданият съветник се въртеше като нервен гризач. — Гонгът удари три пъти: щом носилката на Мара стигна външната порта, когато влезе в главното имение и сега, когато

влезе в двора. Четвъртият гонг ще прозвучи, щом застане пред светлата ти личност, господарю.

Лорд Анасати беше раздразнен от тишината и искаше музика.

— Помисли ли за това, за което те питах?

— Разбира се, господарю. Твоето желание е мой копнеж. Измислих няколко подходящи обиди, с които да отвърнем на наглостта на оная кучка от Акома. — Съветникът облиза устни. — Да поиска сина ти Джиро за консорт... това е брилянтен ход. — Лорд Анасати изгледа съветника си любопитно, шапката му се килна наляво и слугите се засуетиха зад него, докато наместят всичко както трябва. Чумака продължи коментара си: — Брилянтно, ако имаше дори минимална надежда за успех. Брак с един от синовете ти ще те обвърже в съюз с Акома. Това ще пренасочи ресурсите ти към тяхната защита, а онази вещица ще може да се заеме изцяло с лорд Минванаби.

При споменаването на Минванаби лорд Анасати изкриви устните си с отвращение.

— Бих се омъжил лично за нея, ако смятах, че има дори мизерен шанс да победи този джагуна в Играта на Съвета. — Намръщи се при споменаването на отвратително миришещия мършояд, след това ръката му се сви около скиптъра и той продължи да размишлява на глас: — Но какво се надява да спечели тя? Сигурно знае, че няма да ѝ позволя да вземе Джиро за консорт. Акома е единствената фамилия, по-стара от моята, освен Петте велики. Ако се затрие и по някакъв шанс една от Великите пропадне...

Чумака довърши дългогодишната мечта на своя лорд.

— Тогава Анасати ще стане една от Петте велики.

Текума кимна.

— И един ден някой от моите наследници може да се издигне до Военачалник. — Той хвърли поглед наляво, където тримата му сина чакаха на малко по-нисък подиум.

Най-близо до баща си седеше Халеско, наследник на мантията на Анасати. До него беше Джиро, най-умният и способен от тримата, очакващ да се ожени за някоя от дузината дъщери на Велики лордове, може би дори за дете на императора, с което да донесе нов могъщ политически съюз. Накрая се беше изгърбил Бунтокапи и чоплеше мръсотията под ноктите си.

Лорд Анасати погледна буцестата фигура на най-малкия си син и прошепна на Чумака:

— Нали не вярваш, че по някаква сляпа прищявка на съдбата ще поиска Бунто?

Съветникът повдигна тънките си вежди.

— Според нашите проучвания тя е умно момиче, макар да ѝ липсва опит. Ако поиска за консорт Бунто... ще покаже повече интелект, отколкото очаквам.

— Интелект ли? Като поиска Бунто за консорт? — Текума се размърда от учудване и панделките на гърба му се разместиха, което предизвика ново суетене на слугите. — Да не си си загубил ума?

Канцлерът погледна флегматичния трети син и отвърна:

— Може да се изкушиш и да кажеш да.

Лорд Анасати въздъхна с открито съжаление.

— Но предполагам, че трябва да кажа не, нали?

Първият съветник цъкна с език.

— Дори Бунто ще ѝ донесе твърде много политическа власт. Помисли какво би станало, ако псето Минванаби убие Бунто, докато унищожава Акома... Не забравяй каква каша забърка, като прати хамойския убиец.

Лорд Анасати кимна.

— Да, ще съм принуден да отмъстя на семейството му. Срамота, че Минванаби опропасти убийството на Мара, но предполагам, че можеше да се очаква. Този човек е по-лош и от джагуна. Действа с такта на разгонен бик нийдра. — Текума се размърда, за да се намести по-удобно, панделките му се разклатиха и слугите понечиха да се приближат, но той замръзна на място и не се наложи да се намесят. — Нямах нищо против да враждувам с баща ѝ. Сезу се опитваше да ме победи при всеки удобен случай. Но със сигурност спазвахме правилата на играта. Тая работа с кръвните вражди... — Той поклати глава и тежката шапка се килна почти непоправимо. Чумака посегна и я намести нежно, докато господарят му продължаваше. — Всичко това, само за да унижим хлапето му, ми се струва загуба на време. — Огледа помещението. — Богове, толкова много музиканти, а нито една весела нота.

По отношение на детайлите Чумака беше абсолютно педантичен.

— Те трябва да са готови за официалния марш, господарю.

Лорд Анасати въздъхна отчаяно. Гневът му се дължеше само отчасти на мърморенето на съветника.

— Новите композиции на музикантите ми допаднаха. А сега целият ден е опропастен. Не може ли да изсвирят нещо бързо, докато Мара пристигне?

Чумака поклати глава и от носа му капна капка пот.

— Господарю, ако нарушим етикета, само лейди Акома ще спечели от обидата. — Съветникът беше по-търпелив от господаря си, но дори той се чудеше защо свитата на момичето се бави толкова в централния двор, така че се обърна към най-близкия слуга и прошепна: — Виж каква е причината за забавянето.

Мъжът се поклони и се измъкна през една странична врата. След малко се върна и доложи:

— Лейди Акома е пред вратите, господарю.

Чумака започна да губи търпение.

— Защо някой не удари гонга, за да може да влезе?

Слугата погледна притеснено към главния вход, до който стояха официално облечените вратари, и направи безпомощен жест.

— Тя се оплакала от жегата и наредила да донесат ароматизирани кърпи и разхлаждащи напитки за нея и свитата ѝ, за да се освежат, преди да се появят, господарю.

Чумака погледна двора на Анасати, който стоеше от цял час в убийствената жегата на затворената зала, и започна да преосмисля очакванията си за Мара. Бавенето ѝ може би беше умен ход, който да ядоса противника и да ѝ даде преимущество.

— Добре де, колко време ѝ трябва да изпие чаша вода? — обади се Текума.

— Господарю, искането на лейди Акома ни изненада — отвърна слугата. — Трябва време да се поднесат напитки за толкова голяма свита.

Лорд Анасати и Първият съветник се спогледаха и Чумака попита:

— Колко голяма?

Слугата се изчерви. Беше неграмотен и броеше трудно след двайсет. Все пак се постара да отговори.

— Води пет прислужници и някаква стара жена с висок ранг. Видях и двама офицери с пера на шлемовете.

— Което значи поне петдесет войници. — Текума се наведе към Първия съветник и заговори толкова бързо, че почти засъска: — Доколкото си спомням, ме информира, че целият ѝ гарнизон е по-малко от петдесет.

Чумака примигна.

— Милорд, нашият шпионин при Минванаби твърди, че битката, в която са загинали Сезу и синът му, е унищожила основната сила на Акома.

Слугата се чувстваше неудобно, че чува тези неща, но Чумака нему обърна внимание.

— Нима лейди Акома е посмяла да вземе всичките си бойци със себе си?

Слугата — очевидно желаше да е навсякъде другаде, но не и тук, изпелтечи:

— Според хадонрата е довела дори повече. За наш срам... — Видя как лорд Анасати настръхва при намека, че недостатъчната подготовка може да донесе загуба на чест, и бързо се поправи: — За срам на твоите бедни служители, господарю, трябвало да остави сто войници на лагер пред границите на имението, защото не сме били подготвени да ги посрещнем.

За дълбоко негово облекчение Чумака му махна да се оттегли. Настроението на лорд Анасати се променяше от раздражение поради възможната загуба на чест към тревога след осмислянето на чутото.

— Командирът на Акома... — Той раздвижи ръка в кръг, сякаш опитваше да си спомни името. — Кейоке. Опитен ветеран, изобщо не е глупав. Щом Мара води със себе си сто и петдесет воина, поне два пъти повече пазят владенията ѝ. Резервният гарнизон на Сезу трябва да е бил много по-голям, отколкото предполагахме. — В очите му блесна нарастващо раздражение, което бързо се смени с подозрение. — Нашият шпионин е или некомпетентен, или работи за Минванаби. Ти ме накара да приема човек не от фамилията на такава важна позиция, така че трябва лично да проучиш. Трябва да разберем дали сме предадени. — Жегата и неудобството бяха достатъчно неприятни, но Текума си спомняше колко средства и усилия бе положил, за да внедри шпионин при Минванаби. Очите му се втрениха в Първия съветник. — Мисля, че може да си ни насочил в лош курс.

Чумака прочисти гърлото си и започна демонстративно да си вее с ветрило, за да скрие устните си от всеки, който можеше да прочете думите му по тях.

— Господарю, моля те, не съди прибързано. Агентът ни служи добре в миналото и е изключително високопоставен. — Направи сервилна пауза и облиза устни. — Много по-вероятно е Мара да е успяла да заблуди лорд Минванаби, което би обяснило защо агентът ни е дал лоша информация. Ще изпратя друг. Той ще потвърди това, което предполагам, или ще донесе новини, че предателят е мъртъв.

Текума се съгласи, като настръхнала птица, която постепенно прибира перушината си. В този момент най-сетне се чу четвъртият гонг. Слугите започнаха да отварят бавно вратите към двора, а Чумака започна древното приветствие към сватозете:

— Приветстваме ви в нашия дом, като светлина и вятър, топлина и дъжд, носител на живот в нашата къща. — Думите бяха древна формалност и въобще не отговаряха на истинските чувства между Анасати и Акома. Но в Играта на Съвета винаги трябваше да се спазват официалните ритуали. Завесите се люшнаха от лек ветреца и лорд Анасати въздъхна с облекчение, така че Чумака продължи по-високо, за да прикрие дребната грешка на господаря си: — Влез, годенице, и кажи кого желаеш. Предлагаме ядене и пиене, топлина и удобства. — Съветникът се усмихна вътрешно. Никой не искаше допълнителна топлина в този ден, а Мара щеше да намери малко удобства при лорд Анасати.

Носачи в сиви роби влязоха през вратата срещу лордския подиум под акомпанимента на барабан. Мара седеше неподвижно на отрупаната с възглавници плоска открита носилка. Музикантите започнаха входната годечна песен — протичката мелодия се повтаряше дразнещо. Придворните на Анасати огледаха слабото момиче начело на впечатляващо натруфената процесия. Момиче, което носеше мантията на една от най-гордите фамилии в империята. И тя; като домакина беше облечена според правилата на традицията. Тъмната ѝ коса беше вдигната с фиби от седеф и скъпоценни камъни, а лицето сякаш бе поставено на нашийник от мъниста. Официалната ѝ рокля в зеленото на Акома беше надиплена, ръкавите стигаха до пода. Въпреки грима и тежкото бродирано облекло момичето не изглеждаше засегнато от помпозността или жегата.

От лявата ѝ страна, на крачка назад, вървеше Накоя, облечена в мантия на Първи съветник на Акома. Отдясно маршируваха трима офицери с прясно лакирани и излъскани брони. На шлемовете им имаше великолепни нови пера. Зад тях в две колони вървяха петдесетима воители, всичките с нови лъскави брони.

Процесията спря пред подиума, зелено петно сред аленото и жълтото на Анасати. Единият офицер остана при бойците, а другите двама съпроводиха носилката на три крачки напред. Слугите смъкнаха товара си и двамата владетели се погледнаха в очите: хилав раздразнен мъж и слабо момиче, пазарящо се за оцеляването си.

Чумака продължи с официалните приветствия:

— Анасати поздравява нашата изтъкната гостенка лейди Акома.

Накоя отвърна, както диктуваше традицията:

— Акома благодари на нашия превъзходен домакин лорд Анасати. — Въпреки възрастта си старицата се държеше под тежестта на официалния костюм и жегата. Гласът ѝ беше ясен, сякаш бе родена за Първ съветник, а не за дойка.

След размяната на официалните поздрави Текума премина към целта на срещата.

— Разгледахме прощението ти, лейди Акома. — Сред придворните се спусна тишина, защото думите му бяха обидни. Като наричаше предложението за брак прощение, той намекваше, че Мара е с по-нисък социален ранг и от тях зависи дали да я възнаградят, или накажат.

Момичето на носилката отвърна без миг колебание, като подбра тон и фраза, широко употребявани при отношенията с търговци.

— Доволна съм, че нямаш затруднения да изпълниш изискванията ни, лорд Текума.

Лорд Анасати се напрегна. Момичето беше съобразително и не се притесняваше от неучтивото посрещане. Все пак денят беше дълъг и горещ и колкото по-бързо приключеше с тази нелепа ситуация, толкова по-скоро можеше да се натопи в хладния басейн. И да си поръча святна музика. Но трябваше да е вежлив дори със заклетите врагове, така че махна нетърпеливо с официалния скиптър.

Чумака отвърна с угодническа усмивка и едва доловим поклон.

— Какво предлагаш, лейди Акома? — Ако бащата на Мара беше жив, щеше да преговаря за сватбите на сина и дъщеря си. Но като

Управляваща лейди, тя трябваше да се занимава с всички бракове на фамилията, включително своя собствен, от наемането на посредници, които да създадат контакт, до официалната среща с лорд Анасати.

Накоя се поклони толкова небрежно, че обидата беше очевидна.

— Лейди Акома търси...

— Съпруг — прекъсна я Мара.

В залата премина вълна от мърморене, което затихна в съсредоточено внимание. Всички очакваха да чуят, че арогантната владетелка на Акома желае консорт, който по закон нямаше да споделя управлението ѝ.

— Съпруг? — Чумака повдигна вежди в искрено любопитство от обратата на нещата. Очевидно предложението бе изненадало и Първия съветник на Акома, защото старата жена изгледа изненадано момичето за миг, преди да възвърне самообладанието си. Чумака предсещаше до какво би могъл да доведе този неочакван обрат, но не съвсем, и това го притесняваше като недостижим сърбеж.

Мара заговори, гласът ѝ глъхнеше в огромната зала на Анасати.

— Аз съм твърде млада за тази тежка отговорност, милорд. Трябваше да стана сестра на Лашима, преди върху мен да се стовари тази ужасна чест. Невежеството ми не бива да застрашава Акома. Напълно осъзнавам какво правя и искам син на Анасати да се върне с мен. Когато се оженим, той ще бъде Управляващ лорд на Акома.

Лорд Анасати загуби ума и дума. Това не беше предвидено сред възможните искания. С няколко думи момичето се бе лишило от власт и даваше контрол над фамилията си на Анасати, които бяха сред най-старите политически врагове на баща ѝ.

Беше толкова неочаквано, че сред събралите се се надигна шепот. Лорд Анасати бързо се окопоти и смълча подчинените си със свиреп поглед и леко махване със скиптъра.

Погледна сурово момичето, което искаше един от синовете му, и попита направо:

— Лейди, искаш да прехвърлиш честта си в моя дом. Може ли да знам защо?

Придворните на Анасати очакваха притихнали отговора. Единственото движение в помещението беше трепкането на слънчевите лъчи по украсените със скъпоценности костюми. Мара сведе глава, сякаш се срамуваше.

— Позицията ми е слаба, лорд Текума. Земите на Акома са богати и силни, но аз съм още момиче, без никакъв опит. Ако домът ми трябва да загуби могъществото си, поне мога да си избира съюзници. Най-големият враг на баща ми беше лорд Минванаби. Това не е тайна. Това, че двамата сте в мир, е само временно. Рано или късно ще се сблъскате. — Малките й ръце се сплетоха в скута й, но гласът й се надигна решително. — Ще се съюзя с всеки, който един ден би смазал мъжа, виновен за смъртта на баща ми!

Първият съветник на лорд Анасати се обърна, така че да не видят лицето му — сигурно поне един от стражите на Акома беше шпионин, умеещ да чете по устни — и зашепна в ухото на лорд Текума:

— Не вярвам на нито една дума, милорд.

Лорд Текума наведе глава и отговори през стиснати зъби:

— И аз. Но ако това момиче вземе Джиро като лорд на Акома, ще спечеля Велик дом за доживотен съюзник. Синът ми ще се издигне повече, отколкото се надявах. Освен това е права, че рано или късно ще се сблъскаме с Джингу Минванаби. А ако унищожим Минванаби, моят син ще стане лорд на една от Петте велики фамилии.

Чумака поклати глава в знак на несъгласие. Лордът смяташе, че потомците на двете фамилии един ден може да се борят за поста на Военачалник, но това едва ли щеше да стане. Текума продължи с разсъжденията си:

— Освен това тя ще е просто жената на Управляващия лорд. Съпругът й ще определя политиката на Акома. Не, Чумака, каквото и да е замислила Мара, възможността е твърде добра, за да я пропуснем. Не мисля, че момичето е толкова умно, че да ни надхитри, щом Джиро почне да управлява Акома.

Обърна се към синовете си и видя, че Джиро изучава Мара с интерес. От изражението му личеше, че намира и ранга, и момичето за интригуващи. Да, младежът беше разумен. Джиро засече погледа на баща си и кимна. Изражението му беше твърде жизнерадостно, а кимването твърде изразително за вкуса на баща му. Момчето осъзнаваше, че властта е на една ръка от него, и я желаше открито. Текума почти въздъхна. Е, Джиро беше млад, с времето щеше да се научи. Все пак имаше нещо нередно в цялата работа, нещо, което не се харесваше на стария лорд. За миг се замисли да отпрати момичето и да го остави на милостта на Минванаби. Амбицията обаче го спря.

Мисълта, че синът му ще се изкачи до недостижим ранг, комбиниран с удоволствието да унижи дъщерята на стар враг, успокои съмненията му и лорд Анасати махна на съветника си да мълчи и каза на Мара:

— Избрала си мъдро, дъще. — Като я наричаше „дъще“, окончателно приемаше предложението ѝ пред свидетели. — За кого искаш да се омъжиш?

Накоя едва сдържаше гнева си. Енергичното махане с ветрилото не беше за да я охлади, а да прикрие треперещата ѝ от това предателство ръка. Мара се усмихна. Приличаше на дете, чиито родители са го успокоили след кошмарен сън с демони. Позволи на двамата си офицери да ѝ помогнат да стане. Според традицията тя трябваше да си избере жениха.

Текума Анасати нямаше никакви притеснения за бъдещето, докато бъдещата му снаха се надигаше от носилката. Не обърна внимание на раздвижването на Първия съветник, когато тя тръгна към Джиро с малки стъпки, защото церемониалният костюм не ѝ позволяваше повече. Скъпоценните камъни на главата ѝ проблеснаха, когато застана пред подиума с тримата синове. Халеско и Бунтокапи гледаха Джиро с различни изражения. Халеско сякаш беше горд, докато най-малкият показваше открита незаинтересованост.

Мара направи официалния поклон на годеница и пристъпи напред. Ръката ѝ без колебание докосна рамото на третия син.

— Бунтокапи от Анасати, ще станеш ли лорд на Акома?

— Знаех си! — измърмори Чумака. — Още щом стана от носилката, разбрах, че ще е Бунто. — Погледна Накоя — тя продължаваше да се крие зад ветрилото, но гневът в очите ѝ бе изчезнал и те не изразяваха нищо — и усети внезапно пробуждане на несигурност. Можеше ли да са подценили толкова много момичето? Възвърна самообладанието си и се обърна към лорда.

Текума гледаше объркано. Едрият му трети син се надигна и пристъпи тромаво към Мара със самодоволна усмивка. Лорд Анасати махна на Чумака да се наведе и прошепна в ухото му:

— Какво става? Защо Бунто?

— Искан съпруг, когото да контролира — отвърна тихо Чумака.

Текума се намръщи буреносно.

— Трябва да я спра.

— Не можеш, господарю. Ритуалът напредна твърде много. Ако отречеш официалното си съгласие, трябва да я убиеш. — Погледна петдесетимата воители на Акома само на няколко крачки от подиума и усети, че яката сякаш започва да го стяга. — Нашите войници са извън сградата. Дори да оцелееш след такова кръвопролитие, което не е много вероятно, ще загубиш цялата си чест.

Последната забележка ужили Текума, защото беше вярна. Дори да успееш да унищожис Мара, щеше да загуби морална позиция, думата му в Съвета нямаше да има тежест, а натрупаната власт щеше да се похаби за нищо. Той почервения от гняв и изръмжа:

— И защо онзи идиот Минванаби не успя да я убие тая кучка миналия месец! — Мара погледна с престорена невинност към него и той се стегна. — Трябва да обърнем хитрината й в наша полза, Чумака. Джиро е свободен да създаде силен съюз, а Бунто... — Гласът му заглъхна. — Никакви надежди не хранех за него. А сега ще е лорд на Велик дом. Добре де, момичето може и да взе слабоумен съпруг, но пък е само неопитна девица от храма на Лашима. Бунтокапи ще управлява Акома, а той е мой син. Ще прави каквото му кажа, за честта на Анасати.

Чумака гледаше странната двойка. Направи всичко, за да скрие недоволството си, когато Бунтокапи седна непохватно на носилката на Акома. Отегченото му изражение се бе променило в нещо, което никой не бе виждал досега. Устните му бяха извити в горда, граничеща с арогантност усмивка. Нещо отдавна спящо в него се бе разбудило. Същата жажда за власт, която преди малко се виждаше в Джиро. Но за Бунтокапи това не беше сън, а нещо съвсем постижимо. В очите му и в самодоволната му усмивка можеше да се прочете, че по-скоро ще умре, отколкото да позволи на властта да му се изплъзне. Първият съветник прошепна на Текума:

— Надявам се да си прав, господарю.

Лорд Анасати все едно не го чу. Изглеждаше смачкан във великолепните си одеяния. Чумака гледаше как сложните панделки на гърба му треперят от гняв, докато свитата на Мара довършваше годежния ритуал и напускаше залата. Първият съветник знаеше, че птицата килуинг продължава да е смъртоносна дори когато е пъхната в чувал.

Накоя се бореше с умората. Възрастта и напрежението бяха направили деня непоносимо дълъг. Дългото уморително пътуване, жегата в залата и шокът от неочакваното поведение на Мара бяха докарали дойката до предела на силите ѝ. Но тя беше цуранка, Акома и Първа съветничка и щеше да припадне, но нямаше да помоли за разрешение да се оттегли.

Традиционният пир беше разточителен, както се полагаше за годежа на син на Анасати. Но ситуацията беше странна и никой не беше сигурен какво точно се празнува. Отначало Мара мълчеше, а после не казваше нищо смислено. Офицерите — Кейоке, Папевайо и Тасидо — стояха вдървено и почти не пиеха. Най-сетне, за облекчение на Накоя, се появи вечерният ветрец. Сега залата бе просто топла, а не убийствено гореща, както през деня.

Цялото внимание бе насочено към масата на Акома. Всички останали гости бяха слуги или съюзници на Анасати и се опитваха да разгадаят последствията от избора на Мара. На външен вид момичето бе разменило контрола върху фамилията за гаранции за безопасност. Избор, който не предизвикваше аплодисменти, но и не губеше чест. Акома щяха да са подчинени на Анасати за много години, но в бъдеще някой млад лорд можеше да се издигне и да участва в Играта на Съвета и да изкове собствени съюзи. Междувременно Акома си гарантираше защитата, от която се нуждаеше така отчаяно. Но за свитата на Акома годещт на Мара беше горчиво признание за слабост. Въпреки жегата Накоя усети ледена тръпка и придърпа шала на раменете си.

Погледна към челото на масата, където седеше Текума. Лорд Анасати също беше мълчалив по време на пира, а държането му не приличаше на държане на човек, който е постигнал немислима победа над стар враг. Въпреки че издигането на Бунтокапи за лорд на Акома беше голямо постижение в Играта, той изглеждаше не по-малко притеснен от Накоя за този брак, но по други причини. Синът му беше неизвестна величина.

Накоя пренасочи вниманието си към Бунтокапи. Той май беше единственият, който празнуваше искрено: пиеше и обясняваше на братята си, че не са по-добри от него. По едно време извика на Джиро в другия край на масата, че вече вторият син ще трябва да се кланя на

третия, когато се срещнат. Ако се съдеше по измъчената замръзнала усмивка на Джиро, това едва ли щеше да се случва често. Към края на вечерта Бунтокапи само мърмореше несвързано, почти в несвяст от виното и брендите акамел.

Накоя поклати глава. Джиро току се взираше в Мара, след като брат му се бе обявил за по-висшестоящ. Явно момичето се бе сдобило с нов враг. Джиро за миг си бе помислил, че ще бъде лорд на Акома, но и това бе достатъчно, за да се чувства предаден и да си мисли, че Бунтокапи е отнел онова, което по право е било негово. Това, че Джиро беше ядосан заради несбъднати очаквания, които сам си бе въобразил, не значеше нищо. Той винеше Мара. Когато Текума нареди на слугите да разлеят церемониалното вино са, Джиро едва докосна чашата си с устни. След това напусна масата в първия момент, когато нямаше да обиди никого. Накоя отново насочи вниманието си към челото на масата.

Текума погледна Бунтокапи преценяващо, след което тихо каза нещо на Мара. Тя се обърна към бъдещия си съпруг, след което кимна. Бунтокапи мигаше, мъчеше се да вникне в разговора, но явно беше твърде пиан. Текума каза нещо на Чумака и той махна на двама слуги, които подхванаха бъдещия лорд Акома под мишниците и го изведоха, за да го сложат да си легне. Мара изчака учтиво, след което помоли за извинение. Текума кимна рязко и всички празнуващи станаха, за да поздравят бъдещата булка.

Музикантите подкараха подходяща мелодия, докато Мара пожелаваше на гостите приятна вечер. Докато Накоя се надигаше с останалите от свитата, Чумака се приближи до нея и попита:

— Скоро ли тръгвате?

— Утре, Господарката иска да се прибере бързо в имението, за да започне подготовка за сватбата и пристигането на новия лорд.

Чумака разпери ръце, за да покаже, че това не е проблем.

— Ще наредя писарят да работи през нощта. Годежните документи ще са готови, преди да заминете. — Но преди да си тръгне, каза необичайно искрено: — Надявам се, за общото ни благо, че младата лейди не е направила грешка.

Накоя се изненада, но реши да не отвърне директно, а каза само:

— Моля се боговете да благословят този съюз.

Чумака се усмихна.

— Разбира се, както и всички ние. Е, до утре тогава.

Докато един слуга водеше Накоя към покоите ѝ, тя се замисли дали неочакваните думи на Чумака не са верни.

Краката на маршируващите войници вдигаха прах.

Движеха се бавно, за да се съберат с останалите бойци, които чакаха на лагер до моста, бележещ границата на земите на Анасати. Накоя мълчеше, откакто бе седнала на възглавниците в големия паланкин на Мара. Каквото и да бе намислила Управляващата лейди, явно го пазеше за себе си и дойката предпочиташе да не задава въпроси. Въпреки че изпълняваше ролята на Първи съветник, не можеше да съветва, ако не я попитат. Но като дойка имаше право да изрази колебанията си. Припомни си непристойното поведение на Бунтокапи от снощи и каза горчиво:

— Надявам се, че ще можеш да го контролираш, господарке.

Мара се откъсна от мислите си и я погледна.

— Какво? А, Бунто. Той е като бик, надушил разгонени крави. Мозъкът му е между краката. Мисля, че е точният човек, който да ни даде това, от което имаме нужда.

Накоя промърмори нещо неразбрано. След като шокът от избора на Бунтокапи бе преминал, тя бе усетила основите на по-грандиозен план. Мара не целеше просто да даде контрола на Анасати, за да запази фамилията. След хитростта с планинските разбойници момичето ѝ казваше само нещата, които смяташе, че трябва. Сякаш само за една нощ срамежливата храмова послушница бе порасла и вече не беше дете, а зряла жена. Накоя имаше притеснения и дори страхове заради опърничавата ѝ наивност към мъжете, но Мара бе показала, че е агресивен играч в Играта на Съвета.

Накоя се замисли за силата и слабостите, за ходовете и могъществото на играчите с оглед на новата обвързаност на господарката ѝ. Това, което бе забелязала в Бунтокапи, я убеждаваше, че обичната ѝ Мара може да го е подценила. В третия син на Анасати имаше нещо опасно, което Накоя не можеше да определи. И докато с ужас мислеше какво може да се случи с уредения ѝ дом под управлението на такъв лорд, гласът на Мара я стресна.

— Какво е станало пък сега?

Накоя надникна през завесите, примижа срещу слънчевата светлина и, видя войниците на Акома край пътя, където лагеруваха. Но не бяха готови за поход. Бяха се разделили на две групи, които се гледаха враждебно.

— Очевидно има неприятности — отвърна тихо Накоя.

Мара нареди на ескорта си да спре, дръпна завеските настрани и прати Кейоке да разбере какво става.

Командирът забърза към наежените войници. Двете групи се струпяха около него и няколко души заговориха едновременно. Кейоке им заповяда да замълчат, зададе им няколко кратки въпроса и се върна при Мара.

— Имало е неприятности след заминаването ни, господарке. След малко ще ти докладвам подробно.

И се върна при войниците.

Въздухът над пътя трептеше от топлина. Кейоке задаваше въпроси, получаваше бързи отговори и скоро отдели трима мъже и ги доведе до паланкина на господарката.

— Господарке, това е Селмон. — Кейоке посочи единия от тримата, висок мъж със скъсана туника и разкъравени кокалчета на пръстите.

— Знам. — Лицето на Мара беше скрито в сянка от завесите. — Един от новодошлите. Понеже имаме само трима офицери, ти го остави да командва като действащ Патрулен водач.

Кейоке беше доволен, че Мара е наясно с военните разпределения, но вниманието му не се отклоняваше от тримата.

— Изглеждаше достатъчно способен, но може би съм сгрешил.

Мара погледна другите двама. Затаки познаваше още от дете. Беше играл заедно с нея и Ланокота. Спомни си, че беше сприхав, и предположи какъв е проблемът.

— Затаки, Селмон ти е дал заповед и ти си отказал, така ли?

Затаки вирна брадичка.

— Господарке, Селмон ни заповяда да поемем първия пост, докато спътниците му почиваха и ядяха след дългия поход.

Мара погледна третия провинен.

— Ти си... Картачалтака, също от новодошлите. И си се ядосал от отказа на Затаки да се подчини.

Картачалтака изпъна рамене.

— Господарке, той и другите се държаха като висшестоящи и ни стоварваха най-неприятните задължения при всеки удобен случай.

Мара се обърна към Селмон.

— Ти на негова страна ли застана?

Кейоке побърза да отговори:

— Не, господарке. Той се е намесил, за да спре боя. Действал е правилно.

Мара се надигна от възглавниците, слезе от паланкина, без да чака помощта на Кейоке, и се изправи срещу двамата побойници.

— На колене!

Слабото момиче с жълта роба беше с поне една глава по-ниско от мъжете, но не оставяше съмнение кой държи абсолютната власт в Акома.

Двамата мъже се строполиха с дрънчене на доспехи.

— Чуйте ме! — извика Мара високо. — Всички.

— Строй се! — изкрещя Кейоке и за секунди всички се строиха зад коленичилите.

Мара се обърна към Кейоке.

— Какво е наказанието за такова провинение?

Ветеранът отвърна твърдо:

— Господарке, тези мъже трябва да бъдат обесени, незабавно.

Мара го погледна невярващо. Не очакваше, че наказанието ще е толкова строго. Командирът се почеса показно с палец по брадичката.

Жестът я предупреди, че от решението ѝ могат да възникнат сериозни последствия, но Мара все пак погледна към Папевайо. Лицето му беше като безизразна маска, но той кимна почти незабележимо, че е съгласен с присъдата на Кейоке.

Мара изстина. Знаеше, че ако не действа бързо и без колебание, може да се появи раздор между дългогодишните войници на Акома и новопристигналите. Стегна се и погледна бойците. В гласа ѝ звучеше едва сдържан гняв.

— В този гарнизон няма любимци! Вече няма „новодошли“. Няма „стара гвардия“. Всеки, който носи зеленото, е войник на Акома. Всички се заклехте да се подчинявате и да дадете живота си в защита на Акома.

Тръгна покрай редиците, гледаше войниците си в очите, всеки поред.

— Някои от вас познавам още от детството си. Други са с нас съвсем отскоро. Но всички имате еднаква отговорност да носите зеленото на Акома с чест. Току-що обещах да дам името на друг, за да може не само да оцелеем, а... един ден да процъфтяваме! — Гласът ѝ се издигна гневно, за да я чуят всички. — Който обезчести униформата, обезчестява Акома... — Притихна до смъртоносен шепот. — Обезчестява мен. — Мъжете не помръдваха, но гледаха неспокойно. Мара се обърна към провинените и заговори на Затаки.

— Ти си получил заповед от офицер, назначен от командира. Трябвало е да се подчиниш безпрекословно!

Затаки падна напред, зарови чело в прахоляка на пътя. Не каза нищо в своя защита, а господарката му се обърна към Картачалтака.

— А ти си ударил свой брат, докато си бил на служба! — Картачалтака също заби чело в прахта. Мара раздрънка гривните от скъп метал, годежен подарък от лорд Анасати. Това, че носеше подобно богатство, трябваше да напомня на коленичилите за статуса им. Те се потяха на слънцето, докато господарката им говореше с командира. — Тези двама мъже предадоха честта на Акома. Обесете ги.

Кейоке мигновено се разпореди за екзекуцията. Мара зърна за секунда следа от страх в очите на обречените. Не страх от самата смърт, защото смъртта е чест за всеки воин, а заради срамното обесване, отредено за робите. Знаеха, че губят воинската си чест и че следващото им появяване в Колелото на живота ще е с по-нисък статус, като слуги или дори роби. След това на лицата им се спусна традиционната цуранска маска. Само ако посрещнеха смело тази долна смърт можеха да се надяват на милост, когато духът им се обвърже към Колелото.

Мара стоеше неподвижна до носилката си, като статуя с железен самоконтрол, докато войниците водеха осъдените към едно дърво с дебели клони. Свалиха броните на двамата осъдени и вързаха ръцете им зад гърба. Преметнаха въжетата през клоните без церемонии и последна молитва. Нахлузиха примките на вратовете на осъдените и по даден сигнал шестима мъже дръпнаха въжета. Вратът на Затаки се пречупи с пукот, той пририта един-два пъти, потрепери и увисна. Смъртта на Картачалтака беше по-мъчителна, защото се задушаваше

бавно и риташе, но накрая и той увисна неподвижно като горчив плод на дървото.

— Кейоке, към къщи — нареди Мара, като се постара гласът ѝ да не трепне.

Слънцето ѝ се струваше твърде ярко. Мара се мъчеше да оправдае пред себе си убийството, което бе наредила. Хвана се за ръба на паланкина, за да не залитне и така да покаже слабост пред войниците, махна към едно от момчетата роби да ѝ поднесе вода, подсладена с плодове. Отпи бавно, възвръщайки спокойствието си, докато Кейоке нареждаше на мъжете да се строят за поход.

Накоя не бе напуснала сенчестия паланкин, но като видя състоянието на Мара, се обади:

— Господарке?

Момичето подаде празната чаша на роба.

— Идвам, Накоя. Трябва да потегляме. Имаме много работа този месец, преди сватбата. — Качи се в носилката без повече приказки, настани се до дойката и потъна в мълчание. Кейоке даде заповед и войниците се подредиха около носилката.

Мара се разтрепери, причерня ѝ. Накоя я прегърна през раменете, без да казва нищо! Младата лейди Акома зарови лице в рамото ѝ и се разрида.

Докато доближаваха границите на земите ѝ, Мара се замисли за предстоящите трудности. Беше разменила само няколко думи с Кейоке и Накоя след екзекуцията. Знаеше, че би трябвало да очаква възникването на конфликт между бившите сиви воители и оцелелите от гарнизона на баща ѝ, и се обвиняваше, че го е допуснала, така че дръпна завеските и повика командира.

— Кейоке, защо Селмон е заповядал на старите войници да поемат първия пост, вместо да ги размеси?

Ветеранът не бе изненадан от въпроса ѝ.

— Господарке, Селмон е сгрешил, като е опитал да щади старите воители. Мислел е, че като изкарат първата смяна, ще могат да хапнат и да почиват до сутрешния пост, и да са му признателни. Затаки беше млад кавгаджия. Ако някой от нас беше там — той кимна към Папевайо и Тасидо, офицерите, които я придружаваха в имението на Анасати, — можеше да го предотвратим. — Направи пауза, докато обмисляше следващите си думи. — Но Селмон не се е справил лошо.

Можело е конфликтът да се разрасне, но той е успял да го удържи до двама провинени.

Мара кимна.

— Повиши Селмон в Патрулен водач, когато се върнем. Войската ни нараства и ще ни трябват повече офицери.

После взе едно от бързите категорични решения, които ѝ печелеха уважението на подчинените ѝ.

— Повиши и двама от най-добрите от старата гвардия. Избери най-добрия от старите войници на фамилията, да речем Миака, и го направи Ударен водач. Както и някой от новите. Онзи негодник Люджан е бил Ударен водач при Котай. Ако няма някой по-способен, повиши него.

Кейоке сви рамене и не предложи по-подходящ кандидат. Мара си позволи задоволство от това и добави:

— Ще разбия тези съюзи бързо. Няма да има повече фаворити. — Кейоке кимна и на строгото му лице се изписа нещо като усмивка, най-открито демонстрираното одобрение, на което бе способен. Мара добави почти само за себе си: — Скоро ще ми трябват мъже, които се подчиняват без колебание. Не мога да позволя нещо да попречи на плановете ми.

Очевидно беше заета с отговорностите на управлението. Кейоке тръгна към челото на колоната, мислеше си как Мара все повече започва да прилича на баща си.

Щом носилката стигна до пасищата на Акома, Мара за пръв път след напускането на храма на Лашима изпита оптимизъм. Мислите ѝ бушуваха. Не обсъждаше идеите си дори с Кейоке и Накоя. Защото те се оформяха в кроежи, водещи към грандиозен план, чиято цел не беше само оцеляването, а амбиция, от която направо ѝ се замайваше главата.

Мара разбираше, че с времето ще се наложи да преработи плановете, за да паснат на обстоятелствата. В съюзите и разпределението на власт в Играта на Съвета често имаше неочаквани промени. В много отношения решителността идваше преди средствата и методите. Щяха да минат години, преди грандиозната ѝ схема да се развие напълно. Но женитбата с Бунтокапи беше първата малка стъпка. След отпътуването от Анасати бе открила надежда и могъщия копнеж на новите мечти.

Когато паланкинът стигна алеята към главната сграда, мечтите ѝ бяха изместени от практически проблеми. В сумрака светеха повече светлини, отколкото обикновено. Мара зърна поне осемдесет души, струпани пред кухнята. Повечето ядяха от купи. Люджан вървеше между тях, говореше и ръкомахаше. При приближаването на ескорта мнозина от мъжете оставиха яденето и се изправиха. Останалите продължиха да се хранят, но изглеждаха нервни.

Мара погледна Накоя, но старицата беше заспала, успокоена от поклащането на носилката и следобедната жега. Паланкинът спря, а Люджан се приближи и се поклони учтиво, докато Кейоке помагаше на Мара. Бившият бандит заговори още преди да успее да го попита.

— Господарке, това са все достойни мъже, поне доколкото мога да преценя аз. Всички ще постъпят на служба при вас на драго сърце.

— Войници? — бързо попита Кейоке и пусна ръката на Мара.

— Само част от тях, за съжаление, командире. Но останалите са оръжейници, кожари, ковачи, майстори на колела и други умели занаятчии. Има и двама фермери.

— Добре — отвърна Мара. — Вече почти не ми остана земя за нови фермери. Колко са войниците?

— Трийсет и трима. — Люджан отстъпи с елегантност, по подходяща за танцър, отколкото за воин, и помогна на събудилата се Накоя да слезе от носилката, но вниманието му остана насочено към господарката.

Мара пресметна.

— Това увеличава гарнизона ни до повече от триста души. Вече не сме безпомощни, само отчаяни.

— Трябват ни повече войници — обади се Накоя раздразнено и тръгна към къщата.

— Господарке, събирането на повече хора ще е трудно — каза Люджан. — Повикахме всички сиви воители в близост до земите ти. За повече ще трябва да попътуваме.

— Но знаеш къде да намериш още, нали? — заяви Мара.

Люджан се усмихна дръзко.

— Господарке, знам, че страдам от липса на смиреност, но съм живял във всяко бандитско убежище от тук до Амболина, откакто домът Котай падна. Поне знам къде да потърся.

— Колко време ти трябва?

Очите му проблеснаха палаво.

— Колко човека ти трябват, господарке?

— Хиляда. Две хиляди са по-добре.

— Ами, господарке, за хиляда ще ни трябват три-четири месеца.

— Люджан се замисли. — Ако взема няколко доверени хора с мен, вероятно мога да се оправя за месец и половина. Но две хиляди...

Мара махна нетърпеливо и гривните ѝ издрънчаха.

— Двайсет дни. Попълненията трябва да са тук и да се закълнат преди да измине месец.

Усмивката на Люджан премина в гримаса.

— Лейди, за теб бих се изправил срещу орда ездаци тюн, невъоръжен, но ти искаш да направя чудо.

Сенките скриха изчервяването на Мара. Тя се обърна и махна на Папевайо. Ударният водач се поклони мигновено.

— Подбери няколко добри мъже за Люджан. — Обърна се към бившия престъпник и го изгледа преценяващо. — Вземи и от старите, и от новите войници. Може би като попътуват заедно, ще открият, че си приличат повече, отколкото предполагат. — И добави: — Особено тези, които могат да станат кавгаджии.

Люджан не се притесни.

— Кавгаджиите не са новост за мен, господарке. — Усмивката му се разшири. — Трябва да призная, че преди да стана офицер, и аз си падах малко кавгаджия.

— Убеден съм — обади се Кейоке, който стоеше неподвижно в мрака и почти бяха забравили за него. Бившият бандит се стресна и незабавно се стегна.

— Люджан, искам да пътуваш колкото се може по-бързо и по-надалеч за дванайсет дни — нареди Мара. — Събери колкото се може повече хора. След това се върни. Ако не можеш да намериш две хиляди, намери двеста, ако не — двайтсет, но да са добри бойци. — Люджан кимна и се поклони безупречно, което му спечели усмивка от Мара. — Сега покажи какви хора си ни довел.

Люджан поведе Мара и Кейоке към бедно облечените мъже. Всички се изправиха, щом лейди Акома приближи, а неколцина паднаха на колене. За изстрадалите престъпници тя изглеждаше като принцеса със скъпите си дрехи и бижута. Всички слушаха с уважение, докато Мара повтаряше предложението, което бе направила на

Люджан и хората му в планините. Почти шейсет души се изправиха, за да получат подслон и задачи от Джикан, и Мара се усмихна, като видя как проблеснаха очите на хадонрата, щом взе да пресмята как ще използва уменията им. Оръжейниците щяха да са необходими, ако Люджан успееше да набере така мечтаните войници. После работниците последваха Джикан и глъчката намаля.

Люджан заговори за тези, които бяха останали.

— Господарке, това са трийсет и трима опитни воители, които ще се закълнат пред натамито на Акома.

— Обясни ли им всичко?

— Само ти можеш да го направиш по-добре.

Кейоке изсумтя неодобрително. Мара погледна дали бившият бандитски главатар не ѝ се подиграва, но сякаш не го правеше. Не и открито. Внезапно усети защо харесва този мъж. Той имаше същата хитра закачливост, присъща за брат ѝ Ланокота. Закачката му я накара да се изчерви и тя бързо попи челото си, сякаш се бе изпотила от топлината. Човекът не беше роднина, нито ѝ беше равен по ранг. След месеците в храма тя не знаеше как да реагира и затова се зае с належащата задача. Мъжете бяха здрави, макар и недохранени, и нямаха търпение, с изключение на двама, които се бяха дръпнали леко настрана. Единият се спогледа с Люджан.

— Познаваш ли го? — попита Мара.

Люджан се засмя.

— Да, господарке. Това е Сарик, мой братовчед, служеше при лорд Тускай. Преди да напусне именията на Котай, беше сред най-близките ми другари.

Мара реши да му върне за предишното засрамване.

— Добър боец ли е?

Люджан се усмихна, а братовчед му отвърна по почти идентичен начин.

— Лейди, добър е колкото мен.

— Това решава проблема ни. — Мара чукна шлема в ръцете му, наричан „гърне“ заради абсолютната липса на украса. — Щях да ти кажа да го дадеш на него и да вземеш един с офицерско перо. Кейоке трябваше да те повиши в Боен водач, но щом ще отсъстваш три седмици, е по-добре да сложим братовчед ти на този пост.

Люджан отвърна все така усмихнат:

— Е, почти колкото мен. — След това добави сериозно: — С твое позволение, искам да го взема с мен. Не искам да показвам неуважение към останалите, но няма друг, когото да предпочета в напечена ситуация. — Тонът му отново се развесели. — А и така групата ни ще е съставена предимно от кавгаджии.

Мара не можа да устои. За пръв път от смъртта на Лано намръщването изчезна и светлината на фенера показва изненадващо хубавата ѝ усмивка.

— Тогава вземи перото си от Кейоке, Ударен водач. — Обърна се към новодошлия. — Добре дошъл, Сарик.

Мъжът сведе глава.

— Господарке, твоята чест е и моя. С благословията на боговете, ще умра като воин. Дано не е твърде скоро. Щастлив съм да служа на красавица като теб.

Мара повдигна вежди и изгледа и двамата.

— Явно ласкателството е семейна черта, както и неуважението към ранга. — След това се обърна към мъжа до Сарик. Той носеше прости дрехи и обикновени кожени сандали. Косата му не беше къса като на войник, зализана като на търговец или рошава като на работник. — Кой е този?

— Аракаси, лейди — каза Сарик, а мъжът се поклони. — И той работеше за лорда ми, но не е войник.

Човекът беше среден на ръст и с нормални черти. Но поведението му не беше гордо като на воин или смирено като на работник. Мара изпита известна несигурност.

— Защо не стана заедно с останалите работници и занаятчии?

Тъмните очи на Аракаси проблеснаха, може би с веселие, но лицето му остана безизразно. След това, въпреки че не помръдна, цялото му излъчване се промени и той заприлича на самовгълбен книжовник. Мара забеляза нещо, което би трябвало да види още отначало. Кожата му не беше загрубяла като на работещите на полето. Ръцете му изглеждаха здрави, но без якостта, придобита от употреба на инструменти или оръжия.

— Лейди, аз не съм фермер.

Нещо привлече вниманието на Кейоке и той пристъпи напред, за да застане между непознатия и господарката си.

— Щом не си фермер и войник, тогава какъв си? Търговец? Моряк? Жрец?

Аракаси отвърна, без да обръща внимание на Кейоке.

— Лейди, бил съм всякакъв. Веднъж гостувах на баща ти, маскиран като жрец на Хантукама. Представял съм се за войник, търговец, робовладелец, сводник, дори моряк и просяк.

Това обясняваше някои неща, но не всички.

— На кого служеше?

Аракаси се поклони с грацията и опита на роден благородник.

— Бях слуга на лорд Тускай, преди псетата на Минванаби да го убият в битка. Бях неговият Главен шпионин.

Очите на Мара се разшириха.

— Главен шпионин?

Мъжът се усмихна, но в усмивката му нямаше веселие.

— Да, господарке. Има една сериозна причина да ме вземеш на служба. Бившият ми господар изхарчи много средства, за да изгради шпионската мрежа, която ръководех. С агенти във всеки град и в много от Великите домове. — Гласът му се понижи в странна смес от колебание и гордост. — Тази мрежа още съществува.

Кейоке зачеса брадичката си с палец.

Мара прочисти гърло и изгледа Аракаси, чието поведение се менеше непрекъснато.

— По-добре да не обсъждаме такива неща на открито. — Огледа се. — Уморена съм от пътуването. Ела в покоите ми след един час. Дотогава Папевайо ще се погрижи за теб.

Аракаси се поклони и тръгна след Папевайо, който му посочи да го последва към казармената баня.

— Главният шпионин на Тускай — прошепна Мара на Кейоке. — Татко винаги казваше, че лорд Тускай знае повече, отколкото е угодно на боговете. Хората се шегуваха, че държи магьосник с кристална топка в мазето си. Мислиш ли, че става въпрос за този Аракаси?

— Внимавай с него, господарке. Човек, който шпионира, няма почти никаква чест. Правилно го прати с Папе.

— Верният ми Кейоке — каза Мара, после кимна към парцаливите мъже, които очакваха заповедите ѝ.

— Ще успееш ли да закълнеш тези хора пред натамито и да имаш време за баня и вечеря?

— Щом трябва. — Командирът сви рамене. — Боговете знаят как оцелях толкова дълго при толкова много работа.

Изкрещя команда, преди Мара да реагира, и парцаливите, но добре обучени войници послушно се строиха.

5. ПРЕГОВОРИ

Вечерта премина в нощ.

В покоите на Мара трепкаха светлини. Параваните бяха отворени, за да пропускат ветреца, който поклащаше пламъчетата на лампите. Лейди Акома нареди да донесат чоча и остана за момент сама с Накоя, преди слугините да се върнат. Свали претенциозните гривни, подарени ѝ от лорд Анасати, свали и мръсната пътна роба и избърса тялото си с влажен парцал. Банята щеше да почака за след срещата с Аракаси.

Накоя мълчеше, но очите ѝ не се отделяха от младата господарка. И двете не продумваха. Мара прочиташе всичко в погледа ѝ. Дойката смяташе, че е неопитна и глупава и че е опасно да се изправя срещу Бунтокапи. Той изглеждаше слабоумен, но беше могъщ воин и въпреки че бе само с две години по-голям, имаше опит в Играта на Съвета, докато Мара бе стояла в изолирания храм на Лашима.

Мара облече фина роба с цвят на шафран. Слугинята донесе чочата, остави широкия поднос в центъра на ниската масичка и се оттегли. Мара кимна на Накоя, че трябва да се погрижи за чашите и салфетките.

Двамата офицери и шпионинът се появиха в точно уреченото време. Мара изучаваше лицето му, докато мъжът се покланяше и сядаше между Папевайо и Кейоке. Стилът му беше безупречен, а маниерите отговаряха на дрехите, които носеше вместо просяшките парцали. Мара осъзна, че е виждала тази алена риза и преди — любимата дреха на Папевайо, която слагаше само при празнични поводи. Това, че я бе заел на Аракаси, беше забележителен жест. Явно през изминалия час бившият Главен шпионин на Тускай бе направил огромно впечатление на Първия ударен водач на Акома. Това беше сериозна препоръка, защото Мара, подобно на баща си, имаше силно доверие в инстинктите на Папевайо.

— Люджан обясни ли ти какво правим тук? — попита тя.

Аракаси кимна.

— Да. Той продължава да търси сиви воители, които да постъпят на служба. — Помълча и добави: — Но с всеки нов набор се засилва шансът да се появят шпиони. Скоро няма да може да се вярва на новите.

— И ти може да си агент — прекъсна го Накоя.

— Стара майко, няма да спечеля нищо, ако лъжа. — Аракаси хвана каната с чоча, поемайки ролята на Накоя с безупречна лекота. Напълни почтително чашата на Мара, след което наля на Накоя, Кейоке, Папевайо и накрая на себе си. — Ако бях шпионин на друг дом, просто щях да постъпя на работа и да пратя вест колко отчаяно е положението ви. След това щяха да дойдат убийци, може би със следващите попълнения. Тогава нямаше да има полза от подозренията ти, защото щеше да бъдеш убита заедно с господарката си. — Той остави каната. — А ако не виждах възможност за мен и агентите ми, щях да се направя на фермер, да изчезна през нощта и повече да не ви закачам.

Мара кимна.

— В логиката ти няма пролуки. Кажни ни какво трябва да знаем за теб.

Той отговори искрено.

— За двайсет години трябваше да изградя и управлявам шпионска мрежа в цялата империя. В момента тя съперничи на най-добрите, включително на тази на Военачалника. Имам агенти, които работят за други Главни шпиони, както и един, който не е задействан досега. Пазя го за изключително важен случай...

Кейоке се наведе напред.

— Унищожението на дома ти не е ли било изключителен случай?

Аракаси не обърна внимание на грубостта му, а продължи:

— Никой агент не можеше да помогне на господаря или да предотврати съдбата му. Особено този, за когото споменах. Той работи в Имперската канцелария, в щаба на Военачалника.

Дори Кейоке не успя да скрие учудването си. Главният шпионин продължи:

— Господарят ми имаше големи идеи, но твърде скромно богатство. Толкова се беше съсредоточил в събирането на информация, че не можеше да я ползва успешно. Може би ако аз няхах толкова

амбициозни изисквания... — Аракаси остави чашата си с леко изтракване. — Ако Минванаби не се бяха уплашили от възможността на господаря ми да предугажда всеки техен ход, Тускай можеше да е един от най-могъщите домове в империята. — Въздъхна със съжаление. — Но „можеше“ е като пепел, хвърлена на вятъра. Атаката беше проста и целенасочена. Воините ни бяха пометени с брутална сила. Тогава разбрах, че от агентите ми няма полза, ако информацията им не може да се прилага.

Кейоке почти не бе докоснал чашата си. Очите му блестяха над вдигащата се пара.

— Къде са агентите ти сега?

Аракаси се обърна без колебание към Мара.

— Лейди, няма да разкрия кои са те. Прости ми, ако те обиждам. Все още дължа много на бившите служители на господаря ми и няма да ги излагам на допълнителна опасност. Ако ни приемете на служба, ще искам същата спогодба, която имахме с лорд Тускай.

Мара прие предупреждението на Кейоке с почти незабележимо кимване и попита:

— И какви бяха те? — И зачака нетърпеливо отговора.

— Аз ще се занимавам с куриерите и контактите и само аз ще знам имената на агентите и как да се свържа с тях. Вие ще знаете само къде служат.

Кейоке остави чашата си рязко, най-близката демонстрация на гняв, която Мара бе виждала у него.

— Тези изисквания са неразумни!

— Командире — каза Аракаси. — Не се правя на интересен. Може да не съм служил така добре на господаря си, но защитавам тези, чиято задача е не по-малко опасна от задачите на войниците на бойното поле. Шпионите умират срамно на въжето. Моите хора рискуват живот и чест за господар, когото не биха предали. Подсигурявам се, че каквото и да стане, господарят също няма да може да ги предаде.

Огледа несигурните им изражения и поясни:

— Когато смазаха Тускай, Минванаби разпитваха господаря ми... — Тъмните му очи се спряха върху Мара, гласът му затихна. — Няма нужда да разкривам подробности. Знаем за това само защото един от хората ми е бил помислен за мъртъв и е видял с очите си, преди да

избяга. Мъчителят на Джингу е много опитен. Господарят ми не би могъл да скрие информацията, въпреки че бе смел човек. Лейди, прецени сама: ако искаш моите услуги и услугите на хората ми, ще трябва да ни приемеш на доверие.

— А ако не искам?

Аракаси замръзна. След това бавно обърна длани нагоре в знак на покорство.

— Тогава ще се върна в хълмовете.

Мара наклони глава на една страна. Най-сетне мъжът показваше искрени чувства. За него носенето на цветовете на някой дом беше по-важно, отколкото показваше. Така че тя попита загрижено, за да не го засрами още повече:

— А след това какво?

Аракаси сви рамене.

— Лейди, работил съм много неща, за да поддържам маскировката си. Мога да поправам каруци, да свиря на флейта, да пиша и да смятам. Освен това, ако трябва да съм честен, имам талант и като просяк. Ще се оправя.

Кейоке го изгледа пронизващо.

— Мисля, че би могъл да работиш честно и да живееш охолно. Защо тогава се мотаеш из горите с разбойниците?

Аракаси сви рамене, сякаш недоверието към мотивите му не беше важно.

— Поддържам връзка със Сарик и други от Тускай. Често продавам плячката им в градовете, като се възползвам от таланта си. Чрез тях се запознах с Люджан и бандата му. Тъкмо бях стигнал в лагера на Сарик, когато се появи Люджан. Реших да дойда и да видя каква е тази странна работа. — Поклони се на Мара. — Трябва да призная, че се възхищавам как изкривяваш традициите, за да са ти от полза, лейди.

— Само колкото е необходимо, Аракаси — отвърна Мара. — Но не ги нарушавам. — Изгледа го за момент. — Не си ми казал още защо не си разпуснал мрежата. Мисля, че е по-безопасно, ако продължиш в ролите, които си изпълнявал, когато е умрял господарят ти, и си живееш живота.

Аракаси се усмихна.

— Несъмнено би било по-безопасно. Дори редките контакти излагат някои от хората ми на риск. Но ние поддържаме мрежата заради честта си. — За момент замълча. — Нашите причини са част от изискванията, за да постъпя на служба. Ще ги чуете само, ако решите да постигнем договорка.

Кейоке поклати глава. Никой не биваше да се пазари с владетелката на Акома по този начин. Мара погледна Накоя, която следеше умислено разговора, а после и Папевайо, който кимна, че е съгласен с Аракаси.

Мара си пое дъх.

— Мисля, че виждам мъдрост в твоите искания, главен шпионино. Но какво ще стане с мрежата, ако с теб се случи нещастие?

— Агентите ми си имат начини, с които се проверяват взаимно. Ако някоя нийдра ме прегazi и прекрати кариерата ми, до месец при вас ще дойде друг агент. Ще ви представи доказателство и ще можете да му вярвате също както и на мен.

— Да, трудността е в доверието — съгласи се Мара. — И двамата ще сме глупаци, ако зарежем предпазливостта твърде бързо.

— Именно.

Ветрец разлюля пламъците на лампите и стаята изведнъж се изпълни със сенки. Накоя направи несъзнателен жест срещу неодобрението на боговете. Мара беше твърде увлечена, за да я тревожат суеверия.

— Ако се съглася на условията ти, ще работиш ли за мен?

Аракаси се поклонил леко от кръста. Жест, който изпълни с изненадваща грация.

— Искам да служа на дом, колкото и войниците, господарке, но има още нещо. Ние пазим мрежата заради честта си. След падането на Тускай се заклехме. Няма да постъпим на служба, ако трябва да потъпчем клетвата си.

— И каква е тя?

Аракаси я погледна. В очите му имаше фанатична страст.

— Отмъщение срещу лорд Минванаби.

— Разбирам. — Мара се отпусна на възглавниците. Надяваше се, че собствената ѝ страст не е толкова лесно разгадаема. — Явно имаме общ враг.

Аракаси кимна.

— Засега. Знам, че Акома и Минванаби враждуват, но политиката често променя...

Мара вдигна ръка и го прекъсна.

— Между Акома и Минванаби има кръвна вражда.

Мъжът застина и погледна износената подметка на сандала под коляното си. Мълчанието му беше толкова дълбоко, че всички в помещението се смразиха. Този човек сякаш имаше безкрайно търпение, като дървесното влечуго, което се сливаше с клоните и неуморно чакаше жертвата си да отmine, за да удари с неочакван гняв. Накрая Аракаси се размърда и Мара забеляза, че напрежението от разговора започва да отслабва самоконтрола му. Въпреки талантите и обучението си Главният шпионин имаше същите противоречиви емоции като войниците и работниците, които бяха дошли при нея. Можеше да получи ново начало, но и пак да остане без господар. Но когато заговори, в гласа му нямаше безпокойство.

— Ако искаш, аз и хората ми ще се закълнем във вярност на Акома.

Мара кимна.

Аракаси мигновено се оживи.

— Тогава да започваме, господарке. Може да получим предимство, ако действаме бързо. Преди да отида в хълмовете, изкарах малко време на север с един приятел от дома Инродака. Сред работниците им има слух, че в горите в западния край на имението, в кошера на чо-джа, се е родила нова царица.

— Не се ли е разчуло? — попита внезапно заинтересувана Мара.

— Не. Лорд Инродака живее усамотено, рядко приема гости и още по-рядко пътува. Но все пак нямаме време. Берачите на плодове скоро ще разнесат вестта по реката. След това новината ще се разпространи в империята, но засега ти си единствената, която знае, че новата царица скоро ще си търси дом. С нея ще има триста воители. — И добави с весела искрица в очите: — Но ако спечелиш лоялността ѝ, поне няма да се притесняваш, че някой от тях е шпионин.

Мара се изправи.

— Ако това е вярно, трябва да тръгнем още в зори. — Привличането на кошер на чо-джа в земите ѝ щеше да е като дар от боговете. — Чо-джа бяха странни същества, но надеждни и лоялни съюзници. Новата царица щеше да започне гнездото само с триста

воини, всеки колкото двама цурани, но след години броят им щеше да нарасне до няколко хиляди. Освен това, както бе посочил Аракаси, никой от тях нямаше да е агент на друг дом. Мара се обърна към Кейоке. — Хората ти да са готови до час. Ще тръгнем към кошера на разсъмване. — Командирът се изправи, а тя пак се обърна към Аракаси. — Ти ще дойдеш с нас. Папевайо ще се погрижи за слугите и за всичките ти нужди.

И даде знак за край на срещата. Съветниците ѝ се надигнаха. Някоя дръпна Аракаси за ръкава и изсумтя:

— Момичето не знае нищо за чо-джа. Как ще преговаря?

Аракаси хвана галантно ръката ѝ и я поведе към прага, сякаш беше любимата му баба.

— Новите царици се появяват толкова рядко, че никой не е подготвен да преговаря. Лейди Акома просто трябва да се съгласи с условията, които поискат.

И я изведе в коридора.

Мара едва сдържаше вълнението си. Новините затъмниха всички мисли за предстоящата ѝ сватба. Кошерът в имението ѝ нямаше да е само източник на чест и военна мощ. Освен страховити воини чо-джа бяха миньори, които копаеха редки метали и скъпоценни камъни и от тях занаятчиите им правеха невероятно красиви бижута. Насекомоподобните същества знаеха и тайната на производството на коприна, тънката материя, предпочитана във винаги горещата империя. В миналото бе имало няколко войни за контрол на търговията с нея, но накрая императорът бе забранил да се налага монопол. Сега всеки лорд, който се сдобиеше с коприна, можеше да търгува.

Продукцията на чо-джа беше ценна, а в замяна те искаха само зърно и кожени предмети. По тази причина лордовете бяха готови да убиват, за да се сдобият с кошер в земите си. А чо-джа имаха нова царица по-рядко от веднъж на човешко поколение.

Мара трябваше да убеди новата царица да се премести в земите на Акома. Ако се провалеше, останалите домове щяха да пратят представители и все някой щеше да предложи задоволителни условия. А както бе отбелязал Аракаси, никой не знаеше как да привлече странни същества като чо-джа.

Люджан и хората му се измъкнаха към хълмовете почти незабелязано сред хаоса от слуги, които събираха провизии за ескорта,

който заминаваше да преговаря с новата царица на чо-джа.

Мара напусна покоите си преди зазоряване. Пастирите още не бяха изкарали добитъка. От росната трева се вдигаше мъгла. Мара беше загърната с тежко наметало срещу влагата и стоеше до празната носилка с Джикан. Мъжът носеше мастилница и записваше последните указания на господарката.

Внезапно тя сепнато прехапа устна.

— Богове, вълнението ме накара почти да забравя!

Джикан повдигна вежди.

— Господарке?

— Сватбените покани. — Мара раздражено тръсна глава. — Някоя ще ти каже подходящите ритуални стихове. Тя знае по-добре от мен кой да бъде поканен и кой може да бъде пропуснат. Накарай я от мое име да се заеме с тези задачи.

Джикан бързо записа и повдигна друг въпрос.

— Ами лятната продажба, господарке? Животните трябва да се регистрират предварително в Животновъдската гилдия.

— Досега се справяш добре — отвърна Мара; нямаше време да обяснява. — Вярвам на преценката ти.

Кейоке се появи с подобраните войници, Папевайо и Аракаси говореха малко по-настрани.

Мъжете се събраха с мълчаливата ефикасност на ветерани. Кейоке носеше тъмната си обикновена броня, пригодена за дълъг път в пущинака. На офицерския му шлем имаше само едно късо перо, а орнаментирания церемониален меч беше сменил с простичкия, който предпочиташе да ползва в битка.

Кейоке застана пред Мара и се поклони.

— Господарке, мъжете са готови. Носачите натовариха припаси, съгледвачите вече тръгнаха. Готови сме за тръгване, щом заповядаш.

Мара освободи Джикан, качи се на носилката, седна на възглавниците и нареди:

— Тръгваме.

Обзе я внезапен страх, докато полуголите носачи вдигаха носилката. Това не беше официална визита при друг лорд, а дързък ход, за да спечели предимство в Играта на Съвета. Дързостта пък криеше рискове. Смъртоносни рискове.

Отрядът на Акома се движеше тихо, воден от Аракаси. Мара виждаше, че с всеки ден войниците стават по-напрегнати. Цуранските войници не губеха дисциплина пред владетеля си, но при предишните пътувания тя бе чула тихи разговори и шеги край огъня. Сега мъжете пазеха тишина и я нарушаваха само шепнешком. Обичайно оживените им лица бяха застинали в безизразни маски. Храната им беше само питки от тиза и сушено месо от нийдра.

На третия ден изчакаха да се стъмни и тръгнаха в мрака. Призори бяха навлезли дълбоко в територията на съседния лорд и на няколко пъти се спотайваха от патрули от имението. Кейоке държеше мъжете си наблизо и избягваше контактите. Дори дребните лордове можеха да изпробват късмета си и да нападнат нарушителите, ако решаха, че могат да унищожат Мара и петдесетимата ѝ стражи. А ако някой друг лорд знаеше за новата царица, шансът за атака ставаше сигурен.

Мара беше уморена. Не можеше да си почине, не само заради постоянното пътуване и тревогите, но и заради очакването. Придобиването на кошер щеше да помогне на оцеляването на Акома повече от дузина заговори във Върховния съвет.

Изминаха още четири изтощителни дни. Хората спяха малко, защото нощем избягваха патрули и прекосяваха бързо откритите пасища и посеви с тиза около многото притоци на река Гагаджин. В такива случаи робите отзад се грижеха да изправят смачканите растения, за да заличат следите от преминаването им. Призори на деветия ден Мара седеше на земята като воин и ядеше сирене и сухари. Извика Кейоке и Аракаси да седнат до нея.

Двамата отказаха да споделят храната ѝ, защото вече бяха изяли студените си дажби. Тя погледна лицата им. Едното беше набръчкано, старо и познато като изгрева. Другото бе като илюзия, маска на необходимия в момента образ.

— Минахме през три добре охранявани имения. Нито един патрул не ни засече. На невероятните умения на водача и командира си ли да вярвам, или е толкова лесно въоръжени мъже да се промъкват из империята?

— Основателен въпрос, господарке. — Аракаси я погледна със зараждащо се уважение. — На човек не му трябва шпионска мрежа, за

да знае, че Кейоке е прочут офицер, уважаван в цялата империя заради опита си.

— Нямахте да се справим толкова добре без напътствията на Аракаси — отвърна скромно Кейоке. — Знанията му са впечатляващи. Акома тепърва ще печели от тях.

Мара погледна Аракаси. Шпионинът беше докарал напрегнатото изражение на воин и то дори му отиваше. Способността му да изглежда както пожелае я изнервяше.

— Каж ми честно, толкова ли ще ти е лесно да водиш въоръжен отряд и през земите на Акома?

Аракаси се засмя. Неочакван звук в напрегнатия лагер.

— Съвсем не, господарке. Кейоке е прочут с уменията си във военното дело. Разбира опасността от постоянни непроменящи се патрули. Той е благоразумен и коварен дори когато силите му са малки. — Погледна уважително командира и добави: — Особено когато силите му са малки. Трудно е дори за един човек да проникне в земите на Акома, камо ли за сериозен отряд.

Кейоке усети намека.

— Казваш трудно. Но не и невъзможно.

Аракаси кимна.

— Именно.

— Сивите войни на Люджан отвлякоха нийдрите ни без особени трудности — каза Мара.

Аракаси не можа да сдържи усмивката си.

— Вярно, но той имаше предимство. Аз му казах къде и кога да удари.

Кейоке го изглежда опасно.

— Явно трябва да обсъдим някои неща. Господарке, може ли да се оттеглим?

— Не — каза Мара. — Аракаси, в империята има ли толкова добре пазено имение, че никой странник и крадец да не може да проникне?

— Само едно — отвърна шпионинът. — Имението на лорд Дачиндо, далече на изток.

Мара се усмихна, сякаш бе спечелила малка победа.

— Кейоке, наистина има какво да обсъдите с Аракаси. Вървете.

Двамата станаха, дръпнаха се настрана и заговориха тихо в мъгливото утро. Мара знаеше, че мъдростта ще надделее, колкото и Кейоке да се засяга за пропуските в сигурността. Командирът щеше да приеме всяка информация на Главния шпионин, за да защити по-добре господарката си. Усмихна се и прати един роб да ѝ донесе гребена, сигурна, че до деня на сватбата не само имението на Дачиндо ще бъде непробиваемо. В последните минути, преди да тръгнат, се отдаде на все по-изнервящото занимание да разресва сплъстената си коса без помощта на слугиня.

Денят беше горещ, но войниците маршируваха, без да се оплакват. Равнините с пасища и ниви отстъпиха място на гористи хълмове, осеяни със скали. Дърветата бяха стари, обрасли с лози и трънаци. Но колкото по-труден ставаше теренът, толкова повече се подобряваше настроението на хората. Движеха се с добро темпо и когато слънцето започна да се спуска, стигнаха границите на земите на Инродака. Аракаси поиска да спрат и заговори, докато войниците сменяха бойните си доспехи с боядисаните парадни:

— Трябва да оставим тази пътека и да прехвърлим хребета ето там. — И махна към една едва забележима пътечка, водеща право нагоре в най-гъстата гора.

— Мислех, че чо-джа стоят кошерите си на поляни и в долини — изсумтя Кейоке.

Аракаси избърса потта от челото си. Слънцето клонеше към залез и той държеше да пристигнат, преди да се стъмни.

— По принцип е вярно. Поне аз не съм чувал за кошер, който да не е на открито. — Шпионинът посочи към пътечката. — По-натам гората се разрежда. Има долина с поляни, на около хиляди крачки нагоре. Там е мястото, което търсим.

— Значи старият кошер не е в земите на Инродака? — намеси се Мара.

— Не, но има някакво съглашение. — Аракаси посочи на север, където гората беше най-гъста. — Преди незнайно колко години тези земи са били част от по-голямо имение. Когато незнайният лорд паднал, владенията му били разделени между завоевателите, включително и Инродака. Тази част останала ничия. Земята тук не е хубава. Има хубава гора, но превозът на трупите е труден, а пасищата са твърде малко и нямат връзка с равнините.

— Все пак чо-джа приемат Инродака като свой хазяин, без да го правят на въпрос. Кой знае как мислят! — Шпионинът насочи войниците към стръмната пътечка. — Трябва да сме предпазливи, но сдържани. Сигурно ще ни спрат войници чо-джа. Не бива да се сражаваме. При нова царица в кошера дори опитните ветерани ще са нервни и агресивни. Може да симулират атака, но никой не бива да вади оръжието си, в противен случай сме мъртви.

Мара се посъветва с Кейоке и одобри заповедта на Главния шпионин. Всички се облякоха в яркозеленото на Акома и започнаха изкачването.

Стръмната пътечка се виеше между назъбени скали и не можеше да се пътува с носилка, Кейоке помагаше на Мара при по-сериозните изкачвания. Пътеката не беше направена за хора, а за куми, шестокраките планински кози, и за подвижните чо-джа. Най-тежко беше за носачите, които се превиваха под припасите, и за другите, които мъкнеха празната носилка в края на колоната.

Слънцето напичаше гърбовете на войниците. Странни планински птици се разлитаха при приближаването им, а храстите бяха пълни с дивеч. Запленена от новите преживявания, Мара въобще не обръщаше внимание на болките в краката.

Точно след пладне предният патрул вдигна тревога. Кейоке хвана Мара за ръка и я поведе напред.

Дузина воини чо-джа стояха, стиснали копия пред телата си, но не излъчваха заплаха. Телата им бяха лъскаво черни и на прешлени като на насекоми, ръцете им имаха шест части. На Мара ѝ се струваха еднакви, като произведения от занаятчийска гилдия.

— Това са стари воини — отбеляза Кейоке. — Няма да ни нападнат, освен ако не ги провокираме.

Думите му ѝ помогнаха да се успокои. Тя зачака с напрегнатия ескорт, а командирът пристъпи напред и вдигна ръка с дланта напред.

— Чест за кошера ви.

Най-близкият чо-джа отговори с изненадващо разбираем глас:

— Чест за дома ви, мъже на Акома. Кой говори? Кошерът трябва да бъде предупреден за вашето пристигане.

— Аз съм Кейоке, командир на Акома.

Водачът на съществата отвърна на поздрава. Мара оглеждаше как е устроено тялото му. Широко задно туловище с три крака с по три

сегмента и по-малко горно тяло с почти човешки ръце. Плътта бе покрита с хитин, а на китките имаше шипове, остри като ножове. Носеше шлем с видимо цуранска изработка. Лицето беше кръгло, с фасетъчни очи и два отвора на мястото на ноздрите. Челюстта и устата бяха изненадващо подобни на човешките, но гласът му бе напевно чуруликащ.

— Аз съм Иксал'т, водач на Втора команда на кошера Каит'лк.

— А, да. — Кейоке се отпусна, сякаш беше в компанията на стар познат. — Ти служеше по време на нашествието в Турилските планини. — Това обясняваше как чо-джа е разпознал цветовете на Акома. Командирът посочи Мара. — Това е нашата лейди Акома. Идва да преговаря с новата ви царица.

Фасетъчните очи се обърнаха към момичето и чо-джа направи доста сносен поклон.

— Добре дошла, лейди. Пристигате навреме. Новите воители са неспокойни. Люпилото е голямо и сме малко претърпкани. Продължете и нека боговете ви благословят тези преговори.

Чо-джа се разстъпиха и позволиха на цураните да продължат. Мара, заинтересувана от неочакваните познания на командира, каза:

— Кейоке, не знаех, че разбираш чо-джа.

— Познавам войниците им, доколкото това е възможно. Служих с тях преди много години, когато дядо ти беше събрал множество домове в битка срещу Източната конфедерация. — Старият воин все едно не усещаше възрастта си и се изкачваше по стръмния склон без усилие.

— Чо-джа сякаш ни приеха с добро.

— Господарке, тези са стари и дисциплинирани войници — предупреди Аракаси. — Кейоке се справи добре с офицера им, но трябва да внимаваме, докато не стигнем кошера. Излюпени са множество млади воители, за да защитават царицата, докато пътува. Те са недисциплинирани и агресивни. Дразнят се лесно, докато младата царица не се установи безопасно в новия кошер.

Кейоке отмести един клон от пътеката и го пусна.

— Говориш като човек, който познава чо-джа, Аракаси.

Главният шпионин ловко избегна люшналия се клон.

— Никой не познава чо-джа. Но веднъж се укривах цяла седмица в техен кошер от убийците на Минванаби. Понаучих разни неща.

Такъв съм си: задавам много въпроси, когато не разбирам нещо.

— Разкажи ми за тях, Аракаси — каза Мара. — Какви са те?

— Старите са предвидими като сезоните. Младите са непредсказуеми. Люпят се в ясли. Дузина нисши женски, наричани рирари, снасят яйца. — Терминът беше архаичен и означава второстепенна царица, или херцогиня. — Но яйцата не са оплодени. Царицата ги поглъща и ги прекарва през тялото си, където ги опложда... и не само.

— Не само? — попита Мара.

— По някакъв начин, докато се сношава с мъжките, тя определя пола и функцията на яйцето или го оставя стерилно. Поне така ми казаха.

— Могат да избират тези неща? — зачуди се момичето. — Разкажи още.

— Мъжките чо-джа се делят на три основни групи: за разплод, работници и воители. Работниците са или умни, или силни. Занаятчийци или товарни животни, в зависимост от нуждите на кошера. Воителите са едновременно здрави и умни. Мъжкарите са глупави, но пък имат само една задача — да се сношават с царицата.

Аракаси я погледна и видя, че го слуша внимателно. Неколцина от близките войници също надаваха ухо с интерес.

— Щом се настани в тройната зала, царицата не помръдва. Работниците я хранят, рирарите ѝ дават яйца, а мъжките я обслужват постоянно. Сношават се с часове до изтощение и после се сменят. Ще видите, когато се представим на старата царица.

— Изумително. — Мара направи пауза да си поеме дъх, защото пътеката отново бе станала стръмна. — Ами малките?

— Не знам почти нищо за женските — призна Аракаси. — Мъжките чо-джа растат и си играят като човешки деца. До един момент са палави като телета нийдра, а в следващия се пробуждат и знаят, че трябва да служат. Когато се роди нова царица, засилват развитието на воителите. Това ги прави агресивни и непредсказуеми. Дразнят се бързо и само новата царица може да ги подчини напълно.

Прехвърлиха билото и видяха долината между хълмовете. През извитите клони на дърветата уло се виждаше напечена поляна. Тревата беше окосена.

Аракаси посочи.

— Кошерът е зад онези дървета.

Кейоке нареди на войниците да стегнат колоната. Продължиха в бойна формация, като Мара беше в защитена позиция в средата.

Когато стигнаха до дърветата уло, сърцето ѝ заби по-бързо.

Можеше да види поляната през гората от копия на телохранителите. Там се издигаше могила, толкова древна, че бе обрасла с дървета. От едната ѝ страна имаше вход с изкусно изработени каменни арки. Стотици чо-джа влизаха и излизаха от кошера, изпълнявайки задачи, които само те си знаеха.

Мара се качи в носилката. Трябваше да се срещне с царицата на чо-джа като лейди на Велик дом. Кейоке и Аракаси застанаха от двете страни и един от войните вдигна боен рог и даде сигнал. После излязоха на поляната.

Отначало не се промени нищо. Работниците продължаваха със задачите си, все едно не ги забелязваха. А после внезапно от дясната страна на кошера се появила дузина чо-джа. Препускаха като стадо нийдри, уплашени от светкавица, краката им трополяха по земята.

— Воини — каза Аракаси. — Удръж хората, това нападение е фалшиво.

Кейоке заповяда никой да не посяга към оръжието си, макар че чо-джа препускаха в пълен галоп. Приближиха се толкова, че войниците на Акома виждаха как слънцето се отразява в шиповете на китките им. Съществата стигнаха достатъчно близко, за да ударят, но в последната секунда извиха и побягнаха към кошера с почти човешки смях.

Мара въздъхна облекчено.

— Страшно са бързи. Как сме успели да ги покорим?

Аракаси обърса челото си и се усмихна снизходително.

— Не сме, лейди. Хората се заселвали в земи, които чо-джа не искали, докато цариците не установили, че кошерите им са обградени. Най-лесният изход и за двете страни било да сключат мир. Трябва да си опитен воин, за да се изправиш срещу чо-джа и да оцелееш. Когато се раздразнят, са ужасни.

Докато ескортът напредваше към могилата, чо-джа ставаха все повече. Скоро вече се разминаваха със стотици. Някои носеха кошници, привързани към телата им, други колани с инструменти. Мара наблюдаваше с любопитство през завеските на носилката.

— Аракаси, този кошер нормално голям ли е?

— Може би малко повече от средното, господарке. Но не драстично.

— Колко чо-джа живеят вътре?

— Двайсет — дваайсет и пет хиляди — отвърна без колебание Аракаси.

Мара беше зашеметена. Тук, в пущинака, имаше цял град.

— Колко ще тръгнат с новата царица?

— Не знам. В миналото кошерите се разделяли, когато населението станело твърде голямо. — Той сви рамене. — Сега не виждам голяма логика в раждането на нова царица. Въпреки че се размножават постоянно, чо-джа контролират броя на кошерите. Може би старата царица трябва да се възпроизведе веднъж на поколение. А може да е станало по случайност. Наистина не знам.

Кошерът приличаше на симетричен стъпаловиден хълм. Войниците сгъстиха строя. Тревата беше отгъпкана и се вдигаше прахоляк. На няколко пъти групи млади чо-джа се приближаваха до отряда на Мара, сочеха хората и чуруликаха разгорещено на своя език, но възрастните не обръщаха внимание на посетителите. Работници мъкнеха дървета, за всяко от което щяха да са нужни по пет човека, а чо-джа се справяха сами.

Насреща им се устреми нова група млади воители. Работниците се разпръснаха от пътя им, като тракаха недоволно с челюсти. След миг цураните бяха заобиколени. Кейоке даде сигнал за спиране. Войниците удариха с дръжките на копията по земята, но не ги насочиха напред, въпреки че чо-джа изглеждаха готови за бой. За разлика от стражите на хребета, тези нямаха шлемове, но с могъщите си естествено бронирани тела и с острите шипове на китките щяха да са страховити противници.

Аракаси остана до носилката, а Кейоке тръгна напред. И в този миг един чо-джа нападна. Закова на сантиметри от Кейоке, с невероятната подвижност на расата си, и затрепери, сякаш нетърпелив да се сбие. Кейоке се поклони учтиво.

— Ние сме от Акома. Лейди Акома иска да говори с вашата царица.

Воинът не помръдна. Работниците продължаваха да ги заобикалят. Стражите на Акома очакваха напрегнато всяка заплаха за

господарката им.

— Не мисля, че тези воители разбират цурански — обади се Аракаси. — Този току-що е пораснал. Може да се наложи да се защитаваме. — Главният шпионин понижи глас. — Ако този нападне, останалите може да му помогнат. Ако го провокираме, със сигурност ще се случи. Удряйте само по тези, които посягат първи, защото други може да опитат да ни помогнат.

Кейоке кимна почти незабележимо и бавно отпусна ръка на дръжката на меча си. Но не посегна да го извади дори когато съществото помръдна. Изминаха няколко тягостни мига, след което се появи друг чо-джа.

Мара и изнервеният ескорт наблюдаваха как новодошлият разбутва младите воители. Спря до този, който бе предизвикал Кейоке, и извика нещо на чуруликация им език. Неколцина от младите се разпръснаха, но повечето останаха, включително онзи, който им препречваше пътя. Без предупреждение новодошлият посегна и хвана младока през горната част на тялото. Стисна го и за момент двете същества се напъваха здраво, хитиновите им брони се търкаха една в друга. Младият залитна, изгуби равновесие, падна на земята и зарита панически с крака. Възрастният го настъпи, задържа го за момент неподвижен, след което го пусна. Младокът се надигна и побягна, останалите го последваха.

Старият войник изщрака извинително и поздрави:

— Чест на дома ви, хора. — Кейоке отвърна на поздрава. — Младите не са свикнали да виждат човеци. Беше готов да нападне и останалите щяха да се присъединят, ако не го бях съборил.

Аракаси заговори така, че да го чуват всички:

— Чо-джа са уязвими, когато са на земята. Невероятно подвижни са, но се притесняват да загубят опора.

— Така е — съгласи се чо-джа. — Когато го съборих, той разбра, че съм по-силен от него и че няма шанс. Аз съм Ратарк'л, воин на Каит'лк. — Поклони се съвсем като човек и им махна да го последват. — Не познавам цветовете ви, но виждам, че не сте от Инродака. Неговите хора носят цвета, който не виждаме и който вие го наричате червен.

— Ние сме от Акома. — Кейоке посочи носилката на Мара и обясни: — Това е господарката ми, лейди Акома. Идва отдалеч, за да се

срещне с царицата ви.

— Познанията ми за езика ви са недостатъчни. Какво значи лейди?

Кейоке отговори с имитация на техния жест за уважение.

— Тя е нашата владетелка.

Чо-джа отстъпи. Очите му проблеснаха с ново уважение и той наклони глава към закритата носилка.

— Владетелка! Никога не сме виждали някоя от вашите царици, човеко. Ще избързам да известя царицата за вашето пристигане.

Извъртя се бързо и препусна през гъмжилото от работници към входа на кошера. Кейоке се обърна към Аракаси, донякъде изненадан от странното му държане.

— Какво мислиш за това?

Аракаси сви рамене, после кимна, че трябва да продължат напред.

— Предполагам, че досега не са виждали жени. Тук идват само търговци и пратеници на лорд Инродака. Може би за пръв път в историята Управляваща лейди се среща с царица. Тази новост може да се окаже интересна.

— А опасна?

Аракаси се замисли, после каза:

— Едва ли. Макар че при толкова млади воители, които нямат търпение да основат нов кошер, не може да се каже със сигурност. Но не съм чувал чо-джа да са нападали гост. Мисля, че за момента сме в безопасност.

— Кейоке, не ме е грижа за риска — обади се Мара от носилката. — Ако не сключим съюз с новата царица...

Кейоке погледна господарката си. И той като Накоя знаеше, че Мара планира сама. Но за разлика от дойката, приемаше този факт.

Продължиха към кошера. На входа се бе събрала почетна стража. Двамата воители отпред бяха с шлемове с пера като на цуранските офицери.

Отрядът на Акома спря. Единият от офицерите чо-джа се поклони.

— Аз съм Лакс'л, командир на кошера Каит'кл.

Кейоке също се поклони.

— Аз съм Кейоке, командир на Акома. Чест на кошера ви.

— Чест на дома ви, Кейоке от Акома.

Ветеранът посочи носилката.

— Вътре е Мара, Управляваща лейди на Акома.

— Един от воините ни каза, че е пристигнала човешка царица. Тя ли е?

Аракаси се намеси, преди Кейоке да отговори:

— Тя е млада, но ще бъде майка на лордовете на Акома.

Всички чо-джа от почетната стража нададоха внезапен вик.

За секунда хора и чо-джа останаха неподвижни. След това командирът на кошера се поклони до земята, като коленичеща нийдра, и всички останали, дори тези, мъкнещи товар, направиха същото. После се надигнаха и продължиха работата си, а Лакс'л заговори:

— Приветстваме човешката царица в кошера Каит'лк. Ще уведоим незабавно нашата царица за пристигането ви. Освен това, ако разрешите, ще ѝ кажем причината за вашето пристигане.

— Разрешавам — отвърна бързо Мара. Очевидно трябваше да почакаат, така че тя позволи на носачите да смъкнат носилката, но остана скрита зад завесите. — Уверете вашата царица, че сме дошли да преговаряме с младата владетелка да устрои кошера си в земите на Акома.

Чо-джа наклони глава и вдигна един от крайниците си от учудване.

— Вестите пътуват бързо. Младата царица се излюпи току-що и още не е готова да излиза на повърхността.

Мара прехапа устна. Времето беше жизненоважно, с приближаващата сватба, а и именията бяха уязвими в нейно отсъствие. Някои и Джикан бяха компетентни, но не можеха да предотвратят изтичането на информация, че е поела на тайна задача. Всеки ден, в който беше далеч, увеличаваше шанса от атака срещу още крехкия ѝ гарнизон.

Мара отметна завеските, обзета от нетърпение и интуитивна амбиция.

— Командире на чо-джа — каза тя, преди Аракаси и Кейоке да се намесят. — Ако новата ви царица не може да ме посрещне навън, аз ще вляза при нея, с позволението на владетелката ви.

Аракаси се размърда нервно, а Кейоке замря, вдигнал ръка да потърка брадичката си. Молбата беше рискова, защото никой не

знаеше как ще реагират чо-джа. Стражите ѝ затаиха дъх, защото съществуването потръпна също като младия воин, който искаше да ги атакува преди малко.

Но Лакс'л беше по-скоро несигурен, отколкото ядосан.

— Лейди царице, никой човек не е искал подобно нещо, откакто се помним. Изчакайте тук, а аз ще попитам. — Завъртя се и изчезна в кошера.

Кейоке бавно отпусна ръка.

— Опасен ход, господарке. Ако царицата се обиди, воините ѝ ни превъзхождат двеста към едно.

— Но офицерът им сякаш не се засегна — отбеляза Аракаси. — Просто се учуди. — И поклати глава с нещо като възхищение.

Въпреки това Кейоке нареди на войниците да са нащрек. Всички зачакаха връщането на командира на чо-джа.

Лакс'л се появи от тъмния вход. Поклони се ниско и лъскавата му хитинова глава почти докосна земята.

— За царицата ни е чест, че желаете да влезете в кошера, за да се срещнете с дъщеря ѝ. Позволява да вземете един офицер, пет воина и колкото искате работници. Елате, лейди Акома. Царицата ви очаква в голямата зала.

Мара даде знак и леко развеселеният Кейоке избра Аракаси и четирима други за ескорт и нареди на останалите да ги изчакат, без да създават проблеми.

Мара, носачите и подобрите воина влязоха в мрачния тунел.

Първото впечатление беше за влага, мирис на пръст и още някакво по-остро ухание, което очевидно идваше от чо-джа. Голямата арка беше с невероятно деликатна резба, украсена с инкрустирани метали и скъпоценни камъни. Мара си представи колко доволен ще е Джикан, ако успеят да се сдобият с толкова изкусни майстори.

Тунелът тръгна надолу и светлината от входа взе да изчезва и сенките се сгъстиха. Командирът на чо-джа водеше с характерната за расата на чо-джа скорост и хората бързаха да го настигнат. Пъхтенето на робите се усилваше, докато вървяха през странния лабиринт. Тунелите бяха издълбани в земята и укрепени с някакво вещество, твърдо като камък. Звуците отекваха високо и придаваха на скърцащите брони и оръжия неестествено звучене. На кръстовищата имаше странни светещи глобуси, които ги превръщаха в острови от

светлина между дългите тъмни участъци. Мара гледаше сферите смаяно, защото в тях нямаше нито масло, нито пламък. Как ли бяха създадени?

След третото кръстовище Мара насочи вниманието си към самите чо-джа. Воините бяха могъщи, със здрави тела и широки рамене, на височина колкото цуранин и половина. Работниците бяха по-ниски и набити, подходящи за задачите си. Имаше и други, по-подвижни, но не толкова впечатляващи като воините. Попита Аракаси за тях и той ѝ отговори, че това са занаятчиите.

Тунелът стана по-стръмен, кръстовищата зачестиха, а миризмата на чо-джа стана по-тежка. След малко проходът се разшири в огромна пещера, осветена от множество глобуси. Мара отметна завесите и загледа удивено. По таваните имаше малки чо-джа, с размерите на петгодишно дете. Прозрачните им крила пърхаха яростно и почти не се виждаха на светлината. Всяко същество пърхаше една-две минути, след което почиваше за същия период. Непрекъснатата промяна караше въздуха да бръмчи с почти музикален ритъм. Аракаси забеляза смайването ѝ и обясни:

— Това са женски работници.

— Нали каза, че имало само мъжки? — попита Мара.

— Не съм ги виждал преди. Но само женските имат крила.

Лакс'л демонстрира остър слух и се обърна към ескорта.

— Съветникът ти е прав, лейди царице. Онези горе са стерилни женски. Те почти нямат разсъдък и единствената им цел е да вкарват въздух в дълбоките нива. Ако не са те, тук долу ще е трудно да се диша.

Преведе процесията на Акома през пещерата, зави и влязоха в нисък тунел, който се превърна в стръмна рампа. Робите носачи се задъхаха. Мара се замисли дали да не нареди смяна, но тунелът внезапно се разшири в залата на царицата.

Царицата на чо-джа беше огромна, поне трийсет стъпки от главата до края на долното ѝ тяло. Беше тъмна, почти черна, и лежеше на един насип. Ако се съдеше по закърнелите ѝ крака, едва ли напускаше това място. Части от тялото ѝ бяха покрити с изящни завеси, а работниците се суетяха около нея и задоволяваха всяка нейна нужда. Високо на гърба ѝ беше долепен едър мъжкар с работническа

глава на войнишко тяло и се клатеше над царицата с ритмични движения. Аракаси наклони глава.

— Това е мъжки за разплод, лейди. Непрекъснато работи по един. — Наоколо имаше и други мъжкар, мнозина с шлемове, гледаха групата на Акома с учтиво мълчание. В двата края на помещението имаше по-малки версии на царицата: лежаха по корем, обгрижвани от множество слуги. Аракаси ги посочи и промърмори: — А това са рирари, нисшите кралици, които снасят яйца.

Лакс'л им махна да спрат и нададе серия шумни изщраквания. В залата настана тишина, макар че работниците продължиха да изпълняват задачите си. Носачите спуснаха носилката и Мара се изправи с помощта на Кейоке. Без прикритието на завесите се чувстваше малка и почти изгубена в тази огромна пещера, четирикратно по-голяма от залата на Анасати. Отблизо размерът на царицата беше потискащ. Мара запази спокойствие с усилие на волята, докато един роб я загръщаше с украсено наметало. Опита да не потръпне, когато царицата се втренчи в нея. Тъмните фасетъчни очи бяха абсолютно безизразни.

А след това царицата заговори с тънък нежен глас, изненадващ за огромното ѝ туловище.

— Ти ли си човешката царица?

Мара се поклони леко и бижутата на ръкавите ѝ проблеснаха на скромната светлина.

— Аз съм Мара, Управляваща лейди на Акома. Ние нямаме царици, но аз управлявам дома си, както ти кошера.

Царицата издаде някакво възклицание. Хитиновите ѝ черти не се промениха, но личеше, че е развеселена, а звукът наподобяваше човешки смях.

— Не очаквам вашият вид да се размножава като нас, Мара от Акома. Разказвали са ми за странните ви размножителни ритуали. Аз съм много стара. Но съм чувала само за Управляващи лордове сред хората. Защо ти държиш властта, а не мъжете, които те съпровождат?

Мара обясни, че жените идват на власт само когато в семейството не останат мъжки наследници. Царицата я изслуша внимателно.

— Човеците сте много странни. Често се чудим защо сте такива. Но аз се отплесвам. Дъщеря ми няма търпение да се срещне с

човешката царица, която е слязла в нашите владения, противно на установените обичаи.

Старата царица изсвири силно и двама работници се приближиха. Между тях вървеше дребничка чо-джа.

— Това ли е новата царица? — попита Мара.

— И аз бях такава, много отдавна. Ще порасне и след няколко седмици ще може да властва, а след няколко месеца ще започне да репродуцира.

Младата царица заобиколи Мара, за да я огледа по-добре. Движеше се с неочаквана грация. Стъпките ѝ бяха плавни и леки, а не забързани като на работниците и воините. Заговори на щракащия език, а светлите ѝ фасетъчни очи не се отделяха от Мара.

— Нашите малки научават езика ни още докато са яйца — обясни матриархът. — Вашият език се учи след излюпването. Дъщеря ми няма да може да говори с теб още известно време.

Любопитството на младата царица караше кожата на Мара да настръхва, но тя стоеше неподвижно и чакаше. Съществуването свърши с инспекцията си и замълча. Старата царица бързо ѝ каза нещо, после преведе на цурански.

— Тя казва, че вие хората изглеждате странно и плашещо. — И добави: — Но че ти си по-малко плашеща от мъжките.

Мара се поклони леко на младата царица.

— Моля, кажете ѝ, че е красива. — Това не беше просто ласкателство. Малката щеше да порасне и да стане като майка си, но сега имаше деликатни черти и наистина бе красива. За разлика от синкавите мъжки, беше кафеникава и притежаваше някакво качество, което можеше да се опише само като женственост.

Старата царица преведе и младата потръпна от явно удоволствие. Мара продължи:

— Искаме да сключим съюз. Каним новата царица и нейните поданици да построят кошер на нашата земя. Искам да започнем преговорите колкото се може по-скоро.

— Не разбирам — каза старата царица. — Преговорите вече започнаха.

Мара усети внезапно притеснение. Това ѝ се стовари твърде внезапно, още повече че бе разчитала на помощта на Аракаси. Опита се да спечели време с учтивост.

— Уморена съм от дългото пътуване. Може ли да си почина един ден, преди да почнем обсъждането?

Старата царица предаде въпроса и преведе отговора.

— Дъщеря ми казва, че ще те изслуша сега.

Мара се обърна към Аракаси и той ѝ прошепна:

— Ако се оттеглиш, може да се обиди и да изгубим шанса за разговор.

Мара наистина бе изтощена. Вълнението от влизането в кошера я поддържаше през последния час, но сега беше готова да рухне. Но нямаше избор. Махна да сложат на пода една възглавница от носилката ѝ, настани се максимално официално и откри преговорите.

— Какво би искала дъщеря ти, за да дойде да живее в земите на Акома?

Младата царица полегна, като сви четирите си крака, а горната част на тялото ѝ остана права, със скръстени по човешки ръце. Втренчи очи в Мара и заговори. Старата царица превеждаше:

— Дъщеря ми пита дали земите във владенията ти са сухи или влажни.

Мара отговори без колебание:

— И двете. Земите на Акома са обширни и богати, от наводнени ниви за тиза до гористи хълмове. Имаме хълмисти пасища, като тези в близост до вашия кошер.

Младата царица изслуша майка си. Старата продължи:

— Дъщеря ми иска да се установи до чиста вода, но почвата не трябва да е много влажна. Освен това настоява да няма дървета, защото старите корени са проблем за горните тунели. Първите части трябва да се прокопаят бързо, защото не бива да рискува да стои дълго на открито.

Мара се обърна към Кейоке.

— Може да им дадем долното пасище, западно от реката; Робите ще разчистят ново пасище на изток. — Командирът кимна в знак на съгласие. — Кажи на дъщеря си, че предлагаме нисък хълм, заобиколен от ливада, съвсем близо до вода. Земята е на по-високия речен бряг и остава суха дори когато има проливни дъждове.

Двете царици заобсъждаха казаното с щракания и подсвирвания, а може би обменяха информация и по друг начин. Мара чакаше нервно.

Внезапно в огромната зала се разнесе силно изсвирване. Свитата на Мара се размърда тревожно, а двете царици рязко спряха разговора си. Кейоке стисна дръжката на меча си, притеснен, че може да се стигне до битка.

Аракаси го сграбчи за рамото и зашепна бързо:

— Ако извадиш меч пред цариците, ще загинем мигновено. — Старата царица не показваше тревога, но мъжките се бяха надигнали в бойна поза, готови да нападнат. Острите хитинови шипове на китките им сочеха към Кейоке. Старият командир беше виждал чо-джа и знаеше, че воините са на косъм да нападнат. Пусна меча и воините мигновено се успокоиха. Старата царица не каза нищо. Аракаси си пое дъх и заговори успокоително: — Ако има някаква опасност, тези воини ще ни защитят.

Кейоке кимна, но пристъпи по-близо до господарката си.

Старата царица вдигна единия си преден крайник и изщрака заповедно. Лакс'л се изправи и излезе.

Мара се чудеше дали някога ще свикне с бързината на тези същества. Те щяха да са безценни като вестоносци и това я подсети за старото стихче на Накоя. „Чо-джа са първи с ранни плодове и новини“. Беше детско стихче, подценявано от всички, но може би съдържаше някакъв елемент на истина.

Лакс'л се върна, докладва нещо на старата царица и следващите ѝ думи премахнаха всякакви мисли за детски стихчета от главата на Мара.

— Лейди царице на Акома, един лорд от вашия вид е дошъл пред кошера, за да наддава срещу вас за благоволенieto на новата царица.

6. ЦЕРЕМОНИЯ

Мара се вцепени.

Усети смайване, разочарование и гняв. След това страхът заглуши всичко друго. Някой бе разбрал за излюпването на новата царица.

Ако вестта се бе разпространила, повече от една фамилия щеше да се стреми към кошера. Онези горе щяха да са първите от много. А дори да не се беше разпространила, лорд Инродака със сигурност бе повикал някой близък приятел, който първи да потърси благоволенieto на чо-джа. Със сигурност щеше да е ядосан да открие нарушители, които опитват да изпреварят съюзника му. Без значение от преговорите с чо-джа, на Мара ѝ предстоеше трудно завръщане през земите на враждебен лорд, който щеше да знае за нейното присъствие. Още поплашеца бе мисълта някой агент на Минванаби да е узнал и да е известил господаря си. Може би самият Джингу чакаше на входа, за да преговаря с младата царица.

Пое дълбоко дъх и се помъчи да прикрие притесненията си от двете царици. Гърлото ѝ беше пресъхнало като пясък, но тя си припомни уроците на Накоя. „Страхът е малка смърт, дъще. Убива те на малки парченца“.

Успокои се и погледна старата царица.

— Почитаема владетелко, уведомявам те, че съм крайно решена да спечеля лоялността на новия кошер. Земите на Акома са богати и плодородни и останалите лордове на Империята не могат да направят по-добро предложение.

Старата царица изпуфтя през ноздрите си в еквивалент на човешки смях.

— Лоялност? Управляваща лейди на Акома, моят вид не споделя тази концепция. Работниците, войниците, рирарите, всички правят каквото трябва, но важен е само кошерът. Царицата е единственият

управник и затова търси най-добрите предложения. Винаги приемаме най-доброто предложение.

Мара бе поразена от това разкритие. Царицата случайно бе изтървала нещо, което не знаеше никой цуранин. Империята смяташе, че чо-джа не страдат от човешките слабости. Но това, което мислеха за солидно чувство за чест, се оказваше най-долно интересчийство. Чо-джа бяха просто раса от търговци. Легендарната им лоялност зависеше от най-добрата оферта и може би подлежеше на преговаряне, ако някой направеше по-добро предложение. А никой досега не се бе опитвал да преговаря с кошер в земите на друг лорд. Въпреки смайването си Мара видя мигновеното предимство, стига никой друг да не узнаеше това — и стига, разбира се, да оцелееше през следващия час.

— Кейоке. — Мара се обърна към командира. — Воините с нас трябва да се закълнат в абсолютно мълчание. — След това добави с безизразно лице: — Робите не бива да разкриват какво чухме. — Нямаше нужда от повече приказки. Старият воин знаеше, че току-що е обрекла на смърт осем човека. Той прошепна на свой ред нещо на Аракаси и шпионинът кимна с неразгадаемо изражение.

Мара се изпъна и погледна старата царица.

— Да преговаряме.

— Ще уведомя човешкия лорд, че има конкуренция — отвърна царицата.

И нареди нещо на очакващите работници от занаятчийската каста. Мара зачака с привидно търпение. Дойдоха нови работници, за да създадат верига за съобщения, защото новодошлият предпочиташе да преговаря от повърхността, съгласно цуранските традиции. Мара беше решена да извлече колкото се може повече полза от това.

Първото съобщение пристигна и след щракаща комуникация с пратеника и младата царица владетелката наведе глава към Мара.

— Твоят противник също притежава хубава земя, която е суха, близо до вода и без корени. Казва, че почвата му е песъчлива и се копае лесно. — Поговори с наследницата си, след което добави: — Лейди Акома, дъщеря ми пита дали ще подобриш офертата си.

Мара потисна импулса да зачопли с пръсти ръба на възглавницата.

— Предай на дъщеря си, че песъчливата почва се копае лесно, но се навлажнява и е податлива на срутване.

Царицата явно се забавляваше, защото отвърна със странния си смях.

— Знаем, лейди Акома. Забавно ни е, че хората може да смятат, че знаят повече за тунелите от чо-джа. Но песъчливата почва не е толкова голям проблем за нас.

Мара премисли бързо.

— Вие сте най-добрите копачи, но аз ще ви осигуря роби, които да помагат, за да се съкрати максимално престоят на дъщеря ти на повърхността. Сто воини ще я пазят, а личният ми павилион ще я крие от слънцето, докато покоите станат готови. — Преглътна и продължи: — В добавка всеки ден на земята ще получава двайсет кошници с плодове и тиза от моите земи, за да може работниците ѝ да са свободни от събирането на храна.

Старата царица преведе и дъщеря ѝ отговори. Пратеникът тръгна към повърхността. Мара се потеше в ароматния въздух, но се стараше да не помръдва. Реши, че преговорите може да се проточат много, но пратеникът се върна изненадващо бързо.

Старата царица преведе новите условия.

— Вашият съперник предлага покой в имението си за царицата и избран от нея антураж, ако тунелите се срутят и трябва да се ремонтират.

Нещо в думите ѝ подсказа на Мара, че въпреки перфектното разбиране на езика тези същества са различни и имат странни нужди. Малко от ценностите бяха общи. Може би царицата всъщност вдигаше цената? Мара реши да е максимално пестелива.

— Това е глупаво. Защо дъщеря ти ще живее в цуранска къща? Моят павилион ще ѝ е по-удобен.

Старата царица отвърна без колебание:

— Това е вярно. Но той предлага и по сто товара нефрит и метали за нейните занаятчии.

Мара потръпна под тънката си роба. Това бе истинско съкровище. Нейният конкурент беше крайно решен, щом вдигаше залозите толкова рано. Само с хитрост нямаше да успее. Представи си как ще се притесни Джикан, ако инвестира такава част от богатствата на Акома в контрапредложение.

— Почитаема царице, кажи на дъщеря си, че цуранските къщи са достойни за работници и войници, а не за царици. По-добри са тунелите, които не се сриват. Освен това металите и нефритът са безполезни, ако нямаш инструменти, с които да ги обработваш. Какво бихте предпочели, скъпоценности и метали, които ще намерите полесно от хората, или инструменти, с които да ги обработите и после да ги изтъргувате за каквото пожелаете? Ще дам същата оферта като стойност, но с неща, каквито нямате. Инструменти, кожи от нийдра и лакирана дървесина. — Направи пауза и добави: — Плюс оръжия и брони за нейните воини.

— Щедра оферта — каза царицата и очите ѝ проблеснаха, докато превеждаше, сякаш се радваше на борбата между човешките владетели. Разговорът беше изпъстрен с развълнувани трели.

Мара затвори очи от напрежение и умора. Ресурсите на Акома не бяха неизчерпаеми и последното предложение зависеше много от занаятчиите, доведени от Люджан — майсторите на оръжия и брони, които още не бяха показали качеството на работата си. Чо-джа щяха да се обидят и дори разгневят, ако продукцията бе некачествена.

Пратеникът се върна бързо. Размени няколко бързи изщраквания със старата царица и дъщеря ѝ отново избухна в продължителни трели.

Мара изтръпна. Избликът на дъщерята сигурно бе свързан с огромно увеличение на офертата от страна на лорда.

Старата царица приключи с пратеника и остана неподвижна като обсидианова статуя.

— Управляваща лейди, лордът казва, че е разпознал цветовете на Акома по воините до входа. Твърди, че познава ресурсите ви и че вие не може да изпълните предложението, което направихте преди малко.

Мара присви очи под блестящия ѝ поглед.

— Думите му са неверни. — Направи пауза, за да овладее гнева си, и стана от възглавницата. — Този лорд е невеж.

— Не разбирам — отвърна царицата, без да се впечатлява от напрежението ѝ.

Мара се постара да удържи гнева си.

— Чо-джа знаят ли всичко, което се случва във всеки кошер?

Царицата размърда ръце.

— Случващото се в кошерите е известно на всички царици. — Подсвирна тихо на дъщеря си, после пак се обърна към Мара. — Явно

при хората не е така.

Момичето облиза устни. Не биваше да действа прибързано. Беше дълбоко под земята, пазена само от шестима воители и изправена пред най-свирепите чо-джа. Всеки неправилен жест можеше да е фатален.

— Аз съм Управляваща лейди на Акома. Заявявам, че никой дом в империята не може да знае пълния капацитет на ресурсите ми! Този лорд преговаря без чест и обвиненията му са обида към дома ми. — Пристъпи напред, прикривайки страха зад гордата осанка на дедите си, и погледна право към младата царица. — Лейди, аз преговарям честно. Като Акома, държа на думата си повече, отколкото на живота си.

Чакането да преведат думите ѝ насмалко да я пречупи, но Мара издържа, стиснала здраво ръце. Младата царица я изучаваше с искрено любопитство, а старата говореше с пратеника. Предизвикателството към невидимия конкурент засягаше честта и можеше да доведе до кръвопролития дори тук, в кошера.

Мара се прокле наум заради безразсъдството си. Това, че не знаеше името на противника си, я поставяше в крайно неизгодно положение.

В тунела се чу леко стържене и следващият пратеник пристигна. Старата царица го изслуша и заговори:

— Управляваща лейди, лордът признава, че думите му са продиктувани от гняв. Казва, че може и да разполагаш с майстори, които да изработят обещаното, но че цялата империя знае, че богатството му е по-голямо от това на Акома. Щял да даде по-добри предложения от всяка твоя оферта, ако дъщеря ми избере неговата земя за кошер.

Мара трепна и нефритовите ѝ гривни изтракаха в тишината.

— Кой се хвали, че има по-голямо богатство от мен?

— Лорд Екамчи — отвърна царицата.

Мара погледна Аракиси, защото името ѝ бе само бегло познато, и шпионинът прошепна бързо:

— Най-близкият приятел на Инродака. Богат е, даже може да е малко по-богат от Акома. Армията му е малка, но сигурно е взел по-голям ескорт от нашия. Спомням си, че е дебел, без опит във военното дело и не особено храбър.

Мара кимна. Бързината, с която лорд Екамчи оспорваше богатствата на Акома, показваше липса на самоувереност. Мара реши

да се довери на косвения съвет на Аракаси.

— Предимството ни се изплъзва, колкото повече чакаме. Смятам, че трябва да съм по-дръзка.

Шпионинът се поклони и дори като че ли се усмихна. Мара се обърна към младата царица с увереност, каквато не изпитваше.

— Млада владетелко на чо-джа, казвам, че ще повтора всяка оферта на този арогантен самохвалко горе. Ще дам същите стоки, които предлага. Обещавам и че през пролетта всеки ден ще ти се доставят цветя, за да не забравяш красотата на земния живот, докато се грижиш за поданиците си. Най-добрите ми тъкачи ще направят красиви завеси, които ще се сменят всеки сезон, за да не ти омръзват покоите ти. И ще идвам да обсъждам събитията в Империята, за да разбереш човешкото общество. Моля те сега да избереш в кое имение ще основеш кошера си.

Настъпи тишина. Работниците сякаш се напрегнаха леко, когато старата царица започна превода. Мара слушаше със затаен дъх, а Кейоке и Аракаси се спогледаха. Господарката бе отправила дръзко искане и никой не знаеше как ще реагират чо-джа.

Двете кралици говореха. Мара слушаше, напрегната до болка. Минутите се разточваха, все едно превъзбуден музикант натягаше струните на гикото. Мара трябваше да впрегне всяка частица самоконтрол, придобита в храма, за да изтърпи това жестоко чакане. Свитата ѝ беше нащрек, Кейоке се бе намръщил, лицето на Аракаси беше безизразно. По кожата ѝ лазеха тръпки. Какво ли щеше да стане, ако ѝ откажат? Ако лорд Екамчи спечелеше, горе щяха да я чакат врагове. Предимството от влизането в кошера щеше да е загубено и можеше да ѝ донесе дори смърт — все пак никой не знаеше правилата за гостоприемство на чо-джа.

А след това, без никаква пауза, старата царица обърна фасетъчните си очи към хората и каза:

— Царицата дъщеря реши. Ще изгради кошера си в имението на Мара от Акома.

Лакс'л махна на пратеника и той тръгна, за да съобщи на лорд Екамчи за поражението му. Кейоке и Аракаси се усмихнаха облекчено, а Мара скри лицето си в шепи, за да потисне триумфалния смях. Инстинктите ѝ бяха верни. Акома се сдобиваше с рядко и скъпоценно предимство за бъдещето.

Умората ѝ се изпари от вълнение ѝ любопитство.

— Може ли да попитам защо дъщеря ти избра Акома, при толкова еднакви оферти?

Кралиците размениха няколко думи, след което старата отвърна:

— Дъщеря ми те хареса. Ти каза, че е красива.

— Повечето мъже не биха се сетили — обади се Аракаси. — Не знаех, че дори цариците на чо-джа се поддават на ласкателство.

— Жени са все пак — отбеляза Кейоке.

Старата царица наклони купола на лъскавата си глава към Мара.

— И двете сме доволни, че слезе да преговаряш при нас, вместо да използваш пратеници. Ти си първата от твоята раса, която постъпва така.

Аракаси се засмя и се обърна към Кейоке.

— Просто защото повечето лордове не влизат в чужда къща, без да са поканени. Учтивостта на цураните явно е грубост за чо-джа.

Командирът не беше толкова сигурен.

— Все още може да ни потрябват мечове — напомни той и вдигна палец към тавана. Имаше предвид неприятелските сили, които чакаха пред кошера.

Мара не им обърна внимание. Гледаше старата царица.

— Доколкото разбирам, свитата на младата царица ще е малобройна.

Владетелката махна с десния си преден крайник.

— Вярно е, покровителко на дъщерния ми кошер. Родих триста воители, двеста от които се развиха бързо, за да я придружат, а останалите ще я последват, когато пораснат. Ще ѝ отпусна две рирари, двама мъжкарите за размножаване и седемстотин работници.

Мара се замисли. Присъствието на чо-джа в имението ѝ щеше да възпре враговете, защото никой не знаеше, че младите воители са трудни за контролиране.

— Ако всичко върви нормално, колко време ще трябва на кошера, за да започне да развива търговия?

Старата царица помръдна челюсти, сякаш предъвкваше въпроса, и отговори:

— Две, до три години.

Умората се върна на помитаци вълни. Мара за миг се замая, но се сети за нещо казано по-рано.

— Искам да направя сделка за допълнителни работници и воители.
— Вече не можеше да крие изтощението си, така че седна в носилката и накара робите да отметнат завеските, за да вижда двете кралици. Облегна се на възглавниците с надеждата, че не изглежда съвсем уморена, и заговори: — Какви са условията?

— Това е мъдро — каза старата царица. — Младите воители са недисциплинирани. Старите обаче бързо ще ги вкарат в строя.

Сърцето на Мара подскочи от радост. Значи беше разбрала коментарите на царицата за естеството на чо-джа.

— Те продават собствените си хора?! — възкликна тихо Кейоке.

Старата царица показа изненадващо остър слух.

— Само кошерът е от значение, човеко. А кошерът съм аз. Тези, които продам, ще служат на твоята лейди, както служат на мен. Тя ще е тяхната царица.

— Просто искам дъщеря ти да има по-силен кошер колкото се може по-бързо — каза Мара. — Купувам работници и воители като подарък за нея.

Старата царица кимна.

— Това е щедро. Ще го взема предвид, когато определям цената.

Мара погледна съветниците си, след това изпъна рамене и заговори на царицата:

— Искам двайсет от вашите воители. Освен това имам нужда от занаятчии.

Кейоке се изненада.

— Мислех, че искаме воители, господарке.

Мара присви очи. След като Акома се бе стабилизирала, тя вече планираше за бъдещето. Но старият и ценен съветник заслужаваше обяснение.

— След годеща ми с Анасати позицията ни за момента е осигурена. С времето младата царица ще роди воители. Но те имат нещо много по-ценно. Искам производители на коприна.

Матриархът се мръдна назад, доколкото ѝ позволяваше неподвижният заден сегмент.

— Производителите на коприна ще ти струват скъпо.

Мара ѝ се поклони, за да не я засегне с дързостта си.

— Каква е цената?

Царицата размърда предните си крайници.

— Сто торби тиза за всеки работник.

— Готово — отвърна Мара без колебание. — Искам петима.

Старата царица изщрака мъмрещо на нетърпението ѝ.

— Освен това трябва да изпратиш хиляда меча, хиляда шлема и хиляда щита, щом се прибереш.

Мара се намръщи. Но пък Джикан беше компетентен управител и разполагаше със средства да закупи това, което ѝ липсваше.

— Съгласна. — Сделката беше скъпа, но честна. След време коприната щеше да изплати инвестицията многократно. Вече нямаше търпение да съобщи новината на Джикан и Накоя.

— Кога ще потегли царицата?

Старата царица заговори с дъщеря си, после каза:

— Чак наесен.

— Добре. Тогава ще тръгна призори, за да започна да изпълнявам задълженията си. Работниците ми ще изкарат стадата и ще окосят ливадата, за да е готова за пристигането ѝ.

— Добре, Мара от Акома. Тръгвай. Нека твоите богове ти донесат успех и чест. Ти преговаря добре с нас.

Мара отвърна с искрено облекчение:

— Нека кошерът ти продължава да расте и да се сдобие с успех и чест.

Докато Лакс'л ги водеше нагоре, ѝ идеше да се смее и да плаче. Посетите семена щяха да дадат плодове и да дообогатят финансовата империя на Джикан. На юг още нямаше установена търговия с коприна. Северната коприна пък варираше в качеството и достъпността. Мара не знаеше как би могла да накара младата царица да съсредоточи усилията на кошера върху производството ѝ, но все щеше да намери начин. Един ден коприната на Акома можеше да доминира по южните пазари.

Еуфорията ѝ отшумя, докато носачите я мъкнеха по тъмните ухаещи коридори. Оставаха ѝ само две седмици, за да завърши сложните приготовления за сватбата. Постигнатите споразумения щяха да уголемят богатствата на Акома, но скоро трябваше да ги предостави на сина на един от най-големите си врагове. Умисли се в уединението на носилката. От всичките ѝ действия след смъртта на баща ѝ и брат ѝ бракът с Бунтокапи носеше най-голям риск.

Мара зърна напред и нагоре ярката слънчева светлина. Значи беше преговаряла с чо-джа цялата нощ. Очите я заболяха, докато привикнат към светлината, виеше ѝ се свят. Искаше да легне и да заспи...

И изведнъж носилката ѝ внезапно спря и се чу съскане на извадени оръжия.

Мара се надигна разтревожено. Посегна да отметне завеските и чу непознат гневен глас.

— Ти! Крадла с крадла! Ще отговаряш за престъпленията си!

Мара отметна завеската.

Кейоке и войниците му бяха извадили оръжия, готови да я защитят. Пред тях стоеше белокос почервенял от гняв мъж. Лорд Инродака. Мара бързо огледа свитата му. Имаше цяла рота, поне двеста души, но не всички носеха червеното на Инродака. Половината бяха в лилавото и жълтото на Екамчи.

Старият лорд вирна брадичка и вдигна към Мара стария си церемониален фамилен меч.

— Лейди Акома! Как смееш да влизаш в земите на Инродака? Нахалството ти надхвърля силата ти и срами името на рода ти. Ще платиш скъпо за кражбата на младата царица.

Мара го изгледа студено.

— Думите ти са без смисъл и с още по-малко чест. — Погледна дебелия мъж до него и предположи, че е лорд Екамчи. — Земите около кошера са ничии. Накарай хадонрата си да провери в Кентосани, ако се съмняваш. А и чо-джа не са ничии роби. Те избират с кого да преговарят. Да наричаш честния преговарящ крадец е обида и изисква извинение!

Двамата лордове се втренчиха във владетелката на Акома. Тя беше още момиче, но не се притесняваше от въоръжените мъже и дори искаше извинение. Това ги стресна, но не се подведеха по неочакваната ѝ дързост. Лорд Инродака възкликна гневно, а спътникът му размаха юмрук. Тези неучтиви прояви щяха да са комични, ако ги нямаше въоръжените им воители зад тях.

— Вие ме обидихте и ме изложихте пред верния ми съюзник — викна Инродака гневно. Но сякаш бе по-склонен да говори, отколкото да се бие. — Обещах на Екамчи предимство при преговорите, а Акома са узнали тайната ми с коварство!

Мара разбра. Инродака подозираше, че Акома има агент в дома му. Да, Аракаси беше изкарал няколко дни като гост в имението му и ако някой го разпознаеше, можеше да се стигне до бой. Мара се огледа притеснено. Шпионинът беше изчезнал. След миг го видя между войниците и едва го позна: бе нахлупил шлема си ниско и бе издал брадичка напред, което правеше челюстта му почти квадратна. По всяка вероятност щеше да остане незабелязан.

— Не поемам отговорността, че съм провалила обещанието ви — отсече тя. — Чо-джа решават за себе си. Колкото до вашите тайни, „чо-джа са първи с ранни плодове и новини“. Само ги питайте и ще ви кажат, че всеки кошер знае делата на останалите. Дори работниците, слугите и робите ви да са пазили тайна, вестта се знае из цялата империя. Аз просто действах първа. Не можете да ме спрете, милорд. И последно: откога Акома трябва да пази честта на Инродака?

Лорд Инродака се наежи. Съюзникът му лорд Екамчи изглеждаше така, сякаш иска всичко това да приключи по-бързо. Но честта не му позволяваше да се оттегли.

— Нагло момиче, няма да напуснеш земите ми жива!

Мара посрещна заплахата гордо и с мълчание. Не можеше да отстъпи, защото щеше да посрами костите на предците си. Сърцето ѝ подскочи от страх, като видя, че хората ѝ се приготвят за битка, без да се притесняват от неизгодното положение. Стисна зъби и кимна на Кейоке.

Командирът даде сигнал на войните на Акома да извадят оръжията си. Офицерите на Инродака и Екамчи повториха несигурно заповедта му.

Мара усети как пулсът ѝ се ускорява и реши да опита за последно с преговори.

— Нямаме желание за бой, особено след като не сме направили нищо нередно.

— Няма да си тръгнете без битка — заяви Инродака.

Мара разбираше, че е на косъм от стълкновение, и прошепна на Кейоке:

— Можем ли да разчитаме на съюза с младата царица?

Кейоке не откъсваше очи от противника.

— Господарке, старата царица управлява този кошер, а нейният съюз е с Инродака. Никой не знае как ще реагират войните, ако е

заплашен съюзник на дъщерята. Съмнявам се, че в дългата история на империята е имало подобен случай.

В този момент от кошера заизлизаха воители чо-джа. Черните им черупки блестяха на слънцето. Бяха поне стотина и застагнаха между двата човешки отряда. Зад тях продължиха да прииждат още. Лакс'л излезе напред и спря пред двамата ядосани благородници.

— Акома са гости на царицата, а с Инродака сме съюзници. Няма да се биете на територията на кошера. Ако двете армии се оттеглят, няма да проливаме кръв.

Разгневеният лорд Инродака вирна брадичка.

— Но вашият кошер служи на моя дом от три поколения!

— Ние сме съюзници — повтори Лакс'л. В очите му проблесна нещо като гняв, но гласът му остана спокоен. — Както каза лейди Акома, чо-джа не са ниции роби. Напуснете незабавно. — Сякаш за да подсили думите му, иззад кошера се появи още един отряд чо-джа и зае позиция зад силите на Инродака и Екамчи. Подобен отряд се строи и зад войниците на Мара.

Инродака се огледа. Идваха още поне двеста чо-джа. Мара забеляза, че лорд Инродака всъщност е облекчен от развитието на нещата. Репутацията му беше на човек, който избягва конфликтите, и целият му гняв бе по-скоро за пред съюзника му. Лорд Екамчи пък като че ли не се притесняваше особено, че не е сключил съюз с чо-джа.

— Ще ви ескортирам до границите на Инродака със сто воители — каза Лакс'л на Кейоке.

Кейоке магна на хората си да приберат оръжията и попита:

— Ти ще си с двайсетимата, които ще дойдат в новия кошер, така ли?

— Да. — Лакс'л направи странна гримаса, може би еквивалент на човешка усмивка. — Понеже сте наистина загрижени за безопасността на дъщеря й, царицата реши да ви даде най-добрите си воители. Постът ми ще бъде поверен на друг, а аз ще стана командир на новия кошер. — Замисли се и добави: — Мисля, че лейди Акома спечели симпатиите на старата царица, както се изразяват вие цураните.

Мара беше смъртно уморена, но успя да кимне признателно. После попита:

— Но не сте ли нужни на младата царица?

Командирът на чо-джа размаха предните си крайници.

— Царицата е най-уязвима, когато расте, така че дори нашето присъствие няма да успокои младите воители. Но така трябва. Когато дойдат в новия кошер, ще ги научим на всичко необходимо.

Щом Инродака и Екамчи се оттеглиха, Кейоке започна да подготвя войниците за дългото пътуване. Когато всички се строиха, се обърна към Мара.

— Господарке?

Мара даде знак за тръгване и привика с жест Аракаси до носилката.

Шпионинът изглеждаше уморен и прахен като всички, но очите му светеха победоносно. Щом колоната потегли, Мара заговори бавно.

— По-добър си, отколкото твърдиш, Аракаси. Не само доказва ползата от съветите си, но и донесе голяма изгода на Акома. Колко време ти трябва, за да възстановиш мрежата?

Задоволството на шпионина премина в искрена усмивка и той се поклони на новата си господарка.

— Една година, ако няма неприятности.

— А ако има?

— Година и половина. — Шпионинът направи многозначителна пауза. — Повече, ако пожелаете.

Мара се огледа, за да е сигурна, че войниците не чуват.

— Когато спрем за почивка, искам да се измъкнеш и да почнеш да събираш агентите си. Върни се в имението след година. Ако трябва да се свържеш с мен, използвай фразата „майсторите на коприна на младата царица“. Запомни ли?

Аракаси отвърна с кимване, прикрито като наместване на шлема, и добави многозначително:

— Ако не се закълна над натамито на Акома, няма да съм обвързан с теб, преди да съм готов, господарке. Нито с лорд Акома.

— Значи разбираш. — Мара затвори очи, за да прикрие чувствата си. Боговете бяха милостиви и този мъж разбираше какви са намеренията ѝ относно бъдещия ѝ съпруг.

— Да. Бунтокапи може да не споделя ентузиазма за нашата клетва, господарке.

Мара кимна, доволна, че този човек е приятел, а не враг. Ако Джингу от Минванаби успееше да си осигури такъв талант... Но

умората не биваше да разпалва тези безпочвени страхове.

— Ще видим как стоят нещата, когато се върнеш. Ако всичко мине според плана ми, ще започнем отмъщението си срещу Минванаби.

— Аз ти се заклях, господарке, в сърцето си. Моля боговете някой ден да ми дадат възможност за официална клетва. — Огледа гъсталака, през който минаваха. — Тук изглежда добро място да ви оставя. Нека боговете те закрилят.

И изчезна в храстите. Кейоке го видя как се шмугна в тях, но не каза нищо.

Мара се излегна на възглавниците и започна да си повтаря думите на Аракаси. Помоли се желанието му да се сбъдне. Ако Аракаси не се закълнеше на натамито, тя или щеше да е мъртва, или Бунтокапи щеше да е установил твърд контрол върху земите на Акома.

— Готова съм — каза Мара на чакащите слугини.

Но в сърцето си знаеше, че никога няма да е готова за брака с третия син на Анасати. Стисна нервно ръце и се приготви да изтърпи дългата процедура по заплитане на косата с панделки и фиби в традиционната булчинска прическа. Ръцете на жените бяха нежни, но Мара не можеше да се успокои. Извиването и заплитането на всеки кичур я караше да трепка като дете.

Накоя сякаш разчете мислите ѝ, както винаги.

— Господарке, всички гости ще те гледат днес. Външният ти вид трябва да отразява гордостта на Акома.

Мара затвори очи, сякаш за да се скрие. Объркването се беше стегнало на топка в стомаха ѝ. Гордостта на Акома я въвличаше във все по-дълбок кошмар. Всеки път, щом се справеше с нещо, изникваше друго. За пореден път се зачуди дали е постъпила правилно, като бе избрала Бунтокапи за съпруг. Можеше да му повлияе по-лесно, отколкото на по-съобразителния Джиро, но пък можеше да се окаже и по-опърничав. Ако не можеше да го контролира, плановете ѝ за възраждането на Акома щяха да се провалят. За пореден път потисна напразните притеснения. Изборът беше направен. Бунтокапи щеше да стане лорд Акома. Поне за известно време.

— Господарке, главата малко насам. — Мара се подчини, сепната от топлата ръка на слугинята на бузата си. Нейните пръсти бяха изстинали, докато мислеше как ще се оправи с Бунтокапи. Мъжът, който щеше да стане лорд на Акома, нямаше мъдростта и интелекта на Сезу, нито финеса и хумора на Лано. Няколкото пъти, когато го бе видяла след пристигането му, той изглеждаше груб, глуповат, нетактичен и елементарен. Тя затаи дъх и си напомни, че той е просто мъж и че макар в храма да не бе научила много за мъжете, може да използва ума и тялото си, за да го контролира. Трябваше да е съпруга, дори без любов, както хиляди други, в името на Играта.

Суетенето зад тънкия хартиен параван показваше, че слугите приготвят залата за церемонията. Навън пръхтяха нийдра и се чуваше скърцането на каруци. Войниците ѝ бяха с парадни доспехи, оръжията им бяха увити в бял плат, за да подчертаят радостта от сватбата на господарката. Пътят беше пълен с носилки и свити на гости, като цветно море сред изгорялата трева. Робите и работниците имаха почивен ден. Смехът и песните им долитаха до ушите на Мара, която седеше сама и смразена от ужаса си.

Слугините нагласиха последната панделка и последното блестящо украшение. Мара беше като порцеланова фигура, веждите и миглите ѝ сякаш бяха нарисувани от най-добрия храмоджар.

— Дъще на сърцето ми, никога не си изглеждала толкова прекрасно — отбеляза Накоя.

Мара се усмихна механично и стана. Слугините свалиха простата ѝ бяла роба и я поръсиха с пудра, за да не се поти по време на дългата церемония. Други вече държаха копринените сватбени одежди. Мара прехапа устна, докато старите ръце на Накоя увиваха препаската около бедрата и плоския ѝ корем. Тази нощ ръцете на Бунтокапи щяха да я опипват, както си искат. Започна да се поти.

— Денят е топъл — каза Накоя. В очите ѝ се мярна разбиращ блясък и тя добави още малко пудра. — Касра, донеси на господарката студено вино. Пребледняла е, а вълненията от сватбата още не са започнали.

Мара си пое раздражено дъх.

— Накоя, ще се оправя и без вино. — Млъкна, защото слугините тъкмо стягаха корсета и ѝ пречеха да диша. — Освен това съм сигурна, че Бунто ще пие и за двама ни.

Накоя се поклони с дразнеща официалност.

— Леката руменина ти отива, господарке. А пък и съпрузите не се притесняват от изпотяването.

Мара не обърна внимание на дръзките ѝ думи. Знаеше, че старата дойка се притеснява за нея — за детето, което обичаше повече от всичко.

Шумът отвън подсказваше, че слугите бързат да свършат последните задачи. Най-високопоставените особи и огромен брой гости трябваше да бъдат настанени в залата според ранга им. Най-висшите щяха да се появят последни, така че настаняването бе дълъг и сложен процес, започнал още преди изгрев. Цуранските сватби се провеждаха сутрин, защото вечерният ритуал носеше лош късмет. Това изискваше най-нисшите гости да пристигнат поне четири часа преди изгрев-слънце. Щяха да ги забавляват музиканти и да им поднесат храна и напитки, докато жрецът на Чочокан освещава къщата. Някъде настрани пък червен жрец на Туракаму трябваше да заколи теле нийдра.

Слугините вдигнаха връхната дреха с извезани със злато птици шатра по ръкавите. Мара се обърна с гръб. Така нямаше нужда да гледа как Накоя проверява последните детайли по костюма, докато слугините затягаха панделките. Старата дойка беше напрегната след решението на Мара да повери на Бунтокапи властта над Акома. Дългосрочните планове за бъдещето не можеха да облекчат факта, че войните на Анасати са разквартирувани в казармата, а старият враг се шири в най-добрите помещения за гости. Грубият глас и невъзпитаните маниери на Бунтокапи също изнервяха слугите, които скоро щяха да му се подчиняват напълно. Както и самата тя, припомни си Мара с неудоволствие. Опита да си представи как ще легне с грубия младеж, но не можа. Само потръпна нервно.

Сепна се от докосването на слугинята и седна, докато ѝ слагаха церемониалните сандали. Други прислужници нагласяха седефени гребенчета във фризура ѝ. Момичето беше неспокойно, като телетата, които жертваха, за да отклонят погледа на Туракаму от сватбата, и нареди да дойде музикант — музиката може би щеше да я разсее от неприятните мисли. Съвсем скоро щеше да разбере дали съдбата ѝ е приготвила неприятности от брака с Бунтокапи. Музикантът — със завързани очи, защото никой мъж не трябваше да

вижда булката преди началото на церемонията — седна и започна успокояваща мелодия на петструнния гикото.

Щом нагласиха последните дантели, копчета и перлени украси по ръкавите, Мара се надигна от възглавниците. В стаята влязоха носачи с вързани очи — носеха открит паланкин, специално предназначен за сватби. Беше украсен с цветя и лози за късмет, а робите носеха гирлянди. Накоя пристъпи и целуна Мара по челото, преди да вдигнат паланкина.

— Изглеждаш прекрасно. Също като майка ти, когато се омъжи за лорд Сезу. Ако беше жива, щеше да е горда да те види. Нека намериш същата радост като нея и нека имаш много деца, които да носят името на Акома.

Слугините тръгнаха първи, а музикантът спря да пее и замълча някак странно и Мара изпрати Накоя да му даде малък дар, за да не накърни гордостта му. След това стисна пръсти, за да скрие треперенето им, и се съсредоточи. Домът ѝ нямаше да просперира, ако се занимава само с големите проблеми. Пътят към величието е в това да обръщаш внимание на дребните житейски неща. Поне така казваше баща ѝ, когато Лано пренебрегваше учението, за да се упражнява с воините.

Усети странна пустота. Далечният шум на гостите и приготовленията придаваше прозрачност на опразнените заради преминаването ѝ коридори. Не виждаше никого, но човешкото присъствие изпълваше въздуха. Стигнаха до главния коридор и излязоха в градината за медитации. Мара трябваше да прекара един час в усамотение, за да се приготви да остави моминството и да поеме ролята на жена и съпруга. Стражи в церемониални брони на Акома стояха наоколо, за да осигурят защита и уединение на господарката си. За разлика от робите, те не носеха превръзки, но бяха с гръб към нея и не я поглеждаха, за да не я урочасат.

Мара отклони мислите си от предстоящата церемония и се опита да потърси някакъв покой в наученото в храма. Загледа пръските на фонтана. Сияещите в златистата сутрешна светлина струи се стрелваха нагоре и после падаха в езерцето. Мара реши, че е като тях. Усилията ѝ в живота накрая щяха да се слоят в честта на Акома. Нямаше значение дали ще е щастлива, или ще страда като жена на Бунтокапи, стига

свещеното натами да остане в градината. И стига родът Акома да заеме полагащото му се място под слънцето, без да е в сянката на друг дом.

Сведе глава в росната тишина и се помоли на Лашима. Не за отминалото си детство и за спокойствието, което бе потърсила в храма. Молеше се за сила да приеме врага на баща си за съпруг, за да може Акома да се издигне отново в Играта на Съвета.

7. СВАТБА

Накоя се поклони.

— Време е, господарке.

Мара отвори очи. Въпреки ранния час беше горещо. Прохладата на утрото бе отминала и робата вече полепваше по тялото ѝ. Погледна Накоя, която стоеше до окичената с цветя носилка. Само още мъничко. Но не биваше да закъснява. Бракът щеше да е достатъчно тежък и без лошата поличба, ако церемонията не свършеше до пладне.

Стана и се качи в носилката. Робите свалиха превръзките си, защото церемонията започваше. Стражите се обърнаха като един и поздравиха господарката си.

Босите крака на робите не издаваха и звук, докато внасяха Мара в залата. Кейоке и Папевайо стояха на входа и изчакаха носилката да ги подмине, преди да тръгнат след нея. Слугите посипваха праговете с цветя, за да донесат на господарката си радост и здраве. Воините ѝ по коридорите я поздравяваха. Някои не можеха да скрият сълзите си. Тази жена бе повече от тяхна господарка. Тя бе дала надежди за нов живот на сивите воители. Сега отдаваше лоялността им на Бунтокапи, но завинаги щеше да остане тяхната любима господарка.

Носачите спряха пред затворените врати на залата и две служителки на Чочокан сложиха на главата на Мара цветни воали. В ръцете ѝ положиха венец от панделки, пера от шатра и стъбла от тиза, за да отбележат взаимовръзката между дух и плът, земя и небе и свещения съюз между мъжа и жената. Мара го хвана внимателно, притеснена, че потните ѝ длани ще измокрят копринените панделки. Кафяво-белите пера трепкаха и издаваха треперенето на ръцете ѝ. Четири елегантно облечени девици застанаха около носилката. Бяха от съюзни семейства на Акома и приятелки от детинство. Бащите им може и да спазваха политическа дистанция, но за този ден щяха да бъдат отново скъпи приятели. Топлите им усмивки не можеха да смекчат напрежението на Мара. Тя щеше да влезе като Господарка на

Акома и да излезе като жена на Бунтокапи. Като всички останали щеше да е просто украса, която да допълва честта и да носи наслада на съпруга си. След церемонията пред натамито нямаше да притежава ранг, освен чрез него.

Кейоке и Папевайо отместиха тихо паравана. Удари гонг. Музикантите надуха тръстиковите флейти и носачите пристъпиха напред. Мара примигна, за да спре напирещите сълзи. Държеше главата си гордо вдигната, докато я внасяха пред най-важните управници на Империята. Вече не можеше да спре церемонията, която щеше да я свърже с Бунтокапи от Анасати.

През цветните воали виждаше гостите като сенки. Дървените стени миришеха на восък и смола, примесени с уханието на цветята. Робите я понесоха към вдигнатия на две нива подиум. Оставиха носилката на по-ниското и се оттеглиха.

Пред нея стоеше Върховният жрец на Чочокан с трима послушници. Девиците, които я придружаваха, останаха в подножието на стълбите. Мара си пое дъх, замаяна от жегата и силната миризма от кандилото на жреца. Не можеше да види от другата страна на подиума, но знаеше, че Бунтокапи е влязъл от отсрещната страна, на носилка с украса, която символизира оръжия и брони, и че е от дясната страна на жреца. Знаеше, че робата му е не по-малко пищна от нейната и че лицето му е скрито от сватбена маска, изработена за някой от предците на Анасати.

Върховният жрец вдигна ръце към небето и започна:

— В началото бе силата в умовете на боговете. Те създадоха мрака и светлината, огъня и въздуха, водата и земята и накрая мъжа и жената. Отделните тела пресъздаваха единството на божиите мисли, с които бяха създадени, и така се появиха децата, за да прославят божието могъщество. Днес, както при сътворението, сме се събрали да потвърдим единството на божиата воля чрез земните тела на този мъж и тази жена.

Жрецът свали ръце. Удари гонг и детски хор запя химн в прослава на сътворението. Гостите се надигнаха с шумолене на коприна, скърцане на сандали и тракане на бижута.

Жрецът продължи, а Мара потисна импулса да посегне под воала и да се почеше по носа. Помпозната официалност на церемонията я подсети за един случай от детството ѝ, когато с Лано се бяха прибрали

след подобна благородническа сватба. Бяха я възпроизвели на игра. Мара стоеше на напечена от слънцето каруца, а косата ѝ беше окичена с цветя акаси. Лано носеше сватбена маска от глина и пера. Дори бяха изтормозили един възрастен роб, който да играе жрец с наметнато на раменете одеяло. Мара се усмихна тъжно. За съжаление този път венецът беше истински, а не имитация от треви и цветя. Ако Ланокота беше жив, щеше да ѝ се подиграва, но в сърцето си със сигурност щеше да плаче.

Жрецът свърши със следващата част и гонгът прозвуча отново. Гостите насядаха на възглавниците, а помощниците на жреца запалиха ароматни свещи и въздухът се изпълни с тежка миризма. Върховният жрец заизрежда добродетелите на Първата жена. Непорочност, послушание, кротост, чистота, плодовитост. Мара се покланяше и докосваше пода с чело при всяка от тях. Щом се изправеше, един свещенослужител с лилава роба махаше по един воал. Бял за непорочност, син за послушание, розов за кротост, докато накрая не остана само зеленият, който символизираше честта на Акома.

От прозрачния плат я сърбеше, но поне можеше да вижда.

Анасати седяха откъм младоженеца, както служителите на Акома седяха зад нея. Гостите пред подиума бяха подредени по ранг. Най-ярко светеше бялото и златно на Военачалника, който седеше отпред. Жена му носеше ален брокат с тюркоазни пера. Насред цялото море от цветове се открояваха две облечени в черно фигури, като гарвани, кацнали на поляна. Двама Велики от Събранието на магьосниците съпровождаха Алмечо на сватбата на сина на приятеля му.

След това трябваше да стоят Минванаби, но отсъствието на Джингу бе простено заради обявената кръвна вражда с Акома. Двете семейства можеха да присъстват без конфликт само на висши държавни събития като коронация или рождения ден на Военачалника.

Отзад се виждаха лордовете на Кеда, Тонмаргу и Ксакатекас. Заедно с Оаксатукан на Алмечо и Минванаби, това бяха Петте велики дома, най-могъщите в Империята. В следващия ред се виждаше Камацу Шинцавай и красивият профил на втория му син, Хокану. Шинцавай, подобно на Акома и Анасати, отстъпваха само на Петте велики.

Мара прехапа устна, а панделките на венеца затрепериха. Върховният жрец заизрежда добродетелите на Първия мъж, а

свещенослужителите поставяха нанизите от мъниста върху хартиените мечове на носилката на Бунто. Мара виждаше как белите и червени пера на маската му се мърдат, докато признава всяка добродетел — чест, сила, мъдрост, мъжественост и доброта.

Гонгът прозвуча отново. Жрецьт и помощниците му започнаха молитва за благоденствие. Девиците се изправиха по-бързо, отколкото Мара смяташе, че е възможно, и ѝ помогнаха да слезе от носилката. Бунто се изправи и двамата застанаха с лице към гостите и се поклониха. Оформи се малка процесия от лорд Анасати, Накоя, като Първи съветник на Акома, както и жрецьт и помощниците му, които да изпроводят булката и младоженеца до входа на свещената градина.

Слугите се наведоха и свалиха сандалите на Мара и Бунтокапи, та краката им да са в досег със земята и предците на Акома, докато Господарката предава владенията на бъдещия си съпруг. Слънцето вече бе достатъчно високо, за да изсуши и последните остатъци от роса. Напечените плочи на пътечката ѝ се струваха нереални, а птичите песни от дърветата уло допринасяха за усещането, че се намира в детски сън. Но пръстите на Накоя стискаха ръката ѝ съвсем истински. Жрецьт поде нова молитва и Мара тръгна напред с Бунтокапи, който приличаше на натруфена кукла. Жрецьт се поклати на своя бог — лорд Анасати, Първият съветник на Акома и помощниците останаха назад — и последва двойката в градината.

Мара спазваше ролята, си и не смееше да погледне назад. Ако ритуалът ѝ позволяваше, щеше да види сълзите на Накоя.

Процесията излезе изпод приятната сянка на уло и тръгна покрай лехите с цветя по извитите мостчета, водещи към натамито на Акома. Мара вървеше вдървено по стъпките, които бе изминала преди няколко месеца, когато скърбеше за баща си и брат си. Реши да не мисли за тях сега. Сенките им нямаше да одобрят омъжването за семеен враг, та дори целта да беше опазването на семейното наследство. Не поглеждаше и към мъжа до себе си. Шляпащите му стъпки издаваха, че не е запознат с пътя, а дъхът му свистеше зад ярките златисточервени багри на сватбената маска. Очите на маската се вираха напред тъжно, а тези на мъжа се стрелкаха трескаво, оглеждаха това, което щеше да му принадлежи по право като на лорд на Акома.

Прозвуча лек звън, подканящ двойката да се помоли мълчаливо. Мара и съпругът ѝ се поклониха на божествения образ на церемониалната порта и спряха на ръба на езерцето. По тревата отдавна нямаше следи от оскверняващото присъствие на убиеца, а жреците бяха издигнали заслон над древното натами. След кратка молитва и медитация, гонгът прозвуча отново, жрецът пристъпи напред и постави ръце на раменете на младоженците. Благослови ги с вода от езерцето и замълча, докато изричаха клетвите си.

Мара се помъчи да се успокои, но упражнението, научено от сестрите на Лашима, ѝ се струваше по-трудно от всякога. Произнесе с твърд глас думите, с които отричаше наследената си роля като Управляваща лейди на Акома. Изчака, потна, но без да помръдне, жрецът да смъкне зеления ѝ воал и да го изгори на мангала до езерцето. После той намокри пръст, потопа го в топлата пепел и начерта символи по дланите и ходилата на Бунто. Мара се наведе и целуна натамито. Остана с притиснато чело към земята, която съхраняваше костите на предците ѝ, докато Бунтокапи от Анасати се кълнеше да посвети живота, честта и вътрешния си дух на Акома. След това той коленичи до Мара и тя довърши ритуала с глас, който сякаш принадлежеше на друг.

— Тук почиват духовете на Ланокота, моя брат; лорд Сезу, баща ми; лейди Оскиро, майка ми: нека те чуят думите ми. Тук лежи пепелта на дядовците ми, Касру и Бектомачан, и на бабите ми, Дамаки и Ченио: нека те видят делата ми. — Пое си дъх и продължи дългия списък предци чак до патриарха на Акома Анчиндиро, обикновен войник, който се дуелирал пет дни с лорд Тиро от Кеда и спечелил ръката на дъщеря му и титлата, която веднага го наредила сред Петте велики фамилии на Империята. Дори Бунтокапи кимна с уважение, защото въпреки мощта си Анасати нямаха толкова богата история като Акома. Потта се стичаше по яката на Мара. Тя откъсна цвете от венеца си — пръстите ѝ учудващо не трепереха — и го остави до натамито: това символизираше завръщането на плътта в почвата.

Гонгът прозвуча тъжно. Жрецът каза нова молитва и Бунто изрече ритуалните слова, които го обвързваха безвъзвратно към името и честта на Акома. Мара му подаде ритуален нож и той се поряза и кръвта му закапа на земята. Бунтокапи прие лордството на Акома, обвързвайки честта си по-силно от плътта, роднинските връзки и

паметта на самите богове. Жрецът свали червено-златната му сватбена маска и третият син на врага на Акома се поклони и целуна натамито. Мара погледна настрани и видя как устните на съпруга ѝ се свиват в арогантна усмивка. След миг чертите му се скриха, защото Върховният жрец на Чочокан постави зелената сватбена маска на Акома на раменете на новия лорд.

Мара не помнеше как се е надигнала. Процесията до входа на градината премина в замайване, като сън сред птичите песни. Слугите чакаха да измият изцапаните ѝ крака и да ѝ обуят украсените сандали. Тя изтърпя, докато лорд Анасати се покланяше официално на домакина си, новия лорд на Акома, и не заплака, когато Накоя застана на определеното ѝ място, на една крачка зад дясното му рамо. Слънцето се отрази за миг в робата на жреца ѝ я заслепи, но тя продължи към главната зала, за да довършат официалната част от сватбата.

В залата беше задушно. Знатните дами си вееха с ветрила от изрисувани пера, а музикантите, които ги забавляваха, триеха потни отпечатъци от инструментите си. Слугите изчакаха булката и младоженецът да се настанят в носилките и ги повдигнаха до нивото, на което стояха Върховният жрец и помощниците му. Жрецът, преоблечен в роба, обшита със скъпоценни украси от злато, сребро и мед, призова вечно присъстващия взор на Чочокан, Бога на Доброто, скръсти ръце при следващия удар на гонга и на подиума се появи момче и момиче с тръстикови клетки в ръце. В клетките имаше мъжка и женска птица кири, черно-белите пера по крилата им бяха боядисани в зеленото на Акома.

Жрецът благослови птиците и помощниците му взеха клетките. Той извади церемониален жезъл от слонова кост и призова бога да благослови брака на Бунтокапи и Мара. В залата се възцари тишина, дори ветрилата в ръцете на дамите спряха да пърхат. Всички, от най-дребните земевладелци до обсипания с бижута Военачалник, впериха поглед в жреца, който почукваше по клетките с жезъла.

Помощниците отвориха клетките, та птиците да могат да полетят. Заедно, като добра поличба, и отделно, обричайки брака на провал.

Накоя затвори очи, старите ѝ ръце стиснаха медальона под брадичката ѝ. Бунто гледаше, но вълнението му бе скрито от ярката

сватбена маска. А булката зяпаше сякаш в нищото.

Гонгът прозвуча и слугите отместиха хартиените стени около залата.

— Нека този брак бъде благословен от небесата — запя жрецът.

Помощниците разлюляха клетките, подканяйки птиците.

Женската изпищя гневно и разпери криле, а мъжкият подскочи във въздуха и направи кръгче над присъстващите, след което се върна при нея. Опита да кацне на ръба, но тя махна ядосано с крила и го клъвна безмилостно. Мъжкият отстъпи и опита отново, но женската подскочи във въздуха и боядисаните ѝ крила замахаха в зелен вихър. Тя изпищя силно и излетя на свобода, изчезна в слънчевата светлина. Мъжкият се вкопчи в парапета с настръхнала перушина и поклати раздражено глава. Залата гледаше в напрегната тишина. Птицата скочи върху празната клетка и се изцвъкна. След минута жрецът махна раздражено с ръка — жест, който не остана незабелязан. Един притеснен помощник изшътка на птицата и тя литна, направи мързеливо кръгче, кацна до една от цветните лехи в градината и почна да рови за трохи.

Сред събраната тълпа се надигна вълна от шумолящ брокат и пера. Върховният жрец прочисти гърлото си и стисна жезъла със сбръчканата си ръка. Погледна скования Бунто и заговори:

— Приемете добротата на Чочокан и чуйте урока му. — Ново прочистване на гърлото. — Поличбата показва, че бракът изисква дипломация. И че вие двамата винаги ще се стремите към единство. Такава е волята на боговете.

Настъпи неловка пауза, докато го чакаха да продължи. Накрая стана ясно, че това е всичко, и гонгът удари отново. Един слуга смъкна сватбената маска на Бунтокапи и той се обърна към Мара.

— Разменете венците — каза жрецът, сякаш си мислеше, че ще забравят.

Бунто се наведе и Мара постави малко изкривения церемониален венец на тъмната му коса. Венецът се килна, щом той изправи глава, и Мара долови вино в дъха му, когато дойде неин ред да бъде коронована.

Намръщи се. Докато тя бе медитирала за час, според обичая младоженецът трябваше да изпие чаша вино с приятелите си ергени, за да им донесе късмет в търсенето на жени. Но очевидно Бунто и

другарите му бяха изпразнили церемониалната кана, че и две-три повече. Мара се ядоса от това и почти не чу как жрецът ги провъзгласява за мъж и жена, докато трае земният им живот. Дори не осъзна, че официалната част от церемонията е свършила, докато гостите не започнаха да надават радостни възгласи и да обсипват младоженците с цветни лентички за късмет.

Успя да се усмихне механично. Беше ред всеки гост да представи сватбения си дар — произведение на изкуството, рецитал или музикално изпълнение. Някои от тези дарове щяха да са изкусни и скъпи изработки, поръчани от великите лордове на империята. Според слуховете Военачалника бе довел цяла театрална труппа, като бил докарал и сцена. Но неговото представяне щеше да е след дни, защото трябваше да се започне от най-нисшите.

Бунтокапи махна хартиената украса от предницата на ризата си и се измъкна от първите представяния с оправданието, че трябва да се облекчи и да смени дрехите си. Според традицията не можеше да легне с жена си, докато не минеше и последното представяне.

Мара кимна учтиво и каза:

— Аз ще остана, съпруге, така че и най-нисшият гост да получи благодарността ни за присъствието си.

Бунтокапи изсумтя, решил, че тя го отбягва нарочно. Е, после щеше да се занимава с нея. Сега предстоеше пир с музика и пиене и освен това братята му щяха да му се поклонят за пръв път като на нов лорд на Акома. Той се усмихна под килнатия сватбен венец и плесна с ръце на робите да го изнесат.

Мара остана, въпреки че повечето гости последваха примера на съпруга ѝ. Вече приближаваше пладне и далечните пасища на нийдра трепкаха в маранята. Най-високопоставените гости се оттеглиха в покоите си и изпратиха слугите за освежаващи напитки и нови дрехи. След това, натруфени като ярки птици, се събраха да пируват с овкусен лед, студен сок от джомач и вино са, докато се спусне прохладната вечер.

Междувременно в задушната зала нископоставените седяха сковано на местата си, докато наети изпълнители или талантиливи членове на семействата пееха, рецитираха и играеха в чест на младоженците от Акома. На по-малките сватби булката и младоженецът изглеждаха първите няколко представяния от учтивост;

но във Великите домове забележителните представления бяха доста по-късно. Затова двойките имаха навика да оставят усилията от първите дни за забавление на свободните слуги.

Но Мара остана на първата част от представянията: жонгльор, който имаше повече успех като комедиант, двама певци, фокусник — чиито трикове се дължаха на ловките му пръсти — и поет, чийто патрон хъркаше звучно по време на рецитала. Тя аплодираше учтиво и въпреки че не хвърли нито едно цвете от подноса до себе си, изглеждаше достатъчно заинтересована, докато не дойде почивката. Следващите изпълнители чакаха сковано, сигурни, че младоженката ще се оттегли на пира. Но вместо да повика носачи тя накара слугите си да поднесат лека храна и напитки. Гостите замърмориха изненадано.

Дебелият търговец от Сулан-Ку на първия ред се изчерви и се скри зад ветрилото на жена си. Дори в най-смелите си мечти не бе очаквал, че лейди Акома ще остане да гледа сина му, който свиреше на флейта. Момчето имаше ужасен слух, но майка му сияеше от гордост. Мара — пиеше охладен сок от джомач на подиума — кимна учтиво, когато младият флейтист привърши и почти се спъна в опита си да освободи сцената за следващото изпълнение. Мара се усмихна на смутените родители и разбра, че въпреки че бе трябвало да изтърпи лошата музика, вече може да поиска всякаква услуга от търговеца.

Великата лейди не показва умора по време на изпълненията на мимовете, дресъора на кучета, още двама поети и пееща птица лиенди. Награди втория поет с цвете — хвърли го ловко върху шапката му. Следващият художник я накара да се засмее с карикатури на бик нийдра, нападащ воин. По време на втората почивка Мара накара слугите да махнат горната ѝ роба, за да ѝ е по-комфортно в жегата. Присъстващите замърмориха, че щедростта ѝ е направо нечувана. Изпълнителите почувстваха интереса ѝ и това сякаш вдъхна нов живот на представленията им. Слугите поднесоха освежаващи напитки като благодарност към присъстващите и част от напрежението в залата изчезна. Виното поразвърза езиците и по-дръзките зашепнаха, че господарката е много хубава и заслужава честта на дедите си.

Мара чу част от подмятанията и се усмихна благосклонно. По време на третата почивка накара прислужниците си да развалят сложната сватбена прическа и да срещат дългата ѝ коса назад. Остави

сватбения венец до коляното си и изслуша следващите две порции представления за радост на всички участващи. Следобедът продължаваше да се сгорещява. Неколцина от по-важните гости дойдоха да видят защо се бави лейди Акома.

По залез се появи и младоженецът, с леко нестабилна крачка и твърде шумен. Качи се на подиума, размаха бокал с вино и попита защо жена му стои толкова дълго в залата. Военачалникът и някои от по-висшите благородници вече пирували, а тя сякаш ги избягвала и стояла при простите певци и нископоставените гости.

Мара склони почтително глава и погледна съпруга си в очите. Бунто миришеше на пот и алкохол. Въпреки това момичето успя да се усмихне.

— Съпруже, поетът Камичиро ще се представи след малко. Той е още относително неизвестен, но неговият патрон лорд Теширо умее да разпознава гениалността. Защо не останеш, за да отпразнуваме представянето на новоизгряващия талант?

Бунто се изпъчи и скръсти ръце, без да обръща внимание, че полива левия си ръкав. Беше притиснат между невинността на жена, чиито дрехи скриваха всичко интересно, и сияещите от гордост Камичиро и лорд Теширо. Ако отхвърлеше похвалите на съпругата си, щеше да е сериозна излагация. Все пак беше достатъчно трезвен, за да се измъкне, без да компрометира задълженията си на домакин. Той се поклони и изръмжа:

— После ще се занимавам с поезия. Неколцина от другите гости започнаха игра на чиро и съм заложил на победителя.

Лорд Акома се оттегли от залата, а неговата лейди нареди да поднесат още вино на изпълнителите. Като бе отказала да тръгне със съпруга си, бе спечелила възхищението на най-нископоставените си гости. Най-големи възхвали получи от търговеца и сина му флейтист, както и от натруфената жена на поета Камичиро. Жителите на Сулан-Ку знаеха, че тя е любовница на лорд Теширо и че тъкмо нейното обаяние е допринесло за патронажа му.

Птиците шатра се разлетяха по залез. Сватбените представления за деня приключиха и готвачите поднесоха екзотични ястия, украсени с хартиени символи за късмет. Музикантите свиреха под запалените фенери, а щом се стъмни съвсем, се появиха жонгльори с факли. Мара седеше до съпруга си, докато той не разпореде робините да започнат

танц с воали. Тогава изтощената лейди Акома се прибра в специалната церемониална постройка, където се изкъпа, преоблече се и лежа дълго будна, преди да заспи.

Утрото беше сухо, прашно и без следа от ветреца. Слугите се бяха трудили цяла нощ, за да са готови за празненствата. Лехите с акаси бяха напоени, а градинарите вече режеха зеленчуци за готвачите. Мара се надигна, чу стонове на съпруга си през тънката стена, която разделяше младоженската постройка, и предположи правилно, че има махмурлук. Изпрати най-красивата си робиня да му прислужва и си поръча чоча. След това се разходи, докато имаше остатъци от сутрешна прохлада. Скоро царицата на чо-джа и нейните слуги щяха да пристигнат в земите на Акома и защитата нямаше да е в толкова критично положение. Тази мисъл я успокои донякъде. Семейното богатство беше в компетентните ръце на Джикан, а имението бе подсигурено. Така можеше да съсредоточи всички ресурси, за да се справи с лорда, за когото се бе омъжила. Беше чула женския смях и настоятелния глас на Бунто, преди съпругът ѝ да захърка призори. Помоли се на Лашима за сила.

Приключи с медитацията си, когато видя как един от гостите въвежда малка процесия в залата. Започваше вторият ден на сватбените представления и тя се разпореди за носилката си. Щеше да направи нещо абсолютно безпрецедентно. Щеше да изгледа абсолютно всичко и да не остави незабелязано представление, въпреки че тези на по-висшестоящите щяха да бъдат чак в късния следобед. Бунтокапи беше Управляващ лорд и Акома щеше да се нуждае от всички приятелства, които успееше да създаде.

Следобедът на следващия ден беше ветровит. Сенките на облаците се гонеха по пасищата, а от изток се задаваше дъжд. Въпреки риска от намокряне гостите на Акома стояха на открито и гледаха последното представление.

За изумление на присъстващите Военачалникът бе платил от личното си богатство, за да ангажира Имперския театър джоджан. Джоджан беше официалният театър за благородници, докато простолудието предпочиташе по-палавите и весели театри сегуми, които пътуваха в провинцията. Имперският джоджан разполагаше с

най-добрите актьори, а трупата Шало-тобаку изнасяше представления само за императора и неговите приближени. Този път показваха „Лорд Тедеро и сагунджанът“, едно от десетте класически собату, древна оперна форма.

Мара опита да се съсредоточи върху финала. Наслаждаваше се на прохладния вятър и на всеки момент, който можеше да отложи, преди да легне в брачното ложе. Актьорите бяха великолепни и играеха вдъхновено въпреки вятъра, който развяваше пищните им костюми.

Жалко, че сюжетът беше толкова предъвкван. Лейди Акома не харесваше собату и предпочиташе стила висок до, а и декорите на пътуващата сцена бяха твърде кичозни дори за цуранското око.

По време на кулминацията на операта, когато лорд Тедеро влизаше в пещерата, за да освободи Нешска от лапите на ужасния сагунджан, в залата се появиха две облечени в черно фигури. Дори самото присъствие на Велики щеше да направи събитието изключително, но двамата магьосници призоваха илюзии. Вместо хартиения сагунджан, в който имаше певец и няколко помощници, се появи стряскащ образ. От изрисуваната като пещера врата се появи сагунджан, дванайсет стъпки висок, със златни люспи и издишащ червени пламъци. От страховитите зъби прозвуча мелодичен баритон. Всички знаеха, че това е певецът, но не можеха да го видят. Дори Мара се заплени от гледката и забрави за тревогите си. Тедеро замахна с меча си и илюзията се стопи. Обикновено собату свършваше с поклон и учтиви аплодисменти, но този път изригнаха възторжени възгласи и ръкопляскания. Дори Военачалникът се усмихна, доволен от театралната трупа и магьосниците. Мара въздъхна със съжаление, когато актьорите се поклониха за последно. Накрая завесите се спуснаха под свирепите пориви на вятъра, а тя се приготви за неизбежното.

— Е, жено — каза Бунтокапи в ухото ѝ. — Време е да се оттеглим.

Мара се напрегна, но на лицето ѝ се изписа необходимата усмивка.

— Както пожелаеш, съпруге.

Дори слепец би доловил колебанието ѝ. Бунтокапи се засмя и я вдигна на ръце с вик на пьянски триумф.

Гостите нададоха окуражителни възгласи. Мара опита да успокои тупкащото си сърце, без да обръща внимание на силните ръце, които я прегръщаха. Щеше да устои, трябваше да устои, в името на Акома. Сгуши лице в потната яка на мъжа си и му позволи да я свали от подиума. Тълпата ги замеряше с хартиени символи за плодородие, докато той я носеше към ярко боядисаната сватбена постройка.

Кейоке и Папевайо стояха като почетна стража в края на пътеката. Бунтокапи ги подмина, сякаш бяха обикновени слуги, и пристъпи в сребрилата светлина, проникваща през стените от хартия и летви. Двамата слуги вътре се поклониха ниско при появата на господарите. Бунтокапи пусна Мара да стъпи на крака, изръмжа и слугинята се надигна, за да затвори плъзгащата се врата. Прислужникът стоеше неподвижно в ъгъла и чакаше заповедите на лорда.

Постройката беше променена. Стената, която разделяше покоите, бе заменена от широко легло, покрито с копринени завивки. Беше сложено до източната стена, защото зората символизираше началото. В центъра имаше възглавници за седане и ниска масичка. Мара направи нерешителна стъпка, настани се пред нея и сведе поглед, докато Бунтокапи седнаше срещу нея.

— Извикай жреца на Чочокан — нареди лорд Акома. Трескавият му напрегнат поглед се втренчи в Мара, а слугата забърза да изпълни заповедта.

Жрецът донесе поднос с кана златисто вино тура, две кристални чаши и свещ на украсена керамична поставка. Вдигна подноса към небето, изрече благословия и го постави между съпруга и съпругата. Погледна двамата с леко закачлив поглед. Ръцете на Мара трепереха неудържимо, а нетърпението на младия лорд беше очевидно. Жрецът запали свещта и каза:

— Нека мъдростта на Чочокан ви просветли. — Нарисува с тебешир символ около свещта, взе каната, наля двете чаши и ги постави пред тях. — Нека благословията на Чочокан изпълни сърцата ви. — Начерта символи и около чашите и каната.

— Пийте, деца на боговете, и се опознайте, както небесните господари ви разпореждат. — Поклони се и с почти видимо облекчение напусна брачните покои.

Бунтокапи махна с ръка и слугите се оттеглиха. Хартиените стени се затвориха и го оставиха насаме с булката, в убежище, което потръпваше от поривите на вятъра.

— Най-последно, жено, си моя. — Бунтокапи вдигна чашата си твърде бързо и виното се разля върху начертания символ. — Погледни, ме. Жрецьт каза да пием заедно.

Вятърът удари стената и хартията се огъна. Мара се сепна, но успя да се овладее, посегна и вдигна чашата си.

— За нашия брак, Бунтокапи.

Отпи малка глътка, а съпругът ѝ изпи чашата си до дъно.

Наля я пак с останалото в каната и изпи и него на един дъх. Първите капки дъжд затропаха по промазания плат на покрива на брачната постройка, докато той оставяше каната и чашата.

— Жено, дай ми още вино.

Мара остави бокала си в начертания от жреца символ. В далечината прозвуча гръм и върху покрива се изля истински порой.

— Както пожелаеш, съпруге — каза Мара кротко и обърна глава да призове слугите.

Бунто рязко се наведе към нея. Масата се разклати и чашата на Мара падна и се счупи, виното се разля. Мара изпищя, когато тежкия юмрук на съпруга ѝ се стовари в лицето ѝ.

Падна замаяна на възглавниците, плисъкът на дъжда се смесваше с писъка на кръвта в ушите ѝ. Въпреки болката и шока Мара запази гордостта на Акома. Остана да лежи, като дишаше тежко.

Бунтокапи се наведе над нея, закривайки светлината, и вдигна заканително пръст.

— Казах ти да ми дадеш. — Гласът му беше нисък и пълен със заплаха. — Запомни веднъж завинаги. Ако поискам вино, ти ще го донесеш. Никога няма да възлагаш тази задача или която и да било друга на слуга без мое позволение. Ако искам нещо от теб, ти ще го вършиш.

Седна и я изгледа свирепо.

— Мислиш, че съм глупав. — Тонът му показваше дълго таена ненавист. — Всички мислите, че съм глупав. Братята ми, баща ми, а сега и ти. Е, не съм. С Халеско и особено с Джиро беше лесно да изглеждам глупав. — Засмя се горчиво и добави: — Но повече няма

нужда да се правя на глупак! Вече има нов ред. Аз съм лорд на Акома. Никога не забравяй това, жено. Сега ми донеси вино!

Мара затвори очи и отвърна с принудено спокоен глас.

— Да, съпруже.

— Ставай! — Бунто я подритна.

Мара се подчини, като устоя на подтика да докосне зачервената си буза. Главата ѝ бе сведена в перфектна поза на подчинение, но в тъмните ѝ очи проблесна нещо различно, докато се покланяше на Бунтокапи. След това, с още по-голям самоконтрол, отколкото докато се отказваше от правата си на лейди на Акома, тя стана и донесе вино от раклата до вратата.

Бунтокапи я наблюдаваше как пълни чашата му. Гледаше с очакване гърдите на Мара под леката дневна роба и не забеляза омразата в очите ѝ, докато отпиваше. Щом довърши виното, хвърли чашата настрани и потните му ръце се насочиха към дразнещата копринена преграда. Събори съпругата си направо на възглавниците.

Мара търпеше ръцете му по голата си плът. Не се съпротивляваше и не викаше. Показа кураж като този на баща ѝ и брат ѝ срещу варварските орди на Мидкемия и изтърпя ставащото без сълзи, въпреки че тласъците на Бунто ѝ причиняваха болка. След това легеше сред намачканите потни чаршафи и слушаше тропота на дъжда и хъркането на съпруга си. Беше млада и наранена и се замисли за майка си и Накоя. Дали техните брачни нощи са били по-различни? Обърна се с гръб към врага, за когото се бе омъжила, и затвори очи. Сънят не идваше. Но въпреки че гордостта ѝ бе наранена, честта на Акома бе непокътната. Не беше изпищяла — нито веднъж.

Утрото беше странно тихо. Гостите си бяха тръгнали, изпратени от лорд Анасати и Накоя от името на младоженците. Слугите открянаха стените и свежият дъждовен въздух нахлу вътре и донесе виковете на пастирите на нийдра.

Мара вдъхна миризмата на мокра пръст и цветя и си представи градините, измити от летния прахоляк. По принцип ставаше рано, но по традиция не трябваше да се надига преди съпруга си на сутринта след консумирането на брака. Бездействието я дразнеше, оставяше ѝ твърде много време за размисъл и разнообразни болки по тялото. Въртеше се, докато Бунто спеше като заклан.

Слънцето се вдигна и брачната постройка се сгорещи. Мара нареди на слугата да отвори изцяло стените и щом слънцето го напече, съпругът ѝ заръмжа. Мара изгледа спокойно как той се завъртя на възглавницата и нареди да затворят всичко и да пуснат завесите. Изражението му беше болнаво, а по врата и ръцете му бе избила пот.

— Съпруже, неразположен ли си? — попита сладникаво тя; знаеше, че има убийствен махмурлук.

Бунто изстена и я прати за чоча. Мара потръпна от спомена за насилието, стана и донесе димящата кана. Подаде чашата в ръката на лорда си. Напитката вреше цяла сутрин и сигурно бе твърде силна за пиене, но Бунтокапи я изсърба шумно.

— Дребна си — каза той, загледан в големия си юмрук на фона на нежната ѝ ръка. След това изпъшка от главоболие, пресегна се и ощипа едното ѝ зърно.

Мара едва се удържа да не трепне. Тръсна коса, така че да покрие гърдите ѝ, и попита:

— Какво ще желае милорд?

— Още чоча, жено. — Загледа я как пълни чашата, сякаш засрамен от махмурлука си. — Имам чувството, че цяло стадо нийдри се е изсрало в устата ми. — Направи гримаса и се изплю. — Помогни ми да се облека и кажи на слугите да донесат хляб от тиза и джомач.

— Добре, съпруже — отвърна Мара. — А след това? — Замисли се с копнеж за сенките на бащиния си кабинет и Накоя.

— Не ме дразни, жено. — Бунто се надигна предпазливо, протегна се, както беше гол, коленете му минаха само на сантиметри от носа ѝ. — Ще се занимаваш с проблемите на къщата чак след като приключи с теб.

Сенките на завесите скриха потръпването на Мара. Тя се приготви да го изтърпи отново, въпреки отвращението от новата си роля. Но уморителното пируване бе притъпило нагона на съпруга ѝ и той остави празната чаша на леглото и поиска робата си.

Мара я донесе и му помогна да нахлузи копринените ръкави на яките си космати ръце. След това се дръпна настрани, докато слугите носеха вода за банята на господаря. След като му изтърка гърба и водата изстина, той ѝ позволи да се облече. Слугите донесоха хляб и плодове, но само тя трябваше да му прислужва. Мара го гледаше как яде джомача и сокът капе по брадичката му и се чудеше как

възпитаният лорд на Анасати се е сдобил с такъв син. В един миг погледна очите му и с пристъп на ледена паника установи, че той я наблюдава също толкова внимателно. Като хищник. Осъзна, че хвалбите му, че не е глупак, може да са истина. Призля й. Ако Бунтокапи беше само коварен като лорд Минванаби, щеше да успее да се справи с него. Но ако беше и интелигентен... Тази мисъл направо я смрази.

— Много си умна — каза Бунтокапи накрая и погали китката й собственически с лепкав пръст.

— Качествата ми бледнеят пред тези на милорд — прошепна Мара и целуна кокалчетата му, за да го разсее.

— Не ядеш — отбеляза той. — Само зяпаш. Това не ми харесва при жените.

Мара отрязва парче хляб от тиза и го стисна в длан.

— С разрешението на милорд?

Бунтокапи се усмихна, докато тя отхапваше. Хлябът й се стори безвкусен, но тя го сдъвка и глътна, заради него. Синът на лорд Анасати бързо се отегчи и поръча музиканти.

Мара затвори очи. Имаше толкова голяма нужда от Някоя, че чак я болеше отвътре. Но като съпруга не можеше да стори нищо и чакаше докато Бунто спореше с певица за четвъртия куплет на някаква балада. Денят се сгорещи и сватбената постройка стана задушна. Мара търпеше и сервираше вино, докато мъжът й не се отегчи от музиката, после среса косата му и му завърза сандалите. След това по негово нареждане танцува, докато косата й не залепна по челото; натъртеното лице я болеше от напрежение. Точно когато изглеждаше, че съпругът й ще пропилее целия ден, той стана и нареди да му приготвят носилката. Заяви, че ще изкара времето до вечеря в казармите да провери подготовката на войниците на Акома.

Мара се помоли на Лашима да прати търпение на Кейоке. Беше потна и уморена, но последва съпруга си под парещото следобедно слънце. Съвсем беше забравила за почетната стража и Кейоке и Папевайо видяха синината на бузата й, когато се появи.

Само усилените дългогодишни тренировки им позволиха да не реагират на този срамен белег. Но ръката на Кейоке стискаше дръжката на копието до побеляване, а пръстите на Папевайо дълбаеха дупки в сандалите му. Ако някой друг мъж се бе отнесъл така с Мара-ани,

щеше да умре, преди да направи и една стъпка. Денят беше ярък и светъл, но Мара усети гнева на воините си като черна сянка.

Сватбената постройка се разгоря още преди да стигне до главната къща. По традиция тя трябваше да се запали, за да почете свещеното преминаване на жената в съпруга и на мъжа в съпруг. След като хвърли ритуалната факла през прага, Кейоке се обърна мълчаливо и тръгна към казармите в очакване на заповеди от лорда. Папевайо стоеше и гледаше безизразно как пламъците обгръщат възглавници, чаршафи, хартиени стени и летви. За пръв път беше толкова щастлив да види пожар. Гледката почти го караше да забрави за синината на лицето на Мара.

Накоя не беше в кабинета. Мара си припомни с неприятно усещане, че това е поредната промяна, породена от брака. Сега това беше кабинетът на Бунтокапи, като лорд на Акома. Нищо в реда на къщата нямаше да остане същото. Джикан водеше сметките в крилото на писарите, но тя вече не можеше да го приема. Чувстваше се изтощена, въпреки само седемнайсетте си години, и се оттегли под дървото уло в личната си градина.

Не седна, а само се подпря на грубата кора, докато един от слугите изтича за Накоя.

Чакането сякаш се проточи безкрайно, а плисъкът на фонтана не я успокояваше. Накрая Накоя се появи, задъхана и разрошена, и Мара я изгледа мълчаливо и потиснато.

— Господарке? — Дойката пристъпи колебливо напред, сепна се, когато видя синината на бузата ѝ, и вдигна ръце, без повече думи. След миг лейди Акома бе само плачещо момиче в прегръдките ѝ.

Накоя я галеше по раменете, докато отминат конвулсиите от плаченето.

— Мара-ани, дъще на сърцето ми. Виждам, че лордът, за когото се омъжи, не е бил нежен.

За известно време само скръбното ромолене на фонтана изпълваше градинката. След това Мара се стегна, много по-скоро, отколкото очакваше дойката.

— Съпругът ми е лорд — заговори момичето с изненадващо твърд глас. — Но името на Акома ще го надживее. — Подсмръкна, докосна синината на лицето си и погледна дойката. — Майко на

сърцето ми, докато не зачена, ще трябва да намеря сила да се примирявам с неща, от които баща ми и брат ми биха плакали.

Накоя кимна към възглавниците под дървото и я подкани да седне. Старите ѝ ръце я масажираха, а един слуга донесе студена вода и меки кърпи. Мара се излегна на възглавниците, а Накоя изми лицето ѝ. След това среса разрошената коса, както правеше, когато господарката ѝ беше малка. През цялото време говореше тихо в ухото ѝ.

— Мара-ани, знам, че тази нощ не ти е донесла радост. Но разбери, че мъжът, за когото се омъжи, е млад и нетърпелив като тригодишен бик. Не съди за всички само по него. — Не припомни, че въпреки съвета ѝ Мара бе отказала да се обучи с помощта на Тръстиковия живот, заради твърдоглавието си. Попи синините с хладна вода. Цената на твърдоглавието беше платена с жестокост.

Мара въздъхна и отвори подутите си очи. Погледна дойката с болезнена несигурност, но без съжаление. Накоя остави легена и кърпата и кимна одобрително. Момичето беше малко, дребно и изтормозено, но притежаваше твърдостта на баща си лорд Сезу, когато станеше въпрос за фамилията. Щеше да удържи и да продължи името на Акома.

Мара придърпа робата си и се намръщи, когато платът закачи нахапаните ѝ зърна.

— Майко на сърцето ми, желанията на мъжете са странни. Имам нужда от съвета ти.

Накоя се усмихна, но по-скоро служебно, отколкото от удоволствие. Наклони глава и след кратък размисъл извади иглите от косата си и започна да ги закрепя наново. Докато гледаше познатите спокойни движения на сбръчканите ѝ ръце, Мара се поуспокои. След нощта винаги идва ден, без значение колко тъмни облаци са закривали луната. Заслуша се в съвсем тихите думи на Накоя.

— Дете, Империята е обширна и много лордове имат амбиции, които изпълват сърцата им с корава жестокост. Беззащитните слуги често страдат от управлението на такива мъже. Но от това се ражда мъдростта. Слугите са се научили, както ще се научиш и ти, че честта е оръжие с две остриета. Всяка дума има две значения, а всяко действие множество последици. Слугата може да превърне живота на

жестокия си господар в истински ад, без да нарушава лоялността и честта.

Мара гледаше листата на дървото и разпокъсаното небе над тях.

— Като теб, Кейоке и Джикан, когато Папевайо ме спаси от убиеца — прошепна тя сънено.

Отговорът щеше да граничи с предателство, така че Накоя само кимна мълчаливо.

— Ще повикам акушерката, милейди. Тя притежава мъдростта на земята и ще те научи как да заченеш максимално бързо. Тогава лордът няма да притеснява съня ти с похотта си, а името на Акома ще бъде подсигурено с наследник.

Мара разбута възглавниците.

— Благодаря, Накоя. — Потупа старицата по ръката и се изправи. Преди да тръгне, дойката я погледна право в очите. Вътре се виждаше болка и лек страх, но същата трезва пресметливост, която се бе появила след смъртта на лорд Сезу.

Старицата се поклони, за да скрие напиралните емоции, но щом Мара тръгна с изпънат гръб към покоите си, примигна и заплака.

Пепелта от брачната постройка се разпръсна по вятъра, защото времето беше горещо и сухо. Дните се удължиха, а лятото отиваше към разгара си.

За празника на Чочокан заклаха нийдра, а свободните облякоха най-хубавите си дрехи за ритуалното благославяне на земите. Жреците горяха хартиени символи като символична жертва за добра реколта. Бунтокапи беше трезвен по време на церемонията, основно защото Мара караше слугите да разреждат виното му. В държането ѝ нямаше и следа от раздражение от шумния ѝ съпруг. Само личните ѝ прислужници знаеха, че торбичките под очите ѝ са замазани с грим, а дрехите често прикриват синини.

Наученото при сестрите на Лашима укрепваше духа ѝ. Тя послуша съветите на акушерката и се научи как да си спестява някои мъки, когато съпругът и я повикаше в леглото си. Някъде между празника и следващото пълнолуние Келеша, богинята на родилките, я благослови и тя зачена. Невежеството на Бунтокапи беше от полза и той прие, че не трябва да си лягат повече заедно, докато бебето не се

роди. Дори я остави да се премести в някогашните покои на майка ѝ, почти без да мърмори. Стаите бяха тихи и заобиколени от градини. Шумният глас на Бунто не се чуваше вътре, което беше добре, защото на Мара често ѝ беше лошо и спеше по странно време през деня.

Докато коремът ѝ растеше, акушерката го разтриваше със специални масла, за да омекоти кожата.

— Носите син, милейди. Кълна се в костите на майка си.

Мара не се усмихна. Бунтокапи не ѝ позволяваше да участва във вземането на решения и я беше срам от начина, по който се отнасяше с някои от слугите, така че тя се бе затворила в себе си. Но отчаянието ѝ беше само външно. Всеки ден говореше с Накоя и събираше сведения от прислугата. По време на една разходка с носилка успя да разпита Папевайо, докато той не се оплака на шега, че е останал без дъх. Може и да се правеше на покорна съпруга, но нищо от случващото се с делата на Акома не ѝ убягваше.

Надигна се уморена от масажа. Една слугиня ѝ поднесе лека роба и тя загърна корема си. Въздъхна, като се замисли за бащата на бебето и промените в имението. Бунтокапи беше спечелил уважението на воините, предимно със сила и редки прояви на интелект, колкото да ги държи нащрек. Но често решаваше да организира тренировъчни битки или пък вземаше хора за ескорт до града, без да обръща внимание на задълженията им, което създаваше хаос в гарнизона. Навикът му непрекъснато да променя заповедите на Кейоке караше ветерана да се напруга до краен предел. Джикан се заседяваше все по-често в отдалечените пасища. Мара познаваше хадонрата добре и усещаше неприязънта му към новия лорд. Бунтокапи определено нямаше никакъв интерес към търговията. Като повечето синове на могъщи благородници, той смяташе, че богатството му е неизтощимо и винаги на негово разположение.

В средата на есента стадата нийдра се задвижиха и въздухът се изпълни с прах. Миналогодишните телета се отделяха за клане. Пролетните пък трябваше да се скопят или да се оставят за разплод, след което ги караха към по-високите пасища. Мара беше нетърпелива като дете, чакащо пълнолетие, и всеки ден ѝ се струваше безкраен.

Бездействието ѝ свърши, когато се появиха чо-джа. Пристигнаха без предупреждение. Един ден заделената поляна беше празна, а на следващия гъмжеше от работници. Около оградата се вдигаха облаци

прах. Бунтокапи се ядоса, че съобщението от царицата е адресирано до Мара. По средата на гневната си тирада разбра, че чо-джа са дошли от земите на лорд Инродака, осъзна, че преговорите са протекли между предложението за женитба и сватбата, и очите му се стесниха по начин, който вече ужасяваше съпругата му.

— Ти си по-умна дори отколкото предполагаше баща ми, жено. — Погледна корема ѝ и се усмихна без следа от веселие. — Но времето за тайни пътешествия свърши. Сега аз съм Управляващ лорд и аз ще командвам чо-джа.

Но царицата бе преговаряла само с Мара и контактуваше само с нея. Военните занимания обаче винаги бяха с предимство и Бунтокапи въобще не обръщаше внимание, че съпругата му прекарва повече време в прясно изкопаните зали на кошера, пие чоча и си говори с царицата, защото бе зает да залага на борбите в Сулан-Ку. Мара беше благодарна, защото разговорите с младата царица ѝ осигуряваха разнообразие от ежедневната скука. Постепенно започна да опознава чуждата раса. В противовес с глупостите на Бунтокапи отношенията, които изглаждаше, щяха да донесат богатство и мощ на Акома за множество години напред.

Мара осъзна, че ѝ е било приятно да управлява. Ролята на незначителна съпруга не ѝ допаднаше и тя броеше дните до зимата. Детето щеше да се роди след пролетните дъждове и Акома щеше да разполага с наследник. Дотогава трябваше да чака, а това бе трудно.

Докосна корема си и усети живота вътре. Ако детето беше мъжко и здраво, даже съпругът ѝ трябваше да се страхува, защото в Играта на Съвета дори най-могъщите бяха уязвими. Мара се бе заклепа пред духовете на баща си и брат си и нямаше да намери покой, докато не си отмъстеше.

8. НАСЛЕДНИК

Бебето ритна.

Мара се сепна, след това се усмихна, остави пергамента, който четеше, погали издутия си корем и се усмихна. Скоро щеше да роди. Чувстваше се тромава като нийдра, макар че Накоя все повтаряше, че не била качила достатъчно килограми. Намести се в напразен опит да намери по-удобна поза. Молеше се на богинята на плодородието препоръките на акушерката да са били успешни и да е заченала син. Ако беше момче, нямаше да има нужда да търси вниманието на съпруга си, за да осигури наследник за Акома.

Бебето ритна отново. Мара отпрати бдителните прислужници, които се въртяха около нея, и отново се зае с пергамента. Детето в нея изглеждаше неуморно, сякаш се опитваше да излезе на бял свят с юмруци и крачета. „Момче“, помисли си Мара и се усмихна. Наистина беше син, щом риташе така силно, и щеше да поведе дома към величие. Щеше да стане лорд на Акома.

Размислите ѝ бяха прекъснати от вик отвън. Тя кимна и слугинята побърза да отвори паравана. Топлият вятър, наситен с миризма на прахоляк от нивите, нахлу вътре и пергаментите с отчетите на Джикан от продажбата на първите стоки на чо-джа се разхвърчаха по пода. Мара измърмори тихо проклятие, но не заради листите, които слугите побързаха да съберат. По окосената ливада се задаваше група воини начело с наперения Бунтокапи. Косата му беше потна, а туниката оцапана, което можеше да се очаква след едноседмичен лов. Както обикновено, щеше да я посети, след като изчисти оръжията си, но преди да се окъпе. Мара въздъхна. Докато лорда го нямаше, всичко беше спокойно. Сега трябваше да се приготви за суетня.

Щом ловците се приближиха, Мара направи жест и две слугини се приближиха и ѝ помогнаха да се изправи. Дланите на красивата Миса вече бяха потни. Мара ѝ съчувстваше. Присъствието на съпруга ѝ често плашеше момичетата, защото той можеше да отведе която си

поиска в спалнята. Поне бременността я беше отървала от това противно задължение. С лека злоба тя реши да нареди на Джикан при следващото купуване на роби да вземе грозни момичета.

Ловците стигнаха до настланата пътека. Тракането на екипировката им сякаш се засили, защото гласовете и поведението им станаха по-кротки в присъствието на господарката. Въпреки това бяха много развълнувани, а Бунтокапи въобще не се сдържаше. Миришеше на гора. По ръкавите му имаше кървави петна. Той махна към Мара и показа зад рамото си, като художник, представящ шедьовър. Робите зад него носеха дълъг кол, на който висеше животно с оранжево-сива козина. Мара пристъпи напред без помощта на слугините и разпозна зъбатата муцуна и белите очи на саркат. Смъртоносният нощен хищник върлуваше в дъждовните гори на югозапад от имението. Беше бърз и безпощаден убиец и тормозеше пастирите, защото не се боеше от хора, а нийдрите бяха беззащитни. В рамото му, зад масивните челюсти, стърчеше стрела със зелените пера на лорда. Ако се съдеше по това как се беше забила, Бунтокапи явно бе застанал пред връхлитащия звяр и го бе повалил с един изстрел. Впечатляващо деяние. Въпреки другите си недостатъци Бунтокапи показваше голям кураж и възхитителни умения с лък.

Мара погледна трофея и широко усмихнатото лице на съпруга си и за момент почти забрави, че му липсва всякаква чувствителност. Мразеше поезия, освен мръсни стихове. Музикалните му предпочитания клоняха към пътуващите певци на престолюдието и нямаше никакво търпение за елегантността на театъра до или операта. Не оценяваше въобще картините, освен ако не бяха еротични. Но пък беше отличен ловец. Мара за пореден път съжали, че Текума е бил твърде зает с Халеско и Джиро и не е обърнал внимание на обучението на третия си син. Колкото и да презираше Бунтокапи понякога, той имаше огромен, макар и суров потенциал. Ако го бяха възпитали в правилно държане и маниери, както се полагаше на един Анасати, можеше да стане влиятелна личност. Съжалението ѝ обаче трая само докато Бунтокапи влезе в къщата.

Клатеше се, леко подпийнал с плодово вино по обратния път. Миришеше на огън, пот и каквото бе ял на закуска. Подпря се на прага на покоите си и махна на робите да положат трупа на сарката в краката на Мара. После нареди:

— Оставете ни.

Воините се оттеглиха, а Бунто сложи юмруци на кръста си и извика:

— Е, жено, какво мислиш? Голям звяр, а?

Мара склони глава учтиво, прикривайки отвращението си. Трофеят миришеше по-лошо и от ловеца. Около очите и увисналия език кръжаха насекоми, а колът и трупът цапаха прясно излъскания под. Тя нямаше търпение да се отърве и от човека, и от животното и реши да опита с ласкателство.

— Милорд показва голям кураж и умения, като е повалил толкова могъщ звяр. Южните пастири ще пеят за теб, Бунто.

Съпругът ѝ се усмихна пиянски.

— Какво ми пука за хвалбите на смрадливите пастири? Главата ще стои много добре над писалището, където сега виси онзи стар флаг.

Мара потисна инстинктивния протест, за да не си навлече гнева на Бунтокапи. Той не се интересуваше от традициите, въпреки че флагът беше от една от най-древните победи на Акома и украсяваше кабинета на лорда от векове. Бунто променяше нещата както си иска, обикновено от чиста злоба, за да покаже, че той е Управляващ лорд. Мара почувства неочаквана тъга, че отчаянието я бе подтикнало към подобен брак.

— Жено! — извика Бунтокапи и я откъсна от размислите ѝ.

Мара се поклони почтително, въпреки че бременността правеше задачата ѝ трудна.

— Искам главата препарирана и над бюрото в кабинета ми. Погрижи се! Отивам да се къпя. — Той спря, сякаш се сети за нещо, надникна в тъмното помещение и посочи Миса. — Момиче, ела с мен. Някой трябва да ми изтърка гърба, а прислужникът ми е болен.

Красивата слугиня остави господарката си. Всички знаеха, че задачата ѝ няма да се ограничи само с гърба на лорда. Тя тръгна покорно след Бунтокапи, а започващият да намирисва трофей остана на пода. Мара се пребори с напирещото прилошаване. След това се обърна предпазливо, сякаш беше от крехък порцелан, и повика куриерчето, което се криеше в ъгъла. Бунтокапи имаше навика да го удря, ако се мотае в краката му.

— Кедо, извикай двама роби от кухнята да отнесат това при касапина. Кажи на майстора, че трябва да препарира главата. Щом

стане, да я окачат в кабинета на милорд, където поиска. — Потисна тъгата си и нареди на другата слугиня: — Джина, сгъни внимателно флага на бюрото и ми го донеси. Аз ще се погрижа да бъде запазен.

Куриерчето изтича с трополящи сандали, слугинята го последва. Мара прибра един кичур коса зад ухото си и продължи да преглежда документите. Нека Бунтокапи се забавлява с прислужниците, нека ходи на лов и си играе на войник. Това го държеше зает, което беше хубаво. И ѝ позволяваше да преглежда търговските отчети, които пристигаха ежедневно. Мара продължаваше да ръководи делата на Акома, доколкото ѝ беше позволено. И се учеше. Всеки ден разбираше все повече какво наистина прави един дом велик.

— Чудя се, дали имам по-актуални карти? — замисли се тя на глас.

— Господарке? — попита последният останал слуга.

Мара се взираше замислено някъде между пергаментите и трупа на сарката. Щом лордът заминеше пак на лов или до Сулан-Ку да залага, или да се забавлява с жените от Тръстиковия живот, щеше да претърси кабинета на баща си за карти. Поправи се: това вече не беше кабинетът на баща ѝ, а на съпруга ѝ, който беше враг.

Червеното вино се разля по покривката, а рогът, хвърлен от Бунтокапи, изтрака покрай чиниите. Той примигна сякаш изумен от собствената си сила, но гневът му не премина.

— Жено, стига си ме тормозила!

Силата на гласа му накара пламъците на лампите да затрептят. Мара стоеше тихо до съпруга си, който допреди миг припяваше нестройно на двама музиканти.

— Не виждаш ли, че се наслаждавам на изпълнението? Нали все искаш да чета поезия и да слушам музика? Как да слушам, като постоянно ми дрънкаш?

Мара прикри гримасата си. Хвалбите на Бунтокапи бяха породени от дъщерята в двойката, която беше доста надарена, и плътта, показваща се в откритото деколте, очевидно вдигаше сериозно качеството на изпълнението. Но имението трябваше да се управлява и Мара решително вдигна пергаментата от пътя на разлятото вино.

— Милорд, тези решения не могат да чакат...

— Ако кажа, значи ще чакат! — Викът на Бунтокапи накара слугата, който се бе приближил с кърпа и леген с вода, да побърза с чистенето. — Тихо, жено.

Мара седна послушно до него, а слугата почисти и се изнесе максимално бързо. Зачервеният Бунтокапи махна на музикантите да продължат и се съсредоточи върху песента на момичето. Но търпеливото натрапчиво присъствие на Мара го изнервяше и след малко той попита:

— Оф, какво има?

Музикантите за миг спряха, после започнаха колебливо последния куплет. Мара подаде мълчаливо свитъка на Бунтокапи и му показва, че носи още шест. Той погледна набързо първия.

— Това са сметките от имението. Защо ме занимаваш с тях? — Погледна я, забравил за музикантите, които отчаяно чакаха да им заповяда да спрат и поради липса на подобна команда повтаряха края на песента.

— Това е твоето имение, съпруже — отвърна Мара покорно. — Никой не може да похарчи и монета от богатството ти без твое позволение. Някои търговци от Сулан-Ку пращат учтиви, но настоятелни молби да им се плати.

Бунтокапи се почеса по слабините, докато разглеждаше сметките.

— Жено! — В този миг музикантите завършиха песента и гласът му се извиси в тишината. — Имаме ли средства да платим? — И се огледа, сякаш стреснат от собственото си викане.

— Разбира се, съпруже.

Той понижи глас.

— Тогава им плати. — Намръщи се. — И защо ти ме занимаваш с тази работи? Къде е Джикан?

Мара посочи свитъците.

— Ти му нареди да не те занимава с тези неща, съпруже. Той се подчинява, но като го избягваш, няма да решиш проблемите.

Раздразнението на Бунтокапи премина в гняв.

— Значи жена ми трябва да ме тормози като писар! И ще трябва да одобрявам всяко нещо, което трябва да се свърши, а?

— Това е твоето имение — повтори Мара. Чакаше с напрежение да ѝ се удаде възможност да предложи да поеме управлението на

къщата.

Вместо това той въздъхна с абсолютно неочаквано примирение.

— Вярно. Явно ще трябва да свикна с тези трудности. — Очите му пробягаха по купчината свитъци и после по надутия корем на Мара. — Ти гледай да не се претовариш, жено. Легни си. Ако ще преглеждам документи цяла нощ, ще оставя музикантите да ми свирят.

— Съпруже... — Мара спря, усетила, че е направила грешка, а Бунтокапи скочи на крака, хвана я за раменете и я изправи грубо. Ръцете ѝ инстинктивно се спуснаха да защитят растящия в нея живот. Това спря насилието на съпруга ѝ, но не укроти гнева му.

Музикантите гледаха с нарастващо неудобство как пръстите на Бунтокапи се впиват болезнено в раменете ѝ.

— Жено, предупредих те! Не съм глупав! Ще видя тези сметки, но когато сам реша. — Гневът му сякаш се самоподхранваше, докато не изпълни помещението като огромна сянка. Сякаш самата луна навън потъмня, а музикантите оставиха инструментите и се отдръпнаха. Мара прехапа устна, замръзнала в хватката на съпруга си като газен пред рели. Той я разтърси, за да усети силата му. — Чуй ме, жено. Ще си легнеш. И ако още веднъж решиш да ми се опълчиш, ще те отпратя!

Пръстите му се отпуснаха и Мара почти падна на колене, прободена от внезапен пристъп на страх. Скри го, покланяйки се ниско като робиня, и притисна чело в оцапания с вино под.

— Моля съпруга си за прошка. — Думите ѝ бяха искрени. Ако Бунтокапи упражнеше правото си на Управляващ лорд да отпрати непокорната си жена далеч, с пенсия и само две слугини, тя завинаги щеше да изгуби влиянието си върху делата на Акома. Гордата фамилия на баща ѝ щеше да остане на неговата милост и да потъне във васалството на Анасати. Мара не смееше да помръдне и дори да диша и чакаше, като се мъчеше да скрие ужаса в сърцето си. Беше се надявала, че ще отегчи Бунтокапи със сметки, които не разбира, и ще го накара да ѝ даде някакъв контрол и свобода, което да ѝ позволи да задейства плановете си. Вместо това за малко щеше да докара бедствие.

Бунтокапи изгледа превития ѝ гръб с неудоволствие, но скоро прелестите на музикантката привлякоха вниманието му и той побутна

жена си с крак, отегчен и раздразнен от очакващата го купчина свитъци.

— Лягай си, жено.

Мара се изправи тромаво, а облекчението ѝ се смени с гняв към нея самата. Това, че бе раздразнила съпруга си, ѝ се беше разминало отчасти защото делата на Акома не бяха толкова важни, колкото едрият бюст на някаква музикантка. Но загубата на самоконтрол за малко щеше да доведе до оставяне на бъдещето на Акома в ръцете на този свиреп враг. Отсега щеше да ѝ трябва много предпазливост, разсъдливост и още повече късмет. Усети пристъп на паника и закопня за съвета на Накоя, но старицата отдавна спеше, а и в момента тя въобще не смееше да не се подчини на заповедта и да прати слуга да я повика. Приглади намачканата си роба, ядосана и по-несигурна отвсякога, и излезе с покорната походка на сгълчана жена. Но умът ѝ продължаваше да работи трескаво. Щеше да устои. Някак щеше да намери начин как да използва слабостите на съпруга си, включително неконтролируемата му похотливост. Ако не успееше, всичко щеше да е загубено.

— Жено? — Бунтокапи се почеса и погледна намръщено пергаментата на писалището.

— Да, Бунто? — Мара се бе съсредоточила върху шиенето, отчасти защото иглата и конецът в ръцете ѝ сякаш водеха собствен живот, но основно за да изглежда като послушна и примерна съпруга. След инцидента с музикантите и сметките на имението Бунто я следеше изкъсо за най-малкото неподчинение. А и според клюките на слугите Бунтокапи често виждаше нещата според моментното си настроение. Мара опитваше да ушие дрешка за още нероденото бебе, но резултатът беше в най-добрия случай незадоволителен. Наследникът на Акома никога нямаше да облече подобен парцал. Но щом Бунтокапи смяташе, че шиенето е подходящо занимание за бременната му съпруга, тя трябваше да изпълнява ролята с поне малко ентусиазъм.

Лорд Акома размърда острите си колена под писалището.

— Отговарям на писмото на баща ми. Чуй го. „Скъпи татко. Добре ли си? Спечелих всичките си мачове по борба във войнишките

бани на Сулан-Ку. Аз съм добре. Мара е добре“. — Погледна я с едно от редките си съсредоточени изражения. — Добре си, нали? Какво друго да му напиша.

— Защо не попиташ как са братята ти? — отвърна Мара с едва прикрито раздражение.

Бунто кимна одобрително, без да схваща сарказма.

— Господарю!

Викът отвън почти накара Мара да се убоде по пръста. Тя остави ценната метална игла, а Бунто бързо закрачи към вратата. Човекът извика отново и съпругът ѝ отвори вратата, без да чака слугите. Отвън стоеше потен и покрит с прах войник.

— Какво има? — попита Бунтокапи. Раздразнението му се стопи мигновено, защото военните дела му бяха доста по-лесни от писането.

Воинът се поклони. Явно беше тичал, за да донесе съобщението. Тя заряза смирената си поза и заслуша мъжа, който тъкмо бе успял да си поеме дъх.

— Ударен водач Люджан праща вест, че голям отряд разбойници се движи насам по пътя за Холан-Ку. Той ще ги причака при малкия извор до прохода, ако решат да преминат, защото смята, че идват да ни нападнат.

— Колко са? — попита властно Бунтокапи и разреши на вестносеца да седне, с неочаквана загриженост, каквато не проявяваше към персонала на имението.

Мара махна на един слуга да донесе вода.

— Голям отряд, господарю. Някъде около шест роти. Със сигурност са сиви воини.

Бунто поклати глава.

— Толкова много? Може да се окажат опасни! — Обърна се към Мара. — Жено, трябва да те оставя. Не се бой, ще се върна.

— Чочокан да пази духа ти — отвърна Мара, както повеляваше ритуалът, и се поклони на съпруга си. Дори нуждата да играе роля не можеше да я откъсне от предстоящата опасност.

Бунтокапи излезе навън, а тя погледна през мигли към прашния вестносец, който тъкмо ѝ се покланяше. Беше млад, но покрит с белези и опитен в битка. Мара си спомни, че се казва Джигай и преди беше от бандата на Люджан. Очите му бяха неразгадаеми, докато се надигаше да пие от водата, донесена от слугинята. Мара усети пристъп

на несигурност. Как ли щяха да се справят воините ѝ срещу хора, които при различно стечение на обстоятелствата щяха да са техни другари, а не врагове? Никой от новодошлите не бе участвал в битка срещу врагове на Акома. Това, че първото сражение щеше да е срещу сиви воители, пораждаше опасно безпокойство.

Воините на Акома се строяваха бързо в отряди до главната сграда, всеки командван от Патрулен водач, които пък изпълняваха заповедите на Ударните водачи, действащи под главното командване на Кейоке. Вдясно от него стоеше Папевайо, който като Първи ударен водач щеше да застане начело, ако командирът загинеше в битката. Мара се възхити, защото воините на Акома действаха точно както се полага на цуранска армия. Бившите разбойници бяха абсолютно неразличими сред тези, които бяха родени тук. Съмненията ѝ се разсеяха. Благодарение на присъствието на чо-джа само ротата на Тасидо щеше да остане да охранява имението. Мара се замисли за ползата от това да се повикат повече роднини на служба под знамената на Акома. С повече войници можеше да повиши Папевайо и още някого и да разполага с два гарнизона...

Силен вик я изтръгна от размисъла. Появи се Бунтокапи, слугите закопчаваха доспехите му в движение. Лордът застана начело на колоната и Мара си напомни, че това вече не е нейната армия.

Последните мъже се строиха, подканяни от виковете на Бунтокапи, който носеше пълни доспехи и украсена ножница с любимия си боен меч. Обикновено тромавият лорд на Акома изглеждаше като типичен цурански воин: набит, здрав и с яки крака, които можеха да тичат с мили и да им остане достатъчно издръжливост за битката след това. Бунтокапи беше трениран за война и в мирно време беше кисел и грубоват. Сега зараждава бързо заповеди.

Мара слушаше през отворената врата на покоите си, горда с бойците на плаца. Бебето ритна и тя примигна от силата на малките крачета. Докато замайването ѝ премине, гарнизонът на Акома бе потеглил на бегом. Четиристотин човека с блестящи зелени брони се носеха към същата клисура, където Мара бе направила капан на Люджан ѝ бандитите му, за да ги вземе на служба!

Тя се помоли мълчаливо и това стълкновение край малкия поток да се развие благоприятно за Акома, както и първото.

Накоя се появи, без да е повикана, за да се погрижи за господарката си. Старите ѝ уши не бяха пропуснали суматохата и тя носеше слухове от войниците, неща, които младата съпруга жадуваше да знае, но вече нямаше как да научи. Старицата изпрати слугиня за охладени плодове и накара Мара да седне на възглавниците, след което двете зачакаха. Мара погледна часовника на чо-джа на писалището, където съпругът ѝ бе писал допреди четвърт час. Беше едва средата на сутринта. Тя пресметна набързо. Сутрешният патрул явно бе забелязал съгледвачите на противника и главната сила при навлизането ѝ в прохода. Прецени времето, местността и това, което бе чула от Накоя, и се усмихна. Обсъждането между Аракаси и Кейоке, което бе предизвикала при връщането от кошера на чо-джа, даваше резултат. Шпионинът беше споменал за нуждата от ранни патрули в западните територии на имението, защото врагът лесно можеше да проникне през нощта незабелязано и да се прикрие в планините през деня. Патрулът на Люджан бе тръгнал в полунощ и по изгрев вече се бе намирал достатъчно високо в хълмовете, така че да забележи всяка вражеска активност.

А лукавият бивш бандит знаеше всяко скривалище и всяка пътека чак до Холан-Ку.

Мара внезапно се почувства уморена, може би от бременността, и изяде няколко резена плод. Часовникът на чо-джа цъкаше съвсем тихо и тя не можеше да прецени дали го чува, или само си въобразява.

По обяд Накоя наля билков чай и поръча препечен хляб, сладко, плодове и кай сунг — гореща тиза с парченца риба, зеленчуци и ядки. Главният готвач побърза да изпълни заповедите и приготви храната, но на Мара изобщо не ѝ се ядеше.

Накоя знаеше, че разсеяността на господарката ѝ не се дължи на умора.

— Господарке, не се бой. Лорд Бунтокапи ще се върне невредим.

Мара се намръщи.

— Трябва.

Изтърва нервите си за миг и Накоя зърна лек гняв и решителност зад иначе безстрастното ѝ изражение.

— Ако умре сега, всичко ще се провали... — Мара спря и бързо извърна очи.

Старицата знаеше, че има неща, които не разбира, макар да се досещаше за какво става дума. Годиците обаче я бяха научили на търпение. Щом младата лейди Акома искаше да остане насаме с кроежите си, така да бъде. Най-опасните планове може да рухнат, ако бъдат споделени дори с някой доверен и обичан. Някоя наблюдаваше, но не разкриваше нищо от притесненията, които стягаха старото ѝ сърце. Тя разбираше. Тя беше цуранка. Под покрива на господаря думата му беше закон.

Бунтокапи махна на войската да спре и присви очи към двамата воители, които приближаваха тичешком. Залязващото слънце очертаваше силуетите им. Мъжете бяха задъхани и прашни, но горди. Поздравиха и единият докладва:

— Милорд, разбойниците са направили лагер в клисурата, под хребета, на който е Ударен водач Люджан. Той смята, че ще тръгнат преди зазоряване.

Бунтокапи се обърна към Кейоке и нареди:

— Ще почиваме тук. Изпрати двама души да доведат Люджан.

Мъжете свалиха шлемовете си и насядаха на земята. Не запалиха огньове, за да не се издадат пред противника.

Бунтокапи също свали шлема си — беше функционален, но тежък, с традиционните цурански украси, отразяващи делата на собственика. Наскоро бяха добавили и лента от кожата на саркат по ръба, като допълнение към опашката от зарби, която се вееше отгоре. Подобни трофеи стояха чудесно на парад, но за негово неудоволствие всеки излишен грам имаше значение при целодневен поход. Той разроши тъмната си коса с пръсти, въздъхна доволно, седна, облегна се на един гладък камък и попита:

— Кейоке, каква е тази клисура, за която говорите?

Командирът клекна и начерта груба карта в пръстта с върха на камата си.

— Изглежда ето така, милорд. Пътят от Холан-Ку се стеснява на този превал, спуска се в тясната клисура покрай потока и после изкачва друг хребет, на около шест мили от нас. — Ветеранът изложи фактите, без да споменава засадата, която Мара бе организирала, за да примамва Люджан и хората му на служба при Акома.

— Добро място за капан — измърмори Бунтокапи и почеса едно ухапване от комар.

Кейоке замълча. Чакаше търпеливо, докато господарят му разхлабваше колана с меча и се протягаше.

— Все пак да изчакаме доклада на Люджан. Събудете ме, като пристигне. — Бунтокапи сплете пръсти под тила си и затвори очи.

Папевайо се надигна с едва прикрито раздражение.

— Ще разположа постове, милорд — каза Кейоке и го последва.

Бунтокапи изръмжа одобрително и двамата офицери го оставиха да дреме.

След около час постовите известиха за пристигането на Ударен водач Люджан.

Бунтокапи се събуди, без да го викат. Надигна се и зачеса пресните ухапвания от насекоми, а прашният Люджан застана пред него и отдаде чест. Бившият разбойник беше тичал шест мили, но не показваше признаци на умора, освен лекото задъхване. Кейоке и Папевайо бяха до него. Бунтокапи нахлупи шлема на рошавата си глава и посочи нарисованата на земята карта.

— Покажи ми.

Люджан се наведе и започна да добавя детайли с ножа си.

— Шест отряда от по петдесет души се появиха по три различни маршрута в тази клисура, милорд. Лагеруват тук, тук и тук.

Бунтокапи спря да чеше зачервения си крак.

— Не са ли стигнали до по-високата долинка с малкото езерце?

— Не, милорд. — Люджан се поколеба.

Бунтокапи махна нетърпеливо в спускащия се здрач.

— Какво? Говори.

— Има нещо... нередно.

Бунто бръкна под нагръдника си и се почеса.

— Не се движат като бандити, а?

Люджан се усмихна.

— По-скоро като обучена войска.

— Сиви воини? — Бунтокапи се надигна тромаво.

— Може би — обади се Кейоке.

— Ха! — възкликна горчиво Бунто. — Това е Минванаби, или майка ми е родила тъпо куче. — Обърна се към старшите офицери. — Преди да се ожена, знаех за враждата между Джингу и Акома. Наскоро

баща ми ме предупреди да очаквам внезапно нападение. — Намръщи се. — Мога да се закълна, че е знаел точно за това сега.

Бунтокапи направи пауза, но не сподели какво друго мисли по въпроса. После продължи почти сърдито:

— Лорд Джингу смята мъжете си за най-добри в империята, а мен, вашия лорд, за глупаво говедо. И явно е станал достатъчно дързък, за да рискува да разгневи баща ми. Но все пак не е толкова силен и нагъл, че да нападне открито, а? Нека му покажем, че греша за първите две. — Засмя се грубо. — И е прав за последното. — Обърна се към Кейоке. — Мисля, че вече имаш план, командире, нали?

Кейоке се наведе с безизразно лице и посочи с камата си мястото, където пътят се стесняваше.

— Смятам, че можем да ги удържим тук почти без усилия, милорд.

Бунтокапи поглади пискюлите на ножницата си и отсече:

— По-добре да ги оставим да влязат в долината, да пратим отряд зад гърба им и да ги заклецим.

Кейоке огледа рисунката на стапящата се светлина, опитваше се да си спомни всяка подробност на терена от последния си патрул. След това каза:

— Можем да разположим незабелязано отряд горе на билото, преди да се съмне. Разбойниците няма да могат да отстъпят и едно бързо нападение от тази страна ще ги прекърши.

— Умно. Но мисля да не нападаме. — Бунтокапи се намръщи и започна да обяснява. — Ще си стоим тихо, като уплашени пиленца, нали така? Щом ни подминат и навлязат в долинката, ще почнем да ги обстрелваме с лъкове и да хвърляме камъни.

— Но така ще се измъкнат — обади се Люджан.

Бунтокапи се почеса по челюстта, докато изучаваше скицата.

— Няма. Ще ги ударим точно преди да стигнат втория превал, така че да решат, че са се сблъскали с предния ни патрул. Но повечето ни хора ще чакат в засада в тила им. — Усмихна се с кръвожадно нетърпение. — Ще решат, че основният гарнизон на Акома е пред тях и пази границите на имението. Ще се втурнат обратно под обстрел, право към нашите мечове и щитове. — Направи пауза и добави: — Папевайо, ти ще отидеш с Люджан от другата страна на долината. Вземи... всички, без петдесетимата най-добри стрелци. Кейоке ще се

прикрие с два̀йсет от тях на високия склон до прохода. — Нетърпението му се засили съвсем. — Кейоке, когато разбойниците приближат, накарай хората си да викат и да вдигат пра̀х, та врагът да си помисли, че сте цяла армия. Ако продължат да напредват, започнете да ги обстрелвате.

Преметна лъ̀ка си през ра̀мо.

— Другите трийсет ще се разположат по скло̀на над бандитите, за да са на по-добра позиция. Аз ще ги вода̀.

Кейоке кимна, спомнил си тренировките в казармата. Бунтокапи беше бавен с меча, но с лъ̀к беше истински демон.

Възбуденият лорд даде последни заповеди на Папевайо, за да се подсигури, че нито един бандит няма да се измъкне.

Кейоке се въ̀сеше под сенките на шлѐма си, но се възхищаваше на дръ̀зкия план. Бунтокапи очакваше победа и ако смелият му план успееше, врагът наистина щеше да е обречен.

Бунтокапи се надигна и ма̀хна на стрелеца на отсрещния склон. Мъжете в клисурата не видяха сигнала му, защото сутрешната мъ̀гла на дъ̀ното скриваше всичко на повече от десетина метра. Слъ̀нцето едва бе започнало да оцветява в червено източните върхове и мъ̀глата щеше да се задържи поне още два-три часа.

Нашествениците тъ̀кмо бяха започнали да се надигат. Едни се облекчаваха, други се миеха в потока или събираха сухи дър̀ва, за да сварят чай. Малцина носеха доспехи. И да имаха стражи, те не се различаваха от останалите, които търкаха съ̀нено очи. Бунтокапи се засмя на тази очевидна липса на дисциплѝна. Избра си мишена — един клекнал по нужда мъ̀ж — и стреля. Мъ̀жът падна и битката започна.

Стрелците на Акома стреляха едновременно. Поне трийсетима от нападателите бяха поразени, преди останалите да успеят да реагират. Лагерът се разжужа като кошер. Мъ̀жете се засуетиха за прикритие, заря̀заха завивките си и котлетата на огньовете. Бунтокапи се засмя злобно и стреля пак. Стрелата му удари един нашественик в сла̀бините, той падна в краката на свой другар и го съ̀бори.

Твърде много мъ̀же бяха натъпкани на тя̀сно място и паниката им правеше избиването лесно. Още два̀йсет бяха повалени, преди останалите да организират някакъв ред. Отдолу започнаха да се разнасят команди. Стрелците на Акома вече бяха по-затруднени да

намират мишени, защото противникът използваше всяко дръвче, камък и яма, за да се прикрие. Въпреки това стрелите рядко пропусаха.

Някакъв офицер започна да крещи на хората си да пробият към границите на Акома. Бунтокапи заликува. Явно онзи долу си мислеше, че е срещнал патрул, който се опитва да ги изтласка обратно в хълмовете. Бандитите, които успяха да се прегрупират, стигнаха само до сянката на втория склон, където бяха спрени от викове и дрънчене на броня. Петима паднаха поразени, когато хората на Кейоке се включиха в сражението. Другите спряха объркано. Още десетина паднаха, преди офицерът да осъзнае какво става и да заповяда отстъпление.

Слънчевите лъчи докоснаха мъглата и оцветиха околността в червено. Първоначалните трийсет стрелци продължиха убийствения обстрел от хребета. Понасящите все по-тежки загуби нападатели се изтеглиха към тясната страна на дефилето. Възторженият Бунтокапи прецени, че поне една трета от тях са мъртви или ранени. Продължи да стреля бързо и изчисли, че може би още една трета ще бъдат поразени, преди да се сблъскат с воините на Акома, които дебнеха в тила. Но стрелите му свършиха много преди да остане без мишени. Бунтокапи се ядоса, че няма с какво да убива, сграбчи един голям камък, огледа се, видя някакъв бандит, който се бе свил зад една скала, засили се, хвърли камъка и беше възнаграден с вик на болка отдолу. Започна да се оглежда за още камъни, погълнат от кръвожадните емоции на битката.

Останалите войници, които също свършваха стрелите си, последваха примера му и скоро върху нашествениците се изсипа истински дъжд от камъни. От изток се вдигаше прахоляк, придружен от силни викове: Кейоке и хората му играеха ролята на нападаща армия. Разбойниците наскочаха разтревожено, след това започнаха да отстъпват на запад. Бунтокапи запрати още един камък надолу, изтегли меч си и обзет от нетърпение за слава и победа, изкрещя:

— Акома!

Мъжете от отряда му се втурнаха в щурм надолу по склона. Стигнаха до дъното, обгърнати от прашна мъгла. Врагът отстъпваше безредно. Почти двеста разбойници лежаха на земята, а оцелелите бягаха към чакащите мечове, щитове и копия на отряда на Люджан и Папевайо.

Бунтокапи тичаше с всичка сила с късите си крака, защото искаше да стигне до битката, преди и последният враг да бъде убит. Сблъска се с някакъв отчаян мъж, облечен в проста роба. Мъжът носеше меч и простичък щит и Бунтокапи чак сега се усети, че заради възбудата си е оставил своя щит на скалите. Прокле се за непредпазливостта си, но нападна, като нададе бойния вик на Акома с почти момчешка радост.

Разбойникът се подготви за схватка, но Бунто отби меча му и се хвърли върху щита: предпочете да разчита на сила, отколкото да се бие с човек, който може да е по-добър с меча. Мъжът залитна и Бунтокапи замахна с двуръчен захват, който строши щита и ръката на противника. Нападателят падна с вик.

Лордът се усмихна лудешки и го прониза. После измъкна меча си и хукна след стрелците на Акома, които продължаваха атаката.

Откъм запад се носеше шум от битка. Задъхан, но нетърпелив, Бунтокапи изтича през тесния проход между скалите.

Отстъплението на разбойниците бе спряно от очакващите ги воители на Акома. Папевайо беше строил отпред редица от коленичили щитоносци, а зад тях имаше бойци с лъкове и копия. Дори един на двайсет от нападателите не успя да стигне до строя. Докато Бунтокапи бързаше да се приближи, последните загиваха от остриетата на копията.

Гората изведнъж стихна неестествено. Вълнението на лорда не намаляваше, докато вървеше между проснатите трупове и слушаше виковете на ранените.

Папевайо стоеше със скръстени ръце и гледаше как превързват раната на един боец.

Бунтокапи се приближи до него и попита кратко:

— Е?

— Милорд. — Папевайо го поздрави с меча си, почти без да откъсва очи от ранения. — Те се поколебаха, когато видяха строя ни. Това беше грешката им. Ако бяха продължили с нападението, щяхме да претърпим по-големи загуби. — Мъжът на земята стенеше. — Не толкова стегнато — извика Папевайо на онзи, който го превързваше, забравил, че говори с господаря си.

Но Бунтокапи беше твърде възторжен от победата, за да обърне внимание на подобно нещо. Подпря се на окървавения си меч и

попита:

— Колко са жертвите?

— Не знам още, но не са много. Ето, командирът идва.

Дойде и Люджан и тримата изчакаха покрития с прах Кейоке. Сърцето на Бунтокапи се изпълни с гордост. Той тупна игриво Кейоке по рамото и възкликна:

— Видя ли, пречупиха се и ги изклахме като кучета, точно както казах. Ха! — Намръщи се, но не от недоволство. — Има ли пленници?

— Около трийсет, милорд — отвърна Люджан. Гласът му беше съвсем спокоен, в противовес на този на господаря. — Неколцина ще оживеят, за да ги направим роби. Не знам кои са офицери, защото никой не носи отличителни знаци. Нито пък цветовете на някой дом.

— Ба! — възкликна Бунтокапи. — Това са псетата на Минванаби.

— Или поне този. — Люджан посочи един мъртвец, който лежеше на дващестина крачки. — Този го познавах преди... — Той спря, преди да издаде странния си произход. — Преди да избира на кой дом да служи. По-голям брат на един приятел, който постъпи при Кехотара.

— Той е любимият слуга на Минванаби! — Бунтокапи махна с меча си, сякаш присъствието на войник от васалите на Джингу доказваше твърдението му.

Люджан се дръпна извън обхвата на меча му с лека усмивка.

— Той беше лош човек. Нищо чудно да е станал разбойник.

Бунто размаха меча си пред лицето му, без изобщо да разбере шегата, и викна:

— Това не беше разбойническо нападение! Онова куче Джингу мисли, че Акома са слаби, защото ги управлява жена. Е, сега вече ще знае, че срещу него има мъж! Ще пратя куриери в Сулан-Ку, да почерпят в пристанищните кръчми, Джингу ще разбере кой му е натрил носа!

Пак размаха меча, после погледна засъхващата по него кръв и след кратко колебание го прибра в украсената ножница. Е, робите щяха да го почистят.

— Ще му мислим, като се приберем. Мръсен съм и съм гладен. Тръгваме веднага!

И тръгна, като остави Кейоке, Папевайо и Люджан да организират хората, да подготвят носилки за ранените и да строят отрядите за обратния път. Искаше да се прибере у дома преди вечеря и уморените от сражението войници не го интересуваха. Щяха да почиват, като се върнат в казармата.

Папевайо погледна Кейоке и двамата безмълвно споделиха една мисъл. Този грубоват мъж, още почти момче, беше опасен. И дважд опасен за господарката им.

Часовете минаваха и сенките става все по-къси. Слънцето изкачи зенита и пастирите се върнаха за обяд, а слугите продължаваха да работят, сякаш не съществуваха никаква заплаха. Мара почиваше и опитваше да чете, но не можеше да се съсредоточи върху сборника с владенията и делата на десетината основни и стотиците дребни благородници в империята. Една нощ, преди около месец, ѝ се бе сторило, че долавя някаква схема, по която са разположени подалечните владения, но след часове изучаване реши, че това е илюзия. Все пак това я наведе на друга мисъл. Разположението на семейните владения, дори най-незначителните, можеше да се окаже важен нюанс в Играта на Съвета.

Обмисляше тази новост през топлия следобед. След залез вечеря мълчаливо в по-прохладния вечерен въздух. Слугите бяха притеснени, което беше необичайно при отсъствието на лорда им. Детето в утробата ѝ тежеше като камък и тя си легна рано. Сънищата ѝ бяха тревожни. На няколко пъти се събуждаше с разтуптяно сърце и се ослушваше за завръщащи се войници, но вместо скърцане на доспехи и тропот на крака нощта носеше само мучене на нийдри и цвърчене на насекоми. Единственото доказателство, че съпругът ѝ и Кейоке се справят с планинските бандити, беше, че имението все още не е нападнато. Успя да заспи дълбоко едва преди изгрев.

Събуди се, когато слънцето я напече в лицето. Заради среднощните тревоги бе оставила паравана отворен. Прислужницата ѝ бе забравила да го затвори и топлината вече нахлуваше. Мара се надигна и внезапно ѝ прилоша. Изтича до нощното гърне и повърна. Робинята чу страданията на господарката си и се появи с влажни

кърпи. Видя, че Мара се е проснала на леглото, и забърза да доведе Накоя.

Мара обаче я спря.

— Накоя си има достатъчно грижи — извика тя и махна намусено към отворения параван. Слугинята го затвори припряно, но сянката не помогна. Мара лежеше, потна и пребледняла. През цялата сутрин не успя да се съсредоточи върху търговските сметки, които винаги предизвикваха интереса ѝ. Стана обед, а войниците още не се връщаха. Започна да се притеснява. Дали Бунтокапи беше загинал от бандитски меч? Дали бяха победили? Чакането я изтощаваше и пълнеше главата ѝ със сенките на колебанието. Навън слънцето запълзя към зенита и Накоя дойде с обяда. Мара успя да хапне малко плодове и сладки, благодарна, че прилошаването е преминало.

След обяда лейди Акома легна, за да си почине в жегата. Сънят не идваше. Сенките на дърветата започнаха да се издължават зад стената, а шумът намаля, защото свободните работници се прибраха по колибите си. Робите не ползваха такава обедна почивка, но когато беше възможно, им възлагаха по-лека работа в тези горещи часове.

Чакането тежеше като хиляда скали. Дори готвачите в кухнята бяха напрегнати. Някъде някакъв слуга гълчеше роб за недобре изпълнена задача. На Мара ѝ писна от бездействие и се надигна. Накоя веднага се появи, за да я попита от какво се нуждае, и тя ѝ се озъби. Отказа и предложението да се отпусне с музиканти и поети. Накоя поседя, след което стана и отиде да си намери друга работа.

По залез, когато сенките по хълмовете вече ставаха лилави, се разнесе шум, предизвестяващ завръщането на войската. Мара затаи дъх и долови, че пеят песен. Нещо в нея се пречупи. Разплака се от облекчение. Ако врагът беше победил, сега щеше да напада с бойни викове. Ако Бунтокапи беше убит или войниците бяха отблъснати, щяха да се връщат мълчаливо. Шумните гласове в следобедната жегата оповестяваха победата на Акома.

Мара стана, махна на слугите да отворят стената към плаца и зачака завръщащите се отряди.

Яркозелените им доспехи бяха покрити с прах. Перата на офицерите бяха разрошени, но всички бойци вървяха в крак, а песента им изпълваше въздуха. Старите воители и бандитите пееха от радост,

защото битката окончателно ги бе обединила. След цялата мъка, тегнеща над дома през последната година, постижението беше сладко.

Бунтокапи дойде направо при жена си и се поклони официално — жест, който я изненада.

— Жено, победихме.

— Много съм доволна, съпруге. — Откровеният ѝ отговор го изненада на свой ред. Явно бременността я изтощаваше, защото не изглеждаше добре.

— Псетата на Минванаби и Кехотара, преоблечени като сиви воители, се опитаха да проникнат в земите ни — обясни Бунтокапи. — Искаха да ни нападнат призори, докато спим.

Мара кимна. И тя щеше да планира нещата така.

— Много ли бяха, милорд?

Бунтокапи разкопча шлема си и го хвърли на чакация слуга. Разчеса мократа си сплъстена коса с ръце и устните му се извиха доволно.

— Ах, колко е хубаво, като го свалиш. — Погледна жена си на прага. — Какво? Много ли? — За миг като че ли се замисли. — Доста повече, отколкото очаквах... — След това подвикна през рамо на Люджан, който организираше прибирането на войската с Кейоке: — Ударен водач Люджан, колко се оказаха последно нападателите?

Веселият отговор се разнесе над двора:

— Триста, милорд.

Мара потисна тръпката си и сложи ръка на корема си, защото бебето бе помръднало.

— Триста, убити или пленени — заяви гордо Бунтокапи. След това сякаш се сети за още нещо и пак се провикна: — Люджан, колко човека загубихме?

— Трима убити, трима умиращи и петима тежко ранени. — Отговорът беше още по-весел и Мара разбра, че новите попълнения са се сражавали добре.

Бунтокапи се усмихна на своята лейди.

— Какво ще кажеш, жено? Причакахме ги отгоре, засипахме ги с камъни и стрели и ги изтласкахме към нашите мечове и щитове. Дори баща ти нямаше да се справи толкова добре, нали?

— Да, съпруге. — Признанието беше тежко, но вярно. Бунтокапи не беше пропилял годините за тренировки. За миг

отвращението и омразата ѝ се смениха с гордост от делата на съпруга ѝ в името на Акома.

Люджан се приближи с един войник, казваше се Шенг. Тежкият поход и битката не бяха намалили дръзката му галантност и той се усмихна на Мара, преди да се поклони и да прекъсне хвалбите на господаря си.

— Милорд, този мъж има да каже нещо важно.

Войникът отдаде чест.

— Господарю, един от пленниците ми е братовчед и го познавам добре. Той е син на сестрата на жената на чичо ми. Не е сив воин. На служба е при Минванаби.

Мара се напрегна, но това остана незабелязано поради бурната реакция на Бунтокапи.

— Ха! Казах ли ви? Доведете го това псе.

Един едър боец избута напред мъж с вързани зад гърба ръце и го събори в краката на Бунтокапи.

— От Минванаби ли си?

Пленникът не отговори. Лордът забрави за присъствието на жена си и го изрита в главата. Въпреки омразата си към Минванаби Мара се намръщи. Тежкият сандал на Бунто отново попадна в лицето на мъжа и той се претърколи и изплю кръв.

— От Минванаби ли си? — повтори съпругът ѝ.

Мъжът не признаваше нищо. Но пък Джингу нямаше да прати слаби мъже на толкова рискована мисия. Позицията и честта му зависеха от това да не бъде разкрит. Но истината не можеше да бъде изцяло скрита. Появи се нов войник на Акома с подобна история. Още неколцина от нападателите бяха разпознати като хора на Джингу или на неговите васали от Кехотара. Бунтокапи изрита още няколко пъти човека на земята, но изтръгна само поглед, пълен с отровна омраза. Накрая му омръзна и нареди:

— Този глупак скверни земите на Акома. Обесете го.

След това вдигна блеснал поглед към Кейоке.

— Обесете ги всичките. Нямаме нужда от роби, а псетата са лоши работници. Обесете ги на крайпътните дървета и сложете надписи, че това очаква всеки, който прекрачи в земите на Акома. Командирите на патрули да идат в града. Да черпят по таверните и да пият вино за смелите мъже, които победиха Минванаби.

Кейоке не каза нищо. Бунтокапи нанасяше ужасна обида на лорд Минванаби, като бесеше публично войниците му. Обикновено военнопленниците бяха убивани почетно с меч или оставаха роби. Само при старите кръвни вражди се прибягваше до такива обиди. Публичните хвалби за това деяние щяха да предизвикат още по-сериозен удар и дори съюзът с Анасати можеше да се окаже недостатъчен.

Мара разбираше залозите. Ако Джингу се разгневеше достатъчно, следващата атака нямаше да е с триста, преоблечени като сиви воители, а с три хиляди, носещи оранжево-черните доспехи на Минванаби, и те щяха да залееят земите на Акома като нападнат от насекоми. Видя как Кейоке потърква брадичката си с палец и разбира, че той споделя същата загриженост. Трябваше да се опита да разубеди съпруга си.

— Милорд. — Мара докосна мокрия от пот ръкав на Бунтокапи. — Това са само войници, изпълняващи заповедите на господаря си.

Бунтокапи я погледна диво.

— Тези ли? — Спокойният му тон беше нещо ново и смразяваше, защото бе съвсем искрен. — Ама това са сиви воители, бандити и крадци, жено. Нали чу, че го питах дали е от Минванаби? Ако беше отговорил, че е, щях да го убия лично с меча си. Но той е обикновен престъпник и трябва да го обесим, да! — Усмихна се широко и викна на мъжете на двора: — Изпълнете заповедите ми.

Войниците на Акома отидоха за възжета и после подкараха пленниците към дърветата покрай Имперския път, а дърводелецът се зае да изработи табелата, с която щяха да ги посрамят публично. До довечера и последният щеше да е увиснал.

Свободните войници се прибраха по казармите. Бунтокапи влезе в къщата, без да си маха сандалите, твърдите подметки драскаха изящния под, докато крещеше на слугите. Мара си отбеляза, че трябва да накара робите да полират наново пода, и се върна на възглавниците си. Съпругът ѝ не я беше освободил и затова трябваше да остане, докато сваляха доспехите му.

Лорд Акома разкърши рамене, когато свалиха тежката му броня, и заговори:

— Този Минванаби е глупак. Мислеше да ядоса баща ми, като ме убие, и после да насочи вниманието си към теб, простата жена. Но не

знаеше срещу какъв воин се изправя, да! Имаш голям късмет, че избра мен, а не Джиро. Брат ми е умен, но не е боец. — Очите му отново светнаха диво и Мара видя в тях нещо повече от обикновено коварство. Беше принудена да се съгласи с думите му от брачната нощ. Съпругът ѝ не беше глупак.

Помъчи се да укроти грубоватото му настроение.

— Акома имат късмет да ги предвожда такъв воин, милорд.

Бунтокапи изпухтя при тази похвала. Обърна се и подаде последните части от доспехите си на слугата. Погледна оцапаните си кокалчета и най-после призна, че е уморен от последните два дни.

— Жено, ще си взема една хубава баня и после ще вечеряме заедно. Няма да ходя в града. Боговете не обичат горделивостта и може би ще е по-добре да не дразня Джингу прекалено.

Пристъпи към прага, та топлият вечерен ветреца да изсуши потта му. Мара го гледаше мълчаливо. Набитото тяло и кривите крака бяха комична гледка на фона на пожълтяващото небе, но за нея тя не бе комична, а ужасяваща. Щом мъжът ѝ излезе, Мара погледна купчината мръсни дрехи и сандалите, които бе оставил на пода. Обзеха я мрачни мисли и дори не чу кога Някоя е влязла. Старицата се поклони и прошепна с едва доловим глас:

— Ако ще го убиваш, направи го скоро, господарке. Той е много по-умен, отколкото предполагаше.

Мара кимна. Вътрешно броеше часовете. Не преди да се роди бебето. Не и преди това.

— Мара!

Викът отекна в къщата. Лейди Акома се надигна с помощта на прислужниците. Беше на половината път до вратата, когато тя се плъзна настрани и Бунтокапи влезе със зачервено от гняв лице.

Тя се поклони.

— Да, Бунто.

Той вдигна месестия си юмрук и раздруса сноп листа, изпълнени с дребни цифри.

— Какво е това? Намерих тези листа на писалището, когато се събудих. — Наистина приличаше на разбеснял се бик нийдра, което се

допълваше от кървясалите очи, последица от тежък запой предишната вечер.

Неколцина млади воители, втори и трети синове на съюзници на Анасати, се бяха отбили на път за Равнинния град. Домовете им мобилизираха гарнизоните си за пролетна кампания на варварския свят Микдемия, отвъд магическия разлом. Войната навлизаше в третата си година и историите за богатства примамваха все повече неутрални домове във Военния съюз. Подобни промени извеждаха Военната и консервативната Имперска партия начело във Висшия съвет. Лорд Минванаби беше стълб на Военната партия, оглавявана от Военачалника, а лорд Анасати беше централна фигура в Имперската, престижна позиция, защото се заемаше само от роднини на императора.

Бунтокапи хвърли листата по жена си.

— Какви са тези неща?

— Съпруже, това са месечни отчети, сезонни бюджети и доклади от далечните ни владения и предприятия. — Тя сведе глава, за да види какво още се търкаля по пода. — И предположение за търсенето на кожи от нийдра догодина.

— И какво да правя с тях? — Бунтокапи вдигна безпомощно ръце. Като трети син от него се очакваше да стане професионален воин или да се ожени за дъщерята на богат търговец, търсец съюз с могъщ дом. Сега, след като бе надминал и най-смелите амбиции на баща си, се оказваше, че обучението му за управляване е недостатъчно.

Мара клекна, защото не можеше да се навежда заради бременността, и търпеливо започна да събира разпилените листове.

— Трябва да прочетеш докладите. Да одобриш, които искаш, или да направиш промени и да ги пратиш на съответния отговорник.

— Ами Джикан?

— Той ще те съветва, съпруже. — Отново я обзе надежда, че може да поеме някои отговорности в свои ръце.

— Добре тогава. Хадонрата да дойде в кабинета ми след вечеря. — Без повече приказки Бунто сграбчи листата от ръката ѝ и излезе.

Мара се обърна към куриерчето.

— Намери Джикан.

Хадонрата се появи задъхан. Ръцете му бяха оцапани с мастило и Мара предположи, че пратеникът го е открил в писарското крило, от

другата страна на къщата.

— Милорд има нужда от съветите ти по множество търговски въпроси, Джикан — каза тя. — Отиди при него, след като се изкъпе и вечеря.

Хадонрата стисна оцапания си юмрук, почти неспособен да прикрие недоволството си, че ще трябва да се занимава с мудния Бунтокапи.

— Да, господарке.

Мара го изгледа с кисела насмешка.

— Милорд е нов в търговските въпроси, Джикан. Може би ще е най-добре да му обясняваш всичко бавно и максимално подробно.

Изражението на Джикан не се промени, но очите му сякаш светнаха.

— Да, господарке.

Мара му отвърна с прикрита усмивка.

— Бави се, колкото искаш. Сигурна съм, че ще намериш достатъчно теми за цялата вечер, та дори и за нощта.

— Разбира се, господарке. — Джикан започна да се ентусиазира. — Ще наредя да не ме безпокоят, докато лорд Бунтокапи се нуждае от моята помощ.

Хадонрата винаги проявяваше бърза мисъл. Мара ценеше уменията му, макар и да не го показваше.

— Добре, Джикан. Щом милорд се интересува от домашните дела, вземи всички документи, които решиш, че трябва да изучи.

— Да, господарке — отговори Джикан с едва прикрито удоволствие.

— Това е всичко. — Мара го освободи с жест и се замисли. Имаше още неща, които трябваше да сведе до вниманието на съпруга си. Все пак се притесняваше. Беше избрала гибелен път. Никой закон или човек нямаше да я спаси, ако стъпеше накриво.

Мара примигна, когато чу как огромната ръка на Бунтокапи удари някого. Поредният роб щеше да се разхожда дни наред с подута буза или насинено око. Тя се приготви за неизбежния сблъсък и не се изненада, когато Бунто нахълта при нея: дори когато не беше ядосан, той рядко прибягваше до учтивостите, каквито официално изискваше рангът им.

— Мара — започна той, едва сдържаше гнева си.

Мара го прокле наум, защото бойните му сандали драскаха пода за втори път тази седмица. За щастие робите, които трябваше да го оправят после, нямаха право на оплаквания.

Бунтокапи спря, потен под тежката си броня.

— Вече от дни се занимавам с тези неща, които според Джикан трябва да надзиравам лично! За пръв път от седмица излязох да потренирам с войската и като се връщам, намирам още от... тези! — Запокити тежкия сноп документи на пода. — Писна ми! Кой се занимаваше с това преди да дойда тук?

Мара сведе скромно очи.

— Аз, съпруже.

Гневът на Бунтокапи премина в изумление.

— Ти ли?

— Преди да поискам да се оженим, бях Управляваща лейди. — Каза го така, сякаш не беше от голямо значение. — Управлението на имението беше мое задължение, както е сега твое.

— Уф! — Раздразнението му беше очевидно. — Трябва ли да се занимавам с всяка дребна подробност? — Смъкна шлема си и й подвижна да му помогне. Един слуга застана на прага. — Донеси ми роба — нареди Бунтокапи. — Няма да стоя с тази броня и миг повече. Мара, помогни ми.

Мара се надигна тромаво и застана до съпруга си, който стоеше с разперени ръце. Тя разкопча коланите на нагръдника и задната броня, като се стараеше да го докосва колкото се може по-малко, защото беше мръсен.

— Ако искаш, можеш да предоставиш част от тези права на Джикан. Той е напълно способен да се грижи за ежедневните дейности в имението. Може да се допитва до мен, ако теб те няма.

Бунтокапи смъкна лакираните доспехи и въздъхна облекчено.

— Не. Искам да се грижиш за нашия син.

— Или дъщеря — отвърна Мара, ядосана, че съпругата можеше да служи за оръженосец, но не и да се занимава със сметките. Коленичи и започна да маха кожените наколенници от косматите му крака.

— Ба, момче ще е. Ако не е, ще трябва да пробваме пак, а? — И се надвеси над нея.

Мара не показва отвращението си и развърза сандалите, които бяха толкова мръсни, колкото и краката му.

— Както пожелае милорд.

Бунтокапи махна късата си роба, остана само по превръзка и се почеса по чатала.

— Все пак ще позволя на Джикан да се занимава с търговските въпроси, за които е отговарял след смъртта на баща ти. — Слугата донесе чиста роба и лорд Акома бързо се облече, без да нарежда да приготвят банята. — Хадонрата е компетентен. А за важните решения може да идва при мен. Мисля да прекарам малко време в Сулан-Ку. Няколко приятели са...

Спря объркан, защото Мара внезапно се присви. От сутринта имаше леки контракции, но тази беше силна и лицето ѝ пребледня. Най-сетне времето беше дошло.

— Бунто!

Обичайно спривавият ѝ мъж внезапно се зарадва, но и се притесни.

— Време ли е?

— Така мисля. — Тя се усмихна успокояващо. — Извикай акушерката.

Бунтокапи стискаше отчаяно ръката на жена си, загрижен за пръв път през живота си. Акушерката дотърча, последвана почти мигновено от Накоя. Двете го изгониха с устрем, на който никой съпруг в империята не би устоял. Бунтокапи се изнесе като бито куче, като поглеждаше през рамо.

През следващия час крачеше в кабинета и чакаше синът му да се роди. След втория час изпрати слугите за вино и нещо за ядене. Вечерта премина в нощ, а още нямаше вести от родилната стая. Бунто беше нетърпелив и не беше свикнал да чака, затова продължи да пие. След вечеря поиска музиканти, но тяхното свирене не успя да успокои нервите му и вместо това той поръча да затоплят банята, която бе пренебрегнал следобед.

В рядък момент на уважение реши да не си взима момиче. Някак не беше подходящо да се забавлява в кревата, докато жена му ражда наследника му. Но един мъж не може да стои и да чака просто така. Бунтокапи изръмжа, да му донесе голяма кана бренди от акамел. От това нямаше да се откаже — и не се отказа дори когато слугите

напълниха ваната с гореща вода и застанаха отстрани с кърпи и сапун. Бунто махна робата и потупа наедряващото си шкембе. Изръмжа, че трябва да се упражнява повече с меч и лък, за да поддържа форма, и се пъхна във водата. По-слабите мъже биха се намръщили, но той направо седна. Взе чашата с бренди от ръцете на слугата и я пресуши на един дъх.

Прислужниците го миеха много внимателно. Никой не искаше да си навлече бой, ако пръски от водата попаднат в чашата с бренди.

Бунто се отпусна във ваната и започна да си тананика, докато го сапунисваха. Скоро топлината и приятният масаж, който отпускате мускулите му, започнаха да го приспиват.

Внезапно се разнесе писък. Бунто се изправи светкавично, преобърна чашата с бренди и опръска слугите със сапунена вода. Посегна с разтуптяно сърце за оръжието си: очакваше прислугата да се разбяга и да нахлуют бронирани мъже. Но всичко беше тихо. Лордът погледна музикантите, които очакваха заповедта му, но преди да отвори уста, тишината се разцепи от нов писък.

Тогава се сети. Мара раждаше сина му. Разнесе се нов вик и болката в него не беше като нищо, което бе чувал през живота си. Ранените викаха силно и пищяха, или пък стенеха жално. Но този писък... сякаш отразяваше агонията да те измъчва самият Червен бог.

Бунтокапи се огледа за брендито си. На лицето му се изписа гняв, когато видя, че чашата я няма. Един слуга я вдигна светкавично от пода, напълни я и я подаде на господаря си. Бунтокапи я изпи на един дъх и заповяда:

— Виж дали всичко е наред с жена ми.

Слугата изтича, а Бунто нареди да донесат още бренди. Страдалческите писъци на Мара изпълваха нощта. Слугата се върна бързо.

— Господарю, Някоя каза, че раждането е тежко.

Бунтокапи кимна и отпи отново; усещаше как в корема му се надига топлина. Нов писък, последван от тихо ридание. Лорд Акома се ядоса и подвижна на музикантите:

— Свирете нещо весело и по-силно.

Те подхванаха маршова мелодия. Бунтокапи продължи да пие. Дразнеше се, че писъците на Мара се чуват въпреки музиката, така че хвърли чашата и поиска направо каната.

Главата му започна да се замайва. Письците го връхлитаха като врагове, които не можеше да блокира с щита.

Пи, докато сетивата му се притъпиха. Погледът му се замъгли и той се отпусна с глупава усмивка. Водата започна да изстива, но господарят не показваше признаци, че ще излезе, и притеснените слуги побързаха да стоплят още.

Донесоха му още бренди и скоро Бунтокапи, лорд на Акома, не чуваше музиката, камо ли далечните писъци на съпругата си.

Зората започна да посребрява стените. Някоя отвори вратата и надникна, изтощена от безсънната нощ. Бунтокапи лежеше в изстиналата вода и хъркаше с отворена уста. Празната кана от бренди бе паднала до отпуснатата му ръка. Музикантите спяха до инструментите си, прислужниците стояха като изморени войници, намачканите кърпи висяха от ръцете им. Някоя затвори вратата и на сбръчканото ѝ лице се изписа отвращение. Беше благодарна, че лорд Сезу не е жив, за да види как наследникът на титлата, Бунтокапи, лорд на Акома, спи в такова състояние, докато съпругата му се бе мъчила часове наред, за да роди здраво момченце.

9. КЛОПКА

Разнесе се крясък.

— Мара!

Гневът на Бунтокапи прегази сутрешната тишина като нападащ бик нийдра. Мара се намръщи и инстинктивно погледна към люлката до себе си. Малкият Аяки спеше, необезпокояван от крясъците на баща си. Очите му бяха затворени, пухкавите ръчички стискаха завивките. След два месеца с крясъците на Бунтокапи детето можеше да спи и в гръмотевична буря. Мара въздъхна. Аяки приличаше на баща си. Едро тяло и голяма глава, от която ѝ се искаше да умре по време на раждането. Тежкото раждане я беше изцедило по начин, който не смяташе за възможен. Беше само на осемнайсет, а се чувстваше като старица — непрекъснато уморена.

Първият поглед към сина ѝ я беше натъжил. Надяваше се на стройно красиво бебе, каквото несъмнено се беше родил брат ѝ Лано. Вместо това Бунтокапи я бе дарил с яко червенобузесто зверче със сбръчкано като на старец лице. Още с първия си дъх нададе вик, който можеше да съперничи на бащиния му, а и се мръщеше по същия начин. Въпреки това, докато го гледаше как спи, Мара не можеше да изпитва нищо друго, освен любов. „Той е и мой син. Кръвта на дядо му тече във вените му“. Качествата, които бе наследил от Акома, щяха да бъдат засилени, а тези от Анасати — отучени бързо. Нямаше да стане като баща си.

— Мара! — Викът на Бунтокапи прозвуча от съвсем близо и вратата на детската се отвори. — Ето те, жено. Търся те из цялата къща. — Беше се намръщил като буреносен облак.

Мара се поклони смирено, доволна, че може да зареже бродерията.

— Тук съм, при сина ни, съпруже.

Лицето на Бунтокапи омекна. Той отиде до люлката и погледна бебето, което се беше събудило от шумното му влизане. Мара за миг се

уплаши, че ще го почеше, както правеше с любимите си хрътки. Вместо това месестите ръце на Бунто нежно оправиха изританата от малките крачета завивка. Жестът накара Мара да изпита моментна симпатия към съпруга си, но тя бързо прогони това чувство. Въпреки че носеше мантията на Акома, Бунтокапи беше син на Анасати, семейство, което отстъпваше само на Минванаби по враждебност към нейното. Мара беше убедена в това. И скоро щеше да дойде време за промяна.

— Какво има, съпруже? — попита тя.

— Трябва да отида до Сулан-Ку... по работа. — Бунтокапи се дръпна от люлката с фалшива липса на ентусиазъм. — Няма да се върна тази вечер, а може би и утре.

Мара се поклонил примирено; забеляза нетърпението в походката на съпруга си, докато той излизаше. Нямаше нужда от доказателства, за да знае, че съпругът ѝ не отива в града по работа. През последните два месеца интересът му към дейностите на дома бяха западнали и почти граничеха с пренебрегване.

Джикан бе поел управлението на ресурсите на Акома и държеше господарката си добре осведомена. Бунтокапи обаче все още се месеше в работата на Кейоке и променяше заповедите му. Мара нямаше почти никакво влияние дори по най-дребните въпроси и засега не можеше да направи нищо.

Изглежда бродерията с неприязън, доволна, че в отсъствието на Бунтокапи няма да ѝ се налага да играе роля. Трябваше ѝ все повече време, за да съставя планове за бъдещето. Подозрителният характер на мъжа ѝ донякъде ѝ беше от полза. Бунтокапи знаеше, че нейният талант в търговията е доста по-голям от неговия, и гледаше всячески да се подсигури, че тя няма да поеме управлението. Така и не бе разбрал колко добре се бе справила Мара с гарнизона, преди той да се появи в живота ѝ. По тази причина въобще не се сещаше да попита за някои от странностите в имението. Например защо Папевайо носи черна лента. Въпреки че се интересуваше от военно дело, Бунто не си бе направил труда да опознае мъжете. Иначе можеше да открие, че мнозина носещи зелено преди са били сиви воители. На него определено му липсваше въображение да приеме подобно заобикаляне на традициите. Мара се сепна. Трябваше да внимава дори с мислите си. Мъжът ѝ твърде често демонстрираше, че не е прост войник.

Но пък нямаше никакъв такт. Тя чу шумния му смях, докато подбираше войници за ескорт, и се зачуди какво ли е продиктувало неловкия опит за извинение. Скуката го караше да тръгне в горещината на деня, за да се къпе с останалите бойци в града. Може би малко борби и комар... или пък да разпусне с някоя жена от Тръстиковия живот.

Бунтокапи се бе върнал в леглото ѝ скоро след раждането. Но Акома вече имаше наследник и Мара нямаше причина да се прави на послушна съпруга. Присъствието му я отвращаваше и тя лежеше неподвижно, без да споделя страстта му. Първата вечер той не забеляза това, но на втората се ядоса.

На третата вечер започна да се оплаква от липсата ѝ на ентузиазъм, а на четвъртата я наби и си легна с една от прислужниците. Мара продължи да посреща похотта му безизразно и накрая той започна да я пренебрегва.

Но сега Бунтокапи отиваше в града за трети път през последните десет дни и тя бе заинтригувана за причината, така че щом ескортът на съпруга ѝ тръгна към Имперския път, нареди да извикат Накоя.

— Какво желае господарката? — попита старата дойка.

— Защо лорд Бунто навестява града толкова често напоследък? — попита Мара. — Какви са ключките от слугите?

Накоя погледна многозначително към Миса, която чакаше на вратата, и Мара се сети, че прислугата не бива да чува отговора на дойката, и я отпрати за обедните ястия. Щом момичето се махна, Накоя въздъхна и каза:

— Съпругът ти е наел покои в града и се среща с друга жена.

— Това е добре. Трябва да го окуражим да стои там колкото се може повече.

— Дъще на сърцето ми, знам, че някои неща са безвъзвратно отминали, но все пак съм единствената майка, която си познавала. Няма ли да ми кажеш какво си намислила?

Мара беше на крачка от това да ѝ каже. Но планът да си възвърне контрол над дома граничеше с измяна към лорда. Накоя вече се бе досетила за идеята ѝ да премахне Бунтокапи, но планът беше твърде рискован, за да го споделя.

— Няма нищо за казване, стара майко — отвърна твърдо Мара.

Дойката се поколеба, след което се поклони и излезе, като я остави да си гледа бебето. Но мислите на Мара бяха твърде далече от Аяки. Това, че Бунто си имаше жена в града, можеше да е точно възможността, от която се нуждаеше. Помоли се на боговете и започна да обмисля това ново развитие, но ревът на Аяки я стресна. Мара вдигна бебето и се намръщи, когато то лакомо захапа зърното ѝ.

— Ау! Несъмнено си син на баща си. — Бебето се укроти, щом започна да суче, а скоро се появи и Миса с поднос. Мара хапна без особен апетит; в ума ѝ се въртеше план, по-рискован и от най-смелите предположения на Накоя. Залозите бяха големи. Една грешка и щеше да загуби всеки шанс да си върне титлата на Управляваща лейди. А ако се провалеше, свещената чест на предците ѝ щеше да бъде посрамена завинаги.

Мара наля чоча и Гиджан, син на лорд Децу от Камайота, кимна учтиво. Жестът му скриваше дразнещото го нетърпение, но дори това не можеше да навреди на гостоприемството на младата съпруга. Тя го настани на най-удобните възглавници, поднесе му освежаващи напитки и изпрати незабавна вест на съпруга си, че старият му приятел е пристигнал неочаквано и иска да се видят.

Гиджан се отпусна назад и загледа пръстените по ръцете си. Ноктите му бяха изчистени до блясък и бижутата бяха твърде претенциозни, но останалите дрехи показваха сдържаност.

— И къде е лорд Бунтокапи?

— Предполагам, че е в града по някакви търговски въпроси. — Мара не демонстрираше характерната за младите съпруги изнервеност при отсъствието на мъжете им. Знаеше, че гостът на Бунтокапи я изучава внимателно, и махна безгрижно с ръка.

— Трябва да призная, че не разбирам от тези работи, Гиджан, но напоследък милорд прекарва твърде много време извън къщи.

Гиджан присви очи. Явно любуването на нефритените пръстени си беше очевидна постановка. Мара отпи от чочата, сигурна, че гостът е дошъл да шпионира за Анасати. Несъмнено лорд Текума искаше информация как се справя третият му син като лорд Акома. Беше изпратил красив агент, надявайки се, че контрастът с Бунтокапи ще

развърже езика на младата съпруга. Младият благородник изчака малко и попита:

— Нима Бунто загърбва задълженията си?

— О, не, Гиджан. — Мара реши да не дава повече поводи на свекър си да души из работите на Акома. — Лорд Бунтокапи даже е твърде съсредоточен върху подробностите. Прекарва часове на писалището си.

Маската на лорд Гиджан се пропука от изумление.

— Бунто? — Усети се, че може да е издал мнението си за новия лорд на Акома, и побърза да добави: — Разбира се. Бунто винаги е бил много настоятелен.

Мара потисна усмивката си. Двамата лъжеха най-нагло и го знаеха, но гостът не можеше да повдигне въпроса, защото щеше да засегне сериозно честта на домакина.

След като спряха да говорят за управлението на Бунтокапи, изкараха утрото в учтив разговор. Мара поръча хляб от тиза и риба и това спря разпита на Гиджан. Малко след това пратеникът се върна. Беше само по препаска и беше останал без дъх, но се просна на колене пред Мара.

— Господарке, нося вест от лорд Акома.

— Какво нарежда съпругът ми? — попита Мара.

— Лорд Бунтокапи се извинява, че отсъства и не може да посрещне скъпия си приятел Гиджан от Камайота. Не може да се върне в имението и предпочита господарят Гиджан да се присъедини към него в града.

Гиджан кимна на изтощеното момче.

— Кажи на слугите ми да приготвят носилката. — След това се усмихна на Мара. — Ако милейди няма възражения?

Мара отвърна на усмивката, сякаш наглостта му да нарежда на роба и беше нещо съвсем нормално: все пак тя бе само проста съпруга. А колко по-различно беше, когато бе Управляваща лейди. Но скоро нещата щяха да се променят — тя се закле в това докато заповядваше на слугините да вдигнат подноса с храната. След това изпрати Гиджан до вратата с възможно най-голяма грация и учтивост.

Освободи куриера докато чакаше ескорта да се събере и се помъчи да се успокои. Боеше се, че Бунтокапи може да се върне. Пътуването до града отнемаше около два часа пеша, но тичащ куриер

можеше да отиде и да се върне за половината време. С носилка Гиджан нямаше да стигне там преди залез-слънце. Несъмнено той също обичаше комара, така че Бунтокапи едва ли щеше да реши да се връщат по нощите. Заровете и картите щяха да ги задържат в града, което си беше направо благословия. Мара ценеше много тези отсъствия, но не смееше да се радва твърде много на свободата си, защото нетърпението можеше да доведе до провал.

Гиджан се поклони официално.

— Ще поздравя съпруга ти за гостоприемството, лейди Мара. — Усмихна се чаровно и Мара разбра, че този младеж се чуди дали тя не е поредната зарязана жена, готова за извънбрачна връзка.

Изпрати го максимално официално. Нямаше време да отбива романтичните атаки на млади благородници. Това, което бе видяла от Бунто в правенето на любов, я бе убедило, че няма голяма нужда от мъжете. Ако някога ѝ се приискаше любовник, той нямаше да има нищо общо с този суетен глупав младеж, който отиваше да се присъедини към Бунто в поредната нощ, изпълнена с комар, пиене и проститутки. Докато гледаше как носилката се отдалечава, чу откъм детската силен рев.

— Мъже — промърмори тя и отиде да се погрижи за сина си. Момчето имаше нужда от преобуване. Мара го остави на Накоя, която въпреки възрастта си не бе загубила уменията си да се занимава с деца. Старицата започна да си играе с пръстчетата на детето, а Мара се зачуди каква ли ще е реакцията на Бунтокапи от посещението на Гиджан.

Явно беше предвидила добре. На следващия ден Бунтокапи се появи по екипа си за борба, все още лъщящ от пот и мазнина, и почеса космите по гърдите си.

— Жено, когато дойде някой и съм в града, не се хаби да пращаш куриери. Направо казвай на гостите да идват в градската ми къща.

Мара подрусна Аяки и вдигна вежди.

— Градска къща?

Бунтокапи отговори през радостните крясъци на детето, сякаш ставаше дума за нещо дребно.

— Наех къща в Сулан-Ку. — Не каза защо, но Мара знаеше, че го е направил, за да се среща с любовницата си, някоя си Теани. Доколкото си спомняше, лорд Сезу никога не беше наемал градска

къща. Тази практика беше обичайна за лордовете на по-отдалечените имения, но баща ѝ винаги се връщаше у дома независимо до колко късно стоеше в града по работа или за удоволствия. Бунтокапи обаче беше само с две години по-голям от нея и нямаше спокойния ѝ характер.

Докато тя бе стояла до брат си и бе слушала управленските уроци, Бунто бе захвърлен да се муси сам или да прекарва времето си в компанията на груби войници. Нейната студенина не го дразнеше, а го окуражаваше да се върне към старите си навици и забавления. Все пак Мара не го беше избрала за съпруг, защото искаше някой силен и трезвомислещ като баща ѝ. Плановете ѝ изискваха да окуражава неговия егоистичен и раздразнителен характер, макар че това бе наистина много опасно.

Аяки загука и посегна към мънистата на гerdана ѝ. Мара хвана ръчичката му и се направи на незаинтересована от пороците на мъжа си.

— Както каже милорд.

Бунтокапи я възнагради с една от редките си усмивки, а Мара се замисли за любовницата Теани. Каква ли жена беше завъртяла главата на грубоватия ѝ съпруг? Доволната физиономия на Бунто се стопи при появата на Джикан, който носеше поредните свитъци.

— Милорд, връщате се тъкмо навреме, слава на боговете. Има някои въпроси относно по-далечните владения, които се нуждаят от незабавно одобрение.

— Въпроси ли? — изсумтя Бунто. — Трябва да се върна в града още тази вечер. — И тръгна без да се сбогува, но жена му не реагира. Очите ѝ бяха вперени в зачервеното лице на сина ѝ, който се опитваше да налапа едно кехлибарено топче.

— Лакомията може да те убие — предупреди го тя. Само боговете можеха да преценят дали го казва на детето, или на мъжа си. Тя спаси бижутото си и се усмихна. Любовницата Теани, беше внесла допълнителен нюанс в плановете, които бе започнала да крои още след присъединяването на сивите воени. Беше време да даде урок на Бунтокапи как наистина трябва да се управлява родът Акома.

В прохладната детска стая Мара извади навосъчената плоча, по която чертаеше и пишеше от месец. Никой нямаше да ѝ пречи. Някоя

се занимаваше навън с Аяки, а робинята, която сменяше завивките в креватчето, не можеше да чете.

Всеки ден, когато Бунтокапи беше в градската къща, тя му пращаше Джикан или друг слуга с документи за подпис. От десетките им доклади бе стигнала до извода, че съпругът ѝ има твърд режим. В Сулан-Ку Бунтокапи ставаше късно, но никога по-късно от три часа след изгрев-слънце. След това отиваше на обществената тренировъчна арена, където се упражняваха наемниците и войниците на пребиваващите в града лордове. Бунтокапи предпочиташе борбата и стрелбата с лък пред мечовете, но упражняваше и трите с упорство, което бе изненадало дори Гиджан. Техниката му с меч се подобряваше значително, но той предпочиташе компанията на обикновените войници пред тази на по-рядко появяващите се лордове. По обед се окъпваше и почиваше в къщата, като отделяше по два часа на задачите, изпратени от имението. Любовницата му Теани спеше поне до обяд и всяко желание за работа на Бунтокапи се изпаряваше, щом тя се надигнеше. Дори най-старите роби хвалеха красотата ѝ. Тя примамваше лорда в леглото, докато не станеше време за вечеря. След това двойката отиваше да гледа комедии, да слуша пътуващи музиканти по кръчмите или да се забавлява в многобройните игрални къщи, макар че Теани не разполагаше със средства, освен подаръците. Но пък окуражаваше любовника си да залага и според докладите очите ѝ светели още по-ярко, когато лордът загубел. Мара се намръщи. Много слуги бяха пострадали, за да събере тази информация. Последният куриер, носещ документ, беше жестоко пребит, но в този случай животът на един роб не беше от значение. Много по-лоши неща можеха да се случат, ако човекът, за когото се бе омъжила, продължеше да носи лордската мантия.

В коридора се разнесе гневният рев на Аяки и гълченето на Накоя. Ако детето се беше подмокрило, в детската щеше да се разрази малка буря: Аяки се съпротивляваше като млад харулт, когато се опитваха да го преобуят. Мара въздъхна, скри плочата под старата карта и продължи да изучава Империята. Границите на именията бяха малко променени, защото картата бе от детството ѝ. Но боите все още бяха ярки и показваха владенията на основните лордове. Бунтокапи мразеше всичко, свързано с хартия и думи, и нямаше да забележи

отсъствието ѝ от кабинета си — той ползваше картите единствено за да търси кои земи са разрешени за ловуване.

Докато писъците на Аяки се приближаваха, Мара забеляза нещо интересно. Лорд Залтека, дребен съсед с добре развита търговия с керамика, използваше парче земя между своето имение и Имперския път, земя собственост на лорд Кано, който живееше в далечния източен град Онтосет. Мара реши, че това е доста забавно. Това знание можеше да се окаже полезно, ако и други фамилии заграбваха земя по подобен начин. Щеше да попита Аракаси, когато се върнеше. Тази мисъл я сепна. Оставаше само седмица, преди да отпразнува първата си годишнина с Бунтокапи. Шпионинът можеше да се върне всеки момент.

Осъзнаването дойде в мига, в който Накоя внесе пищящия Аяки.

— Синът ти ще свърши чудесна работа като гули — каза дойката: имаше предвид косматите същества от приказките, които плашеха жертвите си до смърт с писъци.

Мара само кимна. Накоя се зачуди на глас дали господарката ѝ не е оглушала и повика робинята, която сменяше завивките, да ѝ помогне с наследника на Акома. Аяки крещеше с почервеняло лице и направо им пукаше тъпанчетата. Накрая Мара се надигна, наведе се и раздруса мънистата на огърлицата си, за да разсее бебето. Писъците на детето преминаха в смях.

Мара мислеше за друго. Трябваше да попречи на Аракаси да мине под контрола на Бунтокапи. Той само щеше да пропилее шпионската мрежа, или още по-лошо, да я предостави на баща си, което щеше да даде опасна мощ в ръцете на Анасати. Трябваше да бърза. Трябваше да се подготви за връщането на Аракаси незабавно, за да задържи лоялността му за себе си.

Пресметна графика на Бунтокапи и се обърна рязко към слугинята, която се бе навела над риташите крачета на сина ѝ.

— Извикай Джикан.

Накоя вдигна вежди и попита стреснато:

— В детската ли?

Но господарката ѝ не обърна внимание на тази дързост.

— Въпросът е неотложен. — Мара освободи робинята и започна да бърше дупето на детето с влажна кърпа.

Джикан се появи, като се мъчеше да скрие объркването си.

— Има ли някакви документи, които трябва да бъдат одобрени от съпруга ми? — попита Мара.

— Господарке, винаги има документи, които господарят трябва да види — отвърна Джикан, едва сдържайки неприязънта си към лорд Акома, и се поклони, засрамен, че думите му са толкова близо до обидата и намекват, че Бунтокапи пренебрегва задълженията си. Мара разбираше неудобството му и докато повдигаше Аяки на ръце, каза с тон като сладка захарна тръстика:

— Значи мисля, че ще е подходящо да изпратим писар до града в три следобед.

Джикан потисна нарастващото си любопитство.

— Щом смяташ, че ще е подходящо, господарке, ще бъде изпълнено.

Мара го освободи, обърна се към Накоя и отсече:

— Ти си глухата, майко на сърцето ми. — И добави: — В детската никога не са били обсъждани управленски въпроси.

Дойката се поклони почтително. Досещаше се отчасти за намеренията на господарката си, но пълният обхват на плановете щеше да я ужаси неизмеримо. Както ужасяваше и Мара.

Бунтокапи надигна глава от смачканите, влажни от пот възглавници. Стените бяха затворени, но дори декорациите, боядисани в кафяво, червено и охра, не можеха да скрият слънцето в градината. Златистият проблясък очертаваше омачканите чаршафи и пищните форми на спящата му любовница. Лорд Акома изгледа закръгленото дълго бедро и устните му се разкривиха в усмивка. Ето това е жена. Като беше гола, направа му спираше дъха, за разлика от кльощавата Мара. В началото бе изпитвал страст към съпругата си. Но след като пробва с Теани, разбра, че чувствата му към Мара са били плод на желанието да властва над дъщерята на велико семейство и да затвърди дотогавашния си скромнен опит с жените. След раждането на сина им се опитваше да изпълнява съпругеските задължения, но Мара лежеше като труп. Кой мъж ще остане привлечен от жена, която не предлага никакво предизвикателство?

Странните интелектуални страсти на Мара, любовта ѝ към поезията и интересът ѝ към кошера на чо-джа му докарваха истинско

главоболие. С любовницата му беше друго нещо. Той огледа одобрително дългите крака на Теани. Тялото ѝ беше скрито от завивките, но дългата червено-златиста коса, истинска рядкост в Империята, се спускаше по раменете ѝ като изящен порцелан. Лицето ѝ беше извърнато, но той си представяше цялата му перфектност: сочните устни, които го докарваха до полуда; правият нос; високите скули; очите с цвят на кехлибар, които предизвикваха завистливи погледи у всички мъже, щом двамата се появяха прегърнати. Привлекателността ѝ му даваше сила и той се възбуждаше дори само като я гледаше как спи спокойно. Похотливо пъхна ръка под чаршафите, за да намери твърдата ѝ гръд.

Точно в този момент някой почука на вратата.

Пръстите на Бунтокапи се свиха в юмрук.

— Кой е? — Яростният му крясък стресна Теани, тя седна, отметна коса и слънцето освети голите ѝ гърди.

Бунтокапи облиза устни.

Зад стената се разнесе приглушеният глас на слугата:

— Господарю, пратеник от хадонрата носи документи.

Бунтокапи се замисли да стане, но Теани се надигна на лакът и зърната ѝ се изпречиха пред очите му. Напрежението в слабините му се усили. Движението му премина в претъркулване и той положи глава между тези две подканящи възглавници от плът. Чаршафите паднаха настрана. Той прокара пръсти по корема на Теани и тя се изкикоти. Това го накара да вземе окончателно решение.

— Кажу ми да дойде утре! — извика той и се отдаде на похотта.

Слугата от другата страна на вратата се поколеба.

— Господарю, нареждате ми така вече от три дни.

Теани се изви под ръцете му, зашепна нещо и го гризна по ухото.

— Кажу ми да дойде на сутринта! — изкрепя Бунтокапи. След това се сети, че трябва да се бори с Ударния водач на Тускалора. — Не, кажу ми да дойде по обед и да донесе документите тогава. Сега ме остави!

Изчака раздражено, докато не чу слугата да се отдалечава. Въздъхна — омръзнали му бяха тези отговорности — и реши, че трябва да се отдаде на удоволствието, защото иначе работата ще го премаже.

В късната утрин на следващия ден Бунтокапи се разхождаше доволно из Сулан-Ку. Беше победил лесно Водача на Тускалора и същевременно бе спечелил солидна сума. Трийсет центурии не бяха от толкова значение за лорд Акома, но бе приятно да разнасяш подобна сума в кесията си. Той остави оживените улици и зави към къщата си, придружаван от двама млади воители на Акома, които споделяха страстта му към борбата.

Щом стигнаха, настроението му помръкна незабавно. На стъпалата стоеше хадонрата, а двама слуги до него държаха кожени дисаги, натъпкани с документи.

Бунтокапи спря и попита сърдито:

— Какво пък сега, Джикан?

Дребният хадонра се поклони угоднически, което винаги го дразнеше.

— Наредили сте на куриера ми да дойде по обед, милорд. Имах работа в града, та реших да ви донеса документите лично.

Бунтокапи пое дъх през зъби и със закъснение си спомни за заповедта, която бе дал, докато се забавляваше с Теани. Намръщи се на досадния управител и махна на слугите с документите.

— Добре, вкарайте ги вътре.

Скоро писалището, два подноса за храна и почти целият под бяха покрити с документи. Бунтокапи се трудеше, страница след страница, докато очите не го заболяха от взирание в дребните цифри и безкрайните инвентарни списъци. Възглавниците бяха смачкали под задника му, а краката му се бяха схванали, Бунтокапи вдигна раздражено глава и видя, че слънцето е чак в другия край на градината. Денят отиваше към края си.

Неуморният Джикан му подаде нов документ.

— Какво е това?

— Ето го написано, милорд. — Джикан посочи заглавието на листа.

— Очаквания за тор от нийдра? — Бунтокапи размаха ядосано листа във въздуха. — В името на всички богове, що за глупост е това!?

Джикан не реагира на гневния изблик на лорда.

— Не са глупости, господарю. Всеки сезон трябва да изчислим колко тона изпражнения ще има. Дали ще стигне за наторяване на

тизата, или ще трябва да купуваме. Ако е повече от нужното, продаваме на другите земеделци.

Бунтокапи се почеса по главата. В този момент вратата към спалнята се отвори. Теани застана на прага, загърната в роба, украсена с алени птици. Зърната на гърдите ѝ прозираха, косата ѝ се спускаше чувствено по преднамерено оставеното голо рамо.

— Бунто, колко ще се бавиш? Да се обличам ли за театър?

Открито съблазнителната ѝ усмивка накара Джикан да се изчерви. Теани му прати въздушна целувка, пълна със сарказъм, и това изпълни Бунтокапи с ревност и гняв.

— Стига! — изкрещя той на хадонрата. — Вземи списъка с говната на нийдра, и този за кожата, повредени от влага, и изчисленията за поправката на акведукта до горните ливади, и доклада за щетите от пожара в склада в Янкора и ги дай всичките на жена ми. Повече няма да идваш, освен ако не те повикам. Ясно ли е?

Изчервяването на Джикан премина в треперещо пребледняване.

— Да, господарю, но...

— Няма но! — Бунтокапи разсече въздуха с ръка. — Ще обсъждаш тези проблеми е жена ми. Когато поискам, ще ми предоставяш отчет какво сте свършили. Отсега нататък, ако някой слуга се появи с документ, който не съм изискал специално, ще му отсека главата още на прага! Ясно ли е?

Джикан притисна към гърдите си документа за торта и се поклони ниско.

— Да, господарю. Всички въпроси се отправят към лейди Акома и когато поискате, ви предоставям доклад. Слугите няма да ви носят документи, освен ако не поискате специално.

Бунтокапи примигна, сякаш не беше сигурен дали е имал предвид точно това. Теани използва объркването му и разтвори робата си, за да се разхлади. Отдолу не носеше нищо. Бунтокапи усети как кръвта се оттича към слабините му, махна нетърпеливо с ръка, освобождавайки Джикан, и тръгна към любовницата си.

Джикан събра разпилените документи с трескава бързина и излезе да предаде тежкия товар на слугите. Докато излизаше навън, където го очакваше ескорт от воители на Акома, го изпрати доволният смях на Бунтокапи.

Не беше сигурно кой от двамата е по-щастливият в момента.

В имението се установи сънлива лятна рутина. Слугините не се събуждаха насинени сутрин; подчинените на Кейоке вече не гледаха притеснено, а подсвирването на Джикан, когато се връщаше от пасищата, можеше да служи за точно измерване на времето. Мара знаеше, че това спокойствие е илюзия, породена от временното отсъствие на съпруга ѝ, и гледаше да не се отпуска. Засега имаше късмет, но куртизанката Теани едва ли щеше да отвлеча Бунтокапи безкрайно. Трябваше да предприеме и други стъпки, всяка по-опасна от предишната.

Аяки растеше с всеки ден и откакто бе започнал да сяда, се усмихваше повече. Подритваше с крачета, нетърпелив да проходи, и Мара се чудеше дали Някоя ще може да се справи с него, когато дойде време. Отбеляза си да намери някоя млада помощница на дойката, така че детето да не я уморява прекомерно.

Влезе в покоите си и замръзна на прага. В сенките стоеше неподвижен мъж, облечен в прашна парцалива туника на жрец от ордена на Сулармина, Щита на слабите. Нямаше представа как е избегнал патрулите на Кейоке и десетките слуги, за да се добере до покоите ѝ. Отвори уста да извика...

Но жрецът каза с много познат глас:

— Здравейте, господарке. Не исках да те стресна. Да изляза ли?

— Аракаси! — Трескавото туптене на сърцето ѝ се забави и тя се усмихна. — Остани, моля те, и добре дошъл. Появата ти ме изненада, както винаги. Боговете бяха ли благосклонни към начинанията ти?

Шпионинът се протегна, свали кърпата от главата си и се усмихна.

— Всичко е успешно, господарке. Цялата мрежа е задействана. Имам много информация за съпруга ти.

Мара примигна. Радостта ѝ помръкна, а ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— За съпруга ми ли?

Аракаси отвърна внимателно:

— Да, господарке. По време на пътуванията си разбрах за сватбата и раждането на детето ви. Ще се закълна пред натамито на

Акома, ако почетеш уговорката ни. След това трябва да разкрия всичко на моя лорд.

Мара бе очаквала подобно нещо. Въпреки внимателното планиране въпросът с лоялността на Аракаси предизвикваше дълбоко притеснение. Всичките ѝ надежди можеха да се сринат. Ако съпругът ѝ спреше да се държи като говедо нийдра по отношение на Играта на Съвета и видеше полза в тайните на множеството жадни за власт лордове, можеше да предостави талантите на шпионина на баща си. Тогава враговете ѝ от Анасати щяха да станат твърде силни и никоя фамилия нямаше да може да им излезе насреща. Мара реши да се държи така, сякаш всичко е съвсем нормално. Въпреки че залозите бяха стряскащо високи.

Погледна бързо към изработения от чо-джа часовник на писалището и видя, че са минали едва три часа след изгрев-слънце. Запресмята трескаво.

— Мисля, че трябва да си починеш. Изкъпи се, обядвай и след това ще те закълна пред натамито на Акома. А после ще отидеш до Сулан-Ку и ще се представиш на лорд Бунтокапи.

Аракаси я изгледа намръщено, пръстите му мачкаха жреческата роба.

— Може да обядваш с мен — добави Мара със сладка усмивка.

— Както пожелаеш, лейди.

След това събитията се развиха гладко. Аракаси седеше на възглавниците и отпиваше от уханния чай от плодови цветчета. Наслаждаваше се на пъргавия ум на Мара и ѝ разказваше за събитията в империята. Турилската война бе свършила преди няколко години и бе довела до загуба на авторитет за Военачалника и неговата Военна партия. Синьото колело и Партията на прогреса бяха обединили сили, за да променят политиката, но преди да успеят, бе открит светът на Мидкемия, населяван от варвари и богат на метали, надхвърлящи и най-смелите мечти на поетите. Цураните бяха намерили там обработен и зарязан метал, който можеше да поддържа и най-голямото имение цяла година. Военната кампания обаче вече задържаше цялата информация. Мара нямаше никаква представа как се развива Войната на разлома след смъртта на баща ѝ и брат ѝ. Само тези, които участваха в новия Военен съюз, знаеха какво става на варварския свят и участваха в разпределението на плячката.

Агентите на Аракаси обаче имаха достъп до подобни тайни. Войната се развиваше добре за Военачалника и дори най-колебливите членове на партията на Синьото колело се бяха включили в нашествието на Мидкемия. Аракаси оживено очерта общата картина, но не искаше да дискутира подробности с друг, освен с лорд Акома.

Мара, от своя страна, се правеше на послушна съпруга, поне докато шпионинът не си изпи чая и не се нахрани. Тогава тя небрежно погледна часовника на стената и каза:

— Денят отминава. Ще те закълнем ли на служба, за да може да се представиш на съпруга ми в Сулан-Ку?

Аракаси се поклони и стана. Усетът му не пропусна лекото треперене в гласа ѝ. Погледна очите ѝ и се успокои от дълбоката решителност в тях. Споразумението на Мара с цариците на чо-джа беше породило у него дълбоко уважение, дори доверие към нея и той бе готов да се закълне във вярност на непознатия лорд без колебание.

Церемонията беше проста и бърза; единственото особено бе, че Аракаси се заклеваше и от името на агентите си. Мара си помисли, че е малко странно да има лоялни служители, чиито имена не знае и които са готови да дадат живота си за господарка, която не са срещали никога, но побърза да се насочи към практичните неща.

— Аракаси, когато отидеш при съпруга ми... предреша се като слуга. Кажу му, че си дошъл да обсъдиш пратка кожи от нийдра, които трябва да се продадат на майсторите на шатри в Джамар. Така той ще знае, че е безопасно да говорите. В градската къща има новопостъпили слуги и лордът трябва да е предпазлив. Като се видите, той ще ти нареди какво да правиш.

Аракаси се поклони и тръгна, а Мара прехапа устна и се замоли на Лашима. Ако беше изчислила правилно, пристигането на Аракаси щеше да съвпадне с най-горещата страст на Бунтокапи и Теани и шпионинът вероятно щеше да получи абсолютно неочаквано посрещане.

Изминаха часове. Нийдрите се прибраха от пасищата, птиците шатра се разлетяха, отбелязвайки приближаването на вечерта.

Аракаси се върна пращен и уморен. Синината на бузата му се виждаше дори в полумрака. Мара освободи слугините и изпрати куриерчето за храна, леген с вода и парцал.

Щом останаха сами, Аракаси почна:

— Господарке, съпругът ти чу думите, които ми каза да му кажа, и се разгневи. Удари ме и се разкрещя, че всяка работа трябва да се насочва към теб и Джикан. — Мара издържа пронизващия му поглед безизразно и след кратка пауза Аракаси продължи: — Там имаше една жена и той... изглеждаше зает. Във всеки случай съпругът ти е много добър актьор. Или пък не се преструваше въобще.

— Съпругът ми прехвърли много от отговорностите на мен — каза Мара спокойно. — Все пак бях Управляваща лейди, преди да се омъжа за него.

Аракаси обаче не се подведе.

— Знаеш поговорката: „Когато Играта на Съвета влезе в Дома, умният слуга не играе“. Все пак честта повелява да приема, че нещата са такива, каквито изглеждат, поне докато не се докаже обратното. — Погледът му стана студен. — Но съм лоялен на Акома. Сърцето ми е с теб, лейди Мара, защото ме прие, но съм длъжен да се подчиня на лорда си. Няма да го предам.

— Казваш това, което трябва да каже всеки предан служител. Не съм и очаквала друго. — Мара се усмихна, доволна от предупреждението на шпионина. — Имаш ли все пак някакви съмнения относно съпруга ми?

Донесоха храната — печено пиле — и Аракаси го изгледа лакомо.

— Не, господарке, но... но видях жената... която беше при него.

— Какво имаш предвид? — Мара чакаше нетърпеливо, докато той дъвчеше и преглъщаше.

— Теани. Познавам я... Тя е агент на лорд Минванаби.

Мара усети ледено пробождане в сърцето, но успя да каже:

— Не споменавай на никого за това.

— Разбирам, господарке. — Аракаси се поклони и пак се зае с пилето. Беше отслабнал от продължителните пътувания, а и до града и обратно не бяха малко левги. Мара чувстваше вина, задето Бунтокапи го бе ударил, и го изчака да се наяде, преди да поиска пълен доклад.

А после вълнението я накара да забрави за умората му. Слушаше с блеснал поглед разкритията на Аракаси за интригите и сложностите на имперската политика, подкрепени със забавни анекдоти. Ето за това беше родена! Вечерта се спусна, луната изгря, а в ума ѝ започнаха да се оформят картини и планове. Тя го прекъсваше с въпроси и

схватливостта ѝ накара Аракаси да превъзмогне умората си. Най-сетне имаше господарка, която оценяваше нюансите на работата му. Ентусиазмът ѝ щеше да изостри уменията му. Хората в мрежата му щяха да видят как Акома се издига и да усетят гордост, каквато не бяха изпитвали при лорд Тускай.

Робите дойдоха да запалят лампите. Светлината освети лицето на шпионина и Мара забеляза промяната в маниерите му. Този мъж беше истинско съкровище, а талантите му — чест за Акома. Мара го слушаше внимателно и запомняше всичко. Най-сетне разполагаше със средства да влезе в Играта и да отмъсти на Минванаби за баща си и брат си. Но не можеше да предприеме нищо, докато Бунтокапи беше Управляващ лорд.

По някое време Аракаси се оттегли, а Мара остана втрещена в птичите кости на подноса. Седя умислена чак до сутринта.

Гостите пристигнаха късно на следващата сутрин. Мара гледеше седемте носилки, които се поклащаха по пътя към имението, със зачервени от липсата на сън очи. Цветовете по броните на ескорта ѝ бяха познати и не предизвикваха радост. Мара въздъхна тъжно и накара слугините да донесат подходяща роба за посрещане на гости. Това, че щяха да ѝ съспят сутринта, не беше от значение. Трябваше да защити честта и гостоприемството на Акома.

Изчака първата носилка на двора, придружена от три прислужници. Някоя се появи от друга врата и застана до господарката си миг преди първата носилка да спре.

Мара се поклони официално.

— Милорд Чипака, каква чест.

Сбръчканият старец, който слезе от носилката, я погледна със сълзящите си очи, за да види кой говори. Беше почти оглушал и думите на Мара също му бяха убягнали. Пристъпи несигурно напред, намръщи се и извика:

— Аз съм лорд Чипака от Джандавайо. Жена ми, майка ми и дъщерите ми идват да посетят господарите ти, момиче.

Беше объркал Мара със слугиня. Лейди Акома не обърна внимание на обидата, всъщност дори я досмеша. След това извика в ухото на стареца:

— Аз съм Мара, жената на лорд Бунтокапи, милорд. На какво дължим тази чест?

Но старецът вече бе насочил вниманието си към една още по-стара жена, приближаваща стоте, която сваляха от изключително натруфена носилка. Мара изпрати прислужниците си да помогнат, но старицата не благодари. Беше сбръчкана и клюнеста, приличаше на пиле без перушина, и просто увисна между двамата слуги, които я поддържаха. От задните носилки слязоха три жени, всяка — по-млада версия на бабата, но еднакво възбудени и облечени по последната мода. Скупчиха се около старицата и започнаха да говорят едновременно. Мара се намръщи от такова неуважение: поведението им започваше да граничи с обида.

Междувременно старецът се приближи с усмивка и я потупа по задника. Мара подскочи и ахна от отвращение, но той сякаш не забеляза.

— Момиче, не можах да дойда на сватбата на господарката ти. Именията ми край Янкора са доста далече, а и мама не беше добре. — И махна към старицата, която гледаше празно в пространството, докато внучките се караха на непохватните носачи, които я подпираха. Към ятото квачки се приближи жената от последната носилка: носеше бродирана рокля шарсао, вееше си отривисто с ветрило и изглеждаше на годините на лорд Чипака. Мара реши, че трябва да е лейди Джандавайо.

Старецът дръпна настойчиво ръкава на лейди Акома.

— Отиваме на север към Свещения град и спряхме баржата си в Сулан-Ку. Реших да видя твоя лорд... как му беше името. А бе, аз съм стар приятел на баща му. — Намигна палаво на Мара. — Да знаеш, че жена ми спи дълбоко. Довечера ела в покоите ми. — Опита да я опипа, но ръката му трепереше толкова, че пропусна лакътя ѝ.

В очите на Мара се появи подъл блясък. Лордът беше глупав досадник и дъхът му миришеше, но тя едва удържаше насладата си.

— Искате да видите лорд Акома? Милорд, боя се, че ще трябва да се върнете в града, защото лорд Бунтокапи е в резиденцията си.

Старецът примигна неразбиращо. Мара повтори думите си с викане.

— А. Ясно. Градската къща. — Той се усмихна отново на Мара, след което наклони глава и махна на свитата си.

Жените запротестираха и настояха поне да им предложат освежителни напитки, но глухият лорд Чипака не им обръщаше

внимание. На тръгване се обърна към Мара и каза:

— Момиче, кажи на господарката си, че съжалявам, че я изпуснах.

Мара се поклони.

— Да, милорд.

Робите се наведоха и вдигнаха прътите на носилката; мускулите им лъщяха от пот. Процесията тръгна по алеята, а Накоя се доближи до Мара.

— Господарке, лорд Бунто ще е бесен.

— Тъкмо на това се надявам, Накоя — каза Мара и се оттегли в покоите си, където я очакваха още документи и карти.

Накоя гледеше изумено след нея. Защо господарката ѝ искаше да предизвика гнева на звяра, за който се бе омъжила?

След три дни Бунтокапи нахлу в покоите на Мара, без да обръща внимание на Накоя и другите слуги. При вида на мръсните му сандали тя се намръщи инстинктивно. Но тези поне бяха обикновени и нямаха кабарчета като бойните.

— Не трябваше да позволяваш на дъртия глупак и кокошките му да идват в градската къща — започна лорд Акома. Гръмовният му глас накара слугините да се свият по ъглите.

Мара сведе очи, за да прикрие забавлението си, че съпругът ѝ сравнява семейството на лорд Джандавайо с кокошарник.

— Нима съпругът ми е недоволен?

Бунтокапи се смъкна на възглавниците до нея с раздражена въздишка.

— Жено, дъртият глупак беше приятел на дядо ми. Той е почти изкуфял! През половината време мисли, че аз съм Текума Анасати, а баща ми е неговият стар другар. А майка му е още по-зле. Жив труп, дето го мъкне навсякъде. Сигурно е на сто години. През цялото време се лигави и цапа възглавниците. А лорд Чумака ѝ говори постоянно. Всички го правят, жената, дъщерите, дори слугите! Тя си мълчи, но те мислят, че им отговаря! — Гласът му се повиши, сякаш спомените от посещението подклаждаха гнева му допълнително. — Сега, искам да знам коя безмозъчна слугиня ги прати в градската ми резиденция! Чипака каза само, че имала големи цици!

Мара едва сдържа усмивката си. Късогледият лорд бе решил, че гърдите ѝ са големи, защото носят му бе само на сантиметри от тях,

докато си говореха. Бунтокапи се ядоса от изчервяването на жена си, реши, че сигурно му се присмива, и се развика така, че стените се разклатиха.

— И той опипа... личната ми прислужница. Пред очите ми! Посегна и я... ощипа!

Бунто не можеше да сдържа гнева си и скочи на крака. Размаха ръце, целият потен и зачервен.

— И стояха цели два дни! Два дни предоставях покоите си на тоя дърт глупак и ония кокошки. Моята... прислужница, Теани, трябваше да се подслони в една странноприемница. Мръсникът не спираше да я опипва.

Мара го провокира нарочно.

— О, Бунто, трябвало да го оставиш да легне с момичето. Тя е само прислужница, а ако лордът е още способен на нещо на тези години, поне щеше да те остави на мира за малко.

Бунтокапи почервения още повече.

— Не и в градската ми къща! Ако намеря тъпата крава, която е изпратила Джандавайо в Сулан-Ку, лично ще ѝ съдера кожицата.

Отговорът на Мара беше спокоен.

— Бунто, ти каза, ако някой дойде да те търси, да го пращаме в града, а не да те викаме тук. Сигурна съм, че Джикан го е казал на слугите, така че те просто са изпълнили заповедта ти.

Бунтокапи замръзна с крак във въздуха, като птица шатра. Позата щеше да предизвика смях, ако не беше толкова склонен към насилие.

— Ами... направил съм грешка. Отсега нататък не пращай никой в града без мое знание!

Гръмовните му крясъци бяха събудили Аяки и той се заплака. Мара го взе на ръце.

— Никой ли?

Плачът на бебето ядоса Бунтокапи още повече и той размаха юмрук.

— Никой! Дори да дойде член на Висшия съвет — да чака!

Бебето се разрева. Мара сбърчи вежди.

— Разбира се, това не важи за баща ти, нали?

— Изпрати детето навън с някоя слугиня! — Той махна гневно към Миса и тя побърза да вземе бебето от ръцете на Мара. Бунтокапи изрита една възглавница и я запрати чак в басейнчето с рибки в

градината. След това продължи: — Баща ми мисли, че съм глупав и че ще правя каквото поиска. Да ходи да пикае в реката! Аcoma не са под негова команда! — Лицето му беше станало мораво. — Не, не искам да ми трови рибата. Да слезе надолу по течението и тогава да пикае в реката!

Мара скри ръце в ръкавите на робата си.

— Но ако Военачалникът...

Бунтокапи я прекъсна.

— Дори самият Военачалник да се домъкне, няма да го пращаш в градската ми къща! Ясно ли е? — Мара изгледа съпруга си с добре изиграно изумление. Гневът на Бунто се удвои. Явно двата дни тормоз от лорд Джандавайо си казваха своето. — Даже Алмечо ще чака, докато не кажа. Ако не иска да чака тук, да върви в обора. И ако не се върна същия ден, може да спи в лайната на нийдра. Не ми пука и може да му го кажеш.

Мара притисна чело в пода в почти робски поклон.

— Да, милорд.

Подчинението ѝ поуспокои съпруга ѝ, който явно жадуваше да удари нещо.

— И още нещо. Всичките куриери, дето ги пращаш. Искам да спреш. Идвам си достатъчно често, че да надзиравам управлението. Не искам слугите да ме притесняват през деня. Разбра ли?

Наведе се и сграбчи жена си за яката. Тя отвърна пресекнато, защото хватката му почти я задушаваше.

— Не искаш да те безпокоят и пратениците да спрат.

— Да! — изкрещя Бунто в лицето ѝ. — Когато си почивам в града, не желая да ме тормозят, каквото и да е станало. Ако пратиш някой слуга, ще го убия още преди да си отвори устата. Разбра ли? — И я раздруса.

— Да, милорд... — Мара се задърпа леко, чехлите ѝ почти не докосваха пода. — Но има още нещо...

Бунтокапи я блъсна грубо и тя падна на възглавниците.

— Стига! Няма да слушам повече!

— Но, съпруже...

Бунто вдигна крак, все едно ще я ритне, и тя се присви и скри лицето си с ръце.

— Спри! — изкрещя той. — Няма да слушам и дума повече! Нека Джикан се занимава с търговията. Връщам се в града незабавно. Няма да ме безпокоиш за нищо!

И излезе. Отвън се чуваше плачът на Аяки.

Накоя притича към Мара. Старицата се тресеше от страх, докато ѝ помагаше да стане.

— Господарке, не казахте на съпруга си за съобщението от баща му.

— Ти видя, Накоя. Моят съпруг не ми даде шанс да предам съобщението от баща му.

Накоя се поклони.

— Да, господарке. Милорд наистина не ви даде възможност да говорите.

Мара оправя дрехата си и погледна многозначително украсения свитък, който беше пристигнал тази сутрин и съобщаваше за предстоящата визита на свекър ѝ и на неговия изтъкнат спътник Алмечо, Военачалник на Цурануани.

И се усмихна.

10. ВОЕНАЧАЛНИК

Слугите бързаха.

Накоя бързаше към господарката си по претъпканите коридори, изнервена като останалите слуги от предстоящото посещение. Художници прибираха четките си след преукрасяването на стените, слуги влизаха и излизаха от кухнята — носеха специално закупени храни, които да задоволят височайшите гости. Накоя се провираше през гъмжилото и мърмореше. Костите ѝ бяха твърде стари, за да понесе подобна бързина. Заобиколи един носач, помъкнал огромен куп възглавници, и след малко откри господарката в личната ѝ градина. Мара стоеше под едно дърво джо, а синът ѝ спеше в кошница до нея. Ръцете ѝ държаха одеялце, което уж трябваше да бродира за Аяки. Накоя го погледна и прецени, че господарката ѝ не е пипвала иглата почти цял следобед. За пореден път се учуди какво е намислило момичето. Но след последното идване на Бунтокапи бе решила да си мълчи, така че само се поклони.

— Носиш ли вест за гостите? — попита тихо Мара.

— Да, господарке. — Накоя погледна внимателно, но не видя нервност у младата жена. Бляскавата ѝ черна коса беше сресана и пристегната с украшения. Роклята беше богата, но не претенциозна, а очите ѝ бяха неразгадаеми като тъмен обсидиан.

Старата дойка продължи рязко:

— Свитата на Анасати вече е навлязла в нашите земи. Куриерът докладва за четири носилки, две дузини слуги и две пълни роти. Една със знамената на Анасати и една с Имперското бяло. Има шестима офицери, достатъчно издигнати, че да ги настаним в отделни покои.

Мара сгъна недовършеното одеялце с престорена грижливост и го остави настрана.

— Вярвам, че Джикан се е погрижил за всичко?

— Да. Той е отличен хадонра, господарке. Обича работата си и няма нужда от надзираване. Нещо, което нашият лорд би трябвало да

оцени, след като прекарва толкова много време в града.

Мара не отвърна на забележката и я отпрати. След това повика слугините и нареди да отнесат Аяки при гледачката му. Една слугиня ѝ донесе украсената връхна роба, която беше подходяща за посрещане на гости от Висшия съвет. Мара стоеше неподвижно, докато я приготвяха, лицето ѝ беше като застинала маска. Когато беше готова да посрещне Военачалника лорд Алмечо и лорд Текума Анасати, изглеждаше като момиче в дрехите на Велика лейди, но погледът ѝ беше твърд като камък.

Кейоке, Джикан и Накоя застанаха до нея, за да посрещнат височайшите гости. Кейоке носеше церемониална броня, украсена с навити свитъци, изключително красива, но абсолютно неподходяща за битка. Шлемът му бе богато украсен с пера, а ножницата на меча му — с пискюли. Неговият адютант, Папевайо, носеше също толкова натруфена броня. Всички мъже от гарнизона, които не патрулираха, бяха строени на парадния плац, зелените им доспехи лъщяха на следобедното слънце. И всички гледаха гордо как първите имперски гвардейци се приближават покрай прясно боядисаните огради и през украсените градини.

Мара стоеше до служителите си. Беше присъствала на подобни държавни визити още като дете, но дланите ѝ бяха толкова потни за пръв път.

Дворът се огласи от тропота на крака и първата рота се появи. Бойците носеха имперското бяло на Военачалника, тъй като той беше с по-висш ранг. Кейоке пристъпи напред и се поклони на командващия офицер. След това, с позволението на Мара, насочи гостите към офицерските квартири. Само елитната група телохранители остана да чака господаря си. Мара забеляза с пресъхнала уста, че лорд Алмечо е задържал шестима — максимално позволените от ранга му. Това показваше без думи, че посещението му не е чест за Акома, а услуга към съюзника му, лорд Текума Анасати. Мара махна леко с ръка на Папевайо да остане. Присъствието му в церемониалната броня щеше да покаже, че тя не признава слабост пред по-висшия ранг. Акома нямаше да търпи обиди.

— Господарке — прошепна Накоя съвсем тихо. — Внимавай, в името на боговете. Дързостта е опасен избор за една лейди при отсъствието на Управляващия лорд.

— Знам — прошепна Мара, но с нищо не показва, че е чула предупреждението.

Появиха се и носилките, по които сияеше скъпоценен метал. Носачите на Военачалника и слугите му носеха украсени ливреи и бяха еднакво подбрани по ръст и цвят на кожата. След това идваха алено-жълтите знамена на Анасати и почетната стража на Текума. Неговите слуги също бяха богато облечени, защото и той, подобно на много цурани, се опитваше да надскочи по-висшестоящите, като показва разточително богатство.

Мара огледа металните орнаменти, които потракваха по паланкина на Анасати. Ако робите се подхлъзнаха и го изтървяха в реката, кичозната украса щеше да потопи свекър ѝ като камък, помисли си с мрачен хумор. Но лицето ѝ остана безизразно, докато гостите влизаха в двора, където сянката помрачаваше скъпоценните украси и шарената боя.

Носачите спуснаха носилките и отстъпиха в страни, а слугите се втурнаха да помагат на господарите си. Мара стоеше между служителите си и чакаше вежливо, за да им даде възможност да се нагласят достойно, преди да ги посрещне.

Военачалникът беше набит мъж, а постът му изискваше сложни одежди с множество бойни украси, така че слугите му се забавиха доста. Мара зърна, че лорд Анасати се оглежда. Отсъствието на Бунтокапи беше посрещнато с видимо намръщване, преди протоколът да вземе връх над емоциите му. Текума започна да си вее трескаво с ветрило, което явно ползваше, за да може да шепти гневно на съветника си Чумака. Тревогата на Мара се засили.

— Господарке, внимавай! — изсъска Накоя, без да мърда устни.

Мара отклони поглед от стария враг на баща си и видя, че Калеска, Първият съветник на Военачалника, се покланя пред нея.

Тя му отвърна също с поклон.

— Добре дошли в дома на Акома.

Военачалникът пристъпи зад Калеска, заобиколен от слуги и телохранители, и Мара зарецитира механично традиционните поздрави. Пожела наслада и удобство на гостите си, но усети учудването на лорд Алмечо, който също бе забелязал отсъствието на лорд Акома. Военачалникът и лорд Анасати се спогледаха, а Чумака подръпна нервно дрехата си.

Мара се поклони отново и отстъпи назад, за да им направи път да влязат в сградата. Стоеше почтително, докато минаваха покрай нея, с изключение на момента, в който лорд Текума попита шепнешком къде е Бунтокапи — тогава вдигна ръка уж да намести брошката, с която бе закопчана робата ѝ. Нефритените ѝ гривни изтракаха и все едно заглушиха въпроса. Военачалникът поиска от слугите студени напитки и лордът нямаше как да пита отново, без да привлече внимание. Раздразнен, Текума последва спътника си в главната зала, където ги очакваха музиканти, а слугите вече поднасяха нарязани плодове за освежаване.

Накоя подхвана разговор с Чумака и Калеска за лошото състояние на някои имперски пътища — основно тези, които създаваха трудност за търговията на Акома. Мара се постара показно да накара слугите да се погрижат за всички удобства на Военачалника, а след това майсторски подкачи суетата му, като го накара да обясни за произхода на всички украси по пояса му.

Това отне много време, тъй като много от тях бяха спечелени от дедите му, докато последните бяха отнети от варварски лорд по време на нападение през разлома.

През хартиените стени започна да навлиза червеникава светлина. Текума беше изпил първия си бокал вино и се цупеше мълчаливо. Отсъствието на сина му очевидно го излагаше. Целта на посещението беше да се запознае с внука си, което по традиция не можеше да стане без лорда на къщата.

Текума и Мара знаеха, че разговорът с Военачалника е просто учтив начин да се спечели време, преди да се коментира отсъствието на Бунтокапи, с което се избягваше засрамването на важен съюзник. Алмечо имаше нужда от подкрепата на Имперската партия за Военния съюз и трябваше да избягва всеки политически конфликт между себе си и Анасати. Всяка изминала минута засилваше дълга на Текума към него, нещо, което Чумака осъзнаваше много добре. Той прикриваше раздразнението си, като ядеше, без да обръща внимание, че плодовете са напоени с ликьор, а слугите вече носеха трета чиния в рамките на час.

Хвалбите на Военачалника продължиха до залез. Мара усмихнато потупа ръцете му и занарежда комплименти, от които би се изчервила и риба. После плесна с ръце и слугите отвориха параваните,

за да се види величественият полет на шатрите по залез. Писъците на птиците прекратиха временно разговора, а щом ятото кацна, слугите поведоха гостите към тържествена вечеря. По това време вече беше очевидно, че вежливото гостоприемство на Мара е отчаян опит да се замажат нещата.

— Къде е синът ми? — настоя Текума през стиснати зъби. Устните му замръзнаха в усмивка, щом Военачалникът погледна в негова посока.

Мара му намигна заговорнически.

— Основното ястие е любимо на Бунтокапи, но се разваля, ако престои. Готвачите се трудят от сутринта за вас и месата са полети със специални сосове. Най-красивата ми слугиня, Мерали, ще ви покаже къде да седнете. Ще ви донесе вода, ако желаете да се измиете.

Лорд Анасати се остави да бъде заведен до масата, потен и ядосан от женските приказки. Присви очи и забеляза, че Военачалникът показва белези на безпокойство. Беше доволен обаче, че Мара си е направила труда да доведе жреци, които да благословят трапезата, и че музикантите свирят доста добре, макар и малко високо.

Текума почти не опита похваленото като любимо на Бунтокапи ястие. Чумака го попита докога ще позволи да го разиграват с подобен маскарад и той почти се задави с месото. Мара остави ножа си и даде сигнал на Накоя, която кимна към слугата на прага. Музикантите започнаха бърза игрива мелодия и се появиха танцьорки, облечени предимно във воали и мъниста.

Представлението им беше чудесно, но не скриваше факта, че Бунтокапи Акома не присъства, докато баща му и най-издигнатият член на Висшия съвет седят на масата му.

Лорд Текума се възползва от финала на танцьорките, стана, като почти застъпи дрехата си, и повиши глас:

— Милейди Мара, къде е твоят съпруг и мой син Бунтокапи?

Музикантите спряха, освен една виола, която нададе последен звук, преди свирачът да отпусне лъка. Настъпи мълчание и всички очи се впериха в Мара. Тя се взираше във вкусните блюда, които почти не беше опитала. Не отвърна нищо и Военачалникът остави прибора си с изтракване.

Мара погледна свекъра си в очите, което беше на косъм от обидата.

— Милорд, простете ни. Ще обясня всичко, но по-добре първо слугите да донесат вино.

— Не! — Алмечо опря яките си ръце на масата. — Лейди, това се проточи достатъчно! Вечерята ти е майсторски приготвена и танцьорките са талантиливи, но не се отнасяй с гостите си като с глупаци. Извикай лорда си и го остави да обясни сам.

Мара не промени изражението си, но пребледня драматично. Някоя изглеждаше потресена и лорд Анасати усети как започва да се поти.

— Е, момиче? Извикай сина ми, за да може да видя внук си!

Мара отвърна абсолютно почтително.

— Татко на съпруга ми, прости ми, но не мога да го сторя. Нека слугите донесат вино и след време съпругът ми ще обясни всичко.

Военачалникът я изгледа мрачно. Отначало бе приел отсъствието на Бунтокапи на шега, и то заради стария си съюзник. Но жегата и продължителното чакане бяха изчерпали търпението му окончателно. Сега Текума Анасати не можеше да приеме предложението на Мара, без да си навлече срам, защото усилията ѝ показваха, че нещо очевидно не е наред. Ако преглътнеше извиненията ѝ, щеше да покаже слабост пред най-изтъкнатия член на Имперския съвет. Дори Бунтокапи да беше мъртвопиян, щеше да си навлече по-малко срам, отколкото ако обидеше гостите, като се криеше зад жена си.

— Чакаме — каза Текума с абсолютно хладнокръвен тон.

— Да, татко на съпруга ми, така е — отвърна Мара искрено, с добре изиграна нервност.

Настъпи тежка тишина.

Музикантите оставиха инструментите, а танцьорките се изнизиха от залата. Стана болезнено ясно, че лейди Акома няма да обясни, и лорд Анасати трябваше да се намеси за пореден път.

Текума сякаш трябваше да се ухапе, за да не се разкрещи.

— Кое е така?

Мара се изчерви и отвърна, без да среща очите на свекъра си.

— Милорд, съпругът ми желае да го чакате.

Военачалникът остави десерта си и я погледна объркано.

— Бунтокапи иска да го чакаме? Значи е знаел, че ще закъснее и няма да може да ни посрещне? — Алмечо въздъхна, сякаш бяха

свалили огромна тежест от гърба му. — Предупредил те е, че ще закъснее, и затова ни забавляваш, докато пристигне, така ли?

— Не точно, милорд — отвърна Мара и се изчерви още повече.

Текума се наведе напред.

— А какво точно каза, Мара?

Тя се разтрепери като газен пред влечуго.

— Точните му думи ли, татко на съпруга ми?

Текума удари с ръка по масата и чиниите подскочиха.

— Точните!

Чумака се притесни от напрежението на господаря си и започна да примигва като нощна птица на ярка светлина. Беше леко пиян, но усещаше, че нещо не е наред. Инстинктите му се задействаха и той се наведе напред, за да дръпне ръкава на господаря си. Маневрата го накара да залитне и той едва се удържа да не падне.

— Милорд...

Текума продължаваше да се взира в снаха си.

Мара запазваше невинно нервно изражение.

— Милорд съпругът ми каза: „Дори да дойде Военачалникът, ще чака, докато не кажа“.

Чумака зарови юмрука си във възглавниците, замръзнал в опита да дръпне ръкава на Текума. Вече не можеше да се намеси и гледаше как лицето на лорда бавно пребледнява. Погледна над парата от деликатните ястия и проследи реакцията на Алмечо.

Военачалникът на Цурануани седеше неподвижно, а лицето му ставаше все по-червено. Всички следи от толерантност изчезнаха, очите му станаха като горящи въглени от неудържимия гняв, а гласът му режеше като остър кремък.

— И какво друго каза за мен лорд Акома?

Мара махна безпомощно и погледна отчаяно към Накоя.

— Милорди, аз... не смея да отвърна. Моля ви да изчакате съпруга ми и той да ви обясни сам. — Мара изглеждаше дребна и крехка в официалните дрехи, направо изгубена сред купчината възглавници. Целият ѝ образ подтикваше към съжаление, само дето в Играта на Съвета нямаше място за съжаление. Една слугиня се появи с леген и парцал да попие челото ѝ, а Военачалникът се обърна към Текума Анасати.

— Попитай я къде е синът ти, защото искам да пратя куриер и да го призова незабавно. Ако иска да ме обиди, нека ми го каже в лицето.

Мара освободи прислужницата и прие изражението на цурански воин, отиващ на смърт.

— Милорд, Бунтокапи е в градската къща в Сулан-Ку, но изрично нареди да не изпращам куриери. Закле се да убие следващия слуга, който го обезпокои.

Военачалникът скочи на крака.

— Лорд Акома е в Сулан-Ку? Докато го чакаме тук? И какво според него да правим, докато дойде? Говори, лейди, и не спестявай нищо!

Текума също подскочи, като змия, готова да ухапе.

— Що за глупости? Едва ли синът ми... дори Бунтокапи не може да е толкова груб.

Военачалникът го смълча с жест.

— Нека лейди Акома отговори от името на съпруга си.

Мара се поклони. Очите ѝ изглеждаха твърде ярки, деликатният грим ги подчертаваше. Тя направи вдървен жест, триъгълник с палци и показалци, знак, че трябва да направи компромис с честта по заповед на по-висш. Всички в помещението знаеха, че думите ѝ ще донесат срам. Жреците, които бяха благословили трапезата, мълчаливо излязоха. Слугите и музикантите ги последваха. Останаха само гостите, съветниците и почетната стража на Военачалника. Папевайо стоеше неподвижен като храмова статуя зад господарката си, а Накоя — встрани от нея.

— Езикът ми няма да наруши честта на тази къща — каза тихо Мара. — Съветничката ми присъстваше, когато Бунтокапи издаде заповедта. Тя ще отговори за него и за мен. — И махна немощно към Накоя.

Старицата стана и се поклони с максимално уважение. Слугините ѝ бяха помогнали да се облече и за първи път, откакто Мара се помнеше, виждаше иглите в косата ѝ да не са накривени. Горчивият хумор на гледката изчезна, щом старата дойка проговори.

— Милорди, кълна се в честта си, че това, което каза лейди, е вярно. Лорд Акома произнесе тези думи, както тя ги повтори.

Военачалникът насочи раздражението си към Накоя, ядосан от учтивите отлагания.

— Пак повтарям: какво още каза лорд Акома?

Накоя погледна право напред и заговори равнодушно:

— Ако той — имаше предвид вас, лорд Алмечо — не иска да ме чака тук, да върви в обора. И ако не се върна същия ден, да спи в лайната на нийдра, на мен не ми пука.

Военачалникът застина като статуя, сякаш силата на гнева му го бе оставила без воля. След една напрегната минута заговори на Текума:

— Синът ти избра бързо унищожение. — Светлината трептеше по бижутата на яката му, гласът му бумтеше заплашително. Гневът взе връх и той направо закрепця. Обърна се към бащата на този, който го бе обидил, като ален сокол, който се издига високо, преди да се спусне върху жертвата си.

— Твоят младеж ще си изпроси наследство от пепел. Ще призова клановата чест. Оаксатукан ще се надигне и ще смачка костите на Акома в земята. След това ще насолим почвата, така че нищо да не поникне на владенията на Акома, докато всички спомени за тях не изтлеят!

Текума гледаше сковано деликатесите. Шатрите, изобразени по чиниите, сякаш му се подиграваха. Лично той беше накарал снаха си да повтори грубите думи на Бунтокапи, които помитаха политиката, защото вече бе намесена честта — най-опасното нещо от неписания кодекс на цуранската цивилизация.

Ако Алмечо призовеше Оаксатукан на битка за честта, всички фамилии от клана Омечан бяха длъжни да се присъединят. По същия начин членовете на клана Хадама бяха обвързани да помогнат на Акома. Точно тези обвързаности бяха причината да няма много войни. Повечето конфликти се решаваха в рамките на Играта на Съвета. Всяка открита война щеше да предизвика хаос в империята, а стабилността ѝ беше първият дълг на Великите домове.

Ако започнеше кланова война, това щеше да предизвика гнева на Събранието на магьосниците. Текума затвори очи. Прилошаваше му от миризмата на меса и сосове. Напразно се опита да измисли отговор. До него Чумака се потеше безпомощно. И двамата знаеха, че положението е безнадеждно. Алмечо беше един от малкото лордове с могъществото и гневния характер, способен да предизвика кланова война. Според традициите Текума и останалите фамилии от клана Хосподар

трябваше да стоят безучастно при тази кървава разпра. Синът му и внук му щяха да бъдат убити, а той не можеше да помогне.

С оглед на кръвопролитие, което можеше да връхлети Акома, винените сосове на ястията придобиха символичен смисъл. Трябваше да предотврати войната заради живота на сина си и внука си. Текума потисна желанието да закреши и заговори спокойно.

— Милорд Алмечо, помисли за Съюза. Откритата кланова война ще означава край на нашествието на варварския свят. — Направи пауза, за да може думите му да се осмислят, и зачекна другата възможна тема, която можеше да отклони гнева на Военачалника. Заместникът, който командваше войските на варварския свят, беше племенник на лорд Минванаби. Ако се наложеше избор на нов Военачалник, Джингу щеше да е в много силна позиция, защото и без това вече контролираше армията. — Минванаби ще са особено доволни да видят някой друг на златно-белия трон.

Лицето на Алмечо остана червено, но очите му вече не бяха толкова налудничави.

— Минванаби! Бих понесъл много неща, за да държа този говноядец на мястото му. Но синът ти трябва да моли за прошка, Текума. Ще го накарам да лази по корем през лайна от нийдра и да се гърчи в краката ми за милост.

Текума затвори очи, сякаш го болеше главата. Бунтокапи си беше навлякъл тези неприятности от малоумие, а не поради някакво нарочно желание да унищожи фамилията си. Съсипан от срам и напрежение, той се обърна към Мара, която не бе помръднала, откакто Военачалникът бе започнал да заплашва.

— Мара, не ме интересуват заповедите на Бунтокапи. Прати носилката и предай на съпруга си, че баща му настоява да дойде.

Отвън се спускаше мрак, но слугите не смееха да влязат да запалят лампите. Мара потръпна в сумрака, погледна умолително свекър си в очите и след това кимна на Накоя, обзета сякаш от огромно отчаяние.

— Милорд Текума, господарят Бунтокапи даде нареждания и за такава ситуация — каза старицата.

Сърцето на Текума се сви.

— Какви нареждания?

Накоя отговори, без да преиграва.

— Лорд Акома каза, ако дойдете да го търсите, да ви пратим да пикаете в реката. Но надолу по течението от земите ни, за да не тровите рибата.

Настъпи пълна тишина. На лицето на Текума се изписа шок, смайване и гняв. След това се разнесе гръмовният смях на Военачалника.

— Да не трови рибата! Ха! Това ми хареса. — Алмечо погледна сурово лорд Анасати. — Текума, синът ти те обиди лично. Мисля, че ще получа удовлетворение за обидата. Има само едно възможно изкупление за Бунтокапи.

Текума кимна сковано, благодарен, че сумракът скрива тъгата му. С това, че бе обидил баща си публично, Бунтокапи се бе лишил завинаги от честта.

Бунто трябваше да изкупи срама, като сам отнеме живота си, или Текума щеше да се отрече от него и да унищожи цялото му семейство, заедно със служителите. Политическата борба между Анасати и Акома беше приключила със смъртта на лорд Сезу, но сега можеше да прерасне в тотална кръвна вражда, като тази между Минванаби и Акома. За да отдели честта на бащата от нарушенията на честта, Текума трябваше да убие не само Бунто, но и внука си, когото още не бе видял.

Алмечо осъзнаваше дилемата на Текума и заговори тихо в бързо спускация се мрак.

— При всички случаи ще загубиш сина си. По-добре да избере достойния път и да умре от собствената си ръка. Ако го направи, ще опростя обидите и няма да търся отмъщение срещу внука ти. Не искам да поставям съюза ни на повече изпитания, Текума.

Нямаше какво повече да се каже. Военачалникът обърна гръб на Мара, Накоя и лорд Анасати и махна на почетната си стража. Шестимата облечени в бяло воини се строиха и изпроводиха господаря си от трапезарията.

Стъписаният Текума седеше неподвижно и гледаше неவிждащо полуизяденото си ястие. Чумака пое инициативата и нареди да подготвят воините за поход. Робите отидоха за носилката на Анасати и фенерите на двора започнаха да хвърлят светлина през стените.

Най-накрая Текума се раздвижи. Стисна зъби и погледна Мара.

— Отивам в Сулан-Ку, снахо. Дано боговете дарят Бунтокапи с кураж, равен на глупостта му, заради бъдещето на внука, който още не съм видял.

И тръгна с болезнена гордост. Веселието на Мара се смени с дълбок страх, докато свежър ѝ изчезваше по сенчестия коридор. Беше заложила хитър капан и сега той щракваше по волята на боговете. Потръпна и нареди на слугите да донесат светлина; мислеше за полупияния Бунто, който по това време вероятно тръгваше към игралните домове с Теани.

На светло лицето на Накоя изглеждаше още по-старо.

— Играеш Играта на Съвета с високи залози, господарке. — Този път не я сгълча за поемането на рискове, защото Бунто не беше любимец на никого от прислугата. Дойката беше достатъчно цуранка, за да се зарадва на страданието на врага, въпреки че това можеше да ѝ донесе унищожение.

Мара не изпитваше триумф. Напротив, трепереше от продължителните манипулации и се подпря на Папевайо, за да стане.

— Слугите да разчистят — каза тя, сякаш церемониалните ястия бяха обикновена вечеря. След това, обхваната от някакъв първичен инстинкт, изтича към спалнята на Аяки, за да се увери, че детето е в безопасност. Седна в сумрака до бебето и видя в лицето му чертите на баща му. Въпреки всички поводи за омраза, които имаше към Бунтокапи, не можеше да не изпита дълбока тъга.

Мара не можеше да заспи. Чакаше в покоите на Бунтокапи, които преди принадлежаха на лорд Сезу. Помещението отразяваше вкуса на човека, който го бе наследил чрез женитба. Оцеляването на Акома зависеше от честта му. Ако Бунтокапи запазеше клетвата си пред натамито, щеше да предпочете да се самоубие, за да предпази фамилията от отмъщение. Но ако лоялността му останеше при Анасати, или пък беше твърде голям страхливец, за да постъпи достойно, можеше да избере войната и да повлече Мара и невръстния си син. Ако натамито попаднеше в ръцете на Алмечо, името на Акома щеше да бъде заличено със срам.

През стените проникваше сивкава светлина — зората не бе далеч. Мара се надигна и облече дневната си роба, без да чака

помощта на слугините. Вдигна Аяки от люлката и излезе в коридора.

В краката ѝ се размърда огромна сянка и Мара отстъпи стреснато назад, но след миг видя, че е Папевайо. Бе изкарал цялата нощ пред покоите ѝ.

— Защо не си в казармите с Кейоке?

Папевайо се поклони.

— Кейоке каза да остана пред вратата ти, господарке. Гневът на могъщите не бива да се приема леко.

Мара понечи да го скастри, но си спомни за убиеца и спря. Замисли се и осъзна, че Кейоке и Папевайо се опитват да я предупредят, без да нарушават лоялността си. Бяха усетили, че е вероятно Бунтокапи да се завърне разгневен през нощта и да ѝ посегне. Срамно действие, но не съвсем неочаквано от гневен мъж, свикнал ежедневно да се бори и да тренира с оръжие.

Ако при подобен случай някой воин застанеше между господарката си и лорда, щеше да загуби живота и цялата си чест, мигновено. Но Папе беше умел мечоносец и помнеше събитията в младоженските покои. Бунтокапи щеше да умре при най-малкото движение срещу Мара. Дори безчестието нямаше да накара верния Папе да се откаже.

Мара се усмихна уморено.

— Папе, ти вече си заслужи черната лента. Но ако искаш да изкушиш боговете отново, мисля да изкарам деня в личната си градина. Изпрати лорда при мен, когато пристигне, ако не вдигне гарнизона за война.

Папевайо се поклони, доволен, че господарката му е приела да я охранява. Застана на пост до арката на градината за медитация и остана там, докато изгревът не започна да осветява богатите земи на Акома.

Обедната жега дойде и премина лениво, както обикновено. Свещеното езерце отразяваше безоблачното небе и близките храсти. Аяки спеше в кошницата си под дървото до натамито на Акома, без да знае за заплахата над младия му живот. Мара не можеше да е безгрижна като него и редуваше медитация с нервни разходки. Дори храмовата дисциплина не можеше да я откъсне от мислите за Бунтокапи, в чиито ръце се намираще съдбата на Акома. Нямаше как да знае докъде се простира лоялността му, защото бе заклет да пази

честта на дом, който враждуваше с фамилията на баща му. Самата тя го бе отблъснала и чувствата му бяха насочени към Теани. Кейоке, Накоя и Джикан изпитваха неприязън към неприятния му характер. Имението беше негова собственост, но истинският му дом беше в градската резиденция. Прехапа устни и спря пред натамито, където преди почти две години се бе заклела да управлява владението на баща си. Още тогава бе замислила сложния план, който залагаше на цуранската концепция за чест. Доста крехка основа, защото въпреки всичките си недостатъци Бунтокапи не беше глупак.

Сенките се издължиха и птиците ли започнаха да пеят. Мара стоеше до свещеното езерце и си играеше с цвете, откъснато от близкия храст. Венчелистчетата бяха бледи и деликатни като нея. Можеха да бъдат смачкани с едно стисване с пръсти. Слугите сигурно си мислеха, че се е оттеглила тук, за да моли боговете да я спасят от срама на съпруга ѝ. Но всъщност тя просто искаше да се скрие от страха в очите им. Ако лорд Акома избере войната, съдбите им щяха висят на косъм. Късметлиите щяха да умрат в бой. Други щяха да загубят честта си от обесване, да станат роби или да избягат в хълмовете като сиви войни. Ако натамито попаднеше в плен, всички щяха да знаят, че боговете са им обърнали гръб.

Сенките се издължиха още повече, цветето повехна от нервната ѝ пот. Аяки се събуди. Отначало се забавляваше, като махаше към насекомите, хранещи се в цветовете над главата му, но после се отегчи. Времето за хранене бе отминало отдавна. Мара хвърли цветето, откъсна един узрял джомач и започна да го бели. Момчето се укроти, щом започна да дъвче сладките парчета.

В този момент Мара чу стъпките зад себе си.

Не се обърна. Папевайо стоеше на пост на входа, така че това не можеше да е убиец. Жреците на Чочокан не идваха непоканени, градинарят не работеше, когато някой от господарите беше вътре, а всеки друг щеше да си навлече смъртна присъда. Единственият, който можеше да върви невъзмутимо по пътеката, бе лорд Акома. Фактът, че се бе върнал от Сулан-Ку без фанфари, говореше за едно: явно бе видял баща си и знаеше каква обида е нанесъл на Военачалника и на родната си фамилия.

Мара тикна последното парче джомач в лакомата уста на Аяки. Ръцете ѝ трепереха и затова нарочно ги обърса бавно, докато

Бунтокапи се приближаваше.

Мъжът ѝ спря на ръба на езерцето и няколко камъчета паднаха във водата. В езерцето се разбягаха вълнички, птиците в клоните млъкнаха.

— Жено, ти си като змията пуск от джунглата, която има красива окраска и се слива с цветята. Но атаката ѝ е бърза и смъртоносна.

Мара се надигна бавно, обърна се също така бавно и вдигна поглед от почервенелите си от сок пръсти към лицето на Бунто.

Беше дошъл пеш и явно беше бързал — едрото му тяло беше потно и покрито с прах. Носеше проста дневна роба, най-вероятно същата, с която баща му го бе изкарал от леглото. Прахолякът от пътя скриваше петната от вино върху бродерията на единия ръкав. Мара погледна възлите на колана, износената кожа на ножницата и мускулестия врат, който се подаваше от отвора на яката. Видя следите от любовните ласки на Теани по ключицата му и присвитите устни. Накрая го погледна в очите и откри смес от потиснат гняв, детинско объркване и копнеж.

Поклони се, без да осъзнава, че в очите на съпруга си е красива — и по някакъв странен начин недосегаема. Единствените думи, за които се сещаше, бяха нелепи, така че не каза нищо.

Бунтокапи я гледаше с болезнено напрежение.

— И твоята отрова спира сърцето, също като тази на змията. Играеш Играта на Съвета с майсторска прецизност. Откъде знаеше кое лице ще нося? На Анасати, чиято кръв е моя, или на Акома, чиято чест се заклех да браня?

Мара се отпусна, но гласът ѝ потрепери.

— Честта на Акома е от древни времена. Никой Акома не е живял посрамен.

Бунтокапи пристъпи напред, извиси се над крехката си съпруга и хвана китките ѝ.

— Мога да променя това, горда жено. Мога да разпиля честта на дедите ти като прах по вятъра само с един удар.

Мара беше принудена да гледа в гневните очи и да изпитва силата на мъжа, когото не обичаше, и ѝ трябваше цялата ѝ воля, за да не трепне. Измина една тежка, напрегната минута.

След това бръмченето на насекомите в цветята накара Аяки да се засмее. Бунтокапи погледна надолу, видя синините от стискането по

ръцете на Мара, примигна засрамено, пусна я и жизнената му сила сякаш се изпари. Но след миг той се изпъчи и я изгледа с поглед, какъвто не бе виждала досега.

— Може би не бях прав в деня на сватбата ни — каза Бунтокапи. — Може би съм наистина толкова глупав, колкото смятахте с баща ми и братята ми. Но заради благополучието на сина ми ще умра храбро, като Акома.

Мара наведе глава. Трябваше да се пребори с напирещите сълзи. За един кратък миг зърна какъв човек би могъл да стане съпругът ѝ, ако бе отгледан с любов и внимание като по-големите си братя. Лорд Анасати беше загърбил потенциала на третия си син, а тя бе манипулирала слабостите му, за да не постигне онова, към което се стремеше. Сърцето ѝ се късаше. Вместо триумф изпитваше тъга. Краткият потенциал за величие на Бунтокапи бе проблеснал като слънчев лъч през облаците и сега щеше да бъде погубен завинаги.

Този момент трая само секунда. Бунто я хвана за ръката и я дръпна грубо.

— Ела, жено. Вземи и сина ни. Преди слънцето да залезе, и двамата ще видите как умира един истински лорд на Акома.

Мара опита да възрази:

— Не детето! Милорд, той е твърде малък, за да разбере.

— Млъкни! — Бунтокапи я блъсна и Аяки се стресна и заплака. — Умирам за честта на сина си. Редно е той да го запомни. И ти. — Направи пауза и изви злобно устни. — За да разбереш какво направи. Щом ще се месиш в Играта на Съвета, жено, трябва да помниш, че пионките, които манипулираш, са от плът и кръв. Запомни го добре, ако ще продължаваш занапред.

Бунтокапи тръгна, а Мара вдигна Аяки. Потисна желанието да заплаче. Беше решила, че разбира залозите на позицията си, когато оплакваше баща си и брат си. Но сега Бунтокапи ѝ бе показал колко е невежа. Почувства се унижена и мръсна. Но трябваше да се подчини на заповедта. Все някак щеше да събере твърдост и да преглътне горчивите плодове на победата си. Защото Минванаби продължаваха да кроят планове да я унищожат, много по-коварни от нейната хитрост, която бе довела до сгромоляването на Бунтокапи.

Войниците на Акома бяха строени, перата на офицерите се поклащаха от слабия привечерен ветрец.

В карето стояха Кейоке, Папевайо и един воин от Анасати, който трябваше да е свидетел. Между тях стоеше Бунтокапи с червена ритуална роба и зелен пояс на Акома. Държеше червен меч, остър като бръснач.

Мара беше встрани, на едно възвишение, откъдето виждаше всичко като на длан. Премести Аяки в другата си ръка. Искаше ѝ се церемонията да е свършила.

Детето дърпаше косата и дрехата ѝ и надаваше радостни възклицания към ярките доспехи на воините.

Като всичко в Цурануани, дори смъртта имаше церемониален елемент. Бунтокапи стоеше в центъра на карето и стискаше меча, а Кейоке изреждаше славните му дела като лорд на Акома. Списъкът не беше дълъг: една битка и десетина победи в двубой. Мара преглътна сухо, като осъзна колко млад е съпругът ѝ всъщност. Беше забравила, че Бунто е на двайсет, само с две години по-голям от нея.

Той стоеше неподвижно и не излъчваше слабост, а в очите му си личеше отчаяната решителност, нужна, за да се преодолее подобен момент. Мара преглътна отново и свали внимателно пръстчетата на Аяки от ухото си. Той изписка игриво и посегна пак.

— Шшшт — скара му се тя.

Кейоке привърши речта си и се поклони дълбоко.

— Отиди си с чест, лорд Акома. Нека всички запомнят името ти без срам.

Воините свалиха едновременно шлемовете си. Вятърът разроши мокрите им от пот коси. Безизразните им очи гледаха как Бунтокапи вдига меча над главата си.

Мара пак преглътна и очите ѝ се напълниха със солени сълзи. Опита да мисли за Лано, проснат окървавен под копитата на варварските коне, но гледката на Бунтокапи, вдигнал меч в последен поздрав към боговете на живота, беше твърде истинска. С изключение на грубостта в леглото и сприхавия си нрав той не беше лош съпруг. Ако Мара бе използвала подобна манипулация да го развие, а не да го унищожи... Не, не можеше да има съжаление. Призова дисциплината, на която се бе научила в храма на Лашима, и прогони тези мисли от главата си. Загледа безизразно как Бунтокапи обръща меча и насочва върха към корема си.

Не каза прощални думи. Но в очите му се четеше мрачна ирония, възхищение и триумф, защото знаеше, че Мара ще трябва да живее с този спомен до края на дните си.

„Преди слънцето да залезе, ще видите как умира един истински лорд на Акома“. Мара стисна инстинктивно Аяки, щом Бунтокапи сведе глава. Грубите ръце, непохватни да докосват съпруга, но годни за борба и война, стиснаха червената кожена дръжка на меч. Залязващото слънце освети потта по китките му. Кокалчетата побеляха. Бунтокапи направи няколко бързи крачки и скочи по лице. Дръжката се удари в земята и острието прониза тялото. Ръцете и предпазителят се удариха в гърдите му и Бунто се сгърчи и заръмжа в агония.

Но не извика. Докато животът му изтичаше, от устните му се откъсна само въздишка. Спазмите на мускулите се забавиха и почти спряха и той обърна глава. Оцапаните с кръв и прах устни пророниха дума, която никой не чу, а очите му се втренчиха в жена му и детето му на хълмчето.

Аяки запищя. Мара отпусна ръцете си, които го бяха стиснали твърде силно, и усети, че е спряла да диша. Пое си болезнено дъх. Вече можеше да затвори очи. Но образът на проснатия ѝ на земята съпруг беше жигосан от вътрешната страна на клепачите ѝ. Не чу как Кейоке провъзгласява, че лордът е умрял с чест. Вместо това в ушите ѝ бумтяха думите на Бунтокапи. „Щом ще се месиш в Играта на Съвета, жено, трябва да помниш, че пионките, които манипулираш, са от плът и кръв. Запомни го добре, ако ще продължаваш занапред“.

Не забеляза как мъжете нахлупиха шлемовете си и се поклониха на загиналия. Сякаш времето бе застинало, докато Накоя не я подхвана за лакътя и не я поведе към имението. За щастие старата дойка не говореше — но пък за сметка на това Аяки пищеше.

Мара сложи траурни дрехи, но не се оттегли в покоите си, както настояваше Накоя, а в стария кабинет на баща си. Оттам изгледа полета на шатрите по залез-слънце. Но червеното на залеза само ѝ напомняше за робата на Бунто и окървавения меч, който бе отнел живота му.

Щом падна сумрак, робите запалиха стъклените лампи и затвориха стените. Мара огледа едновременното сърце на финансовата империя на баща си. Помещението бе променено. Писалището беше

заринато с документи за залаганията на Бунтокапи. Повечето щяха да са дългове, ако съдеше по тъжното изражение на Джикан през последните седмици. На стените имаше нови картини, предпочитани от загиналия лорд, за разлика от ловните сцени на прадыдо ѝ. На новите имаше борба и битки, една беше на жена с червеникава коса.

Мара се намръщи. Беше възнамерявала да върне старата украса от времето на баща ѝ и Лано. Но сега, след самоубийството на Бунтокапи, реши друго. Детството ѝ беше свършило. Ако искаше името на Акома да оцелее, трябваше да се промени, защото в Играта на Съвета просперираха силните, а слабите пропадаха в забвение.

На вратата се чу настойчиво чукане.

— Влез — каза Мара.

Джикан се вмъкна в кабинета. За първи път от седмици не носеше документи и списъци. Поклони се притеснено, челото му докосна пода в краката на лейди Акома.

— Хадонра, изправи се — нареди Мара. — Въобще не съм разочарована от това как изпълняваше задълженията си към покойния ми съпруг.

Но Джикан се смъкна още по-ниско, почти легна на плочките на пода.

— Господарке, моля за прошка.

— За какво? Джикан, стани и кажи какво е станало.

Хадонрата вдигна глава, но остана на колене. Опитваше да е съдържан, но излъчваше истинско разкаяние.

— Господарке, донесох срам на Акома. Колкото и да опитвам, не мога... — Преглътна мъчително. — Лейди, прости ми, но не изпитвам мъка от смъртта на великия лорд. Той загина с храброст и чест и заслужава траур. Но, честно, аз изпитвам единствено облекчение.

Мара сведе очи. Какво можеше да му каже? Тъжно призна пред себе си, че и тя не изпитва истинска мъка за Бунтокапи. Шокът от реалността и залозите на манипулациите ѝ я бяха потресли и объркали. Да, съвестта я гризеше, но тя нямаше нищо общо с дълбоката лоялност, която изпитваше хадонрата. Замисли се нормална ли е все пак.

Хадонрата се размърда и Мара разбра, че трябва да го утеши с някакви думи, дори да не вярва в тях.

— Джикан, всички знаем, че съпругът ми ти създаваше сериозни неприятности. Той не оценяваше таланта ти и не се вслушваше в съветите ти. Ти му служеше с абсолютна лоялност, докато той беше жив. Сега, след като не е жив, трябва да носиш червените ленти на траура. Направи го, защото традициите трябва да се спазват, но слушай сърцето си. Ако не можеш да тъжиш, поне почитай паметта на Бунтокапи.

Джикан се поклони пак и като че ли се поуспокои. Някоя по-сурова господарка можеше да го накара да си отнеме живота. С времето бе започнал да цени Мара, която интерпретираше културните норми по-свободно. Дори най-големите ѝ противници би трябвало да се възхитят на дръзката маневра, с която бе премахнала заплахата от Анасати.

Хадонрата си тръгна и Мара остана сама. Нейните чувства бяха доста по-противоречиви от тези на служителя ѝ. Гледаше как лампите догарят и по някое време задряма. Сънуваше Ланокота в червено и баща си, пронизан от варварски оръжия.

Понякога тялото му се променяше в това на Бунтокапи, а друг път Лано лежеше в прахта и Кейоке обявяваше, че е загинал с чест. От време на време сънуваше, че писъците на Аяки продължават безкрайно. Призори се събуди потна и студена.

Остана да лежи неподвижно и анализираше единствения важен факт. Жал ѝ беше за Бунтокапи, но не съжаляваше за избора си. Службата в храма на Лашима би могла да предпази чистия ѝ детски дух, но след като бе вкусила властта и тръпката от Играта на Съвета, знаеше, че никога няма да се откаже от тях.

Ветрецьт раздвижи храстите и смеси сладникавия им аромат с миризмата на мастило и пергамент. Мара лежеше на възглавниците с притворени очи. Трябваше да отдаде последна почит на съпруга си, защото се бе държал наистина достойно. Баща му беше пропилял потенциала на сина си, а тя бе използвала недостатъците му за лична изгода. Това не можеше да се промени. Но бъдещето беше като празен пергамент. Мара бе сигурна, че Аяки ще израсне различно и че силата и куражът му няма да прераснат в твърдоглавие. Преди се бе заклела да изкорени всички черти на Бунто и да засили тези на Акома. Сега знаеше, че Аяки е наследил от баща си неща, които ще е глупаво да пропилее. С любов, грижа и възможност да развива талантите на

детето, тя щеше да отгледа син на Акома, с който дори Анасати щеше да се гордее.

В това поне можеше да се закълне.

11. ПОДНОВЯВАНЕ

Мара слушаше водата.

Поточето излизаше от езерцето в градинката на Акома и ромолеше по каменистото дъно. Вятърът люлееше клоните с шумолене, което подхождаше на физиономията на Аяки. Детето гледаше нацупено как майка му вдига урната с праха на баща му. Беше твърде малко, за да осмисли траурната церемония; знаеше само, че вятърът е студен, а майка му не го гушка.

Мара не изпитваше нито тъга, нито съжаление, докато изсипваше праха на Бунтокапи в дупка под натамито на Акома. Съпругът ѝ беше мъртъв, а лорд Анасати жалеше син, макар и да беше само трети и всъщност необичан. Горчилката на Текума беше двойна, защото не можеше да отмъсти за сина си. Мара беше майка на единствения внук на Анасати и съответно бе неприкосновена. Но не изпитваше чувство на победа. Силен порив на вятъра разтвори робата ѝ и Мара потръпна. Не можеше да си позволи да изпитва повече съжаление. Станалото беше необходимо и оставаше в миналото. Ако мислеше иначе, щеше да се тормози от нещо по-лошо от гневната сянка на съпруга си. Дори най-леките колебания можеха да навредят на бъдещите ѝ решения. А това със сигурност щеше да доведе до унищожението на Акома, защото Играта на Съвета продължаваше. Съжалението трябваше да бъде прогонено въпреки моментната жал — а несигурността трябваше да остане заровена дълбоко.

Мара изпълняваше траурния ритуал за втори път в рамките на две години. Само че сега, вместо болка, дълбоко в себе си усещаше тъга. Сезу я беше научил, че смъртта е част от политиката, но сега тя разбираше, че това са просто начини да се оправдаят убийствата. Осъзнаването я караше да изпитва безпокойство.

Опита се да се успокои с безмълвна молитва, отправена към сянката на съпруга ѝ. „Бунтокапи, ти умря с достойнство и дано това ти донесе поне някакъв покой. За момент, макар и кратък, ти бе

достоеен лорд на Акома. Затова те почитам. Дано пътешествието около Колелото ти донесе повече късмет в следващия живот“.

Раздра робата си, срязва ръката си и размаза прах по гърдите си. Аяки се размърда до нея и захвърли мънистата на Накоя, с които си играеше. Мара скъса и дрешката на бебето и размаза малко пепел на гърдичките му. Момчето ги погледна и се намръщи. Беше корав като баща си и не се заплака, когато тя го оципа. Само издаде долната си устна и се намръщи войнствено. Мара бодна ръката му с ножа, за да завърши ритуала, и си спечели гневен писък. Дръпна дланта му над езерцето и остави кръвта да се смеси заедно с нейната с водата.

След това сълзите дойдоха лесно. Беше сама, далеч от непрекъснатото кръжащите около нея слуги и съветници. Отдаде се на най-големия си страх: че не е дорасла за следващото ниво на Играта на Съвета. Униженията и болката, които бе изстрадала от ръцете на Бунтокапи, колебанията и страхът, докато планираше падението му, всяка опасност след смъртта на брат ѝ и баща ѝ — всичко това можеше да се разлети на вятъра при най-малката политическа грешка. Минванаби не забравяха и за миг омразата си към Акома. Понякога Мара се чувстваше безнадеждно безпомощна.

Реши да потърси успокоение с практични действия и облече Аяки с малката церемониална роба, приготвена за него. След това сложи собствената си бяла роба, успокои детето и го понесе към входа на градината.

Глъчката я предупреди, че посетителите са пристигнали. На двора тракаха доспехи, вятърът носеше възбудени гласове. Мара стисна Аяки по-силно и той изпищя недоволно. Тя пристъпи напрегнато покрай високия плет и почти се сблъска с въоръжения Кейоке. Старият командир бе застанал точно на входа и ако се съдеше по разкопчаните катарамии, бе надянал церемониалната си броня набързо. Явно посетителите бяха важни.

— Анасати? — попита тя тихо.

Кейоке кимна рязко.

— Папевайо и Накоя те чакат, лейди. А Люджан приготвя две роти в казармите.

Мара се намръщи. Кейоке едва ли щеше да прибегне до такива приготовления, ако Текума бе дошъл с мирни намерения. Страхът ѝ се

оправда, защото командирът вдигна палец и се почеса показно по брадичката.

Мара си пое дълбоко дъх и мръдна глава, за да избегне игривото юмруче на Аяки.

— Лашима да възнагради проникателността ти, Кейоке.

Дворът беше пълен с придворни, слуги и воини, прашни от пътя и облечени в практични доспехи, а не в украсените брони за официална визита. Лорд Анасати седеше търпеливо на носилката си, облечен в съчетание от цветовете на дома си и траур.

Съветникът му, Чумака, седеше до него.

При появата на Мара настъпи тишина. Накоя и Папевайо застанаха на една крачка зад нея. Войниците на Анасати застанаха мирно. Лейди Акома се поклони съвсем леко, колкото да не обиди човек с ранга на Текума.

— Добре дошъл, татко на съпруга ми.

— Здравей, дъще — отвърна той горчиво. — Виждам сина на сина ми в ръцете ти. Може ли да го видя?

Мара изпита моментна вина. Представянето на внук трябваше да е радостен повод, а не напрегнат миг на неизговорена вражда. Тя подаде Аяки в разперените ръце на дядо му. Детето се намръщи на парфюмираните дрехи и скъпоценните украси, но не заплака. Текума огледа лицето му и каза:

— Прилича на Бунто.

Мара кимна в знак на съгласие.

Текума подруса детето и й го върна с хладно мълчание. Мара веднага го подаде на Накоя, която го гушна, както бе гушкала и майка му преди години.

— Занеси го в детската — нареди лейди Акома. Старата дойка тръгна, а Мара се обърна към свекър си. — Предлагам гостоприемството на къщата си.

— Не, дъще. — Текума я изгледа строго. Цялата му нежност си бе заминала с Аяки. — Няма да стъпя в дома на убийцата на сина ми.

Мара почти потръпна. Костваше й сериозно усилие да отвърне спокойно.

— Синът ти се самоуби, за да защити честта си, милорд.

— Знам, Мара. Но също така познавах и сина си. Въпреки че не беше кадърен управник, дори той не би измислил такава обида за

Военачалника и собствения си баща. Само ти си способна на подобно нещо. — За миг в гласа му прозвуча нещо като уважение. — Поздравявам те за брилянтния ход в Играта на Съвета, Мара от Акома... — Гласът му стана твърд като кремък. — Но ще си платиш скъпо за тази кървава победа.

Гневът и тъгата го караха да каже повече, отколкото при нормални обстоятелства, и Мара се предупреди наум да действа предпазливо.

— Милорд, аз само се подчиних на моя съпруг и повторих заповедите, които той даде пред свидетели.

Текума махна с ръка.

— Достатъчно. Няма значение. Внукът ми наследява Акома и ще осигури лоялна връзка между нашите домове. — Един от служителите на Анасати пристъпи напред, кльоцав, хищен тип, с присвити очи и колан от кожа на каро. — Това е Налгара, който ще действа от мое име, докато Аяки стане пълнолетен.

Мара беше готова за това.

— Не, милорд.

Текума присви очи.

— Не искам възражения.

Мара успя да не покаже слабост, като почне да се оправдава.

— Ще си вземете вашия човек, когато заминете.

Воините на Анасати посегнаха към оръжията си. Текума вдигна трепереща ръка, готов да даде сигнал за атака.

— Как смееш, жено?

Мара не помръдна: надяваше се, че Люджан е успял да подготви бойците.

— Казах: не, милорд.

Текума заряза учтивите преструвки.

— Аз ще реша как ще се възпитава Аяки. Аз съм лорд на Анасати.

— Но това са земите на Акома — прекъсна го Мара. — Лорд Анасати май забравя, че синът му беше лорд на Акома. Акома не са били и никога няма да бъдат васали на Анасати. Внукът ви е наследник на титлата. Като негова майка, аз отново ставам Управляваща лейди, докато не навърши пълнолетие.

Текума се намръщи.

— Недей да ме дразниш!

— Изглежда, че милорд вече е раздразнен, така че каквото и да кажа, няма да има значение. — Мара се огледа за зелени фигури зад въоръжените хора на Анасати, но те бяха скупчени твърде гъсто и не виждаше зад тях Люджан и отряда му. Нямаше избор, освен да продължи. — Когато стана лорд на Акома, Бунто преустанови всякакви задължения към теб, както много добре знаеш. Ако не го беше освободил, той не можеше да се закълне пред натамито на Акома. Покажи ми какъвто и да е документ, който те прави настойник на Аяки, в случай че Бунто умре, и ще отстъпя пред искането ти. Но без законно доказателство ти не си управник на Акома.

Устните на Текума потрепнаха раздразнено, но той не каза нищо — нямаше какво да каже.

Мара побърза да постави край на дискусията, преди конфронтацията да доведе до насилие.

— Ние не сме от един клан, така че нямаш власт над Акома. Нямаш дори политически претенции за лоялността ни. Бунто не промени съюзите ни, така че Акома е член на партията на Нефритеното око, а не на Имперската. Тук нямаш власт, Текума. — За нейно огромно облекчение в този момент Люджан и три дузини воители на Акома пристъпиха напред, готови да защитят господарката си. Други петдесет, облечени в доспехи, бяха минали зад свитата на Текума. Мара се усмихна иронично. — Аз отново управлявам Акома, докато Аяки не стане на двайсет и пет.

Лорд Анасати понечи да каже нещо, но Чумака се намеси:

— Милорд, тя е права. Така е по закон.

Текума замислено присви очи.

— А какво ще стане с момчето, ако умреш?

— Тогава Аяки ще управлява, преди да навърши пълнолетие, също като мен, независимо дали е готов — отвърна спокойно Мара.

— Но с толкова врагове, които имаш, момчето със сигурност ще умре.

Заплахата не трогна младата лейди, която отстояваше своето.

— Може би от ръцете на лорд Минванаби или някой друг, който иска да ни унищожи.

Текума най-после призна поражението си.

— Добре, дъще. Спечели, каквото искаше. Ще се старая да те опазя, поне докато Аяки не навърши пълнолетие. Но ако направиш нещо, което да застраши Анасати...

— Не ме заплашвай в собствената ми къща, татко на съпруга ми — предупреди го Мара. — Бих могла да приключа всичко още тук и сега. — И кимна към Люджан и войниците му, които чакаха командата ѝ. Шансовете не бяха на страната на Текума, който имаше само двайсет воители срещу две роти. Ако продължеше да упорства, можеше да загине. Мара изгледа скованите черти на свекър си.

— Нямам желание да враждувам с теб, Текума. Твоите различия с баща ми бяха стриктно политически. — Тя поклати глава с въздишка, по-красноречива от думите. — И двамата знаем, че това, което направих, също бе политическо. Ако умреш тук... Джингу Минванаби ще остане без реален противник в играта. Не те карам да си ми съюзник. Просто не искам да сме врагове.

Юмрукът, който Текума бе вдигнал да даде заповед на войниците си, се отпусна. Лордът я погледна остро.

— Да... Минванаби. Той вече си мисли, че е достатъчно могъщ да се мери с мен. — Въздъхна, най-после призна силата на Мара. — Може пък да се окажеш полезна. — Поклати глава. — Подцених те. Може да го направи и Джингу.

Помълча малко, после се поклони за сбогом.

— Добре, Мара. Давам ти думата си: докато Аяки е жив, няма да ти преча да се противопоставяш на Минванаби. Но не гарантирам, ако са намесени интересите на Анасати. Все още имаме много различия. Щом внук ми наследи титлата на Акома, ще откриеш, че паметта ми е дълга. Ако нещо се случи с него преди това, ще измерваш живота си в минути.

Даде знак и свитата му се обърна да отпътува за Сулан-Ку. Вятърът люлееше перата на офицерите и рошеше косата на Мара, докато тя наблюдаваше как Анасати и хората му излизат от двора.

Първата част на плана ѝ беше успешна. Беше неутрализирала втория най-сериозен противник на баща си и даже го бе превърнала в колеблив съюзник. Малцина в империята щяха да предизвикат гнева на Текума, като наранят внук му. Само Кеда, Ксакатекас, Минванаби и още един-два дома. Повечето щяха да се въздържат дори само за да не позволят на Минванаби да натрупа твърде много власт. Мара имаше

ценност като враг на Джингу, та дори само за да му създава странични проблеми. Знаеше, че въпреки протекцията на Текума кръвната вражда продължава, но противникът ѝ поне щеше да действа по-внимателно. Беше сигурна, че няма да има повече нескопосани опити за убийство. Щеше да последва атака, но за пръв път, откакто Кейоке я бе взел от храма, лейди Акома почувства, че разполага с някакво време. Трябваше да го използва много умно. И бързо.

Освободи Люджан и воините и се замисли за предстоящите задачи. Прибра се в прохладните покои. Утре трябваше да отиде до Сулан-Ку, защото ако информацията на Аракаси бе вярна, то в къщата на Акома имаше шпионин на Анасати. Трябваше да се оправи с Теани, любовницата на Бунтокапи, при първа възможност.

Покойният лорд Акома не беше избрал най-богаташкия квартал. Резиденцията беше в странична уличка, отдалечена от шумните булеварди, но достатъчно близо до арените за борба. Мара слезе от носилката и сандалите ѝ смачкаха падналите листа от уло, характерни за сухия сезон. Придружаваше я свита, предвождана от Папевайо и Аракаси. Тя се приближи до прага, чиито колони бяха оформени като воители в битка. Един слуга отвори плъзгащата се стена и се поклони до земята.

— Приветствам лейди Акома.

Мара му кимна небрежно и влезе.

Сенките в помещението бяха червеникави, заради завесите. Във въздуха се носеше миризма на сладникави подправки, полировка за мебели и парфюм. Четиримата слуги на колене чакаха заповедите ѝ, докато тя разглеждаше скъпите килими, седефената стойка за оръжия и украсените с червени скъпоценни камъни ракли. Реши, че градската резиденция на мъжа ѝ е доста уютна. Но определено си личеше, че някой друг е повлиял на обзавеждането и украсата. Бунтокапи никога нямаше да сложи мраморни статуи на нимфи, а картините по стените изобразяваха цветя и птици, а не бойните сцени, които толкова обичаше.

Папевайо и Аракаси бяха до нея. Единият носеше бойния си меч, а другият — офицерски пера, за да прикрие истинската си длъжност. Но Мара нямаше нужда от шпионин, за да открие жената, завъртяла

главата на съпруга ѝ, за да шпионира за Минванаби. Теани се кланяше покорно заедно с другите слуги, но нямаше как да бъде сбъркана.

Мара огледа профила ѝ и разбра защо Бунто е бил толкова привлечен от нея. Конкубинката беше наистина красива жена с перфектна кожа и златисточервена коса, макар че ефектът може би беше подсилен изкуствено. Беше коленичила, но робата ѝ показваше достатъчно от големите, но стегнати гърди, тънкия кръст и знойните бедра. Тялото на Мара изглеждаше момчешко в сравнение с нейното и този факт беше дразнещ. Мара благодареше на боговете за всеки миг, в който Бунтокапи го нямаше, но сега зашеметяващата красота на тази жена я подразни. Припомни си ученията от храма. „Пазете се от суета и гордост“. Почти се засмя. Да, суетата и гордостта ѝ бяха наранени. Но пък съдбата се бе оказала благосклонна по странен начин.

Джингу Минванаби бе изпратил тази жена, за да му помогне да унищожи Акома. Вместо това Теани бе успяла да разсее Бунтокапи, така че Мара да реализира плановете си по-бързо. А крайната цел на тези плановете беше да се заздравят позициите на Акома... и да унищожи Минванаби. Мълчаливо се наслади на иронията. Теани трябваше да се върне при господаря си, без да разбира, че е разкрита. Нека Джингу си мисли, че е била изгонена от ревнивата съпруга.

Мара махна на двама воители да застанат на пост на вратата, след това пристъпи пред охраната си, но така, че да е извън обсега на намушкване с нож, и се обърна към конкубинката.

— Как се казваш?

— Теани, господарке. — Жената продължаваше да гледа надолу. Мара не вярваше на покорството ѝ.

— Погледни ме.

Теани вдигна глава и Мара усети как воините зад нея се напрегнаха. Лицето на конкубинката беше сърцевидно, а прекрасните ѝ очи бяха с цвят на кехлибар. Чертите ѝ бяха перфектни и сладки като меда на червените пчели. Но Мара видя нещо отвъд красотата, нещо, което я разколеба. Тази жена беше опасна като всеки играч в Играта на Съвета. Въпреки това лейди Акома заговори, без да издава мислите си.

— Какви ти бяха задълженията?

— Бях прислужница на съпруга ти, господарке — отвърна коленичилата Теани.

Лейди Акома почти се засмя на дързостта ѝ. Това, че се наричаше прислужница, след като носеше роба, по-скъпа от тези на Мара, освен церемониалните, беше обида за човешкия интелект.

— Не мисля — отсече остро тя.

Теани присви леко очи, но не каза нищо. Мара разбра, че за миг конкубинката се е зачудила дали ролята ѝ на шпионка не е разкрита, и се обърна към останалите слуги, за да разсее подозренията ѝ.

— А вие с какво се занимавахте?

Слугите се оказаха готвач, градинар и камериерка, факт, който вече знаеше от докладите на Джикан. Заповяда им да отидат в имението и да попитат хадонрата за новите си длъжности. Те се изнесоха скоростно, доволни, че няма да присъстват на конфронтацията между жената на лорда и неговата любовница.

В стаята останаха само Мара, Теани и войниците.

— Мисля, че няма да имаме нужда от уменията ти в имението — каза Мара.

Теани запази похвално спокойствие.

— Нима съм разочаровала господарката с нещо?

Мара потисна желанието да се усмихне.

— Не, напротив, спести ми много болка, неудобство и раздразнение през последните месеци. Но аз нямам толкова широки вкусове като някои. Не се занимавам със собствения ми пол. — Погледна синината на ключицата на конкубинката. — Явно си споделяла страстта на съпруга ми към... по-груби забавления. Талантите ти ще останат неоползотворени в имението... освен ако не искаш да забавляваш войниците ми?

Теани трепна съвсем леко и Мара се възхити на самоконтрола ѝ. Обидата беше голяма, защото куртизанките имаха известни позиции в цуранското общество. В древни времена почти не бе имало разлика между съпругата и любовницата. Ако Мара беше умряла преди съпруга си, всяка куртизанка можеше да се настани свободно в къщата на Акома. А ако Теани надживееше и Бунтокапи, можеше да има известни привилегии и претенции към наследството. Жените от Тръстиковия живот се смятаха за майсторки и дори творци в изкуството на удоволствието. Но войнишките курви бяха от най-долна класа. Жените, които обикаляха военните лагери, бяха презирани и

обиждани из цялата империя. И нямаха чест. Теани беше наречена курва и ако беше воин, двете щяха да се дуелират на живот и смърт.

Конкубинката обаче само притисна чело към пода и червеникавата ѝ коса забърса сандалите на господарката.

— Господарке, мисля, че не ме оценяваш. Аз съм добра музикантка и съм надарена в областта на масажите и разговорите. Знам седемте начина да отнема болката от тялото: с натиск, с удар, с търкане, с билки, с игли и с разтягане на крайниците. Веща съм в поезията и танците.

Несъмнено жената владееше всичко това, макар че Бунто едва ли бе използвал нещо друго, освен масаж и по някоя песен преди секс. Но Теани също така бе агент и вероятно обучен убиец. След смъртта на Бунтокапи щеше да ѝ е нужна само една възможност, за да отърве Минванаби от Мара и Аяки и да унищожи Акома завинаги.

Ужасът от кроежите на Джингу накара Мара да реагира остро.

— Тогава няма да ти е трудно да си намериш нов господар. Жена с толкова таланти със сигурност ще плени лесно някой велик лорд, който ще я приеме с радост. След час тук ще дойде служител да пригответи къщата за продан, заедно с мебелите. Вземи нещата, които съпругът ми ти е подарил, и замини, защото тук няма да остане нищо на Акома. — Изглежда пищните форми на Теани с неприязън. — Няма да оставяме боклук за новия собственик.

Обърна се и тръгна към вратата, сякаш конкубинката не бе достойна за вниманието ѝ. Само наблюдателното око на Аракиси забеляза, че Теани изпусна железния самоконтрол, с който се опитваше да заблуди господарката: по лицето ѝ пробяга омраза, а красотата ѝ премина в злобно, убийствено изражение. Обидите на Мара от Акома бяха добре запомнени и Теани щеше да отмъсти за тях.

Шпионинът пое инициативата в ролята си на офицер и нареди на двама от войниците да останат, за да се уверят, че заповедите на господарката ще бъдат изпълнени. След това се измъкна навън, преди Теани да се успокои и да запомни лицето му.

— Тя ли е? — попита Мара, щом той се приближи до нея.

— Тя е, господарке. Преди да дойде в града, беше любимка на лорд Минванаби и често споделяше леглото му. Не знам защо е била избрана да шпионира лорд Бунтокапи, но явно е убедила господаря си, че така ще е по-полезна. — Вървяха към носилката, сухите листа

шумоляха и заглушаваха разговора им. Аракаси действаше крайно внимателно дори в тази тиха уличка. Помогна на Мара да се настани на възглавниците и прошепна: — Нашите агенти не знаят с какво се е занимавала, преди да постъпи при Минванаби. — Погледна многозначително към къщата. — Ще съм по-спокоен, ако разберем повече за нея, защото мисля, че си създаде враг, господарке. Само аз видях лицето ѝ, докато ти излизаше. Беше готова да убива.

Мара се облегна и притвори очи. Разумно или не, вече беше зарязала този въпрос, защото следващата стъпка в плановете изискваше цялото ѝ внимание.

— Няма значение дали ще ме убие по служба, или заради лични причини.

Стройното ѝ тяло се напрегна, когато робите вдигнаха носилката. Аракаси застана отляво, а Папевайо — от другата страна.

— Грещиш, господарке — каза шпионинът, щом тръгнаха. — Повечето хора не са чак толкова упорити, ако ги тласка единствено дългът. Но не се притесняват да умрат при отмъщение, стига и врагът им да загине.

Мара отвори гневно очи.

— Искаш да кажеш, че действях глупаво ли?

Аракаси не се притесни.

— Просто предлагам милейди да обмисля думите си по-внимателно в бъдеще.

Мара въздъхна.

— Ще те послушам. Ако Кейоке беше тук, сигурно щеше да си търка трескаво брадичката с палец.

— Това е жестът на Папевайо — отвърна объркано Аракаси.

Господарката му се усмихна.

— Много си наблюдателен. Някой ден трябва да ти обясня за предупредителните жестове. Хайде да се прибираме, офицер, защото жегата се засилва, а имаме още много работа.

Аракаси отдаде чест — нали изпълняваше ролята на Ударен водач, макар да не бе добър с меча — и заповяда на войниците да обградят носилката на лейди Акома и да потеглят към имението.

Следобедът хвърляше лилави сенки по пътя. Носачите вървяха на север към Свещения град бавно и спокойно, сякаш клиентката зад завесите бе поискала просто да се разходи. След два часа тя им заповяда да спрат до един кладенец и доволни, че са получили почивка цял час преди залез, те седнаха да похапнат. Възхищаваха се на жената, която ги бе наела. Освен че беше невероятно хубава, тя бе платила със скъп метал за доста лесната работа.

Приближи се продавач на грънци. Стоката му беше вързана с канапи на дълъг прът, който носеше на рамо. Мъжът спря до носилката, за да си поеме дъх. Острото му лице бе червено от изтощение, а очите му шареха. Жената в носилката чу потракването на грънците, отмести завеската и му махна да се приближи.

— Добре, че не успя да стигнеш до Сулан-Ку — каза му, докато се правеше, че разглежда стоката.

— Какво стана? — попита търговецът и попи челото си с изящна копринена кърпичка.

Жената изви красивите си устни.

— Това, което очаквах. Онази кучка не ми позволи да остана. Джингу е глупак, щом разчиташе на подобно нещо.

— Лорд Минванаби не се вслушва в чужди съвети.

Жената проследи орнаментите по една стомна с дългия си лакиран нокът.

— Ще се върна при Джингу. Той може би ще съжалява, че не е успял да внедри агент при Акома, но със сигурност съм му липсвала.

— Устните ѝ се извиха замечтано. — Знам, че много неща в мен му липсват. Никое от останалите му момичета не разполага с моите... умения.

— А може би просто не обичат болката, Теани — отвърна сухо търговецът.

— Ха! Какво значи да обичаш? — Тя тръсна глава, размърда рамене и робата ѝ се разтвори. Гледката накара търговеца на грънци да се усмихне заради противоречието между смайващата красота и ужасната жестокост на тази жена. Теани прецени погрешно изражението му като похотливо и се усмихна.

— Бунтокапи не беше от полза за Джингу. Мара държеше контрола през цялото време, но беше достатъчно хитра да не позволява на съпруга си да разбере, докато не стана късно. Предай на истинския

ни господар, че ще се върна при Минванаби и ще изпращам каквато информация събера.

Търговецът кимна и намести пръсти по пръта на рамото си.

— Добре. Разнасям тези проклетии, откакто сутринта слязох от баржата на господаря. Доволен съм, че ще приключим с този маскарад. Излязоха ми пришки!

Теани го погледна, сякаш се наслаждаваше на страданията му.

— Дай ми тази стомна. Носачите трябва да повярват, че имам причина да говоря с теб.

Мъжът изхлузи стомната от пръта. Глечта ѝ засия на слънцето, докато я подаваше на Теани с нескрита ирония.

— Една по-малко за мъкнене.

— Защо дойде лично?

— Не посмях да поверя тази задача на друг. Снощи баржата на господаря напусна града, но гребяхме само няколко мили и спряхме. Той мислеше, че ще си още в къщата, и затова трябваше да се дегизирам. Никой не подозираше, че лейди Мара ще бърза толкова да се отърве от градската собственост на Бунто. До вчера беше в траурната градинка.

Теани погледна към кладенеца и кимна към носачите.

— Най-добре е да заповядаш да ги избият. Някой може да се разприказва за тази среща.

Търговецът хвърли поглед към осемте мъже до кладенеца.

— Ще е неприятно, но е по-добре, отколкото да рискуваме. А и ако те нападнат крайпътни разбойници, Гилдията на носачите не може да те вини, нали? Ще го организирам точно преди да стигнете до имението на Минванаби. Така ще може да изтичаш право в обятията на Джингу. А сега последните инструкции: въпреки всичко станало лейди Мара няма да бъде закачана.

Теани замръзна от изненада.

— Въпреки че уби Бунтокапи?

— Такива са заповедите. Стига сме говорили. — Търговецът премести тракащата стока на другото си рамо и се намръщи недоволено.

Теани за миг забрави професионалното си хладнокръвие. Мара от Акома бе распалила у нея омраза, по-дълбока от всичко досега. Теани не се мъчеше с причината. Майка ѝ беше жена от Тръстиковия

живот и я беше зарязала на шест години. Оттогава оцеляваше само с ума си. Красотата ѝ беше привлякла отрано вниманието на мъжете и на няколко пъти тя едва се отърва от робството, макар да не бе извършила нищо нередно. В задните улички на империята обаче парите често взимаха връх над думата на закона. Теани отрано откри, че честта на някои мъже е въпрос на пазарлък. Научи малтретирането преди любовта и на дванайсет се продаде за пръв път на един човек, който я държа в дома си две години. Беше извратен и изпитваше удоволствие да причинява болка. Отначало Теани се съпротивляваше, но после се научи да приема изтезанията като нещо нормално и дори необходимо. След време уби мъчителя си, но споменът за болката остана нещо познато за нея. Използваше красотата и ума си да се издигне, сменяше благодетелите си, всеки по-богат и по-могъщ от предишния. Вече от седем години бе при този работодател, но никога не бе влизала в леглото му, за разлика от предишните. Този лорд бе видял ледената омраза, която мотивираше Теани, под красотата и жестоките страсти. И бе освободил тези качества срещу своя враг, лорд Минванаби, и нито веднъж не се опита да прекрачи професионалните им отношения, за да си достави удоволствие. От своя страна, Теани му беше ревностно предана, защото смяташе, че е уникален, различен от останалите, с които я бе сблъсквал животът.

Но само Бунтокапи я бе докоснал като човек. Преди него Теани почти не обръщаше внимание на мъжете, с които спеше или които убиваше. Лорд Акома беше като прасе, дори миришеше на прасе, когато се хвърляше в леглото ѝ още потен след борбите, но я разбираше. Бунтокапи ѝ даваше болката, за да оцелее, и любовта, която не бе познала за двайсет и осем години. Теани потръпна леко при спомена за ръцете му, стискащи плътта ѝ в моментите на екстаз. Тя също забиваше нокти в гърба му и го беше приучила да се наслаждава на болката.

А Мара от Акома бе сложила край на това.

Теани стисна украсената стомна. Сърцето ѝ се изпълни с гняв. Бунтокапи беше подлъган да се самоубие, погубен от неестествения порив да избере честта пред живота. Теани не разбираше от чест... но враждите ѝ бяха безкрайно познати.

А онази кучка — невинна като бебе! Колко лесно щеше да се разпука маската ѝ на лейди с малко измъчване! Какво удоволствие

щеше да изпита да я унижава с часове, даже дни, преди да я прати при Туракаму. Облиза устни и усети, че се изпотява, макар вече да захладняваше. Удоволствието да пречупи лейди Акома обещаваще повече наслада от секс с който и да е мъж. Но безкомпромисният начин, по който беше изгонена от къщата, не даваше достъпен начин за отмъщение. Теани нямаше избор и трябваше да се върне да шпионира при Джингу. Противният лорд Минванаби я отвращаваше и щеше да е трудно да търпи похотта му, но поне беше заклет враг на Акома.

Да, щеше да постигне отмъщението си чрез него. Мара щеше да умре бавно и мъчително, или поне срамно, ако нямаше друга възможност. Това, че истинският ѝ господар искаше друго, не променяше нещата. Теани беше сменяла работодателите си многократно.

Хвърли стомната на възглавниците и заповяда на носачите да тръгват. Едрото мускулесто тяло на един от тях хвана погледа ѝ. Беше добре сложен и вървеше заплашително. Теани беше възбудена от мисълта за насилие и отмъщение и реши да спре до едно езерце по пътя. Щеше да се позабавлява. Мъжът и другарите му щяха да умрат, така или иначе. Щеше да е грехота да не ги използва за наслада. Освен това няколко нови синини щяха да убедят Джингу, че наистина е била нападната от бандити, и да премахнат евентуалните подозрения. Теани потръпна от очакване, докато носачите отново потегляха към Свещения град.

Търговецът спря, сякаш да провери колко пари му е дала благородната лейди. Изгледа изпод широкополата си шапка как носилката тръгва и се зачуди защо жената се бе замотала, преди да извика носачите. Мечтите на съществуване като Теани не бяха приятна тема. Той изръмжа с отвращение и намести пръта със стоката на рамото си. Лично бе уверил господаря, че талантите ѝ не се простират само в леглото, и това му бе донесло доста успехи в миналото. Но напоследък тя показваше признаци на независимост и тълкуваше заповедите както си иска. Търговецът се зачуди дали това не е знак за нарастваща нестабилност. Но пък при всички случаи Теани щеше да причини беди само на Минванаби. Освен това можеше да я отстрани, ако се превърнеше в проблем. Раздразнен от тежестта на пръта, който

се забиваше в рамото му, Чумака, Пръв съветник на лорд Анасати, тръгна към Сулан-Ку. Щеше да извлече полза от изпращането на Теани при Минванаби. Това, че се бе появила в къщата на Бунто, ги бе изненадало, но накрая нещата се подреждаха добре. Господарят му нямаше да е съгласен, но пък бе загубил син. Чумака не чувстваше голяма загуба. Никога не му беше пукало за Бунто и въпреки че момичето Акома бе по-талантливо, отколкото очакваха, истинската заплаха си оставаше Минванаби. Висшият съвет се вълнуваше и Играта ставаше все по-сложна, докато кампанията на Военачалника на Мидкемия продължаваше. Успехите и провалите на интригите винаги ускоряваха пулса на Чумака. „Богове, обичам политиката“. Обзе го почти веселие и той започна да си подсвирква, докато вървеше по пътя.

След връщането си от Сулан-Ку Мара свика среща с най-близките си съветници.

Сумракът се спускаше над нивите около имението. Някоя седеше от дясната ѝ страна, косата ѝ беше увита с червен шал, в почит към Туракаму, в чиито владения бе преминал покойният господар. До всяка врата в сградата бяха разположени кошове с червена тръстика, за да може Червеният бог да отвърне взор от скърбящите.

Мара носеше традиционна роба в същия цвят, но в държането ѝ нямаше нищо тъжно. Седеше изправена гордо, докато Джикан, Кейоке, Папевайо, Люджан и Аракаси заемаха местата си на пода пред нея.

Изгледа всеки от тях в очите и каза:

— Знаете какво се случи. Няма нужда да говорим повече за това. Преди да оставим Бунтокапи да почива в мир, искам да кажа едно. Това, което се случи, и всичко, което ще произлезе занапред, е моя отговорност. Никой от служителите на Акома не трябва да се притеснява, че е действал без чест. Ако хората в империята шепнат, че сме постъпили подло, срамът си остава за мен. — С това приключи въпроса със смъртта на съпруга си, та другите да не се чудят повече дали са предали законния си владетел.

Премина към другите въпроси почти рязко. Червеното я разхубавяваше, но челото ѝ беше намръщено.

— Кейоке, трябва да ускорим набора на войници. Минванаби са временно неутрализирани и трябва да използваме момента, за да

затвърдим позициите си.

Командирът кимна с обичайния си пестелив маниер.

— Възможно е, ако привикаме всички млади синове и всички се отзоват. Но някои ще изберат други домове. Лордовете Минванаби и Кехотара все още опитват да попълнят тристата човека, които загубиха срещу нас преди няколко месеца. Смятам, че през следващите два месеца може да привлечем към двеста войници, но те ще са неопитни младежи. За останалите триста ще се наложи да почакаме може би около година.

Мара трябваше да се задоволи с това. Бунтокапи беше оставил сериозни дългове и Джикан твърдеше, че ще отнеме известно време, преди имението да се стабилизира. Докато съберяха новобранци, финансите щяха да набъбнат достатъчно за обучението им. А и малцина щяха да нападнат открито след съюза на Акома с Анасати.

Накоя отпрати предупреждение, както винаги.

— Господарке, докато Акома трупа съюзи и военна мощ, трябва да се пазиш още повече от подмолни атаки.

Аракаси се съгласи.

— Господарке, щом официалният траур свърши, ще получиш множество предложения от ухажори. Със сигурност в свитите на тези благородни синове ще има агенти на Минванаби.

Мара обмисли думите му и каза:

— Трябва да се убедим, че тези агенти няма да дължат нищо съществено на господарите си.

Срещата продължи и Мара уверено възвърна предишната си роля на управник на Акома. Мракът се спусна и мълчаливите слуги запалиха лампи. Взимаха се решения, обсъждаше се информация и до полунощ на практика бе свършена повече работа, отколкото през цялото управление на Бунтокапи. Накрая Джикан се изправи с въздишка на очевидно облекчение. Останалите не показваха дали изпитват някаква лична вина заради кончината на лорда. Имаше твърде много нови проблеми за решаване.

Накоя, която беше най-бавна, се надигна сковано, но Мара ѝ махна да остане. Останалите вече бяха на вратата, но спряха, за да я чуят.

Очите на господарката се озариха от палав блясък, докато изучаваше очакващите лица на служителите.

— Какво мислите, ако реша да назнача официално Накоя за постоянен Първи съветник на Акома?

Старата дойка възкликна сепнато, а Кейоке пусна една от редките си усмивки.

— Постът е празен след смъртта на Джаджоран — продължи Мара. Веселието ѝ се задълбочи, защото Накоя, която винаги знаеше какво да каже, само отваряше и затваряше уста като риба на сухо.

Аракаси реагира първи и се поклони галантно на старицата.

— Повишението и честта са заслужени от годините ти, стара майко.

Люджан направи шеговит коментар, но Папевайо познаваше Накоя от малък и имаше много топли спомени, така че заряза протокола, вдигна старицата във въздуха и я завъртя.

— Вървете да празнувате — каза Мара, докато дойката ѝ пискаше весело. — Никой служител на Акома не заслужава повече от теб, Накоя.

— Първо трябва да оцелея — отвърна останалата без дъх Накоя. Папевайо я пусна на земята внимателно, сякаш бе направена от стъклото на чо-джа. Кейоке, Джикан, Аракаси и засменият Люджан се струпяха да прегърнат новата Първа съветничка. Мара се усети, че не е виждала подобна радост в къщата отпреди смъртта на баща си. „Дано Лашима ми даде мъдрост, за да продължа“. Заплахата от Минванаби не бе премахната, а само забавена от нестабилния съюз с Анасати.

Траурният период приключи и жреците на Туракаму дойдоха да изгорят кошовете с червена тръстика, които стояха до вратите през последните три седмици. Първите брачни посредници се появиха, докато пушекът още се носеше над нивите на Акома. До края на деня в кабинета бяха получени три писма с въсъчни печати. Доволна, че най-сетне е облякла нещо различно от червеното, Мара извика Накоя и Аракаси и им показа най-горното. Лицето ѝ беше замислено.

— Явно любимият лакей на Минванаби има свободен син. Какво знаете за него?

Аракаси взе документа и го разгледа. Пергаментът беше парфюмиран и конкурираше миризмата от цъфтящите навън акаси.

— Брули от Кехотара. Баща му, Мекаси, се опита да го ожени два пъти, но и двете ухажвания се провалиха. Сега момчето служи като Патрулен водач в армията на баща си, но очевидно не е силен тактик. Откакто е станал командир, отрядът му изпълнява само гарнизонни задачи. — Шпионинът потупа пергамента с лека усмивка. — Все пак не мисля, че е глупак. Може да очакваме, че е фасада за внедряване на някой агент или направо убиец на Минванаби.

Мара взе писмото и прехапа устна. Ако откажеше да разгледа петицията на Брули Кехотара, това щеше да е публична проява на слабост.

— Те искат да ме посрамят или да ме убият. — В тона ѝ не личеше страх. — Предлагам да приемем примамката и да я използваме срещу тях.

Накоя, притеснена в новата си роля, не каза нищо и Аракаси продължи:

— Това може да е опасно, господарке. Бащата на Брули, Мекаси, е комарджия, при това не особено добър. Загубил е толкова, че почти цялото имение е ипотекирано. Синът му е суетен младеж, който настоява да има всичко най-добро. Освен това има две по-големи сестри и по-голям брат, със същите вкусове. Техните харчове, заедно с дълговете им, почти са разорили баща им. Минванаби са поели дълговете им, но не от благотворителност. Мекаси Кехотара е наистина опасен, защото семейната му традиция е заклета в Тан-джин-ку.

Мара стисна пергамента. Не знаеше тази подробност. Тан-джин-ку означаваше „до живот“ на стария език. Кехотара бяха заклетни в древна форма на васалство към Минванаби, клетва, която съществуваше почти само в историческите книги. Според нея нито едно искане не можеше да бъде отхвърлено, пренебрегнато или поправено. Ако Мекаси Кехотара се бе заклел, по заповед на Джингу щеше да убие дори собствените си деца без колебание. Предателството на съюзите беше често срещано в Играта на Съвета. Тан-джин-ку правеше Кехотара по-надеждни от семействата в клана, все едно бяха част от Минванаби. Чак след смъртта на Мекаси синът му щеше да има право да преговаря за нови условия. Дотогава Кехотара не можеха да бъдат подкупени, заплашени или принудени да предадат Минванаби.

— Добре — каза Мара и решително изправи рамене. — Ще посрещнем Брули подобаващо за неговото положение.

Аракаси я погледна остро.

— Значи искаш да изслушаш предложението му?

— Разбира се. — Мара се замисли за момент. — Не бива да го отхвърляме с лека ръка. Нали не искаме да обидим толкова височайша особа като лорд Кехотара?

— Значи имаш план? — Аракаси се усмихна.

— Не — отвърна Мара сериозно. — Но ще измисля, преди лакейчето на Джингу да се представи. Искам агентите ти да съберат цялата информация за Брули и семейството му, преди да пристигне.

Аракаси, макар и възхитен от дързостта ѝ, се осмели да възрази.

— Ще е скъпо. Трябва да си осигурим най-бързите куриери от Гилдията на носачите и да ги закълнем, за да не могат да изтръгнат нищо от тях.

— Разбира се — отвърна Мара, макар че Джикан щеше да се разпищи. Мъже, готови да умрат за съобщението, което пренасят, можеха да се наемат само срещу скъп метал. — Заеми се веднага, Аракаси.

Шпионинът бързо стана и излезе. Ето, точно за такива задачи бе изградена мрежата му! За дързък играч, който не се притеснява да сграбчи предимството. А и това, че целта на Мара беше съюзник на Минванаби, беше бонус. Денят определено беше чудесен.

Вратите на голямата зала на Акома се отвориха.

Брули от Кехотара беше почти красив в червено-черната си броня. Мара стоеше на подиума в дъното на залата с тежкия си церемониален костюм. Веднага видя, че агентите на Аракаси са прави. Този мъж беше суетен като птица кали. Но с основание. Беше строен, но мускулист, докато повечето представители на трите централни нации в империята бяха предимно набити. Освен това се движеше с грацията на танцьор. Имаше рядко срещани яркосини очи, които контрастираха с тъмната му коса и топлатата му усмивка. Мара знаеше, че би я убил със същото желание, с което би се оженил за нея, но не можеше да не забележи колко по-различен е от Бунто.

Накоя сякаш разчете мислите ѝ, наведе се към нея и прошепна:

— Този ще прекарва повече време пред огледалото да гледа себе си, а не теб, дъще.

Мара скри усмивката си и запази официална поза, докато приветстваше втория син на Кехотара.

Двама непривлекателни войници придружавала Брули, други шестима вече бяха разквартирувани в казармите на Акома. Мара беше сигурна, че охраната е избрана заради грозноватия си външен вид, за да може да контрастират с красивия лорд, когато се представи на лейди Акома.

Единият войник прие ролята на Пръв съветник и пристъпи напред.

— Лейди Мара, имам честта да ти представя Брули от Кехотара.

Накоя отвърна ритуално:

— Лейди Мара приема почитаемия гост Брули от Кехотара.

В този момент от страничната врата се появи дребното куриерче. Носеше палка, украсена с бели панделки, знак, че е пристигнало важно съобщение. Мара се престори на изненадана и каза бързо:

— Брули, добре си дошъл в дома ми. Слугите ми са на твоє разположение и ще се погрижат за всичките ти нужди. Сега ме извини, но имам важна работа. Ще се видим, да речем, утре, нали?

Стана, показвайки стройната си снага, скрита досега под церемониалното облекло, и излезе през страничната врата, като остави Брули от Кехотара объркан, защото дори не бе успял да изрецитира заучения си поздрав.

Накоя пое нещата, придържайки се към плана. Знаеше, че най-голямата слабост на този младеж е суетата, затова се приближи до него, хвана го за ръката и заговори майчински.

Брули гледаше навъсено към вратата, през която бе изчезнала Мара.

— Мъдра майко, държанието на лейди граничи с обида. Каква работа не можеше да почака, преди да поднесе почитанията си? — Вдигна ръка към косата си, за да се увери, че не се е разрошила, когато бе свалил шлема си. — Сигурно нещо друго е отблъснало лейди Мара, за да ме отхвърли така. Кажи ми: какво не е наред?

Накоя успя да не се усмихне, докато го избутваше към една странична стая, в която бяха поднесени вина и плодове.

— Млади господарю, ела да се освежиш. Ще ти кажа нещо, което не съм казвала на другите, защото си хубав и добре възпитан. Лейди Мара е младо момиче, въпреки че вече е майка и вдовица. Баща ѝ, брат ѝ и съпругът ѝ бяха все добри воители. Само тях е виждала. Нагледала се е на мъже в брони. Ако искаш да я впечатлиш, върни се в Сулан-Ку и потърси най-добрите шивачи. Нека ти изработят меки роби в най-различни цветове. Мисля, че ако утре се появиш облечен като книжовник или поет, ще имаш по-голям шанс да предизвикаш симпатиите ѝ.

Брули се намръщи замислено. Най-висшата цел на цуранските мъже бе да станат воители, но пък жените имаха по-странни разбирания. Сините му очи светнаха.

— Благодаря ти, стара майко. Съветът ти е мъдър. — Той въздъхна тъжно и прие предложеното вино. — Ако бях по-умен, щях да се сетя и сам. Разбира се, че е очевидно. Утре ще се върна и ще покажа на Мара колко нежен мога да бъда, изискан и грациозен, без нужда от доспехи, които да изтъкват мъжеството ми. Благодаря ти.

Накоя го потупа по ръката и добави лукаво:

— И музика. Милейди ще се впечатли от всеки мъж, който покаже интерес към изкуството.

Брули кимна и подаде празната си чаша на един слуга.

— Благодаря, стара майко. Значи ще разбереш, че не мога да остана повече. Трябва да тръгна до час за Сулан-Ку, ако искам дрехите ми да станат навреме.

— Ти си достоен ухажор за вниманието на милейди. — Накоя плесна на слугите да повикат носилката и стражите на Брули. Последва комична сцена, в която лордът подреждаше охраната си по височина, така че маршируването им да представлява хармонична гледка.

Щом ескортът напусна имението, Накоя не можа да се сдържи за пръв път, откакто се помнеше, и тръгна към покоите на Мара, като се превиваше от смях. Кой, освен Управляващата лейди би измислил такъв план — да се възползва от суетата на Брули? Джингу Минванаби и Мекаси Кехотара щяха да научат, че не всички въпроси около честта се решават с оръжие.

Подхилващата се Накоя влезе в покоите на лейди Акома, където вече се намираха Джикан и Аракаси. Мара вдигна очи и видя, че

Първата съветничка е затиснала устата си с длан.

— Изглеждаш развеселена.

Накоя седна, овладя се и каза:

— Щом можем да победим врага без кръвопролитие, защо поне да не се позабавляваме малко?

— Значът планът ни се задейства, майко на сърцето ми?

Накоя кимна.

— Да. Мисля, че мога да мотая Брули поне седмица и да ти спестя необходимостта да обиждаш Кехотара. Идеята, която обсъдихме, изглежда обещаваща.

Мара кимна одобрително и възобнови разговора си с Джикан.

— Нали спомена, че Хокану Шинцаваи иска разрешение да посети Акома?

Хадонрата погледна пергаментата, който бе красиво изписан, но без украсите за брачна петиция.

— Лорд Шинцаваи съобщава, че синът му ще мине оттук на път от градската им резиденция в Джамар към главното имение на север. Моли за позволение Хокану да те посети.

Мара си спомняше Хокану от сватбата: зашеметяващо хубав мургав младеж на нейните години. Нямахше нужда да чува напомнянето на Накоя, че той бе един от първите кандидати за ръката ѝ, преди да избере Бунтокапи.

Забеляза напрегнатото изражение на Аракаси и го попита за мнението му.

— Може да е мъдро да привлечем интереса на Хокану. Шинцаваи са сред най-старите и влиятелни фамилии във Висшия съвет. Дядото беше Военен командир на клана Канацаваи, а след това го наследи Камацу. Това, че в семейството има двама поредни командири, показва сериозни умения в политиката. Те не са свирепи играчи на Играта на Съвета, но се издигнаха благодарение на умения и интелект, без кръвни вражди и без дългове. Освен това са другата основна фамилия, освен Ксакатекас, които не са в съюз с Военачалника, Минванаби или Анасати. Но са замесени в някакъв кроеж на партията на Синьото колело.

Значи Аракаси също бе съгласен, че съюз чрез брак ще облагодетелства Акома. Но интересът на Мара беше чисто политически.

— Какъв кроеж?

— Не знам. — Аракаси махна раздражено с ръка. — Нямам достатъчно високопоставени агенти в Синьото колело, за да се докопам до тази информация. Предполагам, че ще опитат да подкопаят влиянието на Военачалника, защото мненията сред съвета са, че Алмечо разполага с твърде много власт. Но след инвазията на варварския свят тези мнения се постопаха. Дори Шинцаваи му оказаха подкрепа. Най-големият син на Камацу, Касуми, е командир на войските на Канацаваи на Мидкемия. Бори се със силите на Крудий в най-западната провинция на така нареченото Островно кралство.

Мара винаги се изумяваше от количеството информация, което Аракаси помнеше, при това до най-тривиалната подробност. Той никога не си водеше бележки. Единствените писмени доклади от агентите му бяха кодирани, маскирани като търговски съобщения. А интуитивните му догадки бяха феноменални.

— Мислиш ли, че Синьото колело са сменили съюза си?

— Не — отвърна убедено Аракаси. — На Мидкемия има твърде много богатства за един човек, а Камацу е твърде опитен играч. Очаквам Синьото колело да оттегли подкрепата си за войната в критичен момент и да остави Военачалника в опасна позиция. В такъв случай ще има интересни последици.

Мара обмисли съобщението на лорд Шинцаваи в светлината на тази информация и реши колебливо да откаже. Планът за Брули и нестабилното финансово състояние на имението щяха да ѝ попречат да посрещне Хокану както трябва. Може би по-нататък щеше да му изпрати покана, за да се реваншира.

— Джикан, нареди на писаря да изпрати учтиво писмо, в което информираме по-младия син на лорд Шинцаваи, че в момента не можем да му окажем гостоприемство. Смъртта на милорд остави имението в тежко положение и го молим смирено за разбиране. Ще подпиша съобщението лично, защото Хокану е от хората, които не искам да обиждам.

Джикан си записа думите ѝ, но след това се намръщи повече от обичайното.

— Лейди, остава въпросът с комарджийските дългове на покойния лорд Бунто.

Мара въздъхна.

— Колко е изгубил?

Хадонрата отвърна без колебание, сякаш цифрите не му даваха да мигне нощем.

— Седем хиляди центурии метал, двайсет и седем дими и шестдесет и пет цинти... и четири десети.

— Можем ли да ги платим?

— Да, но това ще намали капитала ни, докато не продадем следващата реколта. Ще трябва да вземем кредити — добави той, сякаш въпросът беше болезнен.

Чо-джа започваха да произвеждат нефритени предмети, така че дълговете нямаше да се проточат.

— Плати ги сега.

Джикан си записа отново.

— Остава и въпросът с дълга на лорд Тускалора.

— Какъв дълг? — Земите на Тускалора бяха на южната им граница, но доколкото Мара знаеше, двете фамилии нямаха търговски отношения от поколения.

Джикан въздъхна.

— Съпругът ти беше слаб комарджия, но отличен борец. Победил е шампиона на Тускалора четири пъти и лорд Джиду е губил всеки бас. При първата схватка е заложил трийсет центурии и е платил с диаманти. Вторият облог бил за петстотин центурии, за които има писмена гаранция, която не е уважена. Следващите два облога са били двойно или нищо. В Сулан-Ку се говореше цяла седмица за загубата на шампиона му. Към този момент лорд Тускалора дължи на Акома общо две хиляди центурии.

— Две хиляди! Това ще улесни значително финансовите ни затруднения.

Джикан сви рамене.

— Ако реши да плати... Изпратих две учтиви напомняния, но не получих отговор. Вероятно лордът е взел кредити, докато реколтата му не бъде продадена.

— Изпрати по-строго настояване, подписано лично от мен. — Мара се замисли за момент. — Ще загубим много, ако всички си помислят, че може да се възползват от нас, защото Акома се управлява от жена. Нека лорд Тускалора разбере, че настоявам за незабавен отговор.

Джикан кимна. Мара го освободи и се замисли за дълга на Тускалора. Южният ѝ съсед не беше нито съюзник, нито враг. Но армията му беше достатъчно голяма, че да създаде проблеми, ако се стигнеше до стълкновение между двата дома. Само че ако не си потърсеше дължимото, щеше да стане обект на клюки по всеки пазар в империята. Въздъхна. Лорд Тускалора беше известен с докачливия си и сприхав характер. И не обичаше да отстъпва — тъкмо това бе позволило на Бунтокапи да го набута с толкова голям дълг. Мара се надяваше, че поне веднъж Джиду Тускалора ще се вслуша в разума.

Прочете пергамента и гърлото ѝ се стегна от гняв — и от страх. Аракаси, Кейоке, Папевайо и Накоя чакаха мълчаливо да свърши със съобщението от лорд Тускалора.

— Не можем да оставим това така — каза Мара накрая. — Кейоке, какво щеше да направи баща ми при такова съобщение?

— Вече щеше да е заповядал на мъжете да се въоръжават — отвърна командирът. — Само заповядайте и потеглям, господарке.

Мара въздъхна, без да опитва да крие притеснението си от най-доверените си съветници.

— Не мога да приема тази обида като повод за война, Кейоке. Ако разпалим конфликт с Тускалора, ще бъдем унищожени.

— Можем да се справим с него.

Мара погледна командира си в очите и попита:

— Но на каква цена? Силите на Тускалора не са толкова малки, че да ги победим без загуби. — Поклати глава. — Пак ли ще се набутаме в ситуацията, която заварихме след смъртта на Лано и баща ми? Този път враговете ни няма да се бавят, преди да ударят. — Гласът ѝ се втвърди. — Всичко, което изградих, всичко, което изтърпях, ще е напразно.

Накоя махна с ръка и я прекъсна.

— Тогава не прави нищо, господарке. Сумата не е толкова голяма, че да излагаш себе си и Аяки на риск. Ще се справиш с този негодник, когато имаш възможност.

— Не, трябва да направя нещо. Да не потърсим дълга си означава да обявим на всеки дом в империята, че не може да отговаряме на обиди към честта ни. — Хвърли пергамента на масичката до себе си, сякаш беше отровен. — Трябва да отговорим на това. Кейоке, искам целият гарнизон да е готов за поход призори.

Искам да се разположим максимално близо до границата с Тускалора, без да се разкриваме на стражите му.

— Теренът не е благоприятен за атака, господарке — възрази Кейоке. — Ще ни трябват двацет минути да стигнем до имението, ако се случи нещо.

— За мен няма значение дали нападението ще отнеме пет минути, или пет часа. Докато стигнете, ще съм мъртва. Не. Трябва да спечелим и друго предимство, освен въоръжената сила.

Последва тактическа дискусия, която се проточи дълго след като падна здрач. Слугите донесоха вечеря, която остана почти недокосната. Дори обичайният апетит на Аракаси беше изчезнал. След като Кейоке и Папевайо изчерпаха военните си идеи, Мара предложи друг план, наистина много опасен.

Накоя беше пребледняла, Папевайо се чешеше по брадичката, а Кейоке гледаше мрачно. Единствено Аракаси разбираше напълно горчивината на Мара, докато тя отпращаше съветниците си.

— Утре ще се изправя пред лорд Джиду — каза тя. — Ако боговете са обърнали гръб на Акома, унищожението ни няма да дойде от строежите на Анасати и предателството на Минванаби, а от безчестния мъж, който опитва да се измъкне от дълга си.

12. РИСКОВЕ

Мара се намръщи.

Прикри притесненията си с ветрилото и нареди да спрат. Папевайо даде знак и петдесетимата войници от свитата ѝ спряха и носачите свалиха носилката пред имението на Тускалора.

Мара дръпна завеските, за да огледа недоволния домакин. Джиду Тускалора беше дебел мъж с кръгло лице и дълги женски мигли. Дебелите му китки бяха отрупани с нефритени гривни, а пищната му роба бе обшита със седефени дискове. Парфюмът му бе надвиснал като облак.

Джикан ѝ беше казал, че печалбите на Джиду произлизат единствено от продажбата на чоча-ла. Тази рядка разновидност на зърната на чочата се ценеше изключително в империята и поради редките минерали в земите на Тускалора имението разполагаше с изключителна плантация. Ако Джиду беше достатъчно умен търговец, щеше да е страшно богат. Вместо това бе просто заможен.

Но слабото търговско управление не означаваше, че лорд Тускалора е глупав. Сприхавият му характер бе довел до няколко кървави разпри с южните му съседи. Единствено силата на Акома, преди смъртта на Сезу, спираше агресивното му поведение. Мара очакваше неприятности, но се надяваше да избегне конфликта. Докато поздравяваше лорд Джиду, целият ѝ гарнизон, с изключение на домашните стражи, бе разположен близо до границата му. Ако се стигнеше до битка, Тасидо и Люджан щяха да поведат комбинираното нападение, а Кеойке бе останал да защитава имението. Беше оставила достатъчно охрана да пази Аяки, докато дойде дядо му Анасати, ако нещо се обърка и битката се развие фатално за нея.

Зарязва тези мисли. Ако станеше така, тя щеше да загине и всичко щеше да остане в ръцете на боговете и на Текума Анасати.

Лорд Джиду бе предупреден за пристигането ѝ от граничния си патрул и се поклони, без да излиза от сянката на прага си. Облегна се

небрежно на вратата, без да се притеснява, че почетната стража на Мара е облечена като за битка.

— Лейди Мара, появата ти е неочаквано удоволствие. На какво дължа тази чест? — Лицето му остана безизразно, докато посетителката нареждаше на охраната си да застане свободно. Явно възнамеряваше да остане, въпреки че лорд Тускалора демонстративно бе отказал да я покани и да ѝ предложи освежаващи напитки.

Мара погледна пресметливите му очи и каза твърдо:

— Лорд Джиду, имам документ, подписан от теб, в който обещавах две хиляди центурии метал на покойния ми съпруг. През последните седмици моят хадонра се свърза с твоя по този повод няколко пъти. При последното съобщение, лично написано от мен, ти избра да отговориш с обида. Дойдох да обсъдим това.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говориш — отвърна лорд Тускалора и кимна на един слуга, който бързо се шмугна в къщата. След секунди от страничната врата изскочи куриер, несъмнено към войнишките казарми.

— Говоря за следното — каза Мара с цялата твърдост, на която бе способна. — Като казваш, че не се чувстваш задължен да отговориш на съобщението ми и че ще си доволен да спра да ти „досаждам“, обиждаш честта ми. — И вдигна обвинително пръст, без да подозира колко много прилича на баща си. — Как смееш да ми говориш, все едно съм някоя перачка на реката? Аз съм лейди Акома! Няма да търпя подобно поведение от никого! Настоявам да получа полагащото ми се уважение.

Лордът се размърда. Вече като че ли не беше толкова спокоен.

— Лейди Мара, комарджийските дългове обикновено не се плащат толкова бързо — започна той, сякаш говореше на дете. — Покойният ти съпруг го разбираше.

Мара затвори ветрилото си, сигурна, че Тускалора я мотае. В мига, в който дойдеха бойците му, щеше да престане да усуква. Тя преглътна решително и отговори с гордостта на дедите си:

— Покойният ми съпруг вече не управлява, но бъди сигурен, че ако беше казал на лорд Бунтокапи да спре да ти досажда, той щеше да те предизвика веднага на дуел. Не си мисли, че ще съм по-благосклонна, освен ако не се извиниш незабавно и не платиш дълга си.

Лорд Джиду поглади търбуха си, сякаш тъкмо ставаше от пиршество. Острият поглед и самочувствието му я предупредиха още преди да чуе стъпките на войниците му. Папевайо до нея се напрегна. Това не бяха лениви домашни стражи, а опитни ветерани. Разположиха се от двете страни на вратата във формация, която им даваше предимство. В случай на схватка стрелците на Акома трябваше да стрелят нагоре, и то срещу слънцето.

Лорд Джиду я изгледа тържествуващо.

— Ами ако се закълна, че искането ти за заплащане е обидно, лейди Мара? Тогава какво? Това, че ме тормозиш за сумата, все едно никога няма да я платя, е обидно за честта на Тускалора.

При думата „чест“ войниците до вратата посегнаха към дръжките на мечовете. Дисциплината им беше безупречна, а готовността им за бой внесе напрежение в атмосферата. Папевайо даде знак на бойците на Акома и облечените в зелени доспехи мъже се скупчиха около носилката и вдигнаха щитовете си. Заобиколена от мъже, които се потяха от нерви и решителност, Мара потисна желанието да избърше влажните си длани. Дали баща ѝ бе изпитал подобен страх, преди да нападне врага на варварския свят, след като бе знаел, че ще умре? Погледна над щитовете право в очите на лорд Тускалора и като се помъчи да запази спокойствие, каза:

— Значи и двамата сме съгласни, че имаме проблем.

Горната устна на Джиду се изпоти, но очите му не трепнаха.

Той размърда пръсти и войниците му се напрегнаха за атака. Папевайо нареди тихо на хората си да запазят спокойствие. Но тропна с крак по чакъла на алеята и Мара чу шумоленето зад носилката си: стрелецът, който се криеше там, бе чул сигнала. Тя потръпна. Папевайо се готвеше за бой... а инстинктите му по отношение на битките бяха направо нечовешки.

— Много си дръзка за човек, който е дълбоко в моите земи — каза лорд Джиду.

Мара се надигна.

— Ако честта на Акома не бъде удовлетворена, ще се лее кръв.

Гледаха се в очите. Лорд Джиду прецени, че Мара разполага с петдесетима стражи. Неговите сили бяха три пъти по-многобройни, а резервите вече бяха готови и само чакаха заповед от командирите си да тръгнат към границата, където бяха забелязани войници със зелените

доспехи на Акома. Лорд Тускалора се намръщи и слугите му побързаха да избягат в къщата.

— Кръвта ще е на Акома, лейди! — извика той, вдигна тлъстата си ръка и даде знак за атака.

Мечовете излязоха със стържене от ножниците, а лъконосците на Тускалора стреляха още докато челната редица се втурваше напред. Мара чу бойния вик на своите хора, а в следващия миг Папевайо я бутна назад и настрани. Но твърде късно. Една стрела я удари в рамото и я завъртя. Тя падна назад през завесите и се строполи на възглавниците в носилката. От ръката ѝ стърчеше стрела със сините пера на Тускалора. Причерня ѝ, но тя не изпищя.

Небето сякаш се завъртя над нея, а щитовете на защитници те се скупчиха миг преди врагът да връхлети.

Мечовете загракаха. Мара се помъчи да превъзмogne замайването; разбираше, че единственият важен стрелец на Акома не е изпратил стрелата си.

— Папе, сигналът! — изпъшка тя през зъби.

Но Папевайо не отговори. Мара примигна и примижа, затърси офицерските пера сред бляскащите мечове. Папевайо беше обграден от врагове и не можеше да се доближи до нея. Събори един с удар във врата, но веднага други двама в синьото на Тускалора прескочиха падналия си другар и застанаха пред него. Явно заповедите на Джиду бяха да се повали офицерът на Акома, та това да пречупи останалите.

Въпреки болката Мара се възхити на тази тактика. Мнозина от бойците на Акома бяха новодошли, без сериозен боен опит, и не се познаваха с мъжете до себе си. А решителната атака на най-добрите бойци на Тускалора затрудняваше дори Папевайо. Мара стисна зъби. Врагът щеше да се справи с охраната ѝ само след минути, а планът да се предотврати касапницата още не бе изпълнен.

Тя стисна ръба на носилката, но с това размърда ръката си и стрелата остърга костта. Мара изстена и стисна зъби. Не можеше да си позволи да припадне.

Трясъкът на мечовете сякаш пръскаше главата ѝ. Един от стражите на Акома падна назад, от дупката в доспехите му бликна кръв. Отворените му очи се взряха в небето. Устните промълвиха последна молитва към Чочокан и пръстите му пуснаха меч. Мара

усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Така бяха умрели баща ѝ и Лано. Мисълта за малкия Аяки, пронизан от копие, я изпълни с гняв.

Посегна и хвана потната дръжка на меча на загиналия. След това се надигна на колене, като ползваше острието за опора. Слънцето пареше над главата ѝ, очите ѝ се затваряха от болка. Видя, че ценният ѝ стрелец е ударен от случайна стрела. Лежеше и стенеше, а ръцете му стискаха раната на корема. Сигналната стрела, която трябваше да нареди на Тасидо и Люджан да действат, лежеше неизползвана в краката му.

Мара изръмжа. Виковете я оглушаваха, трясъкът на мечовете беше като тъпаните в храма на Туракаму. Папевайо крещеше заповеди. Мара помоли Лашима за сила и посегна с треперещи ръце към лъка на поваления стрелец.

Роговият лък беше тежък, а стрелата се плъзгаше в потните ѝ ръце.

Друг войник, ранен в крака, падна до носилката и кръвта му оцапа белите завеси. Мара стисна лъка и се пребори с болката, за да го опъне.

Усилията ѝ се провалиха. Рамото ѝ се изпълни с разкъсваща агония и от устните ѝ се изтръгна вик, който не можеше да удържи. Просълзи се от срам, но затвори очи и опита отново. Лъкът ѝ се съпротивляваше, сякаш бе от желязо. Причерня ѝ отново. Виковете и трясъкът на оръжията постепенно заглъхваха, а тя продължаваше да се бори с лък, който сигурно не би могла да опъне дори да не беше ранена.

Внезапно нечии силни ръце обгърнаха раменете ѝ и се затвориха около пръстите ѝ. Сякаш по чудо мъжката сила се сля с нейната, лъкът се изви, тетивата се изпъна — и изстреля стрелата.

Сигналната стрела полетя в небето с писък, който сякаш заглуши битката, а лейди Акома припадна в скута на ранения в крака войник — ако не беше нейната милост и хитрина, той отдавна щеше да е загинал като престъпник из пущинаците.

Лорд Джиду — челото му лъцеше от пот — се наведе нетърпеливо напред на възглавниците, махна на един роб да му вее с ветрило и загледа финала на битката на двора. Наслаждаваше се на предстоящата победа, макар че тя отнемаше повече време от очакваното. Много от най-добрите му воители лежаха окървавени на

чакъла, повечето повалени от тъмнокосия офицер на Акома, чиито ръце бяха в кръв до лактите. Наистина изглеждаше непобедим и всеки удар на меча му бе смъртоносен, но въпреки уменията му победата щеше да е за Тускалора: хората му гинеха един по един, безпомощни пред численото превъзходство. За миг Джиду се замисли дали да не го плени — ако го продадеше на арената, щеше да покрие щетите от битката. Но не, беше по-добре да приключи всичко по-бързо. Все пак оставаше и въпросът с другите сили на Акома, които след пускането на сигналната стрела несъмнено атакуваха. Поне един от стрелците му обаче беше ударил лейди Акома. Може би кръвта ѝ вече изтичаше.

Лорд Джиду си взе питие от подноса, отпи и въздъхна доволно. Работата с този дълг, който бе натрупал, залагайки срещу лорд Бунтокапи, се нареждаше по-добре, отколкото би могъл да мечтае. Може би можеше да плени натамито на Акома и да го зарови на обратно до костите на дедите си. А лорд Текума Анасати не знаеше за тази битка. Разтресе се от смях. Можеше да плени хлапето на Акома и да преговаря с Текума! Момчето срещу оттегляне на Анасати от Военния съюз! Идеален ход. Великата игра нараняваше еднакво и силни, и слаби. Трябваше да се бори срещу всеки съюзник на Военачалника, защото войната отклоняваше пари от търговията с чоча към военната промишленост.

Но всичко зависеше от тази победа, а войниците на Акома показваха забележително нежелание да умрат. Може би бе изпратил твърде голяма войска срещу врага на границата. Към този момент и двете страни бяха понесли доста жертви, но съотношението оставаше две към едно в полза на Тускалора. Зеленото перо на офицера на Акома отстъпи отново и командирът на Тускалора нареди на хората си да настъпят. Само шепа войници бяха останали около носилката на Мара. Краят им приближаваше.

В този момент дотърча останал без дъх пратеник и се просна в краката на господаря си.

— Милорд, войниците на Акома проникнаха на територията ни и подпалиха полетата с чоча-ла!

Джиду изкрещя яростно, но последваха още по-лоши новини.

— Двама Бойни водачи на Акома с триста души са заели позиция между горящите ниви и реката. Работниците ни не могат да изгасят огъня.

Лорд Тускалора скочи на крака. Ситуацията беше критична. Растенията се развиваха изключително бавно и ако трябваше нивите да се презасаждат, това щеше да отнеме години, дори десетилетия. А ако тазгодишната реколта изгореше, резервите нямаше да покрият задълженията към кредиторите. Родът Тускалора щеше да бъде съсипан и цялото му богатство да стане на прах.

— Свикайте резервните отряди от казармата! — викна Джиду. — Да разчистят път за работниците!

Внезапно това, че ескортът на Мара е почти унищожен, вече не беше важно. Важното беше да се спасят насажденията и реколтата.

Джиду се поколеба, после нареди на тръбача:

— Свири отстъпление!

Мара го беше изправила пред тежък избор. Да предаде честта си и да признае поражението, или да я унищожи, но с цената на собствената си фамилия.

Тръбачът изсвири сигнала и Бойният водач на Тускалора се обърна учудено. Беше само на косъм от победата, а господарят му нареждаше отстъпление. Дисциплината надделя и той заповяда на хората си да се оттеглят от обкръжените стражи на Акома.

От петдесетте войници, които бяха пристигнали, по-малко от двайсет стояха до опръсканата с кръв носилка на господарката си.

— Искам примирие — провикна се Джиду.

— Извини се официално на лейди Акома — извика офицерът със зеленото перо, който стискаше меча си в готовност битката да се поднови. — Удовлетвори честта ѝ и воините на Акома ще помогнат на хората ти да спасят насажденията.

Лорд Джиду пристъпи гневно от крак на крак и осъзна, че е бил изигран. Момичето в носилката бе планирало тази стратегия от самото начало. Това внасяше изключително неприятен обрат в ситуацията. Ако се забавеше дори само да изпрати съгледвачи, за да оценят щетите и да видят дали има шанс да пробие, можеше да загуби всичко. Нямаше друг избор, освен да капитулира.

— Признавам честта на Акома — извика лорд Джиду, макар че срамът стисна гърлото му, все едно бе ял кисело грозде.

Оцелелите бойци на Акома разтуриха стената от щитове, уморени, но горди. Очите на Папевайо проблеснаха победоносно, но когато се обърна към носилката, за да сподели победата с господарката

си, потното му лице замръзна и той се наведе трескаво, забравил за окървавения меч в ръцете си.

За един кратък миг лорд Джиду се помоли боговете да са милостиви. Ако лейди Мара бе загинала, Тускалора бяха загубени.

Мара се надигна. Главата я болеше, а ръката ѝ сякаш гореше. Един войник на Акома я превързваше с парче от завесата на носилката.

— Какво...

Лицето на Папевайо се надвеси над нея.

— Господарке?

— Какво стана? — успя да попита тя. Гласът ѝ беше прегракнал.

— Джиду нареди отстъпление, щом заплашихме нивите му, точно както каза ти. — Той погледна през рамо към изтощения си, но готов отряд. — Още сме в опасност, но мисля, че за момента сме в подобра позиция. Но трябва да говориш с Джиду веднага, преди нещата да се обърнат.

Мара кимна и позволи на Папевайо и един войник да я изправят. Краката не я слушаха, а зрението ѝ беше замъглено. Примигна няколко пъти и усети лютивата миризма във въздуха. Над имението се носеше пушек от подпалените ниви.

— Мара! — извика трескаво Джиду. — Предлагам примирие. Нареди на хората си да се оттеглят и ще призная, че съм сгрешил, и ще платя задълженията си.

Мара погледна дебелия притеснен мъж и хладнокръвно обърна нещата в полза на Акома.

— Ти ме нападна, без да съм те предизвикала с нищо. Мислиш ли, че след като признаеш, че си сгрешил, ще ти простя за убийството на храбрите ми мъже? Освен това дългът си е дълг и си дължен да го платиш.

— Може да уговорим подробностите после! — изпищя Джиду. — Нивите ми горят.

Мара кимна. Папевайо махна с меча си и един от воините изстреля нова сигнална стрела. Мара опита да заговори, но ѝ примая и Папевайо извика вместо нея:

— Господарката казва, че нашите работници ще изгасят пожарите. Но войската ни ще остане на позиция със запалени факли. Ако нещо тук се обърка, цялата ти реколта ще изгори!

Лорд Тускалора въздъхна отчаяно и отговори:

— Добре, Мара. Приемам неизбежното. Ще се подчиним на желанията ти. — Обърна се към хората си. — Свалете оръжията.

Лорд Тускалора беше крайно изнервен. Лейди Акома бе отказала предложението да бъде прегледана от неговия лекар и се бе задоволила с превръзката, направена от Папевайо. Войниците на Акома все още държаха позиции около нивите с чоча-ла, а командирът на Тускалора бе потвърдил най-лошото — противникът можеше да подпали растенията отново всеки момент.

Джиду се потеше и отчаяно се опитваше да изкара работата като недоразумение.

— Това беше договорка между мъже, лейди Мара. С покойния ти съпруг имахме много облози. Понякога печелеше той, понякога аз. Оставяхме сумите да се натрупат и когато спечелеше другият, ги приспадахме. Това беше... благородническо споразумение.

— Е, аз не залагам, лорд Джиду. — Мара погледна гневно недоволния си домакин. — Мисля, че трябва просто да се разберем за плащане и компенсации за накърнената ми чест. Днес загинаха воители на Акома.

— Искаш невъзможното! — Лорд Тускалора размаха нервно пухкавите си ръце.

Мара повдигна вежди.

— Пак ли ще се отречеш от дълга си? — Тя погледна многозначително към скупчените воители на Акома и стрелеца, готов да изпрати нова сигнална стрела.

Джиду се вторачи в седефените украшения на сандалите си и измънка:

— Милейди... Съжалявам, че ти причинявам неудобства. Но заплахите не променят факта, че в момента не мога да изплатя дълга. Естествено, ще го направя на мига, когато обстоятелствата позволяват. Имаш думата ми.

Мара остана съвсем неподвижно. В гласа ѝ прозвуча корава и горчива нотка.

— Лорд Джиду, в момента не съм настроена търпеливо. Колко скоро мога да очаквам да се разплатиш?

— Напоследък имам лични неприятности, лейди Мара — призна засрамено Джиду. — Мога да гарантирам компенсация, след като продам тазгодишната реколта.

Стига въобще да имаше такава.

— Лорд Джиду, реколтата на чоча-ла е чак след три месеца. Нима искаш да чакам дотогава за две хиляди центурии метал и компенсациите?

— Налага се — възкликна нещастно лорд Тускалора и се обърна към дребния човек до себе си — неговия хадонра.

Хадонрата, казваше се Сиджана, трескаво преглеждаше свитъците с финансовото състояние на имението. Прошепна нещо на господаря си и лорд Джиду се потупа по корема с възобновено самочувствие.

— Всъщност можем да платим две хиляди центурии веднага, заедно с още петстотин, като компенсация за днес. Но ако ги платя на един път, няма да мога да засея за догодина. Лорд Бунтокапи разбра това и обеща да съставим благосклонен график за разплащане. По петстотин центурии на година. В нашия случай ще отнеме пет години. — Доволното кимане на хадонрата премина в мръщене. Джиду се изчерви, осъзнал, че думите му си противоречат с предишното твърдение, че са се разбрали дългът да бъде приспаднат от следващите облози. И понеже знаеше, че Мара ще се възползва от дребната, но срамна лъжа, добави бързо: — Разбира се, ще платя и лихви.

Настъпи напрегната тишина. Накрая Мара отвори ветрилото си със здравата си ръка и каза със сладниково отровен глас:

— Пазариш се като лихвар, докато воините на Акома лежат мъртви пред прага ти? Щом съпругът ми е предложил разсрочване, ще го уважа. Покажи ми документ и ще се съобразим с него.

Джиду примигна.

— Нашата уговорка беше устна, лейди Мара. Обещание между благородници.

Мара отново се разгневи и замахна с ветрилото.

— Нямах доказателство? И продължаваш да се пазариш?

Джиду не можеше да го обърне на въпрос на чест, защото нивите му бяха застрашени.

— Имаш думата ми, милейди.

Мара се намръщи. Лорд Тускалора се бе набутал в ситуация, в която можеше да го нарече клетвопрестъпник — обида, която никой владетел нямаше да прости. Според етикета трябваше да приеме предложението му и да не получи нищо през следващите три месеца, а

след това само една пета от полагащото се, или да продължи безсмисленото кръвопролитие.

Ветрилото замря в ръцете ѝ.

— Този дълг вече е достатъчно просрочен. Неспособността на твоя хадонра да отговори на запитванията навреме ни вкара в тази ситуация. Няма да търпя повече отлагания, или нивите ви ще бъдат подложени на факлите.

— Какво предлагаш? — попита той тихо.

Мара остави красивото ветрило на коленете си. Раната я болеше, но тя избра правилно момента да отправи оферта, преди Джиду да е възвърнал трезвия си разсъдък.

— Ти притежаваш малко парче земя в сухото речно корито между горните и долните ми пасища.

Джиду кимна.

— Да, сецам се къде е.

Веднъж бе предложил да продаде земята на баща ѝ, но Сезу бе отказал, защото беше необработваема. Бреговете на сухото корито бяха стръмни и ерозирани. Лицето на лорд Тускалора придоби хитро изражение.

— Трябва ли ти тази земя, милейди?

Мара почука замислено с пръст по ветрилото си.

— Наскоро отстъпих горното си пасище на чо-джа. Джикан може да реши, че ще е полезно да свържем двете ливади с мост, за да може да минават стадата. — Спомни си за бележката на лорд Сезу в полето на окъсаната карта и прикри усмивката си. Престори се, че обмисля дали да не направи отстъпка. — Лорд Джиду, склонна съм да опростя дълга ти срещу земята и всички привилегии, които идват с нея. Освен това ще се закълнеш, че няма да се противопоставяш на Акома, докато си жив.

Старият хадонра се напрегна и притеснено зашепна нещо в ухото на господаря си. Лорд Тускалора го изслуша и каза:

— Съгласен съм, стига да позволиш на каруците ни достъп до Имперския път.

Лейди Акома махна грациозно с ветрилото си.

— Разбира се. Работниците ти може да прекарват стока през клисурата, когато поискат.

— Значи се разбрахме! — Лордът се усмихна — Давам думата си! — И добави угоднически: — И се възхищавам на куража и мъдростта ти, защото тази злощастна конфронтация свърза двете ни семейства по-здраво.

Мара даде знак на Папевайо и той ѝ помогна да стане.

— Искам клетва, Джиду. На семейния ти меч.

За момент отново се създаде напрежение, защото Мара изискваше най-съкровената клетва вместо просто обещание. Но лорд Джиду не смееше да протестира, докато нивите му бяха под контрола на войската на Акома, така че изпрати един слуга за древния меч на прадедите му, един от най-старите в империята. Ценната стомана бе прибрана в проста дървена ножница. Лорд Тускалора сграбчи дръжката и се закле, в името на предците си, пред Мара и Папевайо.

Мара, най-после доволна, махна на стражите и те ѝ помогнаха да се качи в окървавената носилка. Лицето ѝ пребледня, докато лягаше на възглавниците. Слугите вдигнаха носилката изключително внимателно и Мара кимна на лорд Тускалора и каза отпаднало:

— Дългът е изплатен честно, Джиду. Ще кажа на всеки, който попита, че лорд Тускалора е мъж с чест и посреща задълженията си, без да трепне. И изпълнява обещанията си — добави многозначително. — Всички ще знаят, че думата ти е закон.

Лорд Тускалора успя да не трепне от сарказма в думите ѝ. Беше я подценил и грешката му костваше много престиж. Но поне безчестието му нямаше да стане публично достояние и за тази милост трябваше да благодари на небесата.

Щом свитата ѝ се отдалечи на безопасно разстояние от имението на Тускалора, Мара затвори очи и скри лицето си с шепи. Папевайо се притесни и се приближи до носилката.

— Пое голям риск, господарке. Но все пак успя.

Мара отвърна приглушено в шепите си:

— Толкова много храбри мъже загинаха...

— Но умряха като воини, господарке. Тези, които спечелят чест под командването ти, ще пеят прославни песни пред боговете. — И млъкна, защото носилката сякаш се разклати. — Господарке?

Надникна да види какво става. Мара плачеше гневно зад щита на шепите си. Той реши да я остави да се успокои.

— Ако дерето се наводни, лорд Тускалора няма да може да прекарва реколтата си до пазара — каза тя след малко.

И свали ръце от очите си. Въпреки преbledнялото лице и зачервените очи гледаше триумфално.

— Ако Джиду трябва да използва дългия път и да заобиколи клисурата, реколтата му от чоча-ла ще плесеняса, преди да стигнат до Сулан-Ку. Това ще му създаде затруднения, защото сигурно няма да може да плати таксата, за да мине по моста ми. — Папевайо я погледна любопитно и тя добави: — Нали чу как се закле да не се противопоставя на Акома? Това е началото. Това дебело псе ще е първият ми васал. Още до края на годината, Папе, до края на годината.

Бойният водач на Акома се замисли за нещата, които бе постигнала младата жена, откакто двамата с Кейоке я бяха извели от храма. Да, Джиду Тускалора щеше да се преклони пред Мара, иначе реколтата му беше загубена. Такива бяха правилата на играта и Акома бе спечелила. В това не можеше да има съмнение.

Ярко оцветената носилка пред вратата на имението показваше, че Брули Кехотара очаква лейди Акома. Мара потисна раздражението си. Връщаше се от кошера на чо-джа, където младата царица ѝ бе дала лечебни балсами за възстановяване на рамото. Момичето освободи ескорта и носачите си. Трябваше поне да поздрави Брули лично, преди да си намери извинение, иначе щеше да обиди Кехотара. Може би това бе една от причините, поради които лорд Минванаби бе изпратил красивия син на васала си при нея.

Пред вратата я чакаше Миса, най-красивата от прислужниците ѝ. Носеше гребен и четка, както и бродирана връхна роба, чиито цветове подхождаха на тъмните очи на господарката ѝ. Мара се примири без коментар, защото видя пръста на Накоя в това посрещане. Изчака с минимално намръщване, докато Миса събираше косата ѝ на кок и го фиксираше с украсени брошки. Връхната роба беше с екстравагантни панделки отпред, но поне скриваше превързаното ѝ рамо. Мара кимна рязко на Миса да я остави и се зачуди на вкуса на Накоя. След това тръгна към голямата зала, където в нейно отсъствие Първата съветничка забавляваше госта.

При появата ѝ младият син на Кехотара стана ѝ се поклони. Носеше скъпа роба със сапфирени копчета, която показваше доста от краката и ръцете му.

— Брули, радвам се да те видя отново. — Мара седна на възглавниците срещу младежа, развеселена от променения му външен вид. Наистина изглеждаше добре. Призна пред себе си, че повечето млади дами щяха да са поласкани и въодушевени да привлекат вниманието на такъв ухажор. Усмивката му почти светеше и не можеше да се отрече, че е чаровен. В известен смисъл бе почти жалко, че бе роден в благородна къща. Можеше да натрупа истинско състояние в Тръстиковия живот, ако споделяше чара си с богати клиентки.

— Милейди, и аз се радвам да те видя отново. — Брули седна и прибра сандалите под прасците си. — Надявам се, че проблемът със съседа ти се разви добре?

Мара кимна отнесено.

— Просто трябваше да уредя дребния дълг на Джиду към покойния лорд Бунтокапи. Всичко се оправи.

В очите на младежа проблесна интерес и Мара си спомни, че Брули може да е агент на Минванаби, и отклони разговора от стълкновението си с лорд Джиду.

— Сутрешната разходка ме умори и ми е горещо. Ако се присъединиш към мен, ще наредя на слугите да донесат сладкиши и вино в градината. — Използва най-простото оправдание, за да накара тактиката си да проработи. — Отивам да си сложа по-удобна роба и ще те чакам там.

Накоя ѝ кимна почти незабележимо, за да ѝ покаже, че забавянето ѝ е било ползотворно. Младият ухажор се поклони. Една слугиня го отведе, а Първата съветничка пристъпи до господарката си и обичайно киселото ѝ изражение се смени със загрижено.

— Чо-джа погрижиха ли се за болката?

— Да. — Мара проследи с пръст панделките на робата. — Майко на сърцето ми, обясни ми какво общо имат тези глупави трикове с нашия план за младия Брули?

Очите на Накоя се присвиха със зло задоволство.

— Ех, Мара-ани, имаш да учиш доста за мъжете! — Хвана господарката си за ръка и я поведе към покоите ѝ. — Този следобед

трябва да се постараяш да си съблазнителна. Избрала съм подходящо облекло за след банята.

Слугините наливаха вода за банята на Мара в страничното помещение, а на леглото бяха подредени няколко вида дрехи. Мара ги изгледа скептично.

— Някоя, някои неща липсват.

Дойката се усмихна и вдигна ефирна роба, каквито носеха дамите в личните си покои. По принцип голотата не беше социален проблем. Възрастни и деца от двата пола се къпеха заедно, а обикновено се плуваше само по препаска. Но като повечето неща в ухажването, провокацията беше състояние на ума. Ако носеше това в градината в присъствието на непознат, Мара щеше да е по-предизвикателна, отколкото ако беше поканила Брули да плуват голи.

Някоя прокара старите си пръсти по ефирната материя и каза сериозно:

— За да може планът ми да сполучи, Брули трябва да бъде мотивиран не само от желанието да угоди на баща си. Ако те пожелае, ще направи неща, за които иначе не би и помислил. Трябва да флиртуваш с него колкото се може повече.

Мара почти се намръщи.

— Трябва ли и да се подхилвам глупаво? — Подаде ветрилото си на една слугиня, която дойде да ѝ помогне със събличането.

— Няма да навреди. — Някоя извади от една ракла малка стъкленица и започна да си тананика някаква любовна песничка от младостта си.

След като Мара се изкъпа, старицата отпрати слугините и напръска с парфюм раменете, китките и гърдите ѝ. След това дръпна кърпите, огледа одобрително голото тяло на господарката си и каза:

— Имаш чудесно, здраво тяло, Мара-ани. Ако се постараяш да покажеш малко повече грация и елегантност, ще му завъртиш главата за минута.

Мара не беше съвсем убедена, но се завъртя към огледалото, скъп подарък за сватбата ѝ от един кланов вожд. Замъглената фигура отвърна на погледа ѝ. Поради специалните мазила, които ползваше по време на бременността, тя почти не бе оставила следи. Гърдите ѝ бяха малко по-големи след раждането на Аяки, но коремът си оставаше все така плосък. След раждането на сина си бе започнала да се занимава с

тан-че, древно танцово изкуство, което заздравяваше тялото, без да отнема гъвкавостта. Но Мара не виждаше особена привлекателност в тънката си фигура, особено след като бе зърнала пищната Теани.

— Ще се чувствам ужасно глупаво — призна тя на отражението си! Въпреки това позволи на слугините да я облекат в ефирната роба, допълнена от няколко бижута и панделка на десния глезен. Бухналите ръкави скриваха превръзката на ръката ѝ. Накоя затананика по-високо и вдигна косата ѝ. Закопча я с брошки от слонова кост и нефрит, след което остави няколко непослушни кичура да се спуснат покрай лицето ѝ.

— Мъжете обичат леко неугледния вид. Това ги подсеща как изглеждат дамите на сутринта.

— Подпухнали и гуреливи? — Мара почти се засмя.

— Ба! — Накоя размаха пръст. — Имаш да учиш много от това, което жените отгатват по инстинкт, Мара-ани. Красотата е поведение, а не само лице и тяло. Ако влезеш в градината бавно, като императрица, сякаш всички мъже са ти роби, Брули ще пренебрегне сто красиви танцьорки, за да те вкара в леглото си. Това умение е необходимо на всяка Управляваща лейди не по-малко от търговската компетентност. Запомни, трябва да се движиш бавно. Бъди колкото се може елегантна, докато сядаш или отпиваш от виното си. Като жена от Тръстиковия живот, която се показва от балкона си. Усмивай се и слушай Брули, сякаш всичко, което казва, е гениално. Ако се пошегува, засмей се, в името на боговете, дори шегата да е глупава. Ако робата ти се разтвори, остави го да надникне за момент, преди да се покриеш. Искам този син на Кехотара да пръхти по теб като разгонен бик нийдра.

— Дано планът ти да си заслужава — отвърна Мара с неудоволствие и прекара пръсти по потракващите огърлици. — Чувствам се като пазарска сергия. Но ще се преструвам на онази курва на Бунто, Теани, щом смяташ, че това ще помогне.

Гласът ѝ се стегна.

— Но, майко на сърцето ми, няма да вкарам в леглото си тази птица кали.

При споменаването на птицата, която мнозина благородници отглеждаха заради красотата ѝ, Накоя се усмихна.

— Той наистина е кали, господарке, и планът ми включва да ни покаже най-хубавото си оперение.

Мара кимна и тръгна рязко към вратата, но си спомни, че трябва да ходи като жена от Тръстиковия живот.

Беше се изчервила от притеснение, докато се приближаваше съблазнително до младия ухажор. Мислеше, че префърцунената ѝ поява е глупава, но Брули се напрегна на възглавниците си, скочи на крака и ѝ се поклони, като я изпиваше с очи.

А щом Мара седна, понечи да ѝ налее вино лично, но слугата, който всъщност бе Аракаси, го изпревари. Изражението му не показваше недоверие, но Мара знаеше, че няма да ѝ позволи да вземе чаша, докосвана от васал на Минванаби. Усети, че Брули е спрял да говори, и му се усмихна сияйно. След това сведе очи почти срамежливо и се престори на заинтересована. Разговорът беше тривиален и засягаше хора и събития от минимално значение. Но тя слушаше клюките, сякаш темата я удивляваше, и се смееше на остроумията на Брули. Слугите поднесоха напоени във вино плодове. Дъхът на Брули започна да мирише по-силно на алкохол, езикът му се развърза и смехът му забумтя из цялата градина. Един-два пъти той докосна леко китката на Мара и въпреки че тя не бе опиянена, нежността му караше тялото ѝ да потръпва. Зачуди се дали Накоя не е права, че в любовта има повече от грубостта, показана от Бунтокапи.

Въпреки това вътрешните ѝ бариери си стояха. Странното ѝ държане в ролята на изкусителка ѝ се струваше смехотворно, но започваше да забелязва, че Брули се връзва. Погледът му не се откъсваше от нея. Веднъж, когато махна на Аракаси да налее още вино, предницата на робата ѝ леко се разтвори. Тя послуша съвета на Накоя и изчака миг, преди да се прикрие. Миглите на Брули трепнаха и той впери очи в гърдите ѝ. Странно, че толкова красив мъж се впечатляваше от нещо толкова малко. Сигурно беше имал много жени. Как така не се отегчаваше от поредната? Но мъдростта на Накоя беше древна. Мара последва съвета ѝ и малко по-късно позволи на ръба на робата да се вдигне леко.

Брули заекна, усмихна се и отпи от виното, за да скрие смущението си, но не можеше да откъсне поглед от разкрилото се бедро.

Накоя беше права.

— Брули, прости ми, но трябва да се оттегля — каза Мара й затрепка с мигли. — Надявам се, че ще се върнеш при нас... — направи пауза, сякаш й беше трудно да мисли, после се усмихна, — да речем, след два дни. — Надигна се с цялата грация, на която бе способна, и позволи на робата си да се отвори още повече. Брули се изчерви и за нейно задоволство я увери трескаво, че ще се върне. След това въздъхна, сякаш два дни бяха прекалено много време.

Мара излезе от градината — знаеше, че я изпраца с поглед.

Накоя я чакаше на прага, блясъкът в очите й показваше, че е наблюдавала целия разговор.

— Нима мозъкът на всички мъже е между краката им? — попита Мара и се намръщи, като сравни поведението на Брули със строгите маниери на баща си и палавия чар на Лано.

Накоя я придърпа да влезе.

— Поне на повечето, хвала на боговете. — Спря пред покоите на Мара и добави: — Господарке, жените имат няколко умения, с които да управляват живота си. Ти имаш рядкото щастие да си Управляваща лейди. Останалите живеем според желанията на нашите господари, бащи и съпрузи. Това, което видя и направи, е най-могъщото ни оръжие. Бой се от мъжете, които не желаят жени, защото те ще те възприемат само като инструмент или враг. — Потупа я доволно по рамото. — Но мисля, че твоята птица кали вече не следва само заръките на баща си, а е заплепен. Ще побързам да го настигна във външния двор, преди да е заминал. Имам няколко предложения как може да те спечели.

Мара изгледа как старата жена се изнася енергично, поклати глава и се зачуди какъв ли съвет ще даде Накоя на младия ухажор от Кехотара. След това реши, че има нужда от топла вана. Демонстрацията на женски чар, за да омае Брули, я бе оставила някак странно омърсена.

13. СЪБЛАЗНЯВАНЕ

Очите на момчето бяха ококорени.

Беше ново и ако съдеше по изражението му, явно бе пристигнал някой важен. Мара освободи двамата нови воители, които се бяха заклели тази сутрин, и прати слугата да ги заведе до казармата. След това се обърна към куриерчето.

— Брули от Кехотара ли дойде?

Момчето закима бързо. Още беше ново и се впечатляваше лесно. Мара се протегна, остави купчината свитъци и стана. След това също зяпна от изумление. Брули се приближаваше в нова носилка, украсена с перлени нанизии, които сияеха на слънчевата светлина. Носеше копринена роба със сложна бродерия, а шапката му бе украсена със сапфири, за да подсилва цвета на очите. Суетата му не приключваше дотук: носачите му бяха подбрани по височина и красива външност, като в детските приказки. Бяха все млади, високи и мускулести, а телата им бяха намазани с масла като на атлети. Почетната му стража бе допълнена от дузина музиканти, които засвириха, докато Брули приближаваше.

Развеселена, Мара махна на слугинята да прибере свитъците и на Миса да ѝ помогне да се приготви.

Накоя се беше престарала с машинациите. При последните три визити на Брули Първата съветничка на Акома го предупреждаваше, че господарката ѝ не цени ухажори, които не демонстрират богатството си. Два пъти бяха вечеряли в градината и Мара и двата пъти се чувстваше като парче месо на сергията на касапина. Но Брули беше щастлив, щом се засмееше на шегите му или когато се преструваше на изненадана при поредната клюка за някой лорд от Висшия съвет. И беше напълно запленил от нея. При последната им среща Мара му бе позволила за миг да демонстрира страстта си с целувка за сбогом, като ловко се бе измъкнала от прегръдката му. Младежът запротестира, но тя се шмугна през прага, оставяйки го възбуден и объркан под луната в

градината. Накоя го изпрати до носилката и после потвърди, че раздразнението само разпалва желанието му.

Мара си сложи парфюм и звънчета на китките, след което се пъхна в безсрамно ефирна роба. Откъде ли ги намираше Накоя? Миса нагласи косата ѝ и я фиксира с брошки от нефрит и изумруд. След като приключи с външния си вид, Мара тръгна да посрещне ухажора си с елегантни стъпчици.

Очите на Брули се разшириха от възхищение и той слезе малко странно от носилката, с вдървен гръб, като стъпваше внимателно с високите си сандали. Мара едва сдържа смеха си. Скъпите дрехи бяха очевидно тежки и неудобни. Връзките на ръкавите явно стягаха доста, а широкият богато бродиран пояс беше тесен и спарващ. Но изражението на Брули показваше, че е щастлив. Усмихна се сияйно на Мара и ѝ позволи да го въведе в хладната къща.

Настаниха се в стая с изглед към фонтана на градината и Мара поръча на слугите вино и сладкиши. Разговорът я отегчаваше, както обикновено, но прислужващият Аракаси дочуваше по някоя полезна информация. Шпионинът бе навързал клюките на Брули към докладите на собствените си агенти. Мара не спираше да се учудва колко информация успява да отсее Аракаси от наглед глупавите сплетни. Често след визитите на Брули той споделяше с нея интересни теории за дейностите на Висшия съвет. Ако спекулациите му бяха верни, съвсем скоро партията на Синьото Колело щеше да оттегли изцяло подкрепата си за войната на варварския свят. Това щеше да навреди сериозно на грандиозната кампания на Военачалника. Ако това се случеше, Анасати, Минванаби и останалите съюзници на Алмечо щяха да бъдат притиснати за повече подкрепа. Мара се чудеше дали Джингу ще се принуди да я удари по-бързо, преди Минванаби да бъдат принудени да съсредоточат силите си другаде.

Бъбренето на Брули спря и Мара усети, че е изпуснала нишката на разговора. Усмихна се мило, без да знае, че това изражение я прави зашеметяващо красива. Очите на Брули отвърнаха топло. Емоциите му бяха искрени и за миг Мара се зачуди как ли ще се чувства в прегръдките му в сравнение с грубостите на Бунтокапи. В този миг Аракаси се наведе да смачка някакво насекомо и дрехата му закачи виното на госта. Това стресна Брули и ръката му се стрелна към скритата в пояса кама. Нежният ухажор за миг се превърна в цурански

воин с напрегнати мускули и студен поглед. Сантименталността на Мара премина. Този мъж беше с по-цивилизовани обноски, по-чаровен събеседник, с по-красиво лице и тяло от звяра, за който се бе омъжила, но сърцето му беше жестоко. И той като Бунтокапи щеше да убие и да причини болка в миг, без да се замисля.

Осъзнаването на това я разгневи. Нима дори за миг бе желала нещо от този мъж; от който и да било мъж? Този копнеж беше напразна надежда и трябваше да се справи с него. Престори се, че ѝ е задушно, и започна да си вее с ветрилото. След това поразтвори деколтето си. Ефектът беше незабавен. Бойните инстинкти на младежа изчезнаха като прибраните нокти на саркат. Обзе го друг вид напрежение и той се намести по-близо до нея.

Мара се усмихна изкусително. Малките звънчета на китката ѝ запяха, когато отърка ръката на младежа с наглед случайно докосване.

— Не знам какво ми става, Брули, но ми е ужасно горещо. Искаш ли да се изкъпем?

Младежът веднага скочи, подаде ѝ ръка и Мара му позволи да я вдигне от възглавниците, без да оправя робата си. Деколтето ѝ се отвори още и Брули зърна малките, но добре оформени гърди и стегнатия ѝ корем. Мара се усмихна, оправя пояса си с бавни провокативни движения и по челото на Брули лъснаха капчици пот.

— Явно ти е много горещо — каза тя закачливо.

Той я изгледа с искрено обожание.

— Защото изгарям от страст към теб, милейди.

Този път Мара окуражи дързостта му.

— Изчакай малко. — Усмихна му се подканящо и тръгна да намери Накоя.

Старицата стоеше зад вратата, а в скута ѝ имаше бродерия, чиито бодове бяха невероятно разкривени. Мара ѝ каза какво да направи, доволна, че няма нужда да обяснява подробно на Първата съветничка.

— Мисля, че младото петле е готово. Нека приготвят банята. Като освободя прислужниците, ни оставете за петнайсет минути. След това изпрати куриерчето със спешното съобщение и Миса да е готова. — Спря и се поколеба. — Нали каза, че той ѝ харесва?

Накоя поклати глава.

— Ех, дъще, не се притеснявай. Миса харесва всички мъже.

Мара кимна и понечи да се върне при ухажора си. Някоя хвана китката ѝ, заглушавайки малките звънчета със сбръчканата си ръка.

— Господарке, внимавай. Стражата ще те защити, но играеш опасна игра. Трябва внимателно да прецениш доколко да предизвикаш Брули. Може да се разгорещи твърде много, а ако Папе го убие при опит за изнасилване, това ще навреди сериозно на Акома.

Мара прецени скромния си опит с мъжете и избра благоразумието.

— Добре. Прати куриерчето след десет минути.

— Тръгвай. — Някоя потупа господарката си по ръката и се усмихна. Хвала на боговете, нямаше нужда да лъже. Миса беше най-красивата прислужница на Мара и апетитът ѝ за красиви мъже беше обект на безсрамни клюки сред цялата прислуга. Тя щеше да свърши работата си с истинско удоволствие.

Слугините изсипаха последните ведра във ваната, поклониха се, излязоха и затвориха паравана. Мара пусна ръката на Брули. Звънчетата на китката ѝ запяха сладко, докато махаше с грациозни движения пояса си и позволяваше на робата да се свлече от раменете ѝ. Белегът от раната беше скрит с накит, а коприната се плъзна по бялата ѝ кожа, надолу към кръста и извитите ѝ бедра. Мара вдигна единия си крак, после другия и се измъкна окончателно от дрехата. Изкачи стъпалата към дървената вана, без да забравя да си прибере корема и да вдигне брадичката си. С крайчеца на окоото си видя как Брули трескаво смъква скъпите си дрехи. Играта ѝ с робата го бе накарала почти да загуби самообладание. Махна и препаската си и Мара видя какъв ефект има голотата ѝ върху него. Костваше ѝ сериозно усилие на волята да не се разсмее. Мъжете изглеждаха доста глупаво, когато бяха възбудени.

Брули се протегна. Беше убеден, че тялото му заслужава възхита, и потопа стройните си крака във ваната, сякаш просто иска да се намокри. Мара не се подвеждаше. През последната седмица Брули копнееше за този миг с искрено нетърпение. Той разтвори ръце, подканяйки я да се присъедини. Тя се усмихна и взе една стъкленица и ароматизиран сапун. Безценните метални звънчета на ръката ѝ издрънчаха, докато наливаше благоуханни масла във водата. Около атлетичното тяло на Брули затрептя дъга. Той затвори очи доволно,

когато звънчетата се преместиха зад него и нежните ръце на Мара започнаха да сапунисват гърба му.

— Много е хубаво... — измърка Брули.

Ръцете ѝ спряха. Звънчетата издрънчаха за последно и настана тишина, а водата започна да се вълнува леко. Брули отвори очи и видя зад себе си Мара, която започна да сапунисва чувствено нежното си тяло. Той облиза устни, без да долавя пресметливия поглед в красивите ѝ очи. Мара видя разлигавената му усмивка и реши, че играе доста убедително ролята си на изкусителка.

Дишането му стана тежко, също като на Бунтокапи. Мара не беше изненадана, когато Брули взе друг сапун и посегна да помогне. Тя се изви грациозно и се потопи до врата. Пяната и сапунените мехурчета я обгърнаха и лейди Акома го спря с усмивка.

— Не, дай на мен. — Приблужи се до него и палаво натисна главата му под водата. Младежът се измъкна засмян и посегна на свой ред. Но Мара се мушна зад него и започна бавно да сапунисва косата му. Брули потръпна от удоволствие, представяйки си ръцете ѝ на други места по тялото си. Сапуниването премина надолу и се превърна в лек масаж на врата и гърба. Брули се натисна назад и усети зърната на Мара на плешките си. Посегна назад към нея, а ръцете ѝ се плъзнаха напред и помилваха гърдите му. Мара усети как плътта му потръпва и се замоли куриерчето да се появи навреме. Вече ѝ се изчерпваха номерата, а странно и неочаквано, собствените ѝ слабини почваха да се напрягат. Това усещане я плашеше, защото не го бе изпитвала с Бунтокапи. Сапунът изпълваше въздуха с аромат на цветя, а светлината, която проникваше през цветните стени, превръщаше банята в спокойно и приятно място за любов. Но Мара знаеше, че мястото става и за убиване, защото Папе стоеше, стиснал меча си, зад паравана. Брули беше васал на Минванаби, враг, и тя не биваше да губи контрол.

Смъкна колебливо ръка към корема му. Той потръпна и се усмихна, но в този миг стената се отмести и се появи задъханото куриерче.

— Господарке, моля да ми простите, но хадонрата каза, че е пристигнало изключително важно съобщение.

Мара се престори на разочарована и излезе от ваната. Слугините се втурнаха с кърпи и измъченият от похот Брули загледа глуповато

последните остатъци от гола плът, преди да бъдат загърнати. Мара изслуша фалшивото съобщение и се обърна с открито съжаление.

— Брули, извинявам се много, но трябва да те оставя и да се погрижа за неочакван въпрос.

Прехапа устна, подготвяйки извинение, в случай че той попита какво е станало, но умът му бе объркан от разочарованието.

— Не може ли да почака?

— Не — каза Мара нещастно. — Боя се, че не.

Брули се надигна да възрази и разплиска водата. Мара се приближи до него и го бутна отново във ваната.

— Не си разваляй удоволствието. — Усмихна се като загрижена домакиня и извика една от слугините си.

— Миса, Брули не е свършил с къпането. Остани и се погрижи за него.

Най-красивата прислужница пристъпи напред и свали дрехите си без колебание. Фигурата ѝ беше изкушаваща, но Брули не ѝ обърна внимание: гледаше само Мара, която си облече чиста роба и излезе. Щом вратата се затвори зад нея, синът на лорд Кехотара удари с юмрук и разплиска водата. След това се обърна към младата прислужница. Раздразнението му премина, заменено от гладна усмивка.

Той се плъзна през пяната и я хвана за раменете. Мара, която бе скрита зад вратата, реши да не гледа продължението и затвори безшумно цепнатината. Накоя и Папевайо я последваха по коридора.

— Беше права, Накоя. Правех се на императрица и той въобще не забеляза Миса, преди да изляза.

От банята се чу плисък на вода и леко изпищяване.

— Явно сега я забелязва — намеси се Папевайо.

Накоя махна, сякаш това не беше важно.

— Миса само ще доразпали апетита му. Вече изгаря от любов, дъще. Мисля, че си научила повече за мъжете, отколкото очаквах. Добре, че все пак Брули се сдържа. Ако Папе го бе убил...

— Е, не го уби. — Мара беше раздразнена и странно недоволна и смени темата. — Отивам да се затворя в кабинета. Кажете ми, когато Брули свърши с Миса и си тръгне. — Тя освободи Първата съветничка и Първия боен водач и остана само куриерчето, което подскачаше с дългите крачки на воин. За съжаление това не я развесели. — Изпрати

Джикан в кабинета — нареди му Мара. — Имам планове за земята, която придобихме от лорд Тускалора.

Забърза устремено напред. След миг раздражението ѝ беше стопено от игрив детски смях — Аяки се бе събудил от следобедния си сън. Мара се усмихна и смени посоката. Интригите и великата Игра на Съвета можеше да почака, докато види сина си.

При следващата си визита Брули Кехотара доведе дузина танцьорки, които се въртяха и подскачаха с изумителна грация под акомпанимента на поне двайсетима музиканти. Носилката му също беше нова, украсена с метали и скъпоценни камъни. Мара се намръщи и прецени, че ухажорът ѝ настига по помпозност стила на лорд Анасати.

— Защо всяка поява е все по-циркова? — прошепна тя на Накоя. Старицата потри ръце.

— Казах на младия ухажор, че си падаш по мъже, които не се свенят да демонстрират богатството си, макар че не бях толкова директна.

Мара я изгледа скептично.

— Откъде знаеше, че ще те послуша?

Накоя посочи с очи към младежа, който се бе подал от носилката с надежда да зърне обекта на ухажването си.

— Дъще, не разбра ли най-сетне? Любовта прави и най-добрите мъже на глупаци.

Мара кимна. Разбираше защо старата дойка я караше да се преструва на съблазнителка. Брули никога нямаше да се съгласи да похарчи такова състояние само за да изпълни заръките на баща си. Според сутрешния доклад на Аракаси младежът почти бе довел до фалит и без това разклатените финансови позиции на Кехотара. Баща му, Мекаси, щеше да има сериозни проблеми, ако трябваше да моли Джингу да спаси честта му.

— Това момче ще похарчи и последната пара на баща си, за да се пъхне между краката ти. — Накоя поклати глава. — Малко го съжалявам. Това, че му пробутахме Миса вместо теб, постигна целта си. Сега апетитът му е още по-разпаден. Този глупак е влюбен до уши.

Коментарът на Първата съветничка бе почти заглушен от фанфарите. Музикантите засвириха още по-енергично, докато процесията навлизаше в градината. Танцьорките се завъртяха едновременно и се поклониха в полукръг пред Мара, докато Брули се изправяше. Черната му коса беше накъдрена, а на ръцете му имаше тежки метални накити. Когато се приближи до Мара, перченето му намаля. Вместо ефирните дрешки, които обикновено носеше при срещите им, този път тя бе облякла проста бяла роба, която се спускаше доста под коленете ѝ.

Той се поклати грациозно.

— Милейди? — И махна на свитата си да се дръпне.

Мара също даде знак на слугите си да се отдалечат и смръщи вежди, сякаш и беше трудно да скрие разочароването си.

— Брули, разбрах нещо. — Тя сведе очи. — Аз съм сама... а ти си много красив мъж... и аз не постъпих добре. — Изкара следващото на един дъх. — Оставих желанията ми да замъглят разума и сега разбирам, че ме мислиш за поредната глупава жена, която да прибавиш към списъка на завоеванията си.

— Не! — прекъсна я Брули разпалено. — Смятам, че си много морална жена, Мара. — Гласът му омекна с почитание. — Освен това те обичам. Никога не бих постъпил така с жена, за която искам да се ожена.

Искреният му глас я разчувства, но само за секунда. Въпреки красотата си Брули беше поредният суетен воин, лишен от мъдрост и разсъдък.

Така че се отдръпна, когато той посегна към нея.

— Искам да ти повярвам, Брули, но собствените ти действия говорят срещу теб. Само преди два дни ти реши, че слугинята ми е добър заместител... — Колко лесно ѝ идваха лъжите. — Бях готова да ти се отдам, скъпи Брули. Но открих, че ти си поредният авантюрист, а аз съм само една бедна вдовица.

Брули падна на едно коляно в смайващо искрен жест и започна да ѝ се обяснява в любов, но Мара се извърна рязко настрана.

— Не мога да те слушам. Това разбива сърцето ми. — Престори се, че ѝ е твърде тежко, и избяга от градината.

Брули бавно се изправи и се обърна към Накоя, която се бе появила отново.

— Стара майко, ако тя не иска да ме слуша, как ще докажа любовта си?

Накоя цъкна разбиращо, потупа го по рамото и го насочи към бляскавата носилка, танцьорките и музикантите.

— Момичетата не са силни, Брули. Трябва да си нежен и търпелив. Някой подарък, придружен от писмо, или още по-добре, поема, може да промени мнението ѝ. Може би по един на ден, докато не те покани пак. — Докосна възхитено украсите. — Беше я спечелил. Ако беше проявил достатъчно сдържаност да не легнеш с прислужницата, със сигурност щяхте да се ожените.

— Мислех, че тя иска да се възползвам от момичето! — Брули скръсти ръце и наokitите му издрънчаха. — Прислужницата във ваната определено се държеше дръзко и... това не е първият път, когато домакините ми изпращат слугини за развлечения.

Накоя впрегна целия си талант, за да изиграе ролята на добра баба.

— Ех, бедно момче. Не разбираш нищо от женските чувства. Обзалагам се, че нито една от жените, които си ухажвал, не е пращала прислужници да топят леглото ти. — Размаха пръст пред носа му. — Само мъжете постъпват така.

Брули сведе поглед към чакъла на пътеката, принуден да признае, че е права.

— Виж, това беше нещо като изпитание — продължи Накоя. Видя, че очите му се присвиха, и добави: — Уверявам те, че не беше нагласено, но ако се беше облякъл и си бе тръгнал, господарката ми щеше да е твоя. А сега...

Брули тръсна накъдрената си коса и изръмжа.

— Какво да правя?

— Както казах, пращай подаръци. — Накоя започна да го гълчи. — Мисля, че ще докажеш страстта си само чрез истинска любов. Отпрати момичетата, които държиш в градската си резиденция.

Брули се напрегна с внезапно подозрение.

— Имате шпиони! Как иначе ще знаете, че държа две жени от Тръстиковия живот в квартирата си?

Хората на Аракаси бяха докладвали за това, но Накоя само кимна мъдро.

— Видя ли, познах! Щом стара и глупава жена като мен може да се досети, какво остава за милейди. — Изглеждаше крехка и сбръчкана до младия воин, но го избута към носилката на двора. — Тръгвай, млади господарю. Ако искаш да спечелиш сърцето ѝ, не бива да ни виждат, че разговаряме! Милейди може да заподозре, че те съветвам, а това няма да ѝ хареса. Тръгвай и не спирай да доказваш любовта си.

Синът на Мекаси се настани колебливо на възглавниците. Робите му вдигнаха украсената носилка със завиден синхрон, а музикантите подхванаха поръчаната мелодия. Танцьорките започнаха да се въртят, но господарят им викна да спрат. Инструментите млъкнаха, освен един закъснял рог, който накара нийдрите на пасището да се размучат. Накоя реши, че изпращането от животните е доста подходящо.

Тъжната процесия се насочи към Сулан-Ку. Тежкото обедно слънце съсухряше цветните гирлянди на танцьорките и носачите и за миг Първата съветничка на Акома почти съжали младежа. Почти.

Даровете започнаха да пристигат още на следващия ден. Първо дойде клетка с рядка птица, която пееше тъжно, заедно с бележка с доста лоша поезия. Накоя я прочете, след като Мара я остави.

— Калиграфията е добра. Сигурно е похарчил доста пари да наеме поет.

— Значи ги е похарчил напразно. Стиховете са ужасни. — Мара махна на слугинята да разчисти цветните хартии, с които бе увита клетката. Птичката подскочи на тръстиковата си пръчка и запя.

В този момент Аракаси влезе в кабинета и се поклони.

— Господарке, разкрих агента на Кехотара.

Мара махна отнесено на слугите да отнесат птичката в друго помещение и докато чуруликането ѝ се отдалечаваше по коридора, попита:

— Кой е?

— Един от слугите на Брули изпрати съобщение на баща му, предполагам да го предупреди за разходите. Странното е, че друг роб, от носачите, също напусна къщата на господаря си и се срещна с продавач на зеленчуци. Разговорът им едва ли е бил за реколтата. Вероятно това е агентът на Минванаби.

Мара се заигра с една панделка.

— Направихме ли нещо?

Аракаси я разбра перфектно.

— Първият човек претърпя злощастен инцидент. Съобщението му попадна в ръцете на друг търговец на зеленчуци, който мрази Джингу. — Шпионинът извади документа от робата си и го подаде на Мара.

— Все още миришеш на сергия — обвини го лейди Акома и прочете съобщението. — Да, това доказва подозренията ти. Освен това вероятно Брули няма представа, че в свитата му има втори агент.

Аракаси се намръщи, както правеше, когато не бе преценил нещата перфектно.

— Ако тази цифра е вярна, Брули е доста близо до това да вкара баща си във финансова криза. — Направи пауза и поглади брадичката си. — С помощта на Джикан накарах много от търговците и майсторите да забавят сметките, докато не им кажем. Акома спечели от това, че си плащаме навреме.

Мара кимна признателно.

— С колко време разполага Кехотара?

— Малко. Докога мислиш, че търговците ще спонсорират ухажването на Брули? Скоро ще се обърнат към хадонрата на лорд Кехотара за разплащане. Бих искал да съм насекомо на стената, когато получи всичките сметки.

Мара изглежда остро шпионина си.

— Имаш още за докладване.

Аракаси повдигна учудено вежди.

— Вече ме познаваш добре, господарке. — Но тонът му загатваше за въпрос.

Мара кимна мълчаливо към крака му, който потропваше по пода.

— Винаги спираш, когато приключиш.

Шпионинът почти се усмихна.

— Господарке, ти си магьосница! — възкликна той възхитено, след което отново стана сериозен. — Партията на Синьото колело е наредила на всичките си командири да се изтеглят от Мидкемия, както предполагахме.

Мара присви очи.

— Значи имаме малко време да приключим с този глупав и суетен младеж. Баща му ще го призове след няколко дни дори да не открие в колко тежко финансово състояние е попаднал. — Почука по свитъка, докато обмисляше следващия си ход. — Аракаси, гледай

Брули да не приема пратеници, докато Накоя не го убеди да ми подари онази носилка. Стара майко, в момента, в който го направи, го покани на гости. — Мара изглежда продължително двамата си съветници. — Да се надяваме, че ще се оправим с него, преди баща му да му нареди да ме убие.

Брули праща подаръци и през следващите четири дена. Слугите ги трупача в един ъгъл на кабинета, докато Накоя не се оплака, че помещението прилича на панаирджийска сергия.

Наборът беше сериозен. Скъпи роби от най-добрата коприна; екзотични вина и плодове, внесени на скъпа цена; скъпоценни камъни и дори метални накити. Накрая, след като бе отпратен за пети ден, Брули подари великолепната носилка. Тогава Мара накара Аракаси да му изпрати съобщението, което бяха прихванали предишния ден. Лорд Кехотара най-сетне беше научил за разходите на сина си и му нареждаше строго незабавно да се прибере вкъщи. Сърдитият старец бе обяснил доста подробно какво мисли за безотговорното поведение на сина си.

Мара беше доволна, но Аракаси беше ядосан как лорд Кехотара е научил това въпреки усилията на агентите му. Шпионинът беше страшно горделив и смяташе дори най-дребната грешка за огромен провал. Освен това беше загрижен за втория агент в свитата на Брули. А щом имаше двама, може би имаше и трети?

Събитията обаче се развиваха твърде бързо, за да се задълбава в това. Брули Кехотара дойде в имението на Акома и Мара отново сложи предизвикателните дрехи и грима, за да обърка допълнително ухажора си. Този път нямаше музиканти, нито пък скъпи роби, бижута и накъдрена коса. Младежът беше зачервен и неспокоен и претупа официалните поздрави.

— Лейди Мара, благодаря на боговете, че ме прие — избърбори той, без да се извинява за грубостта си.

Мара го прекъсна, сякаш не знаеше, че напрежението му не е продиктувано само от страст.

— Мисля, че сгреших, скъпи. — И сведе срамежливо очи. — Може би беше искрен... Остани за вечеря и ще говорим пак — добави подканящо.

Брули очевидно бе облекчен. Предстоеше му тежък разговор и щеше да е по-лесно, ако Мара гледа на него със симпатия. Освен това,

ако изтръгнеше обещание за годеж, щеше да смекчи гнева на баща си. Акома имаше сериозни богатства и можеше да плати няколко дълга без проблеми. Брули беше уверен, че всичко ще се нареди, и изчака Мара да заповяда на Джикан да настани свитата му. След като синът на лорд Кехотара се оттегли, Мара отиде в кабинета, където я чакаше Аракаси, облечен отново като търговец на зеленчуци.

Тя се увери, че са сами, и заговори.

— Кога възнамеряваш да тръгнеш?

Подарената от Брули птичка запя звънко.

— Тази вечер, господарке.

Мара покри клетката с кърпа и песента премина в тихо сънено чуруликане.

— Не можеш ли да изчакаш още ден-два?

Той поклати глава.

— Най-късно до утре призори. Ако не се появя в уговорената кръчма в Сулан-Ку до обед и на още няколко места през следващата седмица, заместникът ми ще се задейства. Ще е странно, ако се окажеш с двама главни шпиони. — Той се усмихна. — А и аз ще загубя човек, който е много трудно да се замести. Но ако проблемът е много сериозен, ще му измисля други задачи и ще остана.

Мара въздъхна.

— Не. По-добре да приключваме с момчето на Кехотара. Искам да покажеш агента на Минванаби на Кейоке. Кажу ми, че тази вечер ще спя в покоите на Накоя. — Птичката млъкна съвсем. — Какво ще кажеш Папе и Люджан да пазят покоите ми тази вечер?

— Мислиш, че младият Брули може да се промъкне в леглото ти посред нощ?

— По-скоро убиец от свитата му. — Мара сви рамене. — Притиснала съм Брули, както искам, но още малко неудобство ще ни е от полза. Ако някой се промъква по коридорите тази нощ, искам да има лесен достъп до покоите ми.

— Изумяваш ме, както винаги, господарке. — Аракаси се поклонил с ирония и възхищение. — Ще предам инструкциите ти на Кейоке.

Шпионинът се стопи в сенките — изниза се без звук и остана незабелязан дори от прислужницата, която дойде да съобщи на Мара, че банята ѝ е готова, ако иска да се освежи преди вечеря.

Но оставаше още един въпрос. Мара изпрати куриерчето да викне Накоя и нареди на старицата да дадат на Брули задържаните съобщения от баща му.

— Постарай се да му кажеш, че са пристигнали току-що — добави тя в здрача.

Очите на Накоя проблеснаха злобно.

— Може ли да ги предам лично, господарке? Искам да видя лицето му, когато ги прочете.

Мара се засмя.

— Ама, че си ужасна! Дай му съобщенията с цялата ми благословия. И гледай да не лъжеш прекалено. Писмата са били забавени в града, което като цяло е вярно. — Тя спря и прикри страха си с шега. — Мислиш ли, че това ще ми спести умилкването му по време на вечерята?

Но Накоя беше тръгнала и единственият отговор бе съненото изчуруликване на птичката. Мара потръпна и реши, че има нужда от гореща вана, преди да завърши плана си срещу лорд Кехотара.

Лампите пръскаха златиста светлина над масата. Блюдата димяха около цветята в центъра, а охладената риба блестеше над пресните плодове и зеленчуци. Готвачите на Акома бяха приготвили романтична вечеря за влюбени, но Брули седеше неспокойно на възглавниците.

Едва докосваше храната и очевидно мислите му бяха другаде. Дори дълбокото деколте на робата на Мара не можеше да го разведри.

Лейди Акома се престори на объркана и остави салфетката си.

— Брули, изглеждаш угрижен. Нещо не е наред ли?

— Милейди? — Младежът вдигна глава, в сините му очи се четеше стрес. — Не искам... да те затруднявам с моите неприятности, но... — Изчерви се и сведе засрамено очи. — Честно казано, в моята страст да те спечеля съм създал твърде тежки дългове на семейството ми. — Последва болезнена пауза. — Несъмнено ще си помислиш лошо за мен и ще изгубя уважението ти, но дългът към баща ми ме кара да те помоля за услуга.

Мара отвърна по-учтиво, отколкото възнамеряваше, внезапно усетила, че не се наслаждава на нещастieto му.

— Каква услуга? — Тя остави вилицата си и се помъчи да говори загрижено. — Разбира се, че ще помогна, ако мога.

Брули въздъхна, но нещастieto му продължаваше да му тегне.

— Ако бъдеш така милостива... имам нужда от даровете... които ти пратих... Ще ми върнеш ли някои от тях? — Гласът му затихна и той преглътна. — Не всички, но поне най-скъпите.

Очите на Мара излъчваха нежност.

— Брули, мисля, че мога да помогна на приятел. Но още е рано, а и готвачите наистина са се постарали. Защо не забравим неприятностите и не се насладим на угощението? Утре на закуска ще обсъдим затрудненията ти.

Брули се надяваше на друг отговор, но събра остатъците от гордостта си и изтърпя вечерята. Разговаряше без ентузиазъм, а чувството му за хумор бе изчезнало, но Мара се преструваше, че не забелязва. Повика поет да рецитира по време на десерта и напитките. Накрая алкохолът помогна и нещастният син на Кехотара си легна. Този път нямаше никакви романтични намерения и явно възнамеряваше да изкара нощта в сън.

Над пасищата се спусна мъгла, като копринен шал на лунната светлина. Чуваха се нощните птици, както й подвикванията на стражите, но в покоите на господарката звучеше нещо друго. Папевайо сръчка Люджан в ребрата и изсумтя:

— Господарката не хърка.

Люджан се прозина намръщено, с обидено достойнство.

— Не хъркам.

— Значи се преструваш много убедително. — Първият ударен водач се подпря на копие то си, черен силует на огряната от луната стена. Прикри веселието си, защото бе започнал да харесва бившия сив воин. Оценяваше, че Люджан е по-способен офицер, отколкото можеше да се очаква, а и освен това характерът му беше точно противоположен на неговия.

Внезапно чу шумолене в коридора и настръхна. Люджан също го чу и замръзна. Двамата офицери на Акома се разбраха с бързи жестове. Отвън приближаваше някой, който не искаше да бъде чул. Вече беше на шест крачки от вратата. Папевайо беше сложил в коридора пред покоите на Мара нови рогозки, така че всеки, който се приближеше, щеше да предизвика шумолене.

Люджан извади меча си и застана до вратата. Папевайо подпря копие то си на колоната и измъкна меч и кама. Лунната светлина блесна по доспехите му, докато лягаше под завивките на Мара.

Минутите се проточиха. След това вратата се отвори безшумно. Нападателят не се поколеба и скочи с извадена кама към спящата „лейди Акома“.

Папевайо се превъртя надясно; приклепна в бойна поза и вдигна меч и камата си, за да парира. Остриетата се сблъскаха, а Люджан мина зад убиеца, за да му затвори пътя.

Бледата лунна светлина го издаде, защото сянката му пробяга по пода. Камата на нападателя се заби във възглавницата и в стаята се разхвърча перушина. Мъжът — носеше униформа на носач, но беше професионалист — се извъртя и светкавично хвърли камата си по Папевайо. Ударният водач отскочи встрани. Нападателят профуча покрай него, хвърли се през хартиената стена и падна на пътеката отвън.

— В градината е! — изкрещя Люджан и хукна след него.

Коридорите се изпълниха със стражи на Акома. Появи се разтревоженият Кейоке и започна да раздава заповеди. Войните започнаха да претърсват храстите.

Папевайо се изправи и понечи да се включи в издирването, но Кейоке го спря.

— Измъкна ви се значи? Опиши го.

Първият ударен водач изпсува, после каза сърдито:

— Не се е измъкнал, някъде в градината е, но трябва да питаш Люджан за описание. Лунната светлина беше откъм него и видях само сянка. — Млъкна и добави: — Среден на ръст, левичар. Дъхът му миришеше на Маринован джомач.

Люджан довърши описанието:

— Носи туника и въжен колан, като носач, но сандалите му не са от твърда кожа на нийдра, а меки.

— Претърсете стаята на носачите на Кехотара — заповяда Кейоке на двама воители. — Вижте кой липсва. Това е нашият човек.

След няколко минути се появиха други двама воители, които влачеха трупа на убиеца. Беше се пробол сам в сърцето.

Кейоке се изплю върху трупа.

— Жалко, че умря с чест от острие. Явно е получил позволение от господаря си, преди да приеме мисията. — Нареди да преустановят претърсването и добави: — Поне псето на Минванаби е предположило, че може да се провали.

Трябваше да уведомят незабавно Мара. Кейоке махна към трупа и заповяда:

— Отървете се от мършата, но оставете нещо за идентификация. Знаете какво. — Кимна на Ударните водачи. — Добра работа. Вървете да почивате.

Докато командирът на Акома се отдалечаваше, двамата се спогледаха. Кейоке рядко раздаваше похвали. Люджан се усмихна, а Папевайо кимна. Разбраха се мълчаливо и тръгнаха към казармата да пийнат по едно преди заслужената почивка.

На закуска Брули от Кехотара изглеждаше измъчен. Красивото му лице беше подпухнало, а очите зачервени, сякаш бе сънувал кошмари. Вероятно се притесняваше от историята с подаръците, а не че в свитата му има убиец. След загубата на самоконтрол на вечеря Мара се съмняваше, че младежът може да се преструва, че не е замесен в опита за убийство.

Тя се усмихна с леко съжаление.

— Приятелю, не изглеждаш добре. Не ти ли беше удобно нощес?

Брули докара нещо като усмивка.

— Не, милейди. Покоите, които ми предостави, бяха чудесни, но... — Въздъхна и усмивката му помръкна. — Просто съм под голям стрес. По отношение на въпроса, който споменах снощи... може ли да помоля за прошка и разбиране...

Учтивостта на Мара изчезна.

— Не мисля, че ще е благоразумно, Брули.

Брули впери поглед в очите на домакинята си, без да обръща внимание на изстиващата закуска.

— Милейди, не разбираш какви затруднения ми причиняваш, като отказваш на молбата ми.

Мара не отговори, а направи знак на някого зад лявото му рамо. Кейоке пристъпи напред и вдигна окървавената глава на убиеца. След това я остави безцеремонно на подноса пред младия ухажор.

— Познаваш този мъж, Брули. — Това не беше въпрос.

Младежът беше смаян, но не от гледката пред себе си, а от нечувания досега тон на лейди Акома.

— Това е един от моите носачи. Какво е станало?

Сянката на офицера падна върху него и слънчевото помещение изведнъж стана студено. Думите на Мара бяха твърди като метал.

— Убиец, Брули, не носач.

Младежът примигна неразбиращо. След това се сгърби и един кичур коса падна върху очите му. Признанието дойде неохотно.

— Господарят на баща ми — каза той глухо. Имаше предвид Джингу Минванаби.

Мара му позволи да си отдъхне за миг и махна на командира да седне до нея. Брули събра достатъчно присъствие на духа, за да я погледне, и тя кимна.

— Да, този мъж несъмнено е агент на Минванаби. А ти на баща си.

Брули не възрази, защото знаеше, че е напразно. От отчаян погледът му стана твърд.

— Искам да умра като воин, Мара.

Лейди Акома сложи свитите си юмруци на масата.

— Воинска смърт ли, Брули? — Засмя се с горчив гняв. — Баща ми и брат ми бяха воини. Кеойке е воин. След изпитанията, през които преминах, аз съм повече воин от теб.

Младежът усети нещо, което не бе срещал у жените, и скочи тронаво на крака. Чашите на масата се разклатиха. Кървавата, глава на носача сякаш го гледаше. Брули извади от туниката си кама.

— Няма да ме обесите като престъпник!

Кейоке посегна към меча си, за да защити господарката си, но Брули насочи камата към гърдите си и командирът разбра, че синът на Кехотара не възнамерява да нападне.

Мара се изправи и извика заповедно:

— Прибери камата, Брули. — Видя колебанието му и добави: — Никой няма да те беси. Ти си глупак, не убиец. Ще се върнеш при баща си, за да му обясниш как съюзът с Джингу поставя дома му под заплаха.

Засраменият ухажор отпусна камата, замисли се и бавно стигна до очевидното заключение. Бяха го използвали безжалостно, чак до най-съкровенията му чувства. Поклони се сериозно, без следа от предишното обожание.

— Поздравявам те, лейди. Накара ме да предам баща си.

Мара мислеше бързо. Трябваше да го спре, защото самоубийството му само щеше да разпали подкрепата на Кехотара към

усиленията на Минванаби да я унищожи. Кроежите ѝ не включваха смъртта на младежа.

— Брули?

— Милейди? — Той я погледна, повече с отчаяние, отколкото с надежда.

Мара му махна да седне и той сковано се подчини. От миризмата на храна му се повдигаше, срамът тежеше на плещите му.

Мара не можеше да подслади горчивия вкус на загубата му. Смъртта на Бунтокапи обаче я бе научила да не злорадства, когато постигне победа.

— Брули, не съжалявам, че правя каквото трябва, за да се защитя — започна нежно тя. — Но не искам да ти причинявам незаслужени неприятности. Ти нямаш вина, че баща ти служи на най-омразния ми враг. Няма нужда да враждуваме. Ще върна повечето ти дарове... срещу две обещания.

Брули успя да се събере гордост.

— Няма да предам честта на Кехотара.

— Не искам подобно нещо. — Мара говореше искрено. — Искам, ако наследиш баща си и брат си като лорд на Кехотара, да не се заклеваш в старата традиция на Тан-джин-ку. Ще се съгласиш ли да не правиш фамилията си васал на Минванаби?

Брули махна пренебрежително.

— Шансовете това да се случи са нищожни, лейди Мара. — По-големият му брат беше наследник, а баща му се славеше с крепко здраве.

Мара посочи себе си, сякаш казваше, че не се знае какво ще поднесе съдбата.

— Какво е второто условие? — попита Брули, засрамен, че надеждата е учестила дъха му.

— Ако станеш владетел, ще ми дължиш една услуга. — Мара говореше внимателно, като дипломат. — Ако умра или не съм Управляваща лейди, обещанието няма да се прехвърли към моя наследник. Но ако съм жива и ти станеш лорд Кехотара, ще трябва веднъж да направиш това, което поискам. Може да имам нужда от подкрепа, търговска, военна или в Играта на Съвета. Изпълниш ли го, няма да имаш бъдещи задължения.

Напрегнатата му поза показваше, че преценява възможностите. Мара седеше неподвижно. Беше добавила второто условие импулсивно, за да отклони младежа от мисли за самоубийство. Но сега прецени, че е успяла да отвори нова възможност за печалба в Играта на Съвета.

Брули можеше да избере смърт и финансов срам за фамилията или измъкване и обещание, което можеше да не се налага да изпълнява, така че избра бързо.

— Лейди, отвърнах прибързано. Условията са тежки, но ще избира живота. Ако боговете ми дадат титлата на Кехотара, ще сторя това, което поиска. — Изправи се бавно и я изгледа злобно. — Но ти постъпи глупаво, защото шансът да наследя баща ми и брат ми е малък.

Мара махна мълчаливо на слугата зад гърба му; отвращаваше се от предстоящия жесток момент. Мъжът се поклони и ѝ подаде документ със счупен печат. Тя му кимна да го даде на Брули и каза:

— Това дойде за теб, Брули. Но след като баща ти изпрати убиец, хадонрата ми реши да го прочета заради собствената ми безопасност.

Свитъкът беше завързан с червена панделка, символ на Туракаму. Брули го взе с нежелание.

Хартията изглеждаше твърде тънка за лошите новини, написани от главния писар на баща му. Младежът прочете свитъка, после го смачка на топка, сломен от нова скръб. Някак си обаче успя да запази самообладание.

— Жено, ти си отровна като смъртоносния скорпион кети, който се крие в листата на цветята. — Тя бе знаела, че по-големият му брат е загинал на варварския свят в кампанията на Военачалника и му беше заложила капан, знаейки, че вече е наследник на Кехотара. Сега честта му забраняваше да се отметне от дадената дума.

Брули затрепери от гняв и погледна жената, в която бе достатъчно глупав да се влюби.

— Баща ми е здрав и ще живее още дълги години, кучко! Дадох ти обещанието си, но няма да оцелееш достатъчно дълго, че да го получиш.

Кейоке се напрегна, готов да извади меча си, но Мара отвърна спокойно:

— Не се съмнявай, че ще оцелея и ще си го поискам. Мисли за това, когато си получаваш обратно подаръците. Остави ми само птичката, за да ми напомня за младежа, който ме обичаше, без да замисля интриги.

Лицето на Брули пламна.

— Тръгвам си. Дано следващия път, като се видим, Червеният бог да даде да видя мъртвото ти тяло.

Знаеше, че всеки войник на Акома е готов да отговори с меч на тази обида. Но Мара сложи ръка на рамото на Кейоке и замълча, докато младежът излизаше.

Шумът от свитата на Кехотара заглъхна. Появи се намръщената Накоя.

— Колко невъзпитан младеж — започна тя, но видя изражението на Мара и смени тона. — Това е нов урок, дете: мъжете се обиждат лесно по отношение на любовта. Тези рани зарастват твърде бавно. Спечели този рунд от играта, но си създаде смъртен враг. Най-опасни са тези, при които любовта преминава в омраза.

Мара посочи главата на мъртвия носач.

— Някой трябваше да плати за кроежите на Минванаби. Ние спечелихме, без значение дали Брули ще си намери нова страст. Той пропиля достатъчно от богатството на Кехотара, за да ги постави в уязвима позиция. Ще се наложи Джингу да им дава финансова помощ, а всичко, което притеснява този джагуна, е от полза.

— Дъще на сърцето ми, съдбата рядко действа толкова просто. — Накоя се приближи и Мара чак сега видя свитъка в сбръчканите ѝ ръце. Панделките и печатът бяха оранжево-черни, цветовете, които не вярваше, че ще види в къщата си. — Току-що пристигна — каза Първата съветничка и подаде свитъка на господарката си.

Мара счупи печата и махна панделката. Пръстите ѝ неудържимо трепереха. Свитъкът се разви с пращане в притихналата стая. Мара зачете със застинало изражение, сякаш лицето ѝ беше от восък.

Накоя вдъхна си, а Кейоке стоеше като статуя.

— Както можеше да се очаква — каза Мара, изглеждаше съвсем крехка на слънчевата светлина. — Лорд Минванаби настоява за моето присъствие по време на официалното честване на рождения ден на Военачалника.

Сбръчканото лице на Накоя пребледня.

— Трява да откажеш. — От неизброими поколения никой Акома не бе стъпвал в земите на Минванаби без сериозна армия. Ако Мара влезеше в къщата на Джингу за социално събитие със съюзниците му, със сигурност щеше да умре. — Предците ти ще простят срама — завърши неловко Накоя.

— Не! — Лейди Акома говореше твърдо, макар че бе преbledняла. — Рискувам да обидя сериозно Алмечо, ако откажа, а след предателството на партията на Синьото колело гневът му ще се разпали лесно. — Гласът ѝ заглъхна може би от съжаление, че трябва да се изправи срещу Джингу, преди да е готова, а може би от страх за собствената ѝ безопасност. Лицето ѝ бе неразгадаема маска. — Акома не се поддават на заплахи. Ще отида в леговището на врага. Който иска да ме убие.

Накоя възкликна отчаяно, след което ѝ обърна гръб и се заплака. Мара се опита да я успокои, но напразно.

— Бъди смела, майко на сърцето ми. Дори Туракаму да вземе духа ми, лорд Минванаби не може да триумфира, ако не убие и Аяки. Мислиш ли, че ще се изправи пред обединената мощ на Акома и Анасати, за да отнеме живота на сина ми?

Накоя само поклати глава. Но в сърцето си знаеше, че Джингу ще го направи, за да унищожи окончателно древните си врагове. В Играта на Съвета се случваха и по-лоши неща, при това без да има кръвна вражда.

14. ПРИЕМ

Куриерът тръгна.

Мара стисна с ръце ръба на писалището и отчаяно пожела да не го беше пращала. Съобщението, което носеше на Гилдията на носачите, можеше лесно да донесе смъртта ѝ и окончателното унищожение на Акома. Но алтернативата бе да живее без чест, да посрами предците си и да оскверни древния кодекс на фамилията. Така че бе приела поканата на Минванаби.

Накоя се появи намръщена, сигурен знак, че е видяла тръгването на куриера. Въпреки годините умът ѝ бе все така пъргав и тя знаеше, че дървеният цилиндър не съдържа търговски инструкции от Джикан.

— Трябва да се подготвиш сериозно, лейди. — Държането ѝ беше като на безупречен Пръв съветник, но тонът ѝ не можеше да скрие нито дългогодишната им близост, нито страха ѝ. Страх за подарката и за всички в именията на Акома, които се бяха заклели пред натамито. Посещението в имението на Минванаби щеше да е като да дразниш чудовището, докато пристъпяш в устата му. Само най-могъщите оцеляваха, а позициите на Акома в Съвета не бяха възстановени след смъртта на лорд Сезу и наследника му.

Но Мара не даде на съветничката си възможност да сподели притесненията си. Вече не беше неопитното момиче от храма на Лашима и нямаше да се поддаде на заплахите на Минванаби. Паниката ѝ щеше да даде победата на Джингу, а импулсивният му характер даваше възможност за някакво неочаквано предимство.

— Погрижи се за пътуването, Накоя, и нареди прислужниците да приготвят гардероба ми. Папевайо да избере войници за почетната ми стража. Доверени и изпитани мъже, които Кейоке може да отдели от охраната на имението. — Тръгна към една полица със свитъци и спря, за да преброи дните. — Аракаси върна ли се?

Брули и Аракаси бяха заминали преди седмица. Единият да се оправя с гнева на баща си, а другият да поддържа шпионската мрежа

на господарката си. Някоя намести една от иглите в косата си.

— Върна се преди по-малко от час, господарке.

— Ще се срещна с него, но първо ми прати Джикан. Трябва да обсъдим доста неща, преди да замина за рождения ден на Военачалника.

— Както пожелаеш. — Някоя се поклони.

Мара погледна към следобедното слънце, което прозираше през хартиената стена на кабинета. Художникът бе нарисувал майсторски ловна сцена с хищна птица, която се спускаше към плячката си. Мара потръпна. Тя самата се чувстваше крехка като птица и се зачуди дали някога ще поръча подобно произведение на изкуството.

Дойде Джикан, натоварен с документи и списък на решенията, които трябваше да се вземат преди заминаването. Мара се опита да се съсредоточи върху търговските въпроси. Най-много я тормозеше възражението на Джикан срещу закупуването на роби от Мидкемия, за да разчистят ново пасище за нийдрите, след като бяха дали старото на чо-джа. Въздъхна и разтърка намръщаното си чело.

Имаше си достатъчно проблеми и реши да остави въпроса с покупката за след като се върне от рождения ден на Военачалника. Ако оцелееше след празненствата в имението на Минванаби, щеше да има достатъчно време да се справи с колебанията на Джикан. А ако Джингу реализираше проектите си, въпросът щеше да е без значение. Аяки щеше да получи настойник от Анасати или да загине, а Акома щеше да бъде претопена или унищожена. Посегна раздражено към следващия списък. За първи път щеше да изпита облекчение, след като приключеше с Джикан.

Следобедът мина в работа с Джикан. Мара беше схваната и нареди да ѝ донесат охладени плодове и питиета. След това разпореди да извикат Аракаси за подробния му доклад за Минванаби — от това колко слуги има в кухнята до имената и характеристиките на наложниците му.

— Всичко наред ли е? — попита тя, щом шпионинът влезе.

— Господарке, агентите ти са добре. Почти нямам какво да добавя, защото изготвих доклада, преди да се изкъпя. — Мара забеляза, че е уморен и измършавял, и му махна да седне пред подноса с плодове.

Аракаси се настани, а тя му каза за празненството по случай рождения ден на Военачалника в имението на Минванаби.

— Нямаме право на грешка — обясни му, докато той гълташе шепа ягоди.

Аракаси — по-тих от обикновено — въздъхна и каза:

— Дай ми място в почетната стража, господарке.

Мара затаи дъх.

— Това е опасно. — Изглежда го остро: знаеше, че желанието му за мъст не отстъпва на нейното.

— Наистина ще е опасно, господарке. И ще има смърт. — Аракаси стисна един плод с длан и по пръстите му потече червен сок. — И все пак ме вземи.

Мара преодоля колебанията и кимна в знак на съгласие, макар да знаеше, че Аракаси вероятно ще загине при евентуален опит да я защити. Той умееше да се представя за офицер, но нямаше почти никакъв опит с оръжията. Това, че искаше да я придружи, намекваше за изключителното коварство, което можеше да се очаква от лорд Минванаби. А ако тя загинеше, Аракаси сигурно щеше да опита едно последно отмъщение, докато Джингу е в обсега му. Но тя му дължеше поне това, заради чо-джа и всичко, което бе направил за Акома.

— Мислех да взема Люджан, но тук ще имат нужда от него. — Кейоке бе признал намусено, че въпреки че се прави на хитрец, Люджан е талантлив офицер. А ако му се наложеше да брани Аяки... Мара реши да не мисли за това. — Върви при Папе. Ако той ти повери офицерско перо, му помогни да избере хора за ескорта.

Аракаси се поклони и излезе, а Мара плесна с ръце на слугините да изнесат подноса с плодовете и пак погледна изрисуваната стена за последно.

Чакането най-сетне бе свършило. Хищникът се спускаше към пляката си. Минванаби беше горд, уверен и могъщ, но тя трябваше да намери начин да го победи на собствената му територия.

Летните пътища бяха сухи и прашни от керваните и не особено приятни. След кратък преход до Сулан-Ку Мара и петдесетте ѝ войници продължиха към имението на Минванаби с баржа.

Шумотевицата по пристанището не я разсейваше. Гледката на разголените роби не можеше да откъсне вниманието ѝ от вражеските интриги. Мара се настани под навеса заедно с Накоя и установи, че вече не ѝ е странно да управлява фамилията. След напускането на храма на Лашима бе пораснала и се бе променила. Сега беше достатъчно решителна, за да прикрие ужаса си. Капитанът започна да дава команди и робите хванаха веслата.

Пътуването нагоре по реката отне шест дни. Мара изкара повечето време, като съзерцаваше блатата и наводнените ниви тиза. Накоя спеше през деня, а вечер даваше майчински съвети на войниците, които опитваха да избият облаците насекоми. Мара я слушаше, докато ядеше плодове. Знаеше, че старицата не очаква да се върне жива. И наистина, всеки залез беше ценен, с отраженията на блестящите облаци в реката и бавното спускане на мрака.

Имението на Минванаби се намираше до малък приток на реката. Изпотени въпреки ранното утро, робите гребяха здраво, за да изпреварят по-бавните търговски кораби. Заобиколиха едно наколно селище на събирачи на раци, плитчините останаха зад тях и реката стана по-дълбока. Мара гледаше ниските хълмове и изящно подрязаните дървета. След това баржата навлезе във води, в които от векове не бе плавал никой Акома: враждата с Минванаби бе почнала толкова отдавна, че никой не помнеше началото.

Коритото се стесни, течението стана по-силно и баржата запъпли едва-едва. Най-последно приближиха издигнатата над реката ярко оцветена молитвена арка, която бележеше границата на земите на Минванаби.

Един войник се поклони на Мара и посочи арката.

— Виждаш ли, господарке? Въпреки украсата арката всъщност е мост.

Мара се сепна, защото гласът беше познат. Огледа мъжа и се усмихна. Аракаси се бе слял толкова перфектно с почетната ѝ стража, че почти бе забравила, че е на борда.

Шпионинът отново насочи вниманието ѝ към арката.

— Ако стане нещо, Минванаби качват горе стрелци с масло и парцали, за да подпалят всеки нападащ кораб. Чудесна защита.

— Като гледам колко бавно се движим, едва ли някой може да проникне в езерото им. — Мара погледна разпененото течение под

кърмата. — Но пък поне може да се побегне достатъчно бързо.

Аракаси поклати глава.

— Погледни надолу, господарке.

Мара се наведе през борда и видя гигантското въже, опънато между стълбовете на арката, само на сантиметри под баржата. В случай на нужда механизмът в кулите щеше да го вдигне и да отреже отстъплението на всички кораби.

— Тази защита е смъртоносна за бягащите кораби, също както и за нападащите.

— И ще е разумно да го имам предвид, нали? Приемам предупреждението ти. Но не казвай нищо на Накоя, защото ще се размърмори толкова силно, че ще смути дори покоя на боговете.

— Няма нужда да казвам нищо. Старата майка вижда ножове в леглото си всяка вечер. — Той понижи глас. — Видях я как преобърна възглавницата шест пъти дори след като Папевайо бе направил проверка.

Мара сбърчи вежди, неспособна да оцени шегата. Накоя не беше единствената с кошмари.

Баржата мина под арката и сянката ѝ я накара да потръпне, сякаш бе усетила дъха на Туракаму.

Плясъкът на веслата отекна в каменните колони и свод. След това слънцето се показа отново, заслепяващо и горещо след сянката, и Мара ахна.

Гледката направо спираше дъха. Имението беше разположено в началото на долина, започваща от брега на езерото. Приличаше на някакво вълшебено място от детските приказки. Всяка сграда беше с перфектен дизайн и цвят. Централната постройка беше от камък, древен палат на хълм над езерото. Надолу имаше терасирани градини и други сгради, високи по два-три етажа. Имението си беше направо като село, общност от слуги и войници, лоялни на Джингу. Беше впечатляващо. Мара изпита моментна завист, че кръвният ѝ враг живее в такъв разкош. Ветрецът от езерото осигуряваше прохлада и в най-жежките месеци, а флотилията оранжеви лодки се грижеше лордът винаги да разполага с прясна риба на трапезата си.

След това осъзна още нещо. Долината беше като гърло на шише, лесна за защита и отцепване. Подобно на отровното растение, което

примамваше насекоми със сладникава миризма, тази долина не позволяваше никакъв шанс за незабелязано бягство.

Папевайо също забеляза това и нареди на войниците си да се приготвят, защото се приближаваше баржа със стрелци на Минванаби, командвани от Патрулен водач.

— Кой навлиза в земите на Минванаби? — чу се вик.

— Лейди Акома — отвърна Папевайо.

Офицерът ги поздрави.

— Преминете, лейди Акома.

Накоя посочи три подобни баржи и изсумтя:

— Разположили са стрелци из цялото езеро.

Очевидно нямаше път за бягство от дома на Минванаби. Оставаше им победа — или смърт.

Имението на Минванаби се оказа още по-красиво отблизо. Всички сгради бяха боядисани изцяло, като преобладаваха пастелните тонове, за разлика от обичайното бяло. От гредите висяха шарени вимпели и пъстри фенери, поклащащи се от ветреца. Из въздуха се носеше лек звън. Чакълениите пътечки между сградите бяха оградени с цветни лехи. Мара си помисли, че градините в двора ще са по-хубави от всичко, което е виждала.

Гребците на Акома прибраха веслата и подхвърлиха въжета на работниците по кея, където вече се бе събрала официална група посрещачи. Начело беше Десио, най-големият син на Минванаби; носеше оранжево-черна шапка, показваща ранга му на наследник.

Слуги с ливреи хванаха въжетата и баржата пристана леко. Стражата на Минванаби застана мирно, а Десио тръгна към носилката на Мара, докато робите я сваляха, и кимна в имитация на поклон, който граничеше с обида.

— Лейди Акома, приветствам те от името на баща си на нашите празненства в чест на Военачалника.

Мара пък не отвори докрай завеските на носилката. Огледа Десио и след като не видя много интелект в очите му, отвърна със същото небрежно кимване.

За миг наследникът се стъписа, но бе принуден да признае по-висшия ѝ социален статус и попита:

— Как си, лейди Мара?

— Добре съм, Десио — отвърна тя спокойно. — Акома се радват да почетат лорд Алмечо. Кажи на баща си, че приемам гостоприемството му.

Десио вирна брадичка. Беше твърде горд, за да понесе подигравките на жена, която изглеждаше почти като дете.

— Приветственият пир ще започне един час след пладне. Слугите ще ви покажат покоите.

— Слугите ли пазят честта на Минванаби? — Мара се усмихна многозначително. — Трябва да запомня това, когато дойде време да поздравя лорд баща ти.

Десио почервения. Един Патрулен водач пристъпи напред, за да сложи край на неловката ситуация.

— Милейди, ако позволите, ще заведа войниците ви до отредената им казарма.

— Не позволявам! — Мара се обърна към Десио. — По традиция ми е позволено да имам петдесет войници, които да се грижат за личната ми безопасност. Ако баща ти има други намерения, ще си тръгна веднага, а той да обяснява отсъствието ми на Военачалника. Предполагам, че при такива условия не само Акома ще си тръгне.

— Твърде много фамилии дойдоха да почетат Военачалника. — Десио се помъчи да прикрие злобната си усмивка, но не успя. — Ако пуснем охраната на всички благородници, имението ще заприлича на военен лагер. А Алмечо обича спокойствието. За да уважим желанието му, всички войници ще останат при главния ни гарнизон в началото на долината. Без изключения. С всички се отнасяме еднакво.

— Значи баща ти залага честта си като гаранция — намеси се без колебание Накоя.

Десио наклони глава.

— Очевидно. — За да склони гостите си на подобен компромис, домакинът трябваше да гарантира безопасността им с личната си чест. Ако нещо сполетеше някой от тях, лорд Джингу можеше да изкупи срама само с цената на собствения си живот. Наследникът на Минванаби се обърна към един слуга. — Покажи стаите, които сме подготвили за лейди Акома, Първата съветничка, две прислужници и личния ѝ телохранител.

После щракна с пръсти към един офицер с оранжево перо и добави:

— Ударен водач Шимицу и хората му ще се погрижат да настанят войниците ви в казармата.

Мара погледна успокоително Аракаси. Беше ядосана, но не и изненадана, че Минванаби я отделят от почетната ѝ стража. Нямаше да наруши правилата на гостоприемството и да протестира, особено след като много от хората ѝ носеха белези от битки под слугинските ливреи. Не, Акома не можеше да триумфира със сила, а само с хитрост, стига да имаше някакъв шанс за оцеляване. Мара се примири и избра за личен телохранител Папевайо. След това тя, Накоя и най-добрият ѝ воин последваха слугата, който трябваше да ги заведе до покоите им.

Централната сграда на Минванаби беше древна, пощадена от пожари и разграбвания през древните войни заради доброто разположение на долината. Разположена беше около правоъгълен вътрешен двор, традиционен за цураните, и бе разширявана, променяна и достроявана през вековете. Новите пристройки се спускаха надолу по склона и имението се бе превърнало в лабиринт от коридори, вътрешни дворчета и свързани къщи. Папевайо ѝ помогна да слезе от носилката и Мара с неудоволствие осъзна, че ще се нуждае от упътванията на слугите, защото не можеше да запомни сложния маршрут от едно преминаване.

Коридорите се виеха и сучеха и всяко дворче приличаше на предишното. Мара чуваше гласове през притворените стени, някои на познати благородници, но повечето ѝ бяха неизвестни. След това гласовете изчезнаха и в коридора падна тишина, като преди атаката на хищник от джунглата. Когато слугата отвори паравана към покоите ѝ, Мара вече знаеше, че Джингу възнамерява да я убие. Защо иначе щеше да я тика в най-изолирания и отдалечен край на къщата си?

Слугата се поклони с усмивка и спомена, че може да изпрати прислужници, ако лейди Акома и Първата ѝ съветничка имат нужда от помощ с банята и обличането.

— Моята прислуга е достатъчна — отвърна кисело Мара. Точно тук нямаше нужда от непознати около себе си. Изчака носачите да оставят багажа ѝ и побърза да затвори вратата. Папевайо незабавно започна внимателна проверка на помещенията. Накоя гледаше стреснато и Мара си спомни, че с изключение на краткото си пътуване при годежа със сина на Анасати старицата никога не бе напускала имението на Акома.

Папевайо каза, че покоите са безопасни, и Мара го прати да пази вратата. Накоя я изгледа облекчено, после каза тихо:

— Щом Джингу дава гаранции за безопасността на гостите си, значи ще има примирие като за държавно събитие.

Мара поклати глава.

— Мисля, че желанието е замъглило преценката ти, стара майко. Джингу залага живота си срещу насилие от страна на неговите хора и другите гости. Но не и срещу случайни злополуки.

За разлика от главната зала на Анасати, която беше мрачна, задушна и миришеше на лак, залата на Минванаби бе обширна и светла. Мара спря на входа да ѝ се полюбува, преди да се присъедини към гостите, които се бяха струпали като пъстри птици. Помещението беше впечатляващо, построено във вдлъбнатина на самия връх на хълма, с вход и подиум от противоположните страни. Високият таван беше от паравани, които се отваряха към небето. Покрай стените минаваха галерии, от които се излизаше и на балкони навън. В центъра се издигаше огромно дърво, около което имаше каменни колони, а пред подиума имаше малко басейнче, което се пълнеше от ромолящо поточе. Някой от далечните предци на Минванаби беше наел изключително гениален архитект. Талантливите творци обаче явно бяха служили само на предишните поколения, защото двойката на подиума носеше безобразно крециящи облекла, особено съпругата, която бе в оранжево и зелено.

— Боговете са благословили този дом с голямо богатство — измърмори Накоя. — Но не са го благословили с разум. Помисли само колко насекоми влизат през тавана, да не говорим за прахоляка и дъжда.

Мара ѝ се усмихна.

— Нима ще поучаваш дори това змийско гнездо? Сигурна съм, че Минванаби затваря покрива, когато времето е лошо. А и жена му носи твърде много грим, за да си позволи да я мокри дъждът.

Накоя с въздишка призна, че очите ѝ вече не са толкова силни, колкото в младостта ѝ, и Мара я потупа успокоително. След това заслиза надолу. Беше облечена в очарователна рокля с пришити нанизидоспехи, но бдителен като на бойно поле — последва господарката си и Първата съветничка. В някои отношения социалните събирания на

цураните си бяха по-опасни: съюзите в Играта на Съвета се променяха и всеки лорд можеше да се окаже враг. Малцина щяха да се поколебаят да навредят на Акома, ако можеха да извлекат изгода. А тук, на територията на Минванаби, много благородници, които всъщност не враждуваха с Мара, можеше да се повлекат по тенденциите на мнозинството.

Мара не беше поразена от демонстрираното богатство. Скромното ѝ облекло затвърждаваше първоначалното впечатление на благородниците, че е младо и неопитно момиче, запазило фамилията си благодарение на брака с могъщите Анасати. След смъртта на Бунтокапи тя отново се превръщаше в плячка. Мара възнамеряваше да задълбочи заблудата им. Това увеличаваше шанса да дочуе някаква информация, която можеше да се окаже полезна. Докато се приближаваше към подиума, за да поздрави лорд Минванаби, тя се оглеждаше кой с кого клюкарства. Обучението от храма ѝ беше много полезно. Отговаряше учтиво на тези, които я поздравяваха, но не се залъгваше от сладки усмивки и мили думи.

Джингу Минванаби наблюдаваше приближаването ѝ с хищнически интерес на джагуна. Спря да говори със съветниците си, докато тя се изкачваше да благодари за гостоприемството му.

За пръв път се изправяше пред най-древния враг на семейството си.

Лорд Минванаби беше... разплут. Очевидно не бе обличал доспехи от младостта си, но очите му горяха с коварство и злоба. На китките си носеше наниз с перли, а седефената украса по яката му лъщеше от пот. Поклонът му бе почти презрителен.

— Лейди Акома. — Гласът му бе груб като вида му. — Много сме доволни, че реши да дойдеш на празненството ни в чест на Военачалника.

Мара знаеше, че всички присъстващи са се обърнали да видят как ще се справи, и отвърна на свой ред с минимален поклон.

— Благодаря за така любезната покана.

Джингу се подразни от отговора ѝ и махна на някого да се приближи до подиума.

— Мисля, че се познавате. — Устните му се извиха в подла, нетърпелива усмивка.

Лейди Акома изобщо не погледна жената, която се приближи. Аракаси я бе предупредил, че Теани е в имението, а и отдавна знаеше, че конкубинката е агент на Минванаби. Но фактът, че бившата любовница на Бунтокапи бе проникнала толкова дълбоко сред приближените на Джингу, я стресна. Теани бе по-умна, отколкото бяха предполагали. Явно беше фаворитка, ако се съдеше по коприната, бижутата и верижката от редки метали на врата ѝ. Красотата и бижутата обаче не можеха да прикрият злия ѝ характер. Погледът ѝ беше смразяващ и изпълнен с омраза.

Ако обърнеш внимание на подобна жена, щеше да е ненужна учтивост и можеше да се приеме като слабост, така че Мара заговори, вперила очи в лорд Минванаби.

— Със съветничката ми току-що пристигнахме след дълго и уморително пътуване. Милорд ще ни покаже ли местата ни, за да може да се подкрепим, преди да започнат празненствата?

Джингу намести гънките на дрехата си с дебелите си пръсти, поръча си студено питие и докато го донесат, започна да гали ръката на Теани, жест, който жена му игнорира. И чак след като с това забавяне даде да се разбере, че ще изпълни желанията на гостите от Акома, когато пожелае, кимна на един слуга и нареди:

— Заведи лейди Мара до третата маса в края, до входа на кухнята, за да може да я обслужват бързо. — И се разсмя доволно на просташката си обида.

Но това не бе достатъчно за Теани и тя, ядосана, че Мара се прави, че не я забелязва, заяви високо, та да я чуят всички:

— Трябва да пратиш тази жена при робите, милорд. Всички знаят, че величието на Акома зависи от благоразположението на Анасати, а лорд Текума почти оттегли протекцията си след смъртта на сина си.

Обидата беше твърде тежка, за да не ѝ се обърне внимание, и Мара отговори все така без да поглежда Теани:

— Милорд Минванаби, всички знаят, че си прочут с... щедростта си, но дори ти едва ли би се задоволил с остатъците от други мъже.

Джингу прегърна Теани през кръста и я придърпа към себе си.

— Грешиш, лейди Мара. Тази жена не е изгонена, а просто е надживяла господаря си. Ще го кажа само веднъж: Теани е ценен и

уважаван член на моето домакинство.

— О, ясно. — Мара направи небрежен поклон. — Доколкото познавам вкусовете ти, ще ти служи добре. Покойният ми съпруг нямаше оплаквания. — Най-последно погледна Теани и добави презрително: — Но пък апетитите на Бунто бяха доста простички.

В очите на Теани блеснаха искри. Това, че Мара не се засягаше от обидите ѝ, я вбесяваше.

Лорд Минванаби се намръщи. Това дребно момиче от храма на Лашима май не се притесняваше от заплахите и обидите. Даже се държеше съвсем на ниво при този първи сблъсък. Слугата вече чакаше зад нея, за да я настани, и Джингу нямаше какво да направи, освен да му нареди да я заведе на определената за нея маса.

Пиршеството се точеше бавно. Храната, музикантите и танцьорките бяха на ниво, но масата до кухнята беше задушна, шумна и слугите непрекъснато минаваха покрай нея. Жегата и миризмата караха Някоя да се чувства зле, а Папевайо изглеждаше изтощен още преди да поднесат първото ястие. Непрекъснатото движение на непознати около кухнята го държеше нащрек, защото във всеки поднос имаше нещо, които в опитни ръце можеше да се окажат оръжия. Беше чул думите на Мара за „злополуките“. Не беше много вероятно Джингу да нагласи убийство при такава публична проява, но отровният поглед на Теани не се откъсваше от Мара. Така че ударният водач на Акома беше нащрек и щом разчистиха подносите от десерта, докосна рамото на господарката си и каза:

— Предлагам да се приберем в покоите, преди да се стъмни. Тук може и да не стане нищо, но коридорите са опасни.

— Трябва да намерим начин да се свържем с Аракаси, за да знае къде да доставя съобщения в случай на нужда — отвърна Мара.

— Не можем, защото рискуваме да ни разкрият — каза Папевайо. — Довери се на Аракаси, господарке. Агентите му ще се свържат с него лесно, а той ще ни открие, ако се наложи.

Мара кимна, потупа Някоя по ръката и се изправи. Тъй като Военачалникът щеше да се появи чак утре, оттеглянето ѝ нямаше да обиди никого. А и тя искаше да засили впечатлението, че е млада, неопитна и ѝ липсва такт. Ранното ѝ оттегляне щеше да остави точно такива впечатления у гостите и може би щеше да ѝ даде шанс да измисли защита. Минванаби пък щеше да има затруднения при

кроежите си, защото всеки враг го дебнеше за слабост, от която да се възползва.

Мара изпрати слугата, който разчистваше масата, да съобщи на лорда, че се оттегля. Когато информацията стигна подиума, столовете на Акома вече бяха празни. Доволен от дребната си победа, Джингу не забеляза, че и Теани е изчезнала.

Синият копринен шал, който покриваше косата на Теани, падна зад нея, докато бързаше по коридора. Тя не спря да го вдигне, не вдигна и косата си, която се бе разпиляла по раменете ѝ. Покоите на Ударен водач Шимицу бяха след следващия двор, а вече нямаше нужда да се крие. Единственият, който можеше да я види, бе робът, който палеше лампите. Но тази вечер робът щеше да мине късно, защото бе затрупан с работа покрай нуждите на гостите на Джингу.

Теани спря, разтвори робата си, така че гърдите ѝ да се виждат, и се усмихна. Ако се постаряеше тази вечер, кльощавата кучка от Акома щеше да умре. Колко щеше да е сладко да чуе писъците ѝ.

Вратата към покоите на Шимицу в другия край на двора беше откρηнатата. Светлината на лампата очертаваше силует на мъж, който държеше манерка. Пак беше почнал да пие. Само защото Теани се бе забавила в залата в напразен опит да убеди Джингу да ускори убийството на Мара. Теани обаче искаше това удоволствие за себе си.

Вмъкна се през откρηнатата врата толкова тихо, че тъмнокосият мъж не я усети. Теани се възползва от момента, за да го огледа.

Шимицу, Първи ударен водач на Минванаби, беше прочут с верността и прямотата си. Бързите му рефлексии и безпогрешните преценки на бойното поле му бяха донесли ранно повишение. Единствената му слабост бе, че се палеше бързо и бе склонен към избухвания. Настроението му бе трудно за разгадаване, освен когато бе пиян. Теани видя в издадената му долна устна раздражение, характерно за мъже, ядосани на любовниците си, и се поздрави за добре изиграната роля. Знаеше, че Шимицу е глупав и отчаяно копнее за тялото ѝ, като бърка плътското желание с любовта. Виждаше потните му гърди и знаеше, че е неин — неин перфектно подготвен инструмент, както много мъже и жени преди него.

Освен Мара. Лейди Акома ѝ се беше изплъзнала. Теани докара най-съблазнителната си усмивка и докосна потното му рамо.

Той се сепна рязко и посегна към меча до коляното си. Острието излезе със съск от ножницата и се устреми напред. В последния миг Шимицу позна любовницата си и върхът закачи меката коприна и спря миг преди да пусне кръв.

— Жено! — Лицето на Шимицу пребледня, след което се зачерви от гняв, че не беше усетил идването на Теани. Той обаче бързо възвърна самообладанието си и забеляза странния блясък в очите ѝ. Устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш мечът беше като любовник, чакащ прегръдка. Зърната ѝ се втвърдиха и тя задиша дълбоко, възбудена от допира на острието до плътта ѝ. Извратените ѝ страсти развалиха радостта му от появата ѝ и Шимицу прибра меча с отвращение.

— Ти си луда, жено! Можеше да те понижа!

Но гневът и отвращението се стопиха бързо. Теани се протегна, гърдите ѝ се притиснаха към туниката му и той сведе глава, прегладнял за целувката ѝ, която бе разгорещена от близкия досег със смъртта. Беше го разгадала напълно. Всяко докосване сякаш го разтапяше до мозъка на костите. Шимицу не можеше повече да сдържа желанието си и посегна към връзките на дрехата ѝ.

— Можеш ли да останеш, любов моя? Кажи ми, че Джингу е зает с гостите си и че няма нужда да се връщаш в леглото му тази нощ.

Теани близна ухото му, дъхът ѝ пареше врата му.

— Джингу не ме очаква — излъга тя. Изчака пръстите му да се вкопчат по-решително в дрехите ѝ и го отблъсна. — Но не мога да остана тази нощ.

Шимицу се намръщи и очите му внезапно се втвърдиха.

— Защо? Да не би да имаш чувства към друг?

Теани се засмя и го остави да почака малко, преди да смъкне робата по раменете си и да покаже красивите си гърди.

— Не обичам никой друг, могъщи воине. — Вложи в тона си достатъчно сарказъм, за да го притесни. — Тази нощ не мога да остана поради политически ангажменти. Сега, ще си губим времето или... — Изстена и захапа леко устните му.

Грубите ръце зашариха по нежната ѝ кожа.

— Тогава защо се забави толкова?

Теани отметна златистата си коса със заучено движение.

— Колко си недоверчив. Боиш се, че мечът ти е не достатъчно голям, за да задоволи жена ли? — Тя се дръпна, едновременно за да го подразни и за да му даде възможност да огледа полуголото ѝ тяло.

Шимицу се намръщи я хвана за раменете. Този път Теани се разтопи като масло. Пръстите ѝ се вмъкнаха игриво под робата му и погалиха вътрешната страна на бедрото, което го накара да настръхне от удоволствие.

— Толкова могъщ меч — измърмори тя и сведе поглед с нацупена усмивка. — Лорд Минванаби ме задържа да ми даде нареждания. Явно иска кучката от Акома да умре и аз съм натоварена с тази мръсна задача.

Ръцете ѝ откриха точното място и го погалиха, както обичаше, но Шимицу се дръпна. Теани усети, че е прибързала или е сгрешила с представянето на нещата. Наведе се и го подразни с език, косата ѝ се спусна по бедрата му.

Шимицу се вцепени за миг, след това ръцете му се стегнаха около гърба ѝ, а гласът му стана замечтан.

— Странно, че милорд ти е дал такива нареждания, любима.

Интересът на Теани нарасна. Тя се надигна и започна да развързва сандалите му.

— Богове, винаги ли трябва да носиш бойните си сандали в къщата?

Твърдото ѝ зърно се търкаше в коляното му и го възбуждаше толкова много, че отговори на следващия ѝ въпрос, без да се замисли.

— Защо? Милорд ми каза вчера, че момичето от Акома трябва да умре, но че първо иска да прекърши духа ѝ. Да я ужаси, като убие първо служителите ѝ, така че като удари накрая, тя да бъде съвсем сама. — Спря, защото се усети, че е казал твърде много. Зарови пръсти в златисточервената коса на Теани, дръпна главата ѝ към себе си. — Мисля, че лъжеш, жено. Няма да ходиш да убиваш Мара, а ще спиш с друг.

Очите на Теани проблеснаха, донякъде от възбуда, защото насилието ѝ харесваше, и донякъде защото мъжете бяха безкрайно предсказуеми. Но не отрече, а продължи да го провокира.

— Защо мислиш, че лъжа?

Шимицу хвана китките ѝ и изви тялото ѝ към себе си.

— Защото заповедите ми за утре са да наглася фалшиво нападение от крадец и да се убедя, че Папевайо ще загине пред прага на Мара. Защо тогава лорд Минванаби ще ти казва да пратиш момичето при Туракаму, без да отмени моите заповеди?

Теани вдигна брадичка предизвикателно, разгорещена от любовната игра и от учудващата лекота, с която го бе подвела да издаде всички тайни.

— Откъде да знам какво мислят благородниците? — Погледна го в очите, за да се увери, че апетитът му е разпален. — Любими, ти си необяснимо ревнив, без причина. Искаш ли да се спазарим? Аз ще остана при теб тази нощ и утре ще кажа, че не съм успяла да се добера до Мара от Акома. В замяна утре ще възстановиш честта ми, като убиеш момичето заедно с Папевайо.

Шимицу не отговори, но я прегърна по-силно. Нетърпеливите му пръсти смъкнаха робата ѝ. Тя не носеше дрехи отдолу и като гледаше колко трескаво се съблича той, знаеше, че го е спипала. Действията му бяха достатъчен отговор. Щеше да изпълни желанието ѝ на сутринта. Шимицу смяташе потръпванията ѝ от удоволствие за страст. Докато се съвкупяваха, той мислеше само за любов, а красивата куртизанка действаше с хладнокръвен професионализъм. Единствената ѝ цел бе да се увери, че лейди Мара ще умре с нож в сърцето.

Мара се събуди неотпочинала след тягостната нощ. Прислужниците усетиха напрежението ѝ и ѝ помогнаха да се облече и сплетоха косата ѝ с копринени панделки, без да говорят. Някоя обаче мърмореше, както обикновено сутрин.

Мара беше твърде неспокойна да чака официалната закуска и накара Папевайо да се разходят край езерото. Това накара Първата съветничка да потъне в кисело мълчание.

Но Мара искаше да избягва рутинните поръчки, докато не прецени опасността. Нямаше как да прецени колко могъщ е станал лорд Минванаби, преди да успее да пообщува с гостите и да види кои са силните и слабите съюзи.

Въздухът беше свеж и слънчевите лъчи блестяха по водата. Ветрецьт вдигаше вълнички и рибарските лодки се поклащаха, докато

чакаха гребците. Спокойната гледка обаче не оправи настроението на Мара и тя скоро реши да се приберат.

— Това е мъдро, господарке. — Тонът на Накоя подсказваше, че въобще не е трябвало да излизат, защото росата и пясъка можеха да увредят копринените връзки на сандалите ѝ. Но гълченето на старицата беше без ентузиазъм. Очите ѝ бяха тъжни, а сърцето празно, защото бяха далече от земите на Акома.

Празненството за пристигането на Военачалника Алмечо започна в средата на утрото, макар че самият рожденик едва ли щеше да се появи преди следобеда. Повечето благородници се бяха събрали, с пера, бижута и хищни амбиции. Играта на Съвета доминираше във всички аспекти на цуранския живот, но най-вече при подобни официални събирания. Гостите се разхождаха между навесите, хапваха вкусни ястия, споделяха клюки и героични истории от миналото, плюс по някой и друг облог или търговска сделка. Но всеки лорд наблюдаваше зорко останалите. Кой с кого говори, какви услуги иска, кой от кого страни и кой отсъства. Мара гледаше лицата и цветовете на фамилиите и знаеше, че оглеждат и нея. Лорд Течталт и синът му я поздравиха едва-едва, което показваше, че мнозина не искат да бъдат виждани с нея, преди позициите на Акома да се стабилизират.

Мара отведе Накоя до една маса и поръча на слугата да им донесе освежителни напитки. Постара се да поиска само ястия, които бе видяла при другите гости, и когато храната пристигна, двете хапнаха добре, сякаш въобще не бяха изнервени. Папевайо щеше да се усмихне, ако това не бе в разрез с протокола за телохранители. Мара се справяше чудесно дори с най-дребните неща. Пропускането на закуската бе единственият начин да накара изнервената Накоя да яде при такова напрежение. Ефектът беше видим за гостите, които я наблюдаваха. Неколцина кимнаха с възхищение, а останалите зашушукаха. Мнозина въобще не обръщаха внимание на Накоя, защото бяха заети със собствените си кроежи.

Мара чу как лорд Ксакатекас се смее гърлено. Беше казал нещо, от което третият син на Линг пребледня и се намръщи. Хлапетата и братовчедите на Ксосай бяха навсякъде, а северняшката жена на Касчатекас флиртуваше безсрамно с Първия съветник на Чилапанинго. Служителят беше скован като лошо оцавена кожа на нийдра и сигурно

бе ужасен от вниманието ѝ, но тя говореше бързо и стискаше здраво ръкава му, така че той не можеше да се измъкне.

Мара огледа тълпата, като си отбелязваше различните моди и фамилни цветове. Делеше гостите на две: съюзници или твърде слаби да я предизвикат и такива, които представляваха заплаха, или с които Акома има някаква вражда. Минванаби бяха една от Петте велики фамилии в империята и всеки могъщ род бе изпратил представители. Мара забеляза Кеда, Тоймаргу и Оаксатукан, всеки заобиколен от собствените си подмазвачи. По-дребните лордове спазваха дистанция или опитваха да изпросят услуги. Лилавата шапка на лорд Екамчи бе наведена към съветника му, а червените роби на Иродака бяха заобиколени от слуги с цветове, които Мара не познаваше. Тя огледа присъстващите гости и се смрази. Никъде не виждаше алено-жълти туники.

Накоя сякаш усети стреса ѝ и избута пилешките кости, които бяха останали от обяда ѝ.

— Не виждам лорд Анасати — отбеляза тя. — Освен ако боговете не са го забавили, дъще, ти и синът ти сте в огромна опасност.

Не задълба в очевидното. Отсъствието на могъщата фамилия беше от политическа значимост. Клетвата на Текума да защитава Акома заради Аяки нямаше да се изпълни, освен ако не присъстваше той или наследникът му. Без протекцията на Анасати Мара разполагаше само с петдесет воители, които бяха разквартирувани извън обсега ѝ. Студенината на Течталт доби ново значение. Може би обидата на Бунтокапи срещу Военачалника бе навредила на Анасати повече отколкото Мара очакваше. Опасността се увеличаваше пропорционално. Лорд Минванаби можеше да реши, че е достатъчно силен да унищожи Акома и да спечели войната с Текума, който щеше да прати армия да защити титлата на Аяки.

— Не трябваше да приемаш поканата — прошепна Накоя.

Мара махна отривисто. Фактът, че двете фамилии бяха в опасност, не можеше да намали решимостта ѝ. Щеше да оцелее и да обърне загубата в победа, ако съдбата ѝ дадеше шанс. Но отсъствието на съюзник, на когото разчиташе, я притесни достатъчно и тя не забеляза късната поява на Теани, която гледаше самодоволно към нея.

Лейди Акома не можа да стане от масата достатъчно бързо, за да избегне лорд Екамчи, който се надвеси над нея.

— Добър ден, лейди Акома. Изненадан съм, че не си довела новите си воини чо-джа да се грижат за безопасността ти.

Мара се поклони сковано, но отвърна спокойно на дързостта на дебелия мъж.

— Здравето ми е отлично, лорд Екамчи. И нямам нужда от защита, когато Папевайо е до мен.

Лорд Екамчи се намръщи, защото добре си спомняше куража и дързостта на Първия ударен водач на Акома. Въпреки това не се махна, което подсказа на Мара, че знае за някаква промяна в съюзите, която не ѝ бе известна. Реши да действа като баща си и зачекна дръзко темата, преди да ѝ бъде поднесена в по-неприятен момент.

— Не сте ли говорили скоро с Текума от Анасати?

— А! — Лорд Екамчи се сепна, но очите му просветнаха триумфално. — Трябва да ви кажа със съжаление, че нашият домакин, лорд Минванаби, не е поканил Текума Анасати. Не иска да припомня на Военачалника за неприятната обида, нанесена от сина, който се ожени за Акома.

— Бунтокапи умря с чест — отвърна горчиво Мара. — Вие се унижавате, като говорите лошо за мъртвите. — Думите ѝ бяха предупреждение и предизвикателство за честта на Екамчи.

Лордът, който я бе обидил, се оттегли, но не пропусна една последна нападка.

— Знаем, че Текума нямаше да дойде дори да бе поканен. Чух, че е зает. Най-богатия му търговски керван бил нападен и избит до крак. Загубил е стоката и двеста войници. — Лорд Екамчи се усмихна, защото ѝ двамата знаеха, че подобно клане не може да бъде дело на разбойници. Някой могъщ дом бе нападнал дръзко Анасати. От всичките само един имаше кръвна вражда с Акома, които бяха привлекли Текума в колеблив съюз.

— Моли боговете за здравето на сина си — присмя ѝ се лорд Екамчи.

И се махна, а Мара изтърва шанса си да му отвърне. Фактът, че толкова дребен лорд си бе позволил да я обиди, бе ужасен. Това означаваше, че дори най-жалките ѝ врагове вече я смятат за мъртва.

15. ПРИСТИГАНЕ

Военачалникът се появи.

Дойде посрещнат от фанфари, бялата му обшита със злато роба блестеше на слънцето. В пълен контраст с него бяха двамата облечени в черно магьосници зад гърба му. Щом ги видяха, гостите мигновено млъкнаха. Дори лорд Минванаби се поколеба, преди да поздрави човека, който бе втори по власт след императора. Джингу пристъпи и се поклони сдържано и почтително вместо с обичайното високомерие. Присъствието на облечените в черно Велики често имаше такъв ефект сред хората. Характерите на магьосниците бяха неразгадаеми, могъществото им — неоспоримо. Законите не важаха за тях и единствената им цел бе да служат на Империята. Това, че Алмечо бе довел двама на празненството, засягаше всички гости. Никой заговор не можеше да бъде сигурен, нито един съюз — напълно искрен при наличието на непредсказуемата магия. Някои смятаха, че Алмечо е спечелил неколцина от магьосниците за каузата си, а други, че всъщност цялата му политика се диктува от Великите.

Мара наблюдаваше поздравленията от мястото си в ъгъла. Донякъде беше облекчена да види Великите, защото вниманието на гостите щеше да се отклони от нея поне за малко. Беше й писнало да се оправя със заяжданията на останалите и постоянното повтаряне на лорд Екамчи, че Текума отсъства. Великите щяха да хвърлят дълга сянка върху всичките интриги. Те можеха да прилагат изкуството си и думата им беше закон. Можеха да унищожат Джингу в собствената му къща, ако решаха, че е заплаха за Империята, а Десио само щеше да се поклони и да отвърне заучено: „Ваша воля, Велики“.

Но по традиция магьосниците се разграничаваха от Играта на Съвета. Явно бяха тук по друга работа. Мара се усмихна. Резултатът от пристигането им беше двустранен: враговете й имаха други грижи, но пък Джингу можеше да й навреди по-лесно, докато вниманието на останалите бе отвлечено.

Започна да претегля възможностите, а фамилиите се подредиха по ранг, за да поднесат почитанията си. Мара и Накоя трябваше да напуснат ъгъла скоро, защото Акома бяха веднага след Петте велики фамилии. Въпреки това тя се забави, докато Кеда и Тонмаргу се събираха пред нея. След като мина и лорд Ксакатекас, Мара започна да си пробива път през тълпата.

— Бавно — посъветва я Накоя. Останалите фамилии се движеха на групи, със синове, снахи, братовчеди, всеки със собствена почетна стража. Нейната свита се състоеше само от Първата съветничка и Папевайо. Останалите лордове не забелязваха присъствието ѝ, докато не минеше край тях, защото могъщите рядко се движеха без фанфари. Мара често успяваше да чуе части от разговорите им и да улови тенденциите, преди да я забележат. Повечето клюкарстващи бяха сигурни, че това са двамата Велики, които бяха спечелили подкрепата на Събранието за кампанията на Алмечо на варварския свят. Още неколцина магьосници се движеха често в неговата компания и си бяха спечелили прозвището Пионките на Военачалника. Лицата им бяха закрити от качулки и не беше лесно да се разпознаят. Но ако това бяха Ергоран и брат му Елгахар, не малко кроежи можеше да претърпят неуспех.

Ксакатекас започнаха поклоните, а Мара кимна, на Накоя и пристъпи към подиума. Камацу Шинцаваи и синът му се наредиха зад нея, докато се изкачваше. Ксакатекас приключиха и тя се озова лице в лице с Алмечо и домакина, Джингу от Минванаби.

Великите стояха отстрани, защото уникалният им статус ги отделяше от приветствената церемония. Мара се поклони, метна бързо поглед към единия и разпозна гърбавия нос и тънките устни на Ергоран под качулката. Военачалникът хвана ръката ѝ, докато се изправяше, и отвърна на официалния поздрав със саркастична усмивка. Явно не бе забравил последната им среща, когато тя бе повторила послушно думите на Бунтокапи за обора на нийдрите. Етикетът не му позволяваше да зачекне тази тема, защото самоубийството на Бунтокапи бе измило срама от името на Акома, но това не му пречеше да ѝ причини малко социален дискомфорт.

— Лейди Мара, каква неочаквана радост. Щастлив съм, че си не по-малко смела от баща си, да дойдеш в това гнездо на рели. — Продължаваше да държи ръката ѝ и да я гали покровителствено,

докато се обръщаше към Джингу Минванаби. Домакинът потисна гнева си, притеснен от забележката не по-малко от Мара. — Джингу, нали няма да ми разваляш рождения ден с кръвопролития?

Лорд Минванаби се изчерви и започна да отрича, но Алмечо го прекъсна и се обърна към Мара.

— Гледай телохранителят ти да спи леко, лейди. Джингу знае, че ако не те убие както трябва, ще ме ядоса. — Погледна пак домакина. — Да не споменавам, че е дал гаранции и няма да е много умно да те елиминира, ако трябва след това да плати с живота си, нали?

Военачалникът се засмя. Мара осъзна, че Великата игра наистина е само игра за този мъж. Ако Джингу успееше да я убие така, че да може да отрече публично, Военачалникът нямаше да му търси отговорност, а дори щеше да го аплодира за хитростта. Ако пък Джингу се провалеше, Алмечо щеше да се забавлява истински. Мара започна да се поти и затрепери въпреки усилията си да запази самоконтрол. Зад гърба ѝ синът на Шинцаваи прошепна нещо на баща си. Алмечо присви очи. Явно Мара бе започнала да пребледнява, защото той стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи, малко пиленце. Джингу може да ни изненада и да се държи прилично. — Усмихна се широко. — Към момента имаш дори малки шансове да си тръгнеш отгук жива.

Не даваше признаци, че ще я пусне, но преди да продължи да я тормози, се чу учтив глас.

— Милорд Алмечо... — Камацу Шинцаваи се намеси в разговора. Бившият Военен водач на клана Канацаваи беше кален в дългогодишните интриги и смени темата с финес, непостижим за мнозина. — Преди малко лейди Мара посочи, че не можах да ви запозная с по-младия си син на сватбата ѝ.

Вниманието на Алмечо бе отвлечено за миг и Мара измъкна пръстите си. Отстъпи леко вляво и Камацу мигновено зае мястото ѝ. Военачалникът нямаше избор и трябваше да обърне внимание на лорда пред себе си. Красивият младеж застана до баща си. Камацу продължи с усмивка:

— Това е вторият ми син, Хокану.

Военачалникът се намръщи, но Камацу продължи, преди да му даде възможност да избухне:

— Вече познаваш по-големия му брат, Касуми. Сигурен съм, че го помниш. Той командва втората армия на клана Канацаваи в кампанията.

Думите му не оставиха избор на Военачалника, освен да измърмори. Двамата Шинцаваи пристъпиха напред и опашката зад тях се размърда. Алмечо хвърли последен поглед на Мара, а Камацу продължи:

— Няма да ти отнемаме повече време, защото още много искат да поднесат почитанията си. Дано боговете се усмихнат благосклонно на това празненство.

Докато военачалникът приемаше поздравленията на следващите гости, Мара успя да повъзвърне самообладанието си и кимна благодарно на лорд Шинцаваи. Камацу вече се отдалечаваше, но отвърна на кимването ѝ. Държането му загатваше за нещо, което не бе виждала, откакто пристигна в имението на Минванаби: симпатия. Лорд Шинцаваи не беше съюзник, но поне бе показал, че не ѝ е враг. Бе рискувал много, като беше прекъснал забавлението на Алмечо, но се бе справил с дръзко майсторство. Синът му също се забави и тъмните му очи я проследиха. Тя му се усмихна, но не посмя да благодари на глас, защото Минванаби можеше да реши, че Акома и Шинцаваи замислят нещо заедно. Накоя я дръпна и я поведе настрани.

— Трябва да се махнем оттук, Мара-ани — заговори Първата съветничка, щом останаха сами. Папевайо вече бе застанал между тях и останалите гости. — Военачалникът се подиграва с Акома, а ти нямаш съюзници тук. Ако останеш, ще загубиш живота си и Кейоке ще трябва да воюва в защита на Аяки. По-добре срамът от бягството, отколкото да рискуваме да загубим натамито.

Мара седна на една възглавница и отърси умората, която сковаваше раменете и гърба ѝ.

— Не можем да си тръгнем.

— Трябва! — Старицата бе на косъм от това да покаже страха си публично. — Заложено е оцеляването на Акома.

Мара нежно я потупа по ръката.

— Майко на сърцето ми, не можем да избягаме от тази битка. Позициите ни в Играта ще се сринат толкова; че напълно ще заслужаваме подигравките на Алмечо. Освен това се съмнявам, че може да избягаме живи. Ако някак успеем да напуснем имението, ще

бъдем открити за атаки от „разбойници“, при това без риск за Джингу. Тук поне имаме някакъв шанс да останем живи, заради гаранциите, които е дал.

— Не разчитай на това, господарке — отвърна кисело Накоя. — Джингу Минванаби нямаше да покани дъщерята на Сезу, ако мислеше да я остави да си тръгне. Това място е като хрусталак от отровни тръни, пълно е със стотици смъртоносни капани. Не можеш да избегнеш всичките, дори боговете да са благосклонни.

Мара започна да се ядосва.

— Все още мислиш, че съм момиче, стара майко. Това е грешка. Заплахите на Джингу и подигравките на Военачалника няма да ме накарат да посрамя предците си. Чрез коварство или политика, но ще избегнем този капан и ще триумфираме.

Беше уплашена също като Накоя, разбира се, но го каза убедено и старицата се поуспокои.

От другия край на помещението Хокану Шинцаваи наблюдаваше гордото държане на лейди Акома. Тя имаше възхитителен кураж за толкова млада жена. Ако Минванаби искаше да я убие, трябваше да измисли гениален план, защото момичето бе истинска дъщеря на баща си.

Следобедът се точеше тягостно. Джингу Минванаби беше уредил музиканти, акробати и пиеска в стил сегуми. Но въпреки присъствието на двамата Велики цуранската любов към изкуството не можеше да се измъкне напълно от клопката на политиката. Някои лордове се бяха надявали да се възползват, от факта, че Алмечо е отслабил позицията си покрай войната на варварския свят, но след като двама от магьосниците, които контролираха портала между Мидкемия и Келеуан, бяха тук, дори най-дръзките не смееха да потърсят подкрепа за кроежите си. Мара дочу много оплаквания, че Алмечо демонстрира връзките си с Великите.

След финалните поклони на актьорите на издигнатата дървена сцена се качи Десио Минванаби. Стъпките му изкънтяха по дъските. Той застана в центъра и вдигна ръце за внимание.

Тихите разговори престанаха и всички се обърнаха към него.

— На реката е възникнала неприятност — каза високо Десио. — Пирати са слезли от север и са изгорили две баржи близо до имението. — В залата се надигна мърморене, но наследникът на Минванаби не

беше свършил. — Лорд Джингу чу желанието на Военачалника да не разваляме рождения му ден с кръвопролития. Затова възето на молитвената порта е вдигнато и достъпът до езерото е отрязан. Всеки съд, който се опита да проникне, ще бъде запален, а ако някой от гостите иска да си тръгне по-рано, трябва да ни уведоми, за да предупредим войниците.

Поклони се и прати злобна усмивка на лейди Акома. Слезе от сцената, акробатите заеха мястото му и празненството продължи.

Мара успя да не покаже отвращението си от поредния заговор на Минванаби. Сега всеки опит за заминаване щеше да е публична проява на страх, а така той си даваше извинение, ако гостите му бъдеха убити, след като напуснат имението. Дори не можеше да прати вест до имението си, без да извести Джингу. Погледна Папевайо и видя в уморените му очи, че и той разбира. Не можеха да предупредят Кейоке. Залозите бяха по-високи, отколкото предполагаша съветниците ѝ. Ако умреше, атаката срещу Аяки вероятно щеше да последва преди имението на Акома да бъде известно за гибелта ѝ.

Старият приятел на баща ѝ Патаки Сида се приближи и се поклони учтиво. След това заговори така, че да го чуват само Мара и Накоя.

— Ще е разумно да изпратиш телохранителя си да си почине.

— Мъдър съвет, милорд. — Тя се усмихна мило. — Предложих му, но Папевайо каза, че не бил уморен.

— Ясно. Пази се, дъще на Сезу. Алмечо не обича особено Джингу. Би искал да притъпи амбициите на Минванаби, но има нужда от подкрепата им за войната си на варварския свят. Ако Джингу успее да те убие без срам, Алмечо няма да му стори нищо. — Лорд Сида погледна за момент към подиума, където вечеряха височайшите гости, и добави тихо: — Но ако Джингу наруши гаранциите за безопасност на гостите, Алмечо с радост ще го види как се самоубива ритуално. — Усмихна се, все едно си разменяха любезности. — Мнозина имат интерес към Акома. Но освен Минванаби никой няма да тръгне срещу теб. Поне знаеш кой ти е враг.

Мара кимна с уважение. Испита внезапна топлина.

— Мисля, че знам и кои са ми приятели, лорд Патаки.

Старецът се разсмя, все едно беше казала нещо остроумно.

— Сида и Акома са се държали честно едни към други от много поколения. — Погледна към масата, където го чакаха двамата му внука. — С баща ти дори говорехме за възможен съюз. — Старите му очи се притвориха. — Искам да мисля, че някой ден двамата с теб може да говорим за същото. Сега трябва да се върна при семейството си. Дано боговете те закрилят.

— Дано боговете закрилят и Сида — отвърна Мара.

Накоя се наведе към нея и прошепна:

— Поне един тук е истински мъж, като баща ти.

Мара кимна.

— Да. Но дори той няма да ни помогне, когато Джингу нападне. — Слабите умираха публично, без помощ от никого, стига правилата да се спазваха. Минванаби щеше да удари. Въпросът бе кога.

Вече се спускаше сумрак и езерото заблестя като сребро. В небето запотрепваха звезди и робите донесоха масло и фитили, за да запалят лампите. Скоро щеше да падне пълен мрак и опасността щеше да нарасне. Мара тръгна с другите гости към трапезарията, като се опитваше да подражава на веселото им държане. Но в сърцето си мечтаеше да е воин и да се сражава с меч и броня с враговете, очи в очи. Имаше чувството, че да се разхожда така, обзета от страх, из усмихнатата гълпа, скоро ще я докара до лудост.

Вечерята в чест на Военачалника бе приготвена от най-добрите готвачи на Империята. Но Мара ядеше, без да усеща вкуса от украсените с редки метали чинии. Хранеше се бавно, за да успокои Накоя, но усещаше, че Папевайо се бори да не задреме на поста си. Знаеше, че е стоял буден цялата нощ, и въпреки че беше здрав и упорит, едва ли можеше да издържи още дълго, така че Мара се оттегли от празненството при първата удобна възможност.

Лицата на Великите не се виждаха под качулките, но двамата я проследиха с очи. Застаналият до тях Алмечо се усмихна широко и сръга лорд Минванаби в ребрата. Презрителни погледи от цялата зала се впериха в лейди Акома, която помагаше на възрастната си съветничка.

— Желая ви приятни сънища — промърмори Десио, докато минаваха покрай него.

Мара беше твърде напрегната, за да отвърне. След миг лорд Екамчи я пресрещна на вратата за коридора за една последна

подигравка и Папевайо видя как раменете ѝ се стегнаха. Мисълта, че господарката му трябва да понесе нова обида от този дребен дебелак, разпали гнева на воина и Папевайо сграбчи лорд Екамчи и го избута през вратата, преди господарката му да може да реагира.

Лорд Екамчи възкликна изненадано и дебелиите му бузи се зачервиха от раздразнение.

— Негоднико, нима си мислиш, че може да ме блъскаш безнаказано?

Ударният водач на Акома отвърна абсолютно равнодушно:

— Ако пак се заяждаш с господарката ми, изобщо няма да те блъскам. Ще те заколя на място!

Екамчи зяпна. Стражите му не смееха да посегнат към оръжията си от страх, че Папевайо може да убие господаря им, преди да реагират.

— Мръдни се — заяви Мара на лорда, който ѝ пречеше да мине. — Дори ти няма да посмееш да оскверниш празненството на Военачалника с кръвопролитие, Течачи Екамчи.

Дебелият лорд почервения още повече.

— Ако някой слуга посегне на благородник, наказанието е смърт.

— Знам — отвърна Мара.

Папевайо вдигна шлема си, показа срамната черна лента на челото си и се ухили хищно.

Лорд Екамчи пребледня. Не можеше да иска екзекуцията на вече обречен човек. Ако наредеше на телохранителите си да нападнат Папевайо, само щеше да му гарантира почетна смърт от меч. Това увеличи омразата му към Мара, но нямаше избор, освен да се върне на пиршеството.

— Побързай, стара майко — прошепна Мара на Накоя. — Коридорите не са безопасни.

— Мислиш ли, че покоите ни са по-малък капан? — отвърна старицата, но все пак ускори крачка.

Когато се прибраха, нервите на Накоя се поуспокоиха и след като се преоблече в по-удобни дрехи, тя започна да поучава господарката си как да се опазят в тази враждебна обстановка.

— Трябва да сложим лампи отвън, от двете страни. Така всеки убиец, който се появи, ще хвърля сянка върху стената и ще го

забележим. Освен това трябва да има светлина между теб и прозорците, така че твоята сянка да не се вижда от дебнещите отвън.

Мара кимна и ѝ позволи да продължи да мърмори. Беше научила номера с лампите от Лано и вече бе накарала една от прислужниците си да ги подреди както трябва.

След като нямаше какво повече да направи, Мара започна да усеща тежестта на собствените си притеснения. Реши да ги сподели с Първата съветничка.

— Накоя, ами петдесетте войници в казармите? Гаранциите на Минванаби сигурно не се отнасят до тях. Притеснявам се за живота им.

— Не се притеснявай. — Увереността на старицата беше неочаквана след нервността ѝ през целия ден.

— Но убийството им може да бъде лесно уредено. Една фалшива лятна треска например. При всяко съмнение за болест телата ще бъдат изгорени. Никой няма да може да докаже как са умрели.

— Напразно се притесняваш, Мара-ани. Минванаби няма да се занимава с войниците. Просто трябва да премахне теб и Аяки и тогава всеки мъж, носещ зеленото на Акома, ще се превърне в сив воин, без господар и прокълнат от боговете. Мисля, че това би допаднало повече на Джингу.

Млъкна, погледна господарката си и видя, че очите ѝ са затворени.

— Мара, чуй ме. Тук има други опасности, като рели в тъмното. Трябва да се пазиш от Теани. — Накоя се изпъчи, сякаш въобще не бе уморена. — Гледам я цял ден. Дебне те.

Но Мара беше твърде уморена, за да остане нащрек. Легна и започна да се унася. Накоя я изгледа и разбра, че момичето е достигнало предела на издръжливостта си. Не можеше обаче да си позволи да спи, защото ако ги нападнаха, трябваше да загаси лампата и да се претърколи в ъгъла, уговорен с Папевайо, за да не би той да я закачи по погрешка.

— Чу ли ме? — попита остро Накоя.

— Да, майко на сърцето ми. — Но след като самият Военачалник се подиграваше на Акома, Теани беше най-малката ѝ грижа. Или поне така си мислеше, докато гледаше как лампите хвърлят злокобни сенки по сандъците, в които бяха дрехите и бижутата ѝ. Как ли щяха да се

справят с честта на Акома Лано или баща ѝ? Мара се намръщи. Какъв ли съвет щяха да ѝ дадат мъжете, загинали от предателството на Минванаби? Никой не ѝ отговори. В крайна сметка разполагаше само със собствения си ум.

След това заключение заспа. Приличаше на уморено до смърт дете. Накоя я бе отгледала от малка и сърце не ѝ даваше да я тормози повече, така че стана и започна да рови в сандъка с дрехите.

Извади няколко копринени шала и ги сложи до лампата до рогозката. Последна защитна мярка, преди самата тя да се поддаде на изтощението. Каквото ще става — да става. Две жени, две прислужници и един изтощен воин не можеха да се противопоставят на силата на Минванаби. Накоя се надяваше, че евентуалната атака ще дойде рано, докато Папевайо още е достатъчно нащрек, че да реагира.

Но нощта мина без инциденти. Накоя заспа, а воинът на пост се мъчеше да се отърси от налягащата го дрямка. Изтормозените му нерви го караха да вижда в градината странни сенки и дебнещи заплахи. Той мигаше и мигаше, и сенките се превръщаха в дървета, храсталаци или просто облаци, закриващи луната. Папевайо се унасяше, но се стряскаше и при най-малкия намек за шум. Въпреки това, когато нападателят нахлу, бе задрямал.

Мара се събуди потна и объркана. Не знаеше къде се намира.

— Кала? — промърмори тя името на обичайната си прислужница.

Звукът на раздрана хартия и чупещо се дърво я разсъни мигновено. Две тела тупнаха до нея и някой изръмжа от болка.

Мара се претърколи, блъсна Накоя — старицата се събуди с писък — и запълзя към безопасния ъгъл, уговорен с Папевайо. Накоя сграбчи шаловите и ги хвърли върху лампата. Огънят разцъфна като цвете и прогони тъмнината.

От мрака зад раздраната стена долиташе хрипливо пъшкане.

Мара примигна, заплака и се замоли на Лашима. Видя как Накоя грабва една възглавница и избутва с нея запалените шалове към разкъсаната стена.

Пламъците подскочиха и хвърлиха златиста светлина върху разкривените черти на някакъв човек, който се боричкаше на прага с Папевайо. Първият ударен водач на Акома го беше затиснал и го душеше. Противниците изглеждаха равностойни по сила, но малцина

можеха да се мерят с бойната ярост на Папевайо. Двамата опитваха да се удушат. Мара се сепна, като видя камата, която стърчеше от рамото на Папевайо.

Но макар и ранен, Папевайо стисна главата на нападателя с две ръце и дръпна. Чу се шумно изпукване, ръцете на нападателя увиснаха и тялото му потръпна. Папевайо го пусна и трупът падна на пода с неестествено извит врат.

В двора се раздвижиха смътни сенки, а Накоя се разкрещя:

— Пожар! Пожар! Бягайте!

В лятната суша цуранските къщи горяха като слама. Пламъците, запалени от Накоя, вече облизваха гредите на тавана.

Папевайо посегна за меч си, погледна през рамо и понечи да се мръдне настрани. Звукът, който последва, смрази Мара. Острие, пронизващо плът, и стон. Телохранителят ѝ се олюля и падна. Над него се люшнаха оранжевите пера на офицер на Минванаби.

Ударен водач Шимицу се обърна към Мара с окървавен меч в ръка. В очите му се четеше намерение за убийство.

Но Мара не побягна. Огледа се, видя, че отвсякъде към тях тичат събудени от виковете на Накоя хора, и каза високо:

— Ще ме убиеш пред очите на гостите и ще обречеш господаря си на смърт, така ли?

Шимицу също бе видял тичащите към тях хора. Пламъците вече бяха обхванали покрива и към писъците на Накоя се присъединяваха други.

Бяха изтървали шанса да я убият. Шимицу обичаше Теани, но воинският кодекс не можеше да постави една куртизанка над честта. Той се поклони и прибра окървавения си меч.

— Лейди, помогнах на телохранителя ти да се справи с един крадец. Уви, боговете повелиха и той да загине. Сега трябва да се измъкнем от пожара!

— Крадец ли? — ахна Мара. Папевайо лежеше в краката ѝ с кама с черна дръжка в рамото. Това не можеше да го убие, за разлика от пробождането в сърцето.

— Хайде, дете. — Накоя хвана господарката си за ръка и я повлече надалеч от пожара.

Очите на Мара бяха пълни със сълзи — и от пушека, и от мъка. Тя се отскубна от ръката на Накоя и махна на слугите на Минванаби,

които бяха дошли да помогнат. Някоя изруга, което се случваше изключително рядко, но господарката ѝ отказа да помръдне.

Шимицу също се обърна към Мара.

— Ела, лейди. Стените ще паднат.

Жегата ставаше непоносима.

Десетки хора с ведра вече гасяха пожара. Водата засъска по пламтящите греди, но от другата страна на помещението спрямо трупа на мъртвия крадец. Дрехите му вече горяха и всички доказателства щяха да бъдат заличени.

— Няма да тръгна, докато не изнесете тялото на Ударния водач.

Шимицу кимна, наведе се и нарами трупа на воина, когото бе убил преди малко. Мара го последва, като кашляше от пушека.

И тъкмо да заплаче заради смъртта на верния си служител и приятел, се появи Джингу Минванаби. Изглеждаше доволен и дори като че ли се усмихваше.

Шимицу остави тялото на Папевайо на тревата и каза:

— Господарю, един от слугите ти се оказа крадец. Открих го мъртъв, убит от телохранителя на лейди Акома, но храбрият воин също загина. Намерих у престъпника това.

И Шимицу показа една не особено красива огърлица от ценен метал.

Джингу кимна.

— Това е на жена ми. Престъпникът явно е слуга, който е преровил покоите ни, докато пирувахме. — Обърна се към Мара със зла усмивка. — Жалко, че толкова прочут воин се е жертвал за една дрънкулка.

Нямаше доказателства или очевидци, които да оборят тази очевидна лъжа. Разсъдъкът на Мара обаче се върна, като студен порив на вятъра, и тя се поклони официално на Джингу Минванаби.

— Милорд, вярно е, че Ударен водач Папевайо загина храбро, защитавайки богатствата на жена ти.

Лорд Минванаби прие потвърждението ѝ за капитулация пред превъзходството му в Играта и отвърна утешително:

— Лейди, храбростта на твоя Ударен водач в защита на фамилията ми няма да бъде забравена. Нека всички тук знаят, че той се е справил с изключителна чест.

А Мара продължи високо:

— Тогава духът на Папевайо трябва да бъде почетен, както заслужава. С церемониално погребение, съответстващо на саможертвата му.

Джингу се поколеба. Не можеше да откаже молбата ѝ. В този миг забеляза, че Военачалникът му се усмихва от една врата в другия край на двора.

Алмечо знаеше, че Папевайо е убит по поръчка, но извиненията не противоречаха на протокола и това го забавляваше. Мара не бе поискала милост, нито бе потръпнала от бруталността на Великата игра, така че заслужаваше компенсация от врага си.

— Джингу, бижутото на жена ти е много по-скъпо от тази церемония — подвикна Алмечо. — Погребете човека както трябва. Смъртта му те оставя в дълг на честта. И понеже загина на моя рожден ден, двайсет от имперските ми стражи ще стоят на пост около кладата му.

Джингу се поклони почтително, но очите му бяха студени.

— Слава на Папевайо — каза той сухо. — Утре ще почетем духа му с подобаващо погребение.

Мара се поклони и се върна при Накоя. Загледа как Шимицу вдига безжизненото тяло на Папевайо и го подава на хората, които щяха да го подготвят за церемонията. Сълзите напиха в очите ѝ. Без Папе нямаше изгледи да оцелее. Безжизнените ръце, които сега се влачеха по влажната трева, я бяха пазили още от люлката; бяха подкрепяли първите ѝ стъпки; бяха я спасили от убиеца в градината. Това, че лорд Минванаби трябваше да плати за погребалната церемония и да почете воина на врага си, не беше никаква победа. Ярката червена риза с бродерия и пискюли вече нямаше да дразни хората по пиршествата и тази загуба за нея беше по-тежка и важна от всяка победа в Играта на Съвета.

16. ПОГРЕБЕНИЕ

Барабаните издумтяха.

Гостите на Джингу Минванаби се бяха събрали за погребението на Папевайо. Мара стоеше най-отпред, загърната с червен воал в почит към Бога на смъртта, пазена от временната си почетна стража, един от Имперските бели на Военачалника. Тътенът на барабаните се засили — знак процесията да тръгне.

Мара държеше сноп тръстика. Щом го вдигнеше, церемонията щеше да започне. Време беше. Но тя се колебаеше.

Умората и тъгата оставяха празнина, която не можеше да се запълни с никаква церемония. Акома бяха воини и Папевайо бе дал живота си в защита на господарката си. Беше си спечелил достойна смърт, но Мара скърбеше за него.

Барабаните забиха по-настойтелно и Мара вдигна червената тръстика. Чувстваше се по-сама от всякога, но поведе процесията, за да почете сянката на Папевайо, Първи ударен водач на Акома. Джингу Минванаби и Военачалникът вървяха зад нея, следвани от най-влиятелните фамилии в империята. Денят беше мрачен, облачен. Стъпките на Мара бяха тежки, сякаш се колебаеше дали да продължи, но при всеки удар на барабана успяваше да направи нова крачка. Бе спала безопасно в покоите на Военачалника, но това бе сънят на тоталното изтощение и не се беше събудила освежена.

От север бяха дошли облаци, носещи дъжд. Повърхността на езерото бе покрита с пелена от сива мъгла. Влагата правеше въздуха хладен и след седмиците на суха жегга това караше Мара да потръпва. Земята под краката ѝ бе студена като самата смърт. Тя благодари на Богинята на мъдростта, че Накоя не бе настояла да присъства на церемонията. Беше се извинила с натравянето от пушека и напрежението от снощните събития и със съгласието на господарката си бе останала в безопасност в покоите на Алмечо.

Мара поведе процесията по полегатия склон към брега на езерото, доволна, че трябва да мисли само за собствената си безопасност. Гостите, които вървяха по двойки зад нея, бяха неспокойни като зверове в клетка. Никой не бе повярвал на измислиците, че слугата е откраднал бижута от лейди Минванаби. Никой не беше толкова неучтив, че да попита как Шимицу е взел откраднатото, след като трупът на крадеца беше изгорял. Въпросът дали Джингу не е нарушил гаранциите си за безопасност не можеше да бъде повдигнат без доказателства и всички бяха изнервени.

Само Военачалникът беше доволен и дори изглеждаше весел. Той беше гласът на императора в държавата и конспирациите на враждуващите фракции го забавляваха не по-малко от празненствата за рождения му ден, които бяха отложени заради погребението на Папевайо.

Повечето гости вървяха мълчаливо, но Алмечо шепнеше нещо в ухото на Джингу. Това поставяше лорд Минванаби в неловка ситуация. Дали да остане сериозен, както се полагаше при погребението на човек, защитил собствеността му; или да уважи настроението на почетния гост и да се засмее на шегите му, които вероятно се изричаха, за да го вкарат точно в такава дилема.

Мара не изпитваше удовлетворение от неудобството на Джингу. Напред, на носа между кейовете, се издигаше погребалната клада на Първия ударен водач на Акома.

Папевайо бе с церемониалната си броня и шлема с пера.

Мечът бе положен на гърдите му, а китките му бяха вързани с алена корда, символизираща властта на смъртта над плътта. Около него стояха петдесетимата воители от свитата на Акома. Бяха им разрешили да присъстват на погребението на командира си. От тях Мара трябваше да избере заместник на Папевайо, телохранител, който да е до нея до края на празненствата.

Стъпките ѝ почти замряха на пътеката. Мисълта, че някой друг ще заеме мястото на Папе, ѝ носеше непоносима болка, но по-практичната част от ума ѝ продължаваше да функционира. Следващата ѝ крачка бе твърда и изборът бе направен. Аракаси щеше да стане телохранител, защото тя имаше нужда от всяка информация, за да парира заплахата от Минванаби.

Спря пред кладата. Хората зад нея се разположиха в кръг, оставяйки малки празнини на изток и запад. Воините на Акома стояха откъм главата на Папевайо със сведени към земята мечове, символизиращи паднал другар.

Барабаните издумтяха и замлъкнаха и Мара извиси глас:

— Събрали сме се да почетем делата на Папевайо, син на Папендайо, внук на Келсай. Нека всички присъстващи знаят, че той достигна ранг на Първи ударен водач на Акома и спечели много почести.

Спря и се обърна на изток. В процепа в кръга пристъпи облечен в бяла роба жрец на Чочокан, който носеше венци от тиза и символизираше живота. Лейди Акома се поклони почитателно и започна да изрежда славните дела на Папевайо, от първия миг, в който се бе заклек над натамито на Акома. Докато тя говореше, жрецът свали мантията си и затанцува гол в почит към силния храбър воин върху кладата.

Списъкът с делата на Папевайо беше дълъг, но гостите не помръдваха и слушаха внимателно. Според кодекса на честта животът, смъртта и печеленето на слава бяха централна тема в цуранската цивилизация. Делата на този служител на Акома бяха впечатляващи. Съперничеството, омразата и дори кръвните вражди не се простираха отвъд смъртта и докато жрецът танцуваше, лорд Минванابي и всички гости признаваха славата на загиналия.

Но и най-храбрият воин не е безсмъртен. Мара стигна до момента, когато острието на крадеца бе пронизало Папевайо. Танцьорът се поклони на кладата и лейди Акома се обърна на запад, където стоеше жрец с червена роба, поклони му се почитателно и представителят на Червения бог отметна мантията си.

На главата му бе нахлузен червен череп, защото никой смъртен не можеше да познава лицето на смъртта, преди да дойде неговият ред да се срещне с Туракаму. Кожата му също беше боядисана в червено, а украшенията му бяха от змийска кожа. Мара отново извиси глас. Беше наясно, че животът ѝ зависи от уменията ѝ да играе Великата игра. Описа красноречиво смъртта на воина и с типичната за цураните любов към театъра и церемониите изкара цялата история така, че да го почете максимално.

Жрецьт на Туракаму танцуваше воинска смърт, с храброст, слава и чест, които да бъдат запомнени от потомците. Когато свърши, извади черен нож и преряза алената връв, която стягаше китките на Папевайо. Времето на плътта бе свършило и духът трябваше да бъде освободен от оковите на смъртта.

Мара преглътна, но очите ѝ останаха сухи. Жрецьт на Туракаму ѝ подаде запалена факла. Тя я вдигна високо и се помоли на Лашима. Сега трябваше да посочи заместник на Папевайо, който да поеме неговите задължения, за да може духът да бъде освободен. Пристъпи към кладата, сложи с треперещи пръсти червените тръстики до шлема на воина, отскубна офицерското перо и се обърна към строените войници на Акома.

— Аракаси.

Гласът ѝ беше почти като шепот, но шпионинът я чу, пристъпи напред и се поклони.

— Моля се на боговете да съм избрала мъдро — каза Мара и му подаде факлата и перото.

Аракаси я погледна за миг с тъмните си загадъчни очи, след това вдигна глава към небето и нададе скръбен вик за падналия си другар. Жрецьт на Чочокан дойде с клетка с бяла птица тирик, символ на прераждането на духа. Пламъците докоснаха кладата на Папевайо, а жрецьт преряза тръстиковите пречки. Мара гледаше просълзена как бялата птица полита нагоре и изчезва в дъжда.

Огънят съскаше и пукаше. Гостите изчакаха малко от уважение; после тръгнаха към имението. Мара остана с петдесетимата си воини и новоизбрания телохранител: чакаха огънят да догори и жреците на Чочокан и Туракаму да съберат праха на Папевайо. Пепелта щеше да бъде сложена в урна и заровена в градината на Акома, за да почетете смъртта на воина в служба на семейството.

— Не си взела Накоя, господарке — тихо каза Аракаси, думите му едва се чуваха от пукането на кладата. — Добре си направила.

Мара се извърна и го погледна, бодната от сарказма в тона му.

— Накоя не е добре и остана в имението. — Зачака отговор и след като такъв не последва, добави: — До час ще се върнем при нея. Мислиш ли, че можеш да ни опазиш живи до вечерта? — Намекваше, че Аракаси може да е умен, но не го бива много с оръжията.

Шпионинът се усмихна облекчено.

— Все някак ще успея, господарке.

Мара разбра. Беше си мислил, че тя се готви да побегне и да остави Накоя да се пожертва, та Минванаби да не разбере за намеренията ѝ за бягство. Преглътна, обзета от тъга. Старицата би приела с готовност такава заповед — да бъде изоставена в имението на врага, за да осигури оцеляването на Акома.

— Папевайо беше достатъчна жертва — отвърна Мара остро, така че Аракаси да разбере, че бягството въобще не е влизало в плановете ѝ.

Шпионинът кимна.

— Да, така е. Нямахте да оцелееш. Минванаби е оградил имението с армии, уж за да защитава гостите. Но докато пиехме и играехме зарове с войниците, чух, че отвън дебнат мнозина без цветове, маскирани като пирати и разбойници, за да причакат лейди Акома.

Очите на Мара се разшириха.

— Откъде знаеш? Да не си откраднал оранжева униформа, за да се смесиш с врага?

Аракаси се засмя гърлено.

— Е, чак пък толкова. Имам си информатори. — Погледна господарката си. Огънят хвърляше червени отблясъци по бледото ѝ лице. Крехката ѝ фигура беше напрегната, очите ѝ бяха уплашени, но излъчваха решимост. — Щом ще останем и ще се борим срещу лорд Минванаби, трябва да знаеш някои неща, господарке.

— Аракаси, избрах те, защото вярвам, че мразиш лорд Минванаби поне колкото мен. Двамата се разбираме много добре. Сега ми кажи всичко, което може да помогне да съсия този, който уби семейството ми и Папевайо.

— Той има слабост в домакинството — започна Аракаси. — Рели в гнездото му, за която не знае. Теани е шпионка на Анасати.

Мара се сепна.

— Теани? — Накоя непрекъснато повтаряше, че конкубинката е по-опасна, отколкото предполагат, но Мара не я слушаше. Грешка, заради която можеше да загуби всичко. Теани нямаше да се трогне, ако Джингу загубеше живота и честта си от смъртта на Мара. А това пък щеше да се хареса на Текума, защото така щеше едновременно да отмъсти за смъртта на Бунтокапи и да премахне най-голямата заплаха

за малкия Аяки. Мара веднага започна да обмисля как да използва тази информация за собствена изгода. — Какво друго знаеш за нея?

— Тази вест е много скорошна. Разбрах едва снощи. — Аракаси наклони глава, за да постави перото на шлема си, и заговори в ухото ѝ. — Знам, че Теани е любовница на високопоставен офицер, за което господарят ѝ подозира, но няма доказателства. Джингу ляга с много жени, но тя му е любимката. Не би искал да остане без нейните... таланти за дълго.

Мара гледаше кладата на Папевайо. Спомни си как предишната вечер още топлото му тяло лежеше в краката ѝ. Теани се бе появила с лорд Минванаби. Джингу се преструваше на изненадан, но Теани бе наистина стресната да види Мара. Джингу бе поговорил кратко с Шимицу, убиеца на Папе, а Теани гледаше Ударния водач с презрение.

Мара беше разстроена от смъртта на Папевайо и не беше обърнала внимание на омразата в очите ѝ. Сега обаче споменът изглеждаше важен, особено при положение че реакцията на Теани бе причинила неудобство на Шимицу.

— Как се казва любовникът на Теани? — попита Мара.

Аракаси поклати глава.

— Не знам, господарке. Но като стигнем в имението, ще пратя агента си да го открие.

Мара извърна глава от пламъците, които поглъщаха тялото на Папевайо — гледката бе твърде болезнена.

— Залагам целогодишната реколта, че е Шимицу.

— Печелиш, господарке. Той е най-вероятният кандидат.

Пламъците лумнаха ѝ се устремиха към небето, достатъчно силни, за да погълнат кости и доспехи. Щеше да остане само пепел, когато утихнеха.

— Папе — въздъхна Мара. — Ще бъдеш отмъстен заедно с брат ми и баща ми.

Небето проливаше студени сълзи, а огънят поглъщаше плътта на предания воин. Мара стисна зъби. В главата ѝ вече се оформяше план.

След като кладата догоря и Аракаси събра праха на Папевайо в урна, се прибраха в покоите на Военачалника подгизнали до кости. Някоя веднага нареди на двете прислужници да зарежат приготвянето на багажа и да помогнат на господарката.

Лейди Акома отказа, изтръска мократа си коса и нареди на Аракаси:

— Намери Десио. Кажу му, че ще ни трябват слуги, които да пренесат багажа ни до новите покои, които ни предостави лорд Минванаби.

Аракаси се поклони, остави урната с праха на Папевайо на пода и излезе, без да каже нито дума. Господарката му знаеше, че няма да отиде директно при Десио — първо щеше да се свърже с контакта си и да потърси необходимата информация за Теани.

По залез небето се изясни и гостите на Минванаби станаха по-неспокойни заради траурното бездействие. Неколцина се събраха в дворовете, за да играят мо-джо-го, хазартна игра с карти. Други уреждаха тренировъчни двубои между телохранителите си, придружени от сериозни залагания. Мара не участваше — разбираемо, с оглед на смъртта на Папевайо, — но неофициалната обстановка даваше възможност на Аракаси да се върти край прислугата и да събира информация. Мара го наблюдаваше през откренатата врата и се чудеше дали разполага с агенти в домакинството на всеки важен лорд, или има такъв актьорски талант, че подканя и най-лоялните служители на разговор. Както и да събираше информацията си, до залез вече разполагаше с изключително богати сведения за Теани.

— Беше права, господарке. Шимицу е любовник на Теани. — Аракаси си взе хляб от тиза и пушено месо, поднесено от Накоя. Мара бе решила да вечеря в покоите си и бе поканила шпионина на трапезата.

Лейди Акома наблюдаваше с неразгадаемо изражение как служителят ѝ подрежда парчета месо на тънката питка, завива я на руло и се храни с маниерите на благородник.

— И не само това — продължи той. — Теани е оплела Ударния водач като паяк. Той прави каквото му каже, макар че инстинктите му се съпротивляват.

Спря да дъвче.

— Снощи двамата са се скарали. — Ухили се. — Слугата, който пали лампите, ги чул и останал да смени фитилите, защото разговорът бил много интересен. Не искаше да говори с агента ми, защото било споменато името на господаря му, но каквото и да се е случило, Теани

е в изключително лошо настроение. Шимицу би направил всичко, за да си върне одобрението ѝ.

— Всичко? — Мара приключи с яденето и махна на Накоя да ѝ донесе влажна кърпа, за да се обърше. — Това предоставя възможности, нали? — Аракаси продължи да се храни, а тя се замисли. Шимицу бе убил Папевайо с коварство. Теани може би го манипулираше да признае, че господарят му е поръчал смъртта на офицера на Акома. Тя беше шпионка на Анасати и нямаше истинска лоялност към Джингу. Щеше да е единственият служител в имението, който не би умрял, за да защити честта на Минванаби. Мара взе решение. — Искам да изпратиш съобщение на Теани. Може ли да го направиш незабелязано?

Шпионинът като че ли загуби апетит.

— Предполагам какво си планирала. Рисковано е, даже изключително опасно. Според моята преценка Теани няма да защити истинския си господар, тоест лорд Анасати. Вече е предала поне един, а може би и повече. Освен това подозирам, че е убила един от предишните си господари.

Мара също бе изучила миналото на Теани. Малтретирана улична проститутка, която бе започнала да харесва професията си и болката. В миналото бе предавала любовници и приятели и дори бе убивала мъже в леглото си. В началото за да оцелее, а после от алчност и жажда за власт. Мара споделяше мнението на Аракаси, но това нямаше значение.

— Ако имаш по-добър план, да го обсъдим.

Шпионинът махна отрицателно и Мара прочете одобрение в очите му.

— Добре. Донеси ми пергамент и перо и предай съобщението до довечера.

Аракаси се поклони. Възхищаваше се на дързостта на Мара, но острият му поглед забеляза треперенето на ръцете ѝ, докато пишеше съобщението, с което възнамеряваше да отблъсне атаката на лорд Минванаби.

Теани се завъртя и мантията ѝ почти докосна бузата на Ударен водач Шимицу.

— Не трябваше да ме викаш толкова късно — каза той, разочарован от себе си, защото раздражението му вече изчезваше. — Знаеш, че не мога да зарежа дълга си заради теб, а след един час съм на пост.

Теани спираше дъха му. Златистата ѝ коса беше вързана с панделки, а извивката на гърдите под робата ѝ караше дълга да изглежда нереален.

— Тогава върви на пост, войнико.

Шимицу сведе очи, по челото му изби пот. Ако тръгнеше сега, нямаше да мисли за стражата и лорд Минванаби нямаше да има никаква полза от него. Ударният водач бе в капан между честта и изгарящата любов.

— Защо поиска да дойда?

Теани седна, сякаш цялата ѝ сила и самочувствие се бяха изпарили. Обърна се към любовника си като изплашено момиче, но робата ѝ се разтвори и показа добре пресметнато количество плът.

— Шимицу, а кой друг да потърся? Мара от Акома иска да ме убие.

Изглеждаше толкова уязвима, че чак му късаше сърцето. Той посегна инстинктивно към меча си. Както обикновено, красотата ѝ взимаше връх над съмненията, че може да го лъже.

— Откъде знаеш, любима?

Теани примигна, сякаш се бореше с отчаянието.

Шимицу свали шлема си, сложи го на масата и се наведе към нея. Прегърна я и заговори в парфюмираната ѝ коса.

— Кажи ми.

Теани потръпна, зарови лице в гърдите му и го остави да я погали.

— Мара ми изпрати бележка — промълви накрая. — Твърди, че покойният ѝ съпруг ми е оставил някакви бижута. За да не предизвикаме съмнения у господаря, настоява да отида в покоите ѝ, когато всички заспят. Но аз зная, че Бунтокапи не ми е оставял нищо. Когато онази нощ напусна Сулан-Ку, той знаеше, че ще умре, и се бе погрижил за всичко.

Шимицу я разтърси леко, сякаш да прекъсне детските ѝ брътвежи.

— Не си в опасност, скъпа. Лейди Акома не може да те накара да се подчиниш.

Теани вдигна глава, притисна гърдите си към него и прошепна с добре изигран ужас:

— Ти не я познаваш! Тя е умна и хладнокръвна. Уреди смъртта на бащата на детето си. Ако откажа, колко време ще живея, преди някой убиец да ме пониже в леглото, докато спя? Шимицу, аз живея в ужас. Само в твоите обятия се чувствам в безопасност от злобните кроежи на тази жена.

Шимицу настръхна.

— Какво искаш от мен? — Воинската му чест му диктуваше да я защити, но не можеше да нападне Мара и да наруши гаранциите на Минванаби за безопасност на гостите. — Не мога да предам господаря, дори заради теб.

Теани посегна под туниката му и погали мускулестото му бедро.

— Никога няма да те накарам да се омърсиш като убиец, любими. Но нима ще позволиш на жената, която обичаш, да влезе в легловището на звяра без защита? Ако отида на срещата, след като стражата ти изтече, ще дойдеш ли с мен? Ако Мара иска да ме нарани, а ти ме защитиш, господарят ще те похвали. Ще убиеш врага му без срам. А ако си прав — тя сви рамене, сякаш беше малко вероятно, — и съобщението е истинско, тогава няма нищо лошо в това да имам придружител.

От ласките ѝ Шимицу се бе зачервил, сякаш бе пил вино. Беше съвсем нормално, даже очаквано, член от домакинството на Минванаби да има почетна охрана при среща с гост. А така щеше да е задължен да я защити, ако имаше опасност за живота ѝ. Целуна я и Теани усети как потръпва и от страст, и от облекчение от предложеното решение. Ако направо бе поискала смъртта на Мара, той щеше да се разкъса между задълженията си към лорда и отдадеността към любимата.

Отблъсна го с предпазливостта, с която щеше да прибере смъртоносно оръжие. В очите ѝ нямаше и следа от самодоволство, а само храброст, докато му подаваше шлема.

— Върви при господаря ни, любими. След като смяната ти свърши, ела тук и заедно ще отидем при Мара от Акома.

Шимицу си сложи шлема. После се наведе и я целуна страстно, преди да го е закопчал.

— Ако Мара посмее да те нарани, ще умре — прошепна той. След това бързо излезе.

Очите на Теани се изпълниха с дива радост и тя духна лампата, за да не види никой триумфалния ѝ миг. Сега само трябваше да провокира атака от Мара или да се престори, ако онази кучка не клъвне. Тогава Шимицу трябваше да отвърне според воинския кодекс. А ако смъртта на Мара се приемеше за срамен акт и навредеше на Минванаби, това нямаше никакво значение — нейната лоялност бе към Текума Анасати. Убийщата на Бунтокапи щеше да стане храна за джагуните, а за Теани това бе най-важното.

Луната хвърляше златиста светлина по развълнуваното езеро. Мара обаче не смееше да излезе на балкона, за да се наслади на гледката. Аракаси я бе предупредил да не го прави веднага щом се преместиха в новите покои. Парапетите, подпорите и някои от дъските до ръба бяха коварни — някой беше подготвил мястото за „злополука“. Под балкона имаше каменна пътека. Никой, който паднеше на нея от толкова високо, нямаше да оцелее. Ако на сутринта откриеха потрошеното ѝ тяло, нямаше да задават въпроси; щяха да припишат всичко на старите парапети.

Вече бе късно през нощта и коридорите и покоите в имението на Минванаби бяха тихи. Мара — тъжеше за Папевайо и мечтаеше за покоя на собственото си имение — седеше до Накоя и чакаше.

Бе облечена с проста роба и носеше седефени гривни, изработени от чо-джа.

— Теани трябва да дойде скоро.

Накоя не каза нищо, а Аракаси само сви рамене от позицията си до вратата. Жестът му показваше, че смята Теани за крайно непредсказуема, макар в писмото си да съобщаваше, че ще дойде след смяната на стражите в полунощ.

На Мара ѝ беше студено, макар че нощта бе топла. Искеше ѝ се да разполага с Папевайо и легендарните му бойни умения. Аракаси носеше доспехите на телохранител, но не можеше да се похвали като

мечоносец. Но пък без неговата шпионска мрежа тя нямаше да разполага с никакъв план.

В коридора се чува стъпки.

Тя се усмихна доволно на Аракаси, но изражението ѝ се промени. Стъпките се приближиха и освен подрънкването на бижута се чуваше и скърцане на доспехи. Теани си беше довела охрана.

Накоя примигна сънено. Вече не чуваше добре и не бе доловила приближаването на посетителите. Но се стегна, щом видя, че Мара и Аракаси се обръщат към вратата, и веднага разбра всичко.

— Значи си води охрана. Е, това е позволено. — Млъкна. Вече беше късно да предупреждава Мара да внимава, защото агресивното поведение срещу Теани можеше да се сметне за атака срещу член на домакинството на Минванаби. В такъв случай телохранителят на Теани щеше да е длъжен да я защити.

Мара зае царствена поза, но не можа да не трепне, когато видя война с Теани; беше същият, който бе пробол Папевайо.

Теани вървеше зад него, облечена в тъмна коприна. Косата ѝ беше прибрана със скъпи метални фиби, блестящите ѝ гривни също бяха от метал.

Аракаси застана пред Шимицу и каза:

— Ние, с теб ще стоим тук на прага.

По протокол никой въоръжен воин не можеше да се доближи до господарката без нейно позволение. Дватамата останаха до вратата, а Теани влезе.

Движеше се с грацията на хищник, а в очите ѝ се четеше коварство и увереност. Мара я огледа, но добре скроената коприна показваше само малки части гола плът. Евентуалните оръжия бяха скрити.

Разбираше, че Теани също я оглежда.

— Трябва да обсъдим някои неща — каза Мара и махна към възглавницата срещу себе си.

Теани прие поканата и седна.

— Да, трябва. — Изтупа една прашинка от ръкава с острия си маникюр и добави. — Но това няма нищо общо с подаръците от бившия ти съпруг. Знам истинската причина, поради която ме повика тук.

— Наистина ли? — Последва кратка тишина и Мара прати Накоя да запари билков чай. Теани мълчеше, не искаше да започва първа. Мара посрещна омразата в очите ѝ със спокойствие.

— Съмнявам се, че знаеш всичко, което ще кажа.

Накоя се върна с чайника. Офицерът, който придружаваше Теани, наблюдаваше внимателно всяко нейно движение. Аракаси беше потвърдил, че това е любовникът ѝ, и това се доказваше от фанатичното му изражение. Чакаше като присвита рели, готова да удари.

Накоя наля две чаши и Теани каза:

— Нали не очакваш да пия в покоите ти, лейди Акома?

Мара се усмихна, сякаш обвинението, че би могла да отрови гост, не беше обидно.

— Преди не се притесняваше от гостоприемството на Акома. — Теани се намуси, а Мара отпи доволно от чашата си и започна атаката. — Виждам, че си довела Ударен водач Шимицу като телохранител. Това е добре, защото нещата, които ще кажа, засягат и него.

Теани не отвърна, но Шимицу се напрегна.

Мара погледна Теани в очите и каза тихо, така че воините на вратата да не чуят:

— Моят телохранител Папевайо бе убит снощи, но не от крадец. Твоят Шимицу го прониза в сърцето и наруши гаранциите на Минванаби.

Вятърът откъм езерото разлюля пламъчето на лампата. Теани се усмихна и взе чашата си.

— Ти не си заплаха за Минванаби, лейди Мара. — Отпи глътка. — Папевайо не може да се върне от оня свят и да свидетелства.

По гърба на Мара започна да се стича пот, но тя се насили да продължи, заради баща си, брат си и Папе.

— Вярно. Но казвам, че е виновен господарят ти и че Шимицу е действал по негово нареждане. И двамата ще потвърдите това... иначе Джингу ще види как красивата му любовница увисва на въжето.

Теани я изгледа спокойно.

— Това са заплахи за деца. Защо господарят ми ще нарежда да умра позорно, след като винаги задоволявам всичките му желания?

А Мара каза високо:

— Защото си шпионка на Текума Анасати.

За момент на лицето на Теани се изписа изненада, а после хладна пресметливост. Преди обаче Теани да се окопити, Мара завърши атаката си, надяваше се, че боговете ще подкрепят лъжата ѝ.

— Имам документ, който доказва, че си заклет служител на Текума, и ако не направиш каквото поискам, ще го покажа на лорд Минванаби.

Аракаси наблюдаваше Шимицу със съсредоточеността на килуинг. В първия момент високият офицер бе зашеметен от предателството. След това се размърда и бавно измъкна меча си, докато Теани опитваше да намери оправдание.

Теани се помъчи да заглади нещата.

— Шимицу! Мара лъже. Обвинява ме, за да предадеш господаря ни.

Шимицу се поколеба. Отраженията от лампата заиграха по лакираното острие на меча му.

— Убий я — викна Теани. — Убий я заради мен!

Но гласът ѝ беше твърде писклив. Шимицу се напрегна. На лицето му се изписа страх, съжаление и болезнена решимост, докато поклащаше бавно глава.

— Трябва да уведомя лорд Джингу. Той ще прецени.

— Не! — Теани скочи. — Той ще обеси и двама ни, глупако!

Протестът само дозатвърди вината ѝ в очите на воина, който я обичаше. Той се обърна да излезе, но Аракаси го пресрещна и от коридора долетяха звуци на схватка. Шпионинът се опитваше да забави Шимицу, за да даде време на Мара да осигури доказателство за покушението на Минванаби срещу Папевайо.

— Никога няма да получиш това, което искаш от мен, мършава кучко — викна Теани, извади нож от гънките на робата си и нападна.

Мара предугади движението ѝ, претърколи се и ножът се заби във възглавниците.

— Шимицу! — викна Мара. — Защити честта на господаря си! — Претърколи се отново и ножът мина на косъм от слабините ѝ.

Теани изруга и замахна пак.

Мара успя да блокира удара, но Теани бе по-едра и по-силна.

— Някоя! — викна Мара. — Доведи хора! Ако умра пред свидетели, Джингу ще бъде победен и Аяки ще оцелее!

Старата дейка хукна навън, а Теани изсъска от яд. Омразата я бе завладяла и тя гръшна Мара по гръб и вдигна ножа за смъртоносен удар.

Внезапно върху тях падна сянка. Лунната светлина освети доспехите и две ръце сграбчиха Теани, дръпнаха я и тя пусна Мара, без обаче да изтърве ножа.

Шимицу вдигна любовницата си за косата като ловна плячка.

— Наистина си шпионка на Анасати — каза той горчиво. — Защо иначе ще искаш да навредиш на тази жена и да посрамиш господаря ни?

Теани го изгледа злобно, изви се като змия и замахна с ножа към сърцето му.

Шимицу посрещна удара с лакът и я блъсна яростно към балкона. Парапетът изпука и се срути и тя полетя надолу. Мара затаи дъх и чу тежкото ѝ тупване на каменните плочи.

Размазаното тяло, което щяха да открият на пътеката, нямаше да е нейното, а на шпионката.

Шимицу стоеше вцепенен, приличаше на скръбна статуя.

— Какво стана с телохранителя ми? — попита Мара.

Той сякаш не я чу. Обърна се замаяно и я изгледа с подозрение.

— Искам доказателство, че Теани е била шпионин на Анасати, милейди.

Мара отмести влажната си коса от лицето си. Възможността да отмъсти за баща си, брат си и Папевайо беше съвсем близо. Само трябваше да изкопчи признание от Шимицу. Ударният водач не можеше да скрие факта, че е убил Теани в защита на гост. Конкубинката бе нападнала първа и Джингу можеше да бъде обвинен в предателство, защото при пристигането на Мара много от гостите бяха чули, че Теани е уважаван член на домакинството му.

Шимицу пристъпи заплашително напред.

— Къде е доказателството?

Мара вдигна поглед. Облекчението, че бе оцеляла, я правеше невнимателна.

— Нямам доказателство. Теани наистина беше шпионка на Анасати, но излъгах, че имам писмен документ.

Шимицу се огледа бързо и Мара с ужас осъзна, че Някоя бе отишла за помощ. В стаята не бяха останали свидетели.

— Къде е Аракаси? — повтори тя, неспособна да скрие ужаса си. Шимицу пристъпи напред. Изражението му се промени от вцепенение към решителност и пръстите му стиснаха меч.

— Вече нямаш нужда от телохранител, лейди Акома.

Мара отстъпи и краката ѝ се заплетоха във възглавниците.

— Нима след всичко случило се ще посмееш да застрашиш честта на господаря си?

Шимицу вдигна меч.

— Кой ще разбере? Ако кажа, че си убила Теани и аз съм бил длъжен да я защита, няма кой да ме опровергае.

Направи крачка към нея и тя отстъпи. Разбираше логиката му и осъзнаваше, че налудничавият му план може да успее да спаси честта на Джингу, така че опита да го забави с приказки.

— Значи уби Аракаси?

Шимицу прекрачи купчината възглавници.

— Той се опита да ми попречи да изпълня дълга си.

Острието се вдигна и проблесна на лунната светлина. Мара, притисната безнадеждно, извади малкия нож, който криеше в ръкава си.

Вдигна ръка, за да го хвърли, и Шимицу скочи напред, удари я с плоското на меч, избива ножа и той отхвърча към вратата на балкона.

Мечът се вдигна отново. Мара се хвърли на пода и изпищя отчаяно:

— Накоя!

Замоли се на Лашима да закриля Аяки и Акома.

Но старата дойка не отговори. Мечът на Шимицу изсвистя и се спусна. Мара се претърколи и се удари в сандъците, а острието се заби в рогозката за спане.

Следващият удар щеше да я убие.

Внезапно над главата на Шимицу блесна меч, спусна се, но вместо да го посече, го фрасна по главата. Шимицу падна в несвяст.

Аракаси се подпря на меч, който бе използвал като бухалка. Изглеждаше замаян.

— Господарке...

Лицето му беше в кръв от раната на главата, която му бе нанесъл Шимицу в коридора. Мара го гледаше и с ужас, и с облекчение.

— Изглеждаш... ужасно.

Той обърса лицето си, погледна раната си, видя кръвта и се усмихна.

— Щом казваш, господарке.

— Ти сигурно си първият офицер на Акома, който не различава острието от плоската страна на меча.

Аракаси сви рамене.

— Ако Папевайо беше оцелял, щеше да ме обучи. Но сега сянката му трябва да се задоволи с падението на Минванаби.

От коридора се чу шум. Виковете на Джингу и сина му Десио се чуваха над гласовете на обърканите гости. Мара приглади измачканата си роба, наведе се, вдигна меча на Шимицу и се изправи да посрещне тълпата благородници и слуги като истинска дъщеря на Акома.

— Какво става тук? — викна Джингу, щом влезе, спря, като видя поваления Ударен водач, и изгледа гневно Мара. — Какво е това коварство в къщата ми?

Мара се поклони официално и положи меча на Шимицу в краката на лорд Минванаби.

— Заклевам се в живота си и в името на предците ми, че коварството не е мое. Твоята конкубинка Теани опита да ме убие, а нейният любовник, Ударен водач Шимицу, загуби ума си. Телохранителят ми, Аракаси, бе принуден да се намеси. Едва успя да спаси живота ми. Това ли са гаранциите на Минванаби за безопасност на гостите им?

В тълпата се надигна мърморене, после се разнесе гласът на лорд Екамчи:

— Воинът не е мъртъв! Като се свести, може да се закълне, че Акома лъже.

Джингу махна гневно за тишина и изгледа Мара студено.

— Прислужницата ми Теани е мъртва, така ще чуя какво ще каже офицер Шимицу.

Мара не показа с нищо, че Джингу я е обидил с намека, че е излъгала под клетва. Нямаше да спечели чест, ако реагираше на думите на обречен човек. Всички присъстващи знаеха, че ако думите на Мара се докажат, лорд Минванаби ще загине. Честта му щеше да се срине, заедно с влиянието му в Играта на Съвета.

— Първата ми съветничка, Накоя, е свидетелка, че Теани ме нападна. — Мара призова цялото спокойствие, което бе научила от

сестрите в храма. — Твоят офицер трябваше да ме защити, за да запази честта ти. Ако не я беше убил, щях да я убия със собствените си ръце, за да оцелея.

Някой до вратата измърмори в нейна защита. Разгневеният Десио пристъпи напред, но баща му го спря. А после се усмихна като куче, което е откъмнало мръвка, но знае, че никой няма да го подгони.

— Лейди Мара, ако нямаш други свидетели, не можеш да отправиш обвинение. Ако Шимицу каже, че си нападнала Теани и той се е намесил, а ти твърдиш, че те е нападнала тя, а Аракаси те е спасил, делото зависи от думите на твоята Първа съветничка срещу думите на моя Ударен водач. Двамата са равни по ранг и според закона показанията им се унищожават взаимно. Как да разберем кой от двамата лъже?

Мара не отговори. Беше ядосана, че не може да докаже истината. Погледна човека, който бе убил баща ѝ и брат ѝ и чиито предци носеха от поколения мъка на Акома, и каза студено:

— Честта на Минванаби виси на косъм, лорд Джингу. Един ден този косъм ще се скъса.

Джингу се изсмя високо и изобщо не обърна внимание, че идват още хора. Мара обаче си пое облекчено дъх, като видя Накоя и зад нея Алмечо и двамата облечени в черно Велики.

Военачалникът спря, огледа стаята и възкликна малко театрално:

— В името на боговете! Какво е станало тук? Като гледам, се е разразила буря.

— Нападение, милорд. Но не е много ясно кой кого е нападнал първи — отвърна Джингу не по-малко театрално. — Боя се, че няма да научим истината. Първата съветничка на лейди Мара ще излъже заради похвална, макар и погрешна лоялност, за да защити господарката си. Нейната дума срещу думата на Шимицу. Явно ще трябва да оставим нещата така.

Алмечо вдигна вежди със злобно неодобрение.

— Тъй ли? Мисля, че не бива да оставяме съмнения върху честта. За да не опетняваме името ти, да не говорим, че срамът би развалил рождения ми ден. Ще помоля спътниците ми да помогнат. — Обърна се към единия от облечените в черно мъже. — Елгахар, можеш да разкриеш какво е станало, нали?

Отвърна му безизразен глас:

— Разбира се, милорд. — Лицето на Джингу преbledня, а магьосникът продължи: — Може да докажем без съмнения кой лъже и кой казва истината.

17. ОТМЪЩЕНИЕ

Елгахар настоя за тишина.

Разговорите намаляха до шепот и накрая спряха съвсем. Шимицу — вече се беше свестил — седеше в краката на господаря си и гледаше Великия безстрастно.

Мара стоеше срещу тях с Накоя и Аракаси. Телохранителят ѝ беше избърсал кръвта от лицето си, но не бе имал време да се измие. Неколцина от гостите бяха пратили роби да им донесат дрехите, за да не са по нощници, но повечето не се притесняваха от такива дреболии. Всички чакаха с нетърпение и любопитство демонстрацията на магията на Великия.

Луната грееше ярко над счупения парапет. Магьосникът бе окъпан от златистата ѝ светлина.

Военачалникът застана зад лорд Минванаби и му зашепна нещо, а Джингу отвърна с пресилена усмивка. Никой не разбираше уменията на магьосниците и заклинанието за разкриване на истината изглежда го притесняваше. Магията можеше да уличи Мара в лъжа и родът Акома да бъде унищожен, но бе възможно и обратното.

Великият застана до вратата. Робата му се сливаше със сянката и само лицето и ръцете му се виждаха като бледа мъгла. Думите му обаче закънтяха със сила отвъд човешкото възприятие. Виновни, невинни — всички потръпнаха еднакво от тях.

— Намираме се на място, където е извършено насилие — каза Елгахар. — Напрегнатата страст създава ехо в паралелната реалност. Заклинанието ми ще призове това ехо във визуална форма и всички ще видим какво се е случило между служителите на Минванаби и гостенката, Мара от Акома.

За момент остана напълно неподвижен, после вдигна поглед към тавана. Разпери ръце и започна толкова тих напев, че дори най-близките до него не можеха да различат думите. Мара стоеше като вкаменена: заклинанието ѝ действаше странно, сякаш някаква сила я

бе докоснала и бе отделила част от духа ѝ. Аракаси до нея като че ли усещаше нещо подобно.

В центъра на стаята, над разпилените възглавници, се издигна сияние. Мара гледаше с учудване как се появява нейно ефирно копие и сяда, по същия начин, както седеше тя, докато чакаше Теани. Прислужваше ѝ блед призрак, изглеждащ като Накоя.

Гостите замърмориха смаяно. Накоя се извърна от образа си и направи знак срещу злото. Великият не ѝ обърна внимание. Напевът му внезапно свърши и той вдигна ръце. Бледите фигури се раздвижиха.

Сцената се развиваше беззвучно, като отражение във вода. Мара видя как образът ѝ проговаря, последва някакво движение при вратата. Великият остана неподвижен, докато Теани влезе и премина през тялото му, сякаш бе направено от въздух.

По-близките гости отстъпиха стреснато. Призракът на Теани не им обърна внимание, а отиде при Мара, седна на възглавниците и двете заговориха.

Мара се учуди колко спокойна изглежда. Дори сега, след като всичко бе свършило, сърцето ѝ биеше като лудо, а дланите ѝ се потяха. Ужасното колебание, което я притискаше тогава, се повтаряше. Но сега гостите, наблюдаващи магията на Великия, виждаха една уверена млада жена, която приема друга, от по-нисш ранг. За Мара беше лесно да разбере защо Теани се е вързала на блъфа, че разполага с доказателство, че е шпионка на Анасати.

Всички видяха как Теани се обръща и вика Шимицу. Не се чуваха думи, но пък можеше лесно да се прочетат по устните. В следващия момент Ударният водач влезе и лицето на Теани стана толкова свирепо, че неколцина гости възкликнаха сепнато. Шимицу излезе и всички видяха как Теани вади нож и се хвърля върху Мара. Каквото и да твърдеше Джингу, вече нямаше съмнение, че човек на Минванаби е нападнал лейди Акома. Гаранциите на лорда бяха нарушени.

Джингу пребледня.

Ударен водач Шимицу се върна и всички видяха как Теани замахва да го убие и той я блъсва през парапета.

За миг в претъпканата стая настъпи тишина, после се разнесе възбудено мърморене.

Мара погледна лорд Минванаби.

Изражението му беше пресметливо, а в малките му очички се четеше бледа надежда. Ако Теани бе реагирала самоволно, то Шимицу я бе убил, защитавайки честта му. Ако изображението спреше сега, щеше да е в безопасност. Но Великият го гледаше и в очите му нямаше нито симпатия, нито омраза. Заклинанието продължи и Ударният водач на Минванаби се обърна и пристъпи към лейди Акома.

Джингу замръзна, сякаш над него беше вдигнат мечът на палача. Широкият гръб на офицера пречеше да се види какво казва лейди Мара, но след малко войникът замахна, и Мара се претърколи настрани. Гостите около Джингу започнаха да се отдръпват, сякаш срамът е заразен и се предава чрез допир. Последва намесата на Аракаси.

Изображението бе казало достатъчно. Елгахар промълви няколко думи и призрачната синьо-бяла светлина изчезна. Мара си пое дъх разтреперана от напрежение. Опасността бе отминала.

— Е, Джингу — каза Алмечо със зловна наслада. — Това си е очевидно нападение над гостите. Първо момичето, после воинът. Имаш наистина предани служители.

Джингу изгледа първо Мара, а после окървавения си офицер и прошепна:

— Защо, Шимицу? Ти беше най-довереният ми воин. Какво те подтикна да го извършиш?

Шимицу се намръщи. Каквото и извинение да намереше за машинациите на Теани, действията му вече бяха обрекли господаря му на смърт.

— Вещицата ни предаде — отвърна просто той, без да обяснява дали говори за Мара, или за Теани.

— Безумец! — изкрещя Джингу и викът му отекна в цялата стая. — Тъпо пале на крастава кучка. Ти ме уби! — Извади нож, замахна и преряза гърлото на Шимицу.

Предателства, лъжи, извратени желания и лъжлива любов — нищо вече нямаше значение. Шимицу падна по гръб. Изглеждаше почти спокоен, докато приемаше ръката на Туракаму и шепнеше на господаря си:

— Благодаря, че ми позволи да умра от оръжие.

След това кимна на Мара, като финален поздрав за победата ѝ. Очите му помръкнаха, ръцете, които бяха опитали да я убият, се

отпуснаха и той се просна в краката на богато облечените гости като подходящ символ за поражението на Джингу.

Лорд Минванаби беше свършил с Играта на Съвета.

— Това беше импулсивно, Джингу — каза спокойно Алмечо. — Воинът можеше да ни каже и други неща. Жалко.

За момент лорд Минванаби сякаш щеше да нападне Военачалника, но гневът му се стопи и той пусна ножа. Алмечо въздъхна. Закачулените Велики застанаха до него, докато той се обръщаше към Десио, наследника на Минванаби.

— Изгревът е подходящо време и предполагам, че следващите часове ще си зает с подготовка за ритуалното изкупление на баща ти. Лягам си. Когато стана, очаквам някак да върнете веселието в това неуспешно празненство... лорд Десио.

Десио кимна и без да каже нищо, задърпа баща си настрана. Джингу беше сякаш в транс. Не беше храбър човек, но трябваше да изиграе докрай ролята си на цурански воин. Съдбата бе повелила да умре и сега трябваше да събере сила, за да направи каквото трябва. Десио хвърли последен поглед към лейди Мара, докато извеждаше баща си. В очите му се четеше предупреждение. Другите можеше да се възхищават играта ѝ, но тя още не бе спечелила. Просто беше предала кръвната вражда на следващото поколение. Мара разчете погледа му и се помъчи да скрие ужасеното си потръпване. Нямаше нужда да си припомня, че все още е дълбоко в територията на Минванаби.

Сети се нещо и извика високо, преди наследникът да е изчезнал:

— Лорд Десио. Служителите на Минванаби опитаха да ми навредят. Искам ескорт, когато си тръгна утре. Ще е срамно да заличим цялото изкупление, ако бъда атакувана от ваши служители... или от разбойници и пирати по реката.

Десио, озовал се неочаквано пред отговорностите на управлението, нямаше достатъчно опит, за да откаже достойно. Мъчно му беше за баща му и мразеше жената, която го бе победила, но трябваше да спазва правилата, според които бе отгледан. Враждата между Минванаби и Акома щеше да продължи, но поне публично трябваше да направи някакъв жест, за да се извини на Мара. Така че кимна и излезе, за да се погрижи за ритуалното самоубийство на Джингу.

Останалите в стаята се раздвижиха бавно. Гледаха лейди Акома с респект — дори Алмечо. Никой не вярваше, че лорд Минванаби би изпратил служителите си да я убият просто така. А и магията на Великия бе разкрила последното действие от изключително сложния кроеж на Мара. Великолепен ход в смъртоносната Игра на Съвета. Лейди Акома бе преодоляла изключително неизгодната си позиция и откъщаваше за почти пълното унищожение на рода си. Сега всички я поздравяваха мълчаливо за уменията да победи врага си в собствения му дом.

Но Мара вече се бе научила да е непрекъснато нащрек, така че пристъпи напред, поклони се уважително на Военачалника и се усмихна по начин, който я правеше наистина красива.

— Милорд, съжалявам, че неволните ми действия хвърлиха сянка върху празненството за рождения ти ден.

Алмечо я изгледа с повече веселие, отколкото гняв.

— Ти не носиш никаква отговорност, лейди Мара. Джингу ще си плати дълга. Но подозирам, че още не е свършило. Поздравявам те за идеята да поискаш ескорт от младия лорд. Въпреки това може да срещнеш неприятности.

Мара загърби собствената си безопасност, впрегна целия си чар и заговори на онзи, който бе Гласът на императора.

— Милорд, случиха се твърде скръбни събития, за да може празненството да продължи тук. Десио може да не го осъзнава, но тъгата няма да му позволи да продължи с пируването в твоя чест. Наблизо има и други имена, но до моето се стига най-бързо по реката. Позволи ми да предоставя дома си за завършека на тържествата. Ако приемеш поканата ми, ще осигуря най-добрите забавления. — Мара си помисли за талантливите изпълнители на сватбата си. Те щяха да са готови да отвърнат на любезността ѝ и да се появят бързо, а ако намереше и нови таланти за Военачалника, щеше да укрепят позициите си. Мнозина музиканти и художници можеха да си намерят покровители, което щеше да ги задължи към нея още повече.

Алмечо се засмя.

— Голяма хитруша си ти. — Очите му се присвиха. — Май ще трябва да те държа под око. Никоя жена досега не е обличала бялото и златистото, но ти... Дръзкото ти предложение ми харесва. — Алмечо

повиши глас, та да го чуят всички. — Утре по изгрев се местим в земите на Акома.

След това се поклони и си тръгна заедно с магьосниците.

Мара веднага се превърна в център на вниманието. Вече не беше социално отритната и белязана за смърт, а призната от самия Алмечо участничка в Играта на Съвета.

Корабът отплува в зори. Мара стоеше до перилата заедно с Първата съветничка и Главния шпионин. Усещаха остро липсата на Папевайо, докато гледаха как прозорците на имението се отдалечават зад кърмата.

Мара бе едновременно съкрушена и възбудена от преживения ужас и неочаквания триумф, но въпреки това мислеше за следващите си действия. Нямахше време за обичайните приготовления, защото Военачалникът и гостите ги следваха.

Усмихна се. Джикан със сигурност щеше да си заскубе косата, щом разбере, че трябва да се заеме с празненството за рождения ден на Военачалника.

Златният диск на слънцето се вдигна над долината и всички благородни пътници забелязаха малката група войници на хълмчето близо до молитвената градина на Минванаби. Мъжете стояха като почетна стража, докато лорд Джингу събираше кураж да се хвърли върху меча си. Най-накрая и това свърши и войниците се строиха и замаршируваха към имението. Мара изпрати благодарствена молитва към боговете. Врагът, който бе отнел живота на брат ѝ и баща ѝ, и за малко нейния, вече бе мъртъв.

Със смъртта на Джингу Минванаби губеха позициите си като най-могъщи след Военачалника, защото Десио беше млад и нямаше социални умения. Малцина смятаха, че ще е достоен наследник на баща си. Щеше да има трудности дори да опази съюзите на баща си, камо ли да увеличи мощта на фамилията. Сега всички щяха да го наблюдават внимателно. Тези, които до вчера се бояха от Минванаби, щяха да се присъединят към враговете му. Съдбата на фамилията беше решена, освен ако някой от по-талантливите братовчеди не докопаше властта.

Мара мислеше за това, докато се спускаха по реката, и после, когато носилката ѝ мина по претърпаните улици на Сулан-Ку и пое през спокойните местности, ограждащи земите на Акома. Властта на Минванаби бе свършила и сега единствените противници на Алмечо бяха партията на Синьото колело и Алиансът за прогрес. Мара гледаше пъстрите носилки, които се точеха зад нейната, и обмисляше какви промени ще последват в политиката. Усмихна се, като си помисли колко ще е хитро да накара Накоя да постави до нея Хокану поне веднъж по време на празненството. Да, трябваше отново да обмисли възможността за женитба, защото в империята щеше да започне нов рунд на политически борби.

Реши да сподели мислите си с Накоя, но видя, че старицата е задрямала, най-сетне отърсила се от постоянното напрежение от престоя им при Минванаби.

— Господарке, отпред става нещо странно — обади се Аракаси.

На билото на хълма, бележещ границите на Акома, от двете страни на пътя, стояха двама воители. Отляво, на земята на Акома, стоеше воин с познатите зелени доспехи. Отдясно, на имперските земи, стоеше воин с червено-златистата броня на Анасати.

Щом носилката на Мара се приближи, и двамата завикаха:

— Акома! Акома!

Мара се сепна, защото носилката ѝ се люшна наляво, но видя, че носачите ѝ правят място за носилката на Военачалника.

— Лейди, уредила си ни доста странно посрещане — подвижна ѝ Алмечо.

— Милорд, и аз не знам какво значи това — отвърна объркано Мара.

Военачалникът махна на Имперските бели и двете свити изкачиха заедно склона. Дватама воители млъкнаха и застинаха.

По-нататък видяха още двама воители, и след тях още двама. А пред молитвената порта се виждаха още двама.

— Ако милорд позволи... — почна Мара.

Военачалникът кимна и Мара заповяда на носачите си да побързат. Те затичаха, а Мара се заоглежда притеснено. Никъде не виждаше пастири и работници. Дори робите ги нямаше. Реколтата и животните бяха изоставени и не се виждаше никой.

Щом стигнаха следващата двойка, Мара викна:

— Какво става? Нападнати ли сме?

— Воините на Анасати се появиха вчера, господарке — докладва воинът в зелено и затича до носилката. — Разположиха се на лагер край молитвената порта. Командир Кейоке ни вдигна по тревога. Тук сме на пост, за да известим за вашето завръщане или за появата на Минванаби.

Воиникът на Анасати, който тичаше от другата страна на носилката, не беше длъжен да отговаря, защото не беше на подчинение при нея. Явно бе инструктиран да мълчи, защото тичаше, вперил поглед право напред.

Носилката преваля следващия хълм и Мара видя, че долината е изпъстрена с цветни доспехи. Прималя ѝ.

Повече от хиляда воители на Анасати стояха пред портата в бойна формация. От другата страна на ниската ограда Кейоке командваше приблизително толкова бойци на Акома. Тук-там между зелените редици се виждаше лъскаво черно — чо-джа бяха уважили съюза и бяха готови да защитават земите на Акома от нападение.

Разнесоха се викове. Бойците на Акома се раздвижиха с невъздържан възторг, а за нейно учудване тези на Анасати реагираха по същия начин. След това се случи нещо, което вероятно дори Накоя не бе чувала и чела в историите, баладите и архивите на великата Игра на Съвета. Двете армии развалиха строя, свалиха оръжия и шлемове и затичаха към носилката като възторжена тълпа.

Мара гледаше изумено как две хиляди викащи воители обграждат носилката и ескорта ѝ. Кейоке си проби път през мъжете на Акома. Сред воините на Анасати се отвори проход и Мара се озова очи в очи с Текума.

Лорд Анасати носеше бронята на предците си, яркочервено с жълти кантове.

Носилката спря и Кейоке се поклони.

— Господарке.

Текума пристъпи напред и също се поклони. За пръв път от поколения Анасати се кланяше на Акома.

— Милорд... — каза Мара, намръщи се объркано и се обърна въпросително към Кейоке.

А той заговори високо, така че да го чуват всички.

— Вчера призори постовете ни съобщиха, че се приближава армия, господарке. Вдигнах гарнизона и излязох да посрещна нашествениците.

Текума го прекъсна:

— Но не сме влезли в земите на Акома, командире.

— Така е, милорд — отвърна Кейоке, обърна се към Мара и продължи: — Лорд Анасати дойде и настоя да види внук си. Във ваше отсъствие му отказах да допусна неговата „Почетна стража“.

Мара погледна дядото на Аяки.

— Лорд Текума, довел си половината си гарнизон като „почетна стража“?

— Само една трета, Мара — въздъхна Текума; в тона му нямаше и капчица хумор. — Халеско и Джиро командват другите две трети. — Сякаш се поколеба, но излезе елегантно от ситуацията, като откопча и свали шлема си. — Моите източници смятаха, че няма да оцелееш на празненството на Военачалника. — Въздъхна, сякаш не искаше да направи такова признание. — И аз се боях, че е така. Реших да дойда, за да защитя внук си, ако Джингу опита да реши противоречията между Акома и Минванаби веднъж завинаги.

Мара вдигна вежди разбиращо.

— И щом командирът ми ви е отказал достъп, си решил да останеш и да видиш дали ще се появя аз, или армията на Джингу.

— Да. — Текума стисна шлема си. — Ако на хълма се бяха появили войници на Минванаби, щях да защитя внук си.

— А аз щях да го спра — отвърна равнодушно Кейоке.

Мара изгледа остро и свекъра и командира си и каза:

— И щяхте да свършите работата на Джингу. — Поклати глава. — Вината е моя. Трябваше да се сетя, че тревогите на дядото от Анасати може да доведат до война. Но няма защо да се боиш, Текума. Внук ти е в безопасност... Джингу загина от собствената си ръка.

Текума я изгледа сепнато.

— Но...

— Знам, че не си получил известие. За съжаление на Анасати, „твоят източник“ също е мъртъв. — При тази новина Текума присви очи. Очевидно жадуваше да научи как Мара е разбрала за Теани, но не каза нищо. Тя пък му сервира последната новина. — Изместихме празненството на Военачалника тук, Текума. Ти беше единственият

отсъстващ и сигурно ще искаш да поправиш това, като останеш следващите два дни, нали? Е, ще се наложи да ограничиш почетната си стража до петдесет човека, като всички останали.

Старият лорд кимна и я изгледа с нещо като възхищение.

— Добре че не видяхме войниците на Минванаби на хълма, Мара. — Погледна решителния воин до нея и добави: — Твоят командир щеше да е принуден да се предаде бързо, докато повечето от войската ми отблъсква армията на Джингу. Не бих искал подобно нещо.

Кейоке не отговори, а се обърна към Люджан, който стоеше в края на първата редица. Люджан на свой ред даде сигнал на друг войник. Мара гледаше с интерес, а Кейоке ѝ обясни:

— Мисля, че е време стоте воители на чо-джа, които дебнеха в засада, да се върнат в кошера си. Ако прецениш, че е подходящо, ще освободя и нашите бойци.

Мара успя да не се засмее на смаяното изражение на Текума, който току-що бе научил за засадата на сто чо-джа, и каза:

— Добре, но остави почетен ескорт за гостите.

Командирът отдаде чест и се отдалечи, а Мара се обърна към Текума.

— Дядо на сина ми, когато се справиш с войските си, заповядай вкъщи като гост. — После нареди на носачите да тръгват.

Текума я изгледа как заминава. Омразата заради смъртта на Бунто за миг се смени с възхищение. После погледна приближаващата колона гости и почти се зарадва, че не той трябва да мисли за настаняването, изхранването и забавленията им.

Дребният хадонра, май се казваше Джикан, сигурно щеше да се побърка.

Но Джикан не се побърка. Беше чул, че Мара се връща, от един търговски куриер. Мъжът бе казал, че много баржи, сред които бяло-златистата на Военачалника, са пристанали в Сулан-Ку. В паниката хадонрата бе забравил да извести Кейоке и войните, но пък бе събрал всички — работници, роби и занаятчии — да защитят Аяки, ако Анасати успеят да пробият. Така че нямаше проблеми да ги насочи за работа в кухните.

Засвириха тръби, забиха барабани и Алмечо, вторият най-могъщ човек след император Ичиндар, пристигна официално в имението на Акома.

Мара се поклони изискано.

— Милорд, приветствам те в моя дом.

Военачалникът на Цурануани също се поклони.

— Благодаря. Може ли обаче да бъдем малко по-неофициални... от предишния ни домакин? Целодневните празненства са уморителни, а и бих искал да поговорим насаме.

Мара кимна учтиво, нареди на Накоя да отведе облечените в черно магъосници в покоите им и след това тръгна с Военачалника към градината.

Четирима войници застанаха на пост — двама в зелено и двама в бялото на Имперската гвардия. Военачалникът спря до фонтана, свали шлема си, намокри побеляващата си коса с ръка и се обърна към лейди Акома.

— Трябва да те поздравя, момиче. През последните две години ти доказа, че си способен играч.

— Милорд, направих само това, което трябваше, за да отмъстя за баща си и брат си и да запазя съществуването на фамилията.

Алмечо се засмя някак горчиво.

— А какво мислиш, че е Играта, освен да оцелееш и да се отървеш от враговете си? Докато повечето само се суетят около един съюз или друг, ти неутрализира втория си най-опасен враг, като го превърна в, макар и колеблив, съюзник, и унищожил най-могъщия си противник. Ако това не е майсторска победа в Играта, не знам... — Поколеба се за миг. — Джингу бе станал твърде амбициозен. Мисля, че планираше да се отърве от трима противници. От теб, от лорд Анасати и накрая от мен. С Текума сме ти задължени, макар че ти не го направи заради нас. Трябва да ти кажа нещо обаче. Щях да позволя на Джингу да те убие, ако съдбата бе пожелала така. Все пак сега съм доволен, че оцеля ти, а не той. Но благоразположението ми е кратко. Никоя жена не е обличала бялото и златистото досега, но това не значи, че амбициите ти не са опасни, Мара от Акома.

— Ласкаеш ме твърде много. Нямам никакви амбиции, освен да видя как синът ми расте спокойно.

— Не знам — каза Алмечо сякаш на себе си. — Кой е по-опасен? Този, който се бори за амбиции, или който се бори за оцеляване? Бих искал да се надявам, че може да сме приятели, лейди Акома, но инстинктите ми подсказват, че си опасна. Все пак нека приемем, че засега нямаме поводи за вражда.

Мара се поклони.

— Благодарна съм за това, милорд.

Алмечо отвърна на поклона ѝ и си тръгна.

Пред градинката на предците ѝ чакаше самотна фигура. Червено-златният шлем сияеше на следобедната светлина.

Лорд Анасати.

Не беше довел почетна стража.

— Милейди.

— Милорд.

— Предполагах, че ще дойдеш. Последния път говорихме тук и исках пак тук да поставим новото начало. — Кимна към гъмжилото от гости на двора и слугите, които се грижеха за тях. — Очаквах, че когато следващия път стъпя на тази земя, ще видя само черно и оранжево, а не хора, които са дошли да те почетат.

— Те са тук да почетат Военачалника.

Текума погледна снаха си, сякаш я виждаше за пръв път.

— Не, Мара. Те празнуват рождения ден на Алмечо, но всъщност почитат теб. Виждаш ли, ние никога няма да се обичаме, но Аяки ни свързва. Осмелявам се да мисля, че ни свързва взаимно уважение.

Мара се поклони почти до земята и отвърна искрено:

— Така е, Текума. Не съжалявам за нищо, освен че добри хора пострадаха... — Помисли за баща си, за брат си, за Папевайо, дори за Бунтокапи. — И умряха. Направих всичко за Акома... и някой ден всичко това ще е на Аяки. Надявам се, че разбираш.

— Разбирам. Наистина. Може би когато Аяки порасне и започне да управлява, ще намеря сили да ти простя.

Мара се зачуди колко странно може да се развие Играта на Съвета.

— Доволна съм, че засега нямаме причини да враждуваме.

— Засега. — Текума въздъхна и в гласа му прозвуча нещо близко до съжаление. — Ако ти беше моя дъщеря, а Бунто — син на лорд

Сезу... кой знае какво щеше да стане? Но няма значение. Ти си истинска дъщеря на Империята, Мара от Акома.

Мара не знаеше какво да отвърне, така че само се поклони дълбоко. Текума си тръгна, а тя влезе в свещената градина на предците си.

Пътеката към натамито беше вечна като времето. Мара коленичи на земята, на която бяха коленичили дедите ѝ, и прокара пръст по издяланата в камъка птица шатра.

— Почивайте в мир, татко и братко. Този, който отне живота ви, е вече пепел и кръвта ви е отмъстена. Честта на Акома е опазена и родът ни има наследник.

Сълзите дойдоха неканени и обилни. Годиците на страх и болка си отиваха.

В далечината се чу вик на шатра, призоваваща ятото да излети преди залеза. Мара плачеше. Някъде на Великото колело сенките на баща ѝ и брат ѝ почиваха в мир, с възстановена гордост и чест.

А Играта на Съвета продължаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.